

Maç satanlar, maç sattıranlar!

Fatih Uraz 29.04.2010

Son iki haftada dile getirilen kimi tesbitler, yaşanan gelişmeler ve sergilenen futbol gösteriyor ki ligin şimdilik sadece ismi Premier, oyunun aktörleri ve kalitesi henüz 2. lig düzeyini aşmamış.

Sadece nefesleri kestiği vurgulanan Galatasaray-Bursaspor maçı dahi bunu kolayca ispatlayabilir. Seyredenlere büyük keyif verdiği gerçeğine herhangi bir itirazımız yoksa da topun her iki kalenin önüne o denli hızla gelip gittiği bir maçta nerede orta saha nerede taktik nerede disiplin diye sorulmaz mı? Kalecilerin yüceltiği karşılaşmalarda defans kurgusu ve savunma oyuncuları mercek altına alınmaz mı? Futbol sevdalıları açısından ortada sorun yok, çünkü onlar neticede keyif almaya veya takımlarının kazanmasına odaklanmış durumda. Ancak futbol arenasında aşırı risk alarak ve futbolun başta savunma güvenliği olmak üzere yerleşik kurallarını yerle bir ederek kazançlı çıkana nerede rastlanmış ki bizde rastlansın.

Fenerbahçe'nin bitime üç hafta kala liderliği ele geçişinde Daum ve futbolcuların değil de, başkan Aziz Yıldırım'ın taçlandırılıyor oluşu başlı başına bir garabet değil midir? Hatırlarsanız bir dönemde Ali Şen'in soyunma odası baskınlarının futbolcuları ateşlediği iddia edilirdi; aynen Fatih Terim'in iki çarpıcı sözle, giden maçı geri getirdiği, futbolcuların üzerine serpilmiş ölü toprağını anında silkelediği gibi! İnsanoğlunun masallara duyduğu sevgi ve ilginin sonu galiba hiç gelmeyecek! Ne yani teknik, güç, arzu, dozajında antrenman, takım ruhu, taktik, şans faktörü gibi etkenler dururken Aziz Yıldırım tesislerden çıkmıyor diye mi takım puanları toplamaya başladı? Bu futbolcuların ve hocaların emeğine yapılmış bir saygısızlıktır; ne var ki kimse sesini çıkarmadığına göre galiba başkanın duyduğu hazzın kesilmesi istenmiyor!

Aykırı konuşmanın para ve şöhrat getirdiği gerçeğini iyi kavrayan ve bunu da her daim ispat etmekten geri durmayan birisiyse Kasımpaşa-Fener maçının ardından kaleci Murat Şahin'i zanlı durumuna koyuverdi. Yenilen her hatalı golün arkasında bir hinlik aramaya kalkarsak korkarız ki dünya üzerinde damgalanmamış tek bir file bekçisi dahi bulamayız. Oysa Murat Şahin'in yaptığı kalecilerin kolayca yapabileceği türden bir hataydı. Kaleden uzaklaşarak gelen kornerde Murat kararsız kaldığı halde o topa müdahale etmesi gerektiğini düşünerek sallapati, topa dokunacağını kestiremeden, sadece o kadar yakınına gelen topa çıkması gerektiğine inanarak hareketlendiği için hata yaptı. Aynen perhiz yapan birinin leziz pastayı görünce yememesi gerektiğini bildiği halde dayanamayarak tatmasında olduğu gibi. Saliselerin dahi önemli olduğu kalecilik dünyasında temenniyle gerçeklerin arasındaki ince çizgiyi herkesin bilmesi beklenemez; yeter ki insanlara kara çalınmasın.

Murat'la başlamışken Bursasporlu Ömer'in kafa vuruşunu mükemmel bir reaksiyonla kurtaran Aykut'a değinmeden geçmek de olmaz. Öncelikle dikkat edilirse refleks değil reaksiyon diyoruz, çünkü refleks insanların istemeden, irade dışı yaptığı hareketlerdir. Kaleciler ise topları tesadüfen, istemeyerek değil bilinçli bir şekilde kurtarmaya çalıştığından yaptıkları eylemin adı refleks değil reaksiyondur. Diğer taraftan o kurtardığı sıradışı kafa vuruşu sanki Galatasaray'da geçirdiği uzun yıllar zarfında neden Aykut'un birinci kaleci olarak düşünülmendiğinin apaçık ispatıydı. Evet, o kadar yakından vurulan topu kurtarmak hünerdir ancak daha önemli olan o kadar uzaktan ortalanan o topu çıkıp alarak kurtarışa gerek bırakmamaktır. Çizgi kaleciliğini terk etmediği, top tekniğini geliştirerek libero tarzı kaleciliğe geçiş yapmadığı, yan top zaafını aza indirmede sürece Taffarel gidecek, Mondragon gelecek, Leo Franco gidecek bir başka yabancı eldiven gelecek ve maalesef Aykut kalenin bir türlü sürekli sahibi olamayacak.

Öte yandan son 270 dakikaya girilirken geçmişte kaldığı düşünülen kimi alışkanlıkların yeniden gündem

oluşturduğunu görmek de düşündürücü. "Onun iddiası yok maçı bırakır, o maçta milyonlar havada uçuşur, kardeş takım için oynayacağız, vaat edilen teşvik primiyle ortalık yangın yerine döner!" gibi afakî yorumların arkasında maalesef güvensizlik duygusu yatıyor. Ülke insanımız nedense kendisi dışında da dürüst faniler olabileceğine ihtimal vermiyor! Ancak bir husus kesindir ki "Bizim oyuncularımız teşvik primine asla hayır demez çünkü bu onları vicdanen rahatsız etmiyor!" Şike konusundaysa gönüller rahat olsun, değil onları etkilemek kimse teklif bile götüremez. Çünkü futbolun aktörleri içinde futbolculardan daha dürüstü yoktur

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce aptalsın dediler sonra dâhi!

Fatih Uraz 07.05.2010

Antrenmanlarda neden yavaş koşturam gerektiğini bir türlü anlayamamıştım. 'Ben zaten yavaş koşturam biliyordum, hızlı koşturamı öğrenmem gerek' dediğimde 'Sen aptalsın!' diyenler Avrupa Şampiyonu olduğumda 'Sen bir dahisin!' demeye başladı."

Yukarıdaki sözler 1948 Roma Olimpiyatları'nda 5000-10000 metrelerde gümüş-altın, 1952 Helsinki Olimpiyatları'nda 5000-10000 ve maratonda üç altın madalyayı birden boynuna takan ünlü Çek atlet Emil Zatopek'e ait. Demek ki o zamanlarda da insanlar aşağı-yukarı günümüzün aynısıymış; toplum aykırı düşüneni acımasızca eleştiren, sonuç iyi olduğundaysa anında çark eden tipik tabelaseverlerden müteşekkilmış!

Her nedense tabelaseverlik denince, hafızamız bizi anında Galatasaray'ın UEFA zaferine giden yolu son dakika golüyle araladığı 3-2'lik Milan maçının bitiş saniyelerine götürür. O geceyi ne zaman hatırlasak tebessüm etmekten kendimizi alamayız zira Ümit Davala'nın penaltı atışında kaleci Abbiati'yle topu ayrı köşelere yolladığı an basın tribününe egemen olan ses alkışların değil 'yırtılan yorum kağıtları'nın sesiydi! Sadece insanların mı namusu olur, kalemin olmaz mı diyerek biz o ana kadar yazdıklarımıza dokunmamışken yığınla gazeteci unvanlı zat, 89 dakika karaladıklarını yiyip-yutmak da bir beis görmemişti. Top ağlara değdiğinde insanları yüceltip, üç direğin arasını ıskaladığında magma tabakasına yollayanları hâlâ ciddiye alanlarınız varsa, tez elden vazgeçin diye bu hatırlatmayı yapıyoruz.

Yeşil sahaların küstah ama parıltılı zekâyâ sahip çocuğu Jose Mourinho'ya yapılan övgü ve yergileri de bu pencereden değerlendirmek yanlış olmayacaktır. Çünkü Barcelona, Inter'i turnuva dışına itseydi bugün Portekizli hocanın zekası değil, antifutbol mentalitesi konuşulup yerden yere vurulacaktı. Barcelona'nın günümüzün göze en hoş gelen futbolunu oynadığı bir gerçek; Arsene Wenger'in Arsenal'ı da güzel futbol oynuyor, hattâ usta golcü Alan Shearer'ın söylediği gibi şampiyon olamayacak kadar güzel futbol oynuyor, aynen Hollanda Milli Takımı'nında oynadığı gibi. Ancak o Arsenal, Camp Nou'da tek kelimeyle sürklase olmuşken Mourinho gibi sıradışı bir hocadan güzel futbolla Barcelona karşısında zafer elde etmesini beklemek ne kadar akılcı olur dersiniz?

Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük sporcularından efsane boksör Muhammed Ali Clay, Vietnam Savaşı karşıtlığı ve askere alınmayı reddedişinin ardından masabaşında elinden alınan şampiyonluğu, seneler sonra Zaire'de o vakitler boğaya çaksa anında diğer aleme gönderecek derece de sert yumruklara sahip George Foreman'ın elinden cesareten ve güçten ziyade akılla, stratejiyle geri almıştı. Hemen hiçbir maçı birkaç dakikadan fazla sürmemiş Foreman'ın ilerleyen raundlarda tükeneneğini hesaplayan büyük Clay, onu yere indirdiği 8. raunda kadar neredeyse hiç yumruk atma teşebbüsünde bulunmamış , sadece ringlere yaslanarak, rakibine sürekli sarılmayı ihmal etmeden eldivenleriyle 'Gel, buraya gel!' işareti yaparak Foreman'ın psikolojisini bozmuş ve onun tükendiğini hissettiği an peş peşe savurduğu dört yumrukla ringin ortasına sermişti.

Türkiye 1. Ligi'nde zirveyi zorlayan ama taçlanamayan ilk iki takım Göztepe ve Eskişehirspor olmuştu. Aramızdan dört yabancı dil bilen, yurt dışı eğitilmiş Göztepe hocası Adnan Suvari'yi, futbolun en büyük dehalarından Eskişehirspor mucizesinin mimarı Abdullah Gemiş'i hatırlayan kaç kişi çıkar dersiniz? Dememiz o ki eğer Mourinho, bu ay Bernabeu'da eski ustası Louis Van Gaal'ı dize getirerek Porto'dan sonra Inter'le de kupanın kulpuna yapışırsa, çok değil, üç ay geçmeden Inter'in Barça'ya karşı yaptığı pas sayısının Xavi'nin yarısına eşit olduğu gerçeğini ve Catenaccio'nun mucidi Herrera'ya rahmet okuttuğunu kimse hatırına bile getirmeyecek. Ve narsizmin doruklarında dolaşan Portekizli hoca, futbol tahtında meslektaşlarına tepeden bakmayı sürdürecektir.

O sebeple 'Gönüllerin şampiyonu' ve 'Zevk veren takım' söylemleri büyük aldatmacadır ve son 180 dakika Bursaspor'u zirveye taşımayacak olursa Şampiyonlar Lig'ine katılınması teselli ikramiyesinin ötesine geçmeyecek ve Bursaspor'un muhteşem direnişi aynen Sivasspor gibi sayılı günler sonra buharlaşıp gidecektir. 1978 Dünya Kupası finalinde normal süre biterken Rensenbrink'in şutunda top, direğe çarptıktan sonra kale çizgisini geçse, o gol kralı, takımıysa şampiyon olacaktı; ancak uzatmalarda gelen goller Kempes'i gol krallığına, Arjantin'i unutulmazlığa taşıdı. Neylersiniz ki ikincilerin kaderi unutulmakla kesişiyor ve deli ile dâhi kelimeleri arasındaki fark yalnızca iki harf!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanan da kazanamayan da aslında kaybediyor!

Fatih Uraz 13.05.2010

İdeallerini gerçekleştirme, önemli konuların altını çizme adına kazanımlarını, konumlarını riske eden insanlar elbette takdir edilir; kendisinin olmayan sorunlara, onu doğrudan ilgilendirmeyen fikirlere destek vermek adına hayatını ortaya koyan insanlarınsa önünde saygıyla eğilir.

1968 Mexico Olimpiyatları'nda 200 metre yarışını 19.83'lük dereceyle dünya rekoru kırarak kazanan Tommie Smith ile aynı yarış üçüncü sırada tamamlayan John Carlos, renktaşlarının çektikleri çileye, uğradığı insanlık dışı muamelelere dikkat çekmek için şeref kürsüsüne ayakkabısız ve bir ellerinde siyah eldivenle çıkınca, olimpiyat köyünden ve ABD takımından ihraç edilmişlerdi!

Smith, "Kazandığımda siyah değil, Amerikalı'yım, kötü bir şey yaptığımda ise zenci!" derken boksun kralı Muhammed Ali de zaten savaşa gitmeme gerekçeleri arasında "Onlar bana zenci diye hakaret etmiyor ki neden onlarla savaşıyım!" diyerek ironi yapmıyor muydu?

Tepkiler sanılandan güçlü olacak ve dünyanın en saygın dergilerinden Time, modern olimpiyatların kurucusu Baron Pierre de Coubertin'in, rahip arkadaşı Didon'un okul bayrağına yazdırdığı kelimelerden alıntılıyıp olimpiyat simgesi haline getirdiği 'Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü' sözcüklerini Smith ve Carlos için 'Daha çirkin, daha kızgın, daha pis'e çevirerek kapak yapacaktı!

O zaman diliminde ABD'de örneğin lokantalarda 'Köpekler ve zenciler giremez!' tarzı sözlerin yazıldığı ve yadırganmadığı hatırlandığında, Smith ve Carlos'un olimpiyat madalyalarını kaybetmeyi göze alarak yaptıkları protesto anlaşılabilir. Yarışın ikincisi Norman'ın yaptığı jest ve ödediği bedel üzerineyse kitaplar yazılabilir.

Büyük sporcu Peter Norman, Smith'in arkasında yarış tamamlayarak gümüş madalyaya uzandığında daha sevinecek vakti bulamadan yapılacak eylemi öğrendiğinde yalnızca şunu söylemiş; 'Ne istersiniz?' Kalbinin

üstüne iliştirdiği bir kokartın karşılığıysa son nefesini verdiği ana kadar sürüm sürüm süründürölmek olmuş!

Sanki 'Hayat doğru cevapları olmayan bir sınavdır' sözlerinin sağlamasını yaparcasına 20 saniyelik bir yarış ve iki-üç dakikalık seromoninin sonuçları kürsüde ki üç adam için öylesine fark yaratmış ki, şaşılır! Vatanına döndüğünde ölüm tehditleri alan Smith, olayın üstünden 11 sene geçtikten sonra Milenyum Spor Ödülü'nü kazanıp yardımcı profesörlüğe kadar yükselirken, Carlos'sa bir müddet daha atletizmi sürdürdükten sonra sakatlanana dek Amerikan futbolu oynamış, eşinin intiharıyla sarsılsa da kendini toparlamasını bilmişti.

Avustralya 200 metre rekorunu 20.06 ile hâlâ elinde tutan büyük sporcu Norman'sa bir sonraki olimpiyata ülkesi sprintersiz kaldığı halde götürölmeyecekti. Aşıl tendonundaki sakatlık, ayağının kangren oluşu ve kesilişi, ağır depresyon geçirmesi, alkolün esiri haline gelmesi derken hayata küsüp, 28 sene aralıksız çektiği acıların ardından üzgün ve mutsuz bir halde dünyadan ayrılacaktı. Oysa onun ölümünden bir sene önce Smith ve Carlos'un San Jose Üniversitesi'ne heykelleri dikilmişti.

Smith ve Carlos yıllar sonrada olsa iadei itibara kavuşurken Peter Norman'ın yüzüne talih bir daha gülmedi. Norman'ın trajediye dönüşen hayat hikayesinin son karesinde, tabutuna el veren birkaç kişinin arasında neyseki Smith ve Carlos da vardı. 2000 Sidney Olimpiyatları'nda Aborjin yerlilerinden özür dileyecek kadar ince düşünceli Avustralyalılar ne hikmetse Norman'dan hak ettiği saygıyı esirgeyecek kadar da kindardı!

Günümüz Türkiye'sinde lüks yaşam, başarı ve para için, önüne çıkabilecek engelleri aşmaya çalışırken hiçbir ahlaki kaygı taşımayan insanların Peter Norman'ı anlaması tabii ki kolay değil. Netice de oyunu dürüst oynayıp da kaybedenin ahmak yerine konulduğu, haksız da olsa hak etmediğini almanın marifet kabul edildiği, canlıları dik tutan omurganın işlevinin unutulduğu, rakibi kandırmanın profesyonellik zannedildiği, en akıllı başında adamların 'Ne yapalım, şartlar bizi mecbur etti!' mazeretinin arkasına sığınarak zavallılaştığı bir ülke burası!

Öteki coğrafyalarda maalesef bizden pek farklı değil; 2000'li yıllarda kalburüstü 100 sporcuya 'Yasak maddeleri kullanarak çok başarılı olacağınızı ancak erken öleceğinizi bilseniz yine de doping yapar mıydınız?' diye sorulduğunda % 69'un cevabı 'Evet!' olmuştu!

Zamane insanında görölen en önemli eksik 'Kaybetmeyi bilmemek!' Oyundan zevk almak ilk amaç olmayınca, yalnızca galibiyete odaklanılınca, dikkat edin kazananda kazanamayanda aslında kaybediyor. Kimisi para, kupa kaybediyor, kimisi sağlık, akıl, insanlık!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluk günahları aklar mıydı

Fatih Uraz 19.05.2010

Soruyu iki yönden de sormak mümkün; şampiyonluk günahları aklar mı ya da ipi önde göğüsleyememek yapılan onca güzel işi boşa çıkarır mı?

Fenerbahçe'nin son senelerde futbol dışı birimlerine yaptığı yatırımlar, aldığı neticeler takdire şayanken futbolda yaşanan hayal kırıklığının ardından ne voleyboldaki Avrupa finali ne bayanlar basketbolda üst üste gelen başarılar Fenerbahçe başkanını ve yönetimini ateşe düşmekten alıkoyabilir.

Fenerbahçe'ye gönöl verenlerin çoğuna göre Yıldırım, 'varını-yoğunu-mesaisini kulübe sarf eden' bulunmaz bir başkanken Fenerliler dışında onu tasvip edenlerin azlığı problem değildi; çünkü takım şampiyonluğa

yürüyordu! Başkaları ya onu çekemiyor ya da kıskanıyordu çünkü adam zengindi! Ağzını çabuk bozması, kaybettiğinde kolayca agresifleşmesi, işler sapa sardığında centilmenliği bir kenara itip oyunun kurallarını kendi başına belirlemeye çalışması mühim değildi, çünkü istediği oyuncuyu alabiliyor, gerektiğinde hakemleri-federasyonu sindirebiliyordu!

Oysa az-biraz muhasebe okumuş herhangi bir ticaret liseli veya iktisat öğrencisinin kolayca anlayacağı üzere devletten kiralanmış bir stadyum sanki oranın mülkiyeti Fenerbahçe'ye aitmiş gibi gösterilerek bilanço makyajlanmıştı. O kalem çıkarıldığında ortaya çıkan manzara hiç iç açıcı değildi. Tamam, gelirler artıyordu ama sağlıklı bir gelir-gider dengesi oluşturulamamıştı ki! İki yıl önce Şampiyonlar Ligi yarıfinalinin kapısından dönmüş bir kulüp yerel lig aşkıyla mı onca masrafa girmiş, onca gereksiz transferi gerçekleştirmişti?

Gençlerbirliği, İBB ve Galatasaray'ın Bursaspor'a kaybettirdiği yedi puanla son haftaya lider girilmesi futbolcular ile teknik heyete değil, başkan Yıldırım'ın tesislere demir atmasına bağlanıyorsa; o zaman iki gün önce sayısız gol pozisyonunu kaçıranın da Aziz Yıldırım olması gerekmez miydi; bu nasıl kurumsallıksa?

Öte yandan Fenerbahçe-Trabzonspor maçının en iyi oyuncusu kaleci Onur'un hakkını verirken Trabzonspor kalecisinin sarı-lacivertli takımın girdiği sayısız gol pozisyonlarında olağanüstü tek bir şut dahi çelmemiş oluşunun tek bir izahı vardı; stresin gözü kör olsun!

Gelin bir an yurt dışına uzanıp 40 senesini Bayern Münih'e harcayan Uli Hoeness'in henüz başkan olmadan, geçen sene söylediklerine kulak kabartalım: Borçlanarak şampiyon olmak kredi kartı kullanarak mal sahibi olmaya benzer ki, öyle bir başarının anlamı yoktur. Şampiyonlar Ligi'ni kazanırsak kâr etmeliyiz; zararına alınmış kupayı ne yapalım? Chelsea gibi olmayı asla istemeyiz. "Bugün zirveye oynayan takımların çoğu borç batağına saplanmışken biz çok rahatız. 30 sene önce gelirimizin yüzde 85'ini bilet satışından elde ederken bugün 300 milyon avroyu bulan gelirlerimizde bilet payı yüzde 18. Benim görevim kulübe para bulmak, kaynak yaratmaktır."

Bayern Münih'in tam 150 bin üyesi olduğunu, ülkemizde ise çok başarısız olmadıktan ya da bir suçtan hüküm giymedikten sonra mevcut yönetmelikler ve üye sayısı ile işbaşındaki başkanları değiştirmenin neredeyse imkânsız olduğunu da anmadan geçmeyelim.

Geçen sene Bayern arzuladığı hedefleri ıskalamışsa da, görüldüğü üzere kulüp olunca, ayaklar yere sağlam basınca, mali disiplin sağlanınca, sürekli gelir kaynağına sahip olunca bir sezon olmazsa başka bir sezonda başarı yakalanıyor.

Kulüplerimizin ise hatalı seçim, doğru tercihlere gereken sabrı göstermeme, uyum faktörünü gözönüne almamaları sebebiyle hocalara-futbolculara saçtığı paralar korkunç rakamlara ulaştı!

Tamam, Bayern Münih de hoca yollamada sabıkalı bir kulüp; onursal başkanları Franz Beckenbauer devre arasında Otto Rehhagel'in bile biletini kesmişti. Ancak işadamları, müteahhit başkanların hükmünü icra edebildiği futbol dünyasında bırakın efsane Beckenbauer de arada bir saçmalama hakkını kullansın!

Bursaspor'un mutlu sona ulaşması yalnızca "Bizi şampiyon yapmazlar!" geyiğini bitirmesi sebebiyle dahi futbolumuzun önünü açabilecek bir gelişme. Köklü İstanbul kulüplerinin bu saatten sonra ligi kolayca manipüle etme şansıysa hemen hiç kalmadı.

Bu arada Bayernli oyuncular 22 mayısta Barnebau'da mücadele ederken bizim oyuncular onları ya TV karşısında seyredecek ya da Çekler önünde kendilerini Hiddink'e beğendirmeye çabalayacak! Hazirandaysa yerli Messiler-Ronaldolar ABD gezisinin ardından tatil telaşı yaşarken elin gariban Alamanları Güney Afrika'da elmas madenlerinden ekmek çıkarmaya çalışacak!

Fenerbahçe’de ise en büyük kaybeden Aziz Yıldırım olurken bunu absorbe etmesi birkaç dünya yıldızını hemen transfer etse bile artık mümkün gözüküyor.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Transferi dondurmaya, ücretleri düşürmeye var mısınız

Fatih Uraz 24.05.2010

Masa altına süpürülen ekonomik problemlerle yüzleşmek, kulüplerimizi borç sarmalından kurtarmak için Avrupa’nın içine düştüğü ve zaman geçtikçe şiddetleneceği düşünülen finansal kriz, mükemmel bir fırsat olabilir!

Ancak üzülererek söylemek gerekirse bu işin ağırlığı, federasyonu ve sporun aktörlerini hayli aşacağından devletin en üst kademelerinden gelecek açık desteğe ve gizli tehditlere ihtiyaç var!

Hatırlanacağı üzere başbakanın perde arkasından varlığını hissettirmesine rağmen rahmetli Hasan Doğan takviyeli Ayhan Bermek ekibine geçit vermeyen kulüpler ve delegeler, vaat edilen destek paketi ve aba altından gösterilen sopayla nasıl da erken seçime gidip doğru yolu buluvermişti!

Zaten neredeyse ezelden beri “Bizden serbest iradeyle bir şey olmaz, mutlaka Türkün başında emir veren, yol gösteren bir lider olmalı” demez miyiz, işte fırsat bu fırsat; mademki Avrupa da “Ücretler donduruluyor- düşürülüyor, emeklilik yaşı yükseltiliyor, vergiler arttırılıyor”, kulüpleri hizaya sokmak için bundan daha uygun ortam bulunabilir mi?

Gırtlığına kadar borca batmış, istikbaldeki gelirlerini şimdiden yemeye başlamış, siyasi iradenin himmetine her zamankinden fazla ihtiyaç duyan, bilanço makyajlarıyla ve kredilerle, pamuk ellerin cebe girmesiyle soluk alabilen karton kulüpleri bugün de yeniden yapılandırmazsak ne zaman yapılandıracağız?

1996 senesinde Beşiktaş’ta göreve başladığımızda kulüp binasının yanındaki plazadan yılda 1 milyon 750 bin dolar gelir elde edildiğini duyunca aman ne güzel diye düşünmüştük. Şimdi o para vasat bir futbolcuya tek sezonda ödeniyor. Aynı hataya Fulya projesinde de düşmüş ve oradan senede gelecek 30-40 milyon dolar siyah-beyazlıları ihya eder derken yeniden hüsrana denizinde boğulmuştuk. Tabata’ya sekiz milyon, Zapo ve Sivok’a dokuz milyon, İsmail’e altı milyon küsur avro bonservis bedeli ödedikten sonra Dolmabahçe ile Topkapı Sarayı’nın sahibi olup kiraya verseniz ne yazar!

Bu sezonla birlikte naklen yayın gelirlerinde ciddi bir artış yaşanacaksa da gelecek dönemlerde bunun tekrarlanacağını hiçbir garantisi yok. Öyleyse hayal kırıklıkları ile temenninin ötesine geçmeyen, geçemeyen iddialı hedefler geçici olarak rafa kaldırılmalı ve kulüpler önceliği mali yapılarını düzeltmeye vermeli. Hükümetten alınacak destekle federasyon, borçlu kulüplere geçici transfer yasağı ya da kısıtlaması getirebilir.

Kulüpler istediği kadar feryad-u figan etsin kıymeti harbiyesi yok, yaptıkları transferler ve aldıkları sonuçlar ortada. Hem sonra ne olur Avrupa’da finali iki sene sonra oynayacak olsalar! Rahmetli Özhan Başkan, ikinci Fatih Terim dönemini başlatırken 10 senede kaç tane final sözü vermişti, aynen Aziz Yıldırım’ın verdiği üç kupa sözü gibi! O sözlerin borçları arttırma ve taraftara geçici ara gazı vermenin ötesinde faydasını gören oldu mu?

Gelgelelim meselenin asıl özüne; olağanüstü şartlar olağanüstü tedbirler getirebilir. Hiçbir futbolcunun daha az kazanmasını arzu etmeyiz çünkü kısa süreli bir iş yaptıklarını yakinen biliyoruz. Ama hiç kusura bakmasınlar

onlar kadar gelecekteki meslektaşlarını da düşünmek zorundayız ve şu anda kendileriyle yapılan sözleşmeler önünde sonunda kulüplere iflas bayrağını çektirecek. Öyleyse altın yumurtlayan kazı tüm yumurtaları bir anda alabilmenin boş hayaliyle kesmek mi, yoksa o yumurtaların getirisini iyi hesaplayarak gelecek nesillerinde o yumurtalardan faydalanmasını temine çalışmak mı daha akılcı yol?

Kulüpler aralarında anlaşarak çok alanlardan çok, az kazananlardan az kesintiye eşzamanlı gidecek olursa oyuncuların yapacağı yaygara bir günü dahi geçmez. Kendilerine taahhüt edilen rakamlarda fedakârlık yapmayı kabul etmeyecek sporculara gerekirse bilabedel bonservisleri dahi verilebilir. Yeter ki kulüpler açgözlü davranmayıp birbirlerinin oyuncularını ucuza kapatmayı değil yarınları kurtarmayı hedeflesin. Futbolcularla aynı anda teknik adamların ücretlerinde de muhakkak indirime gidilmelidir

Şampiyonlar Ligi, UEFA finali gibi başarıların ekonomik platformda da desteklenmedikten sonra anlamını yitirebildiğini idrak etmeliyiz. Halka arz yapıp kaynak sağladıktan sonra toplanan paradan fazlasını sayılı yıllarda temettü diye dağıtan kulüplerin akılsızlıklarına dur demek zorundayız!

Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş; gördüğünüz gibi çuvalla para harcadılsa da şampiyonluğu kesekâğıdını dolduracak kadar parayı anca harcayan Bursaspor'a kaptırdı. Demek ki neymiş; çok para harcamadan da yüzlerin gülebilmesi mümkünmüş.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mourinho'nun kibri, madencinin çaresizliği!

Fatih Uraz 28.05.2010

Günümüz insanı da ataları gibi Oscar Wilde'ın ölümsüz sözlerinden 'Nankör her şeyin fiyatını bilen hiçbir şeyin kıymetini bilmeyendir'i sürekli ispattan geri duramıyor.

Küstahlığı ve kibriyle geçmişte İngilizleri dahi çılgına çevirmeyi başarmış Portekizli Jose Mourinho, Inter-Bayern Münih maçının bitimine 2 dakika kala, kariyerinin önünü açan ustasının yanına kadar gidip sarılarak 'Adam olana adam muamelesi' yapabildiğini gösterdi. Dikkat edilirse geçmişte de ne zaman Louis van Gaal'in adı anıldıysa saygıda kusur etmemişti.

Siz hiç Türkiye de 'Sen çok yeteneklisin, yardımcılığa çok fazlasın, kendi yolunu çizmelisin' diyen bir teknik adama rastlamış mıydınız? Ya da şöhreti onun önünü açan hocasının üstüne çıkan bir antrenörün dilde değil gönülden ustasına methü senalar gönderdiğini sahiden hiç işitmiş miydiniz?

Nedense yerli malı antrenörler aynen şöhrete ulaşmış şarkıcılar gibi anne karnından itibaren olayı yaşamaya, daha akılları başlarına gelmeden futbol topuyla yatıp kalkmaya başlıyor. Seçilmiş şahsiyetler bilindiği üzere kimseden bir şey öğrenmeye ihtiyaç duymayan varlıklardır; eğer vakti zamanında birileri el vermiş olsa bile onlar daha yardımcıyken yaptıkları yerinde uyarılarla kendilerine ödenen bedelin misli mislini çoktan karşıya ödemiştir!

Aralarında ahde vefa duygusu o kadar kuvvetli insanlar vardır ki örneğin bir tanesi dünya çapında ki hocanın yanında onun çıkartmak istediği oyuncuyu değil kendi istediği oyuncuyu çıkartmak için pazarlık modeli geliştirerek tarihe geçecek 'Ne seninki ne benimki çıkmasın, başkası çıksın!' gibi yeniliği literatüre sokmuştur.

Sonra adamı mezara koyunca 'Bende çok emeği vardır!' demesini biliyorda yaşarken hak edene hak ettiği saygıyı göstermeyi nedense beceremiyor.

Ya kameranın üstündeki ışık yanınca normal duruşunu anında bozup, kendisine yakıştığını sandığı triklerle giren, 'Padişahım çok yaşa!' diye bağırıp ulufe bahşişi isteyenlere dahi rahmet okutacakların yapmacıklığını hala fark edemeyen, o jestlerin kendisini komik duruma düşürdüğünü idrak edemeyene ne demeli!

Bizler geçmişte tekme atan, saha içinde sürekli küfür eden, dedikoduyu yaşam stili haline getirmiş insanlara 'centilmen, kral, imparator!' unvanı vermiş garip bir milletiz. Olmayanı kafasında mizansenleyip uyduran gazetecimiz de var, mikrofona kaydettiği röportajı muhatabı istediği halde ona zarar vermeme adına yayınlamayan da var. Senelerce arkasında görev yaptığı hocayı ayrılır ayrılmaz 'Beni yeterince dinlemedi ki!' diye satanlar hala koltuğunu muhafaza ediyorsa, 'Başarı insana ukalalık yapma hakkını verir' jargonunun en güzide uygulayıcısı Portekizliye niye kızılıyorsunuz ki? Mourinho, yerli malı çocukların yanında adamın hası gibi kalıyor. Çünkü o numara yapmıyor, o kendini oynuyor, doğrusu iyi de oynuyor.

'Çarşı her şeye karşı!' sloganında olduğu gibi Mourinho'nun yüzüne bir kez bakmak ne denli isyankar olduğunu anlamaya yeterli. Portekizli, sanki futbolun yerleşik tüm değerlerini, tabularını yıkmak istercesine herkese ve her şeye kafa tutuyor. Eğer dünyaya 20-25 sene önce gelmiş olsa ve Amerika kıtasında doğsa muhtemelen Che Guevara'nın en yakın arkadaşı olurmuş!

Öte yandan ne vakit madencilerle ilgili bir facia haberi ajanslara düşse, nedense evine ekmek götürmek, esnafa borcunu ödemek, hak ettiği ama alamadığı parasına kavuşmak için o hafta yenmek zorunda olduğunu bilen, bu yüzden de kendisine verilen hapi alan yada iğne vurulan futbolcuları hatırlarız. Tabii ki ölümü sürekli ensesinde hisseden madencilerin yaptığı iş, ayak topuyla mukayese kabul etmez ama çaresizlik başa gelmesin bir kere!

Beşiktaş'ta görev yaptığı yaklaşık 20 aylık süre zarfında Galli hoca John Benjamin Toshack, tüm maç konuşmalarını 'Oyundan zevk alın'la bitirirdi. Yalnızca bir gün o söze bazı ilaveler yaptı ve madenci dostlarını anarak, 'Yaptığınız işin kıymetini bilin ve Tanrı'ya şükredin. Benim doğduğum yerde insanların yapacağı bir iş olmadığından hemen hepsi orada bulunan madende çalışır. Her sabah yerin yüzlerce metre altına inerken sevdikleriyle vedalaşırken aynı zamanda da şükreder ve der ki 'Ne mutluyum ki bir işim var.' Ve o işini kaybetmemek için madenin açık kalmasını ister. En büyük korkuları bir gün ansızın o madenin kapanmasıdır. Siz ve biz dünyanın en zevkli işini yapıyor, sürekli geziyor, beş yıldızlı otellerde kalıyor, alkışlanıyor ve üstüne de para alıyoruz. Elinizde olanların kıymetini bilin' demişti.

Mademki insanları yerin altına gitmeye mecbur ediyoruz, hiç olmazsa duayla beraber onları diri diri toprağa gömmemenin gereklerini de yerine getirebilsek!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vermediler ne yapayım!

Fatih Uraz 31.05.2010

Yaklaşık 40 sene önce adı sanı pek duyulmamış Atilla adlı bir genç, içli sesiyle "Demişler oğlan deli mi, boşa uzattım elimi, öldürmeli ölmeli mi, vermediler ne yapayım" diye umutsuz bir aşkı anlatırdı.

O mısralara hayat veren Hasan Turan sevdiğine kavuştu mu bilemiyoruz ama bir şeyden çocuklarımızın adı gibi eminiz; şairin bile sevdiğine kavuşma şansı Türkiye'nin Yaz Olimpiyatları ya da futbolda Dünya Kupası düzenleme şansından fazlaydı! Zira andığımız organizasyonlara ulaşabilmenin önünde aşılması zor engeller, mantalite, spora bakış farklılığı var, politik atraksiyonlarda becerikli olma zorunluluğu var.

Öte yandan son Avrupa hüsrânının ardından günah keçisi ilan ettiğimiz Platini hakkında, Aziz Nesin ya da Bernard Shaw yaşasalar, bir arkasıyarın, iki film, üç kitap dolusu malzeme çıkarabilirlerdi! Geçen yılların asla eskitemediği Goethe der ki: "Samimi olmayı vaat edebilirim, tarafsızlığı asla." Ne yani son viraja girildiğinde Fransız kendi ülkesini değil de bizi mi destekleyecekti. Şenez Erzik, UEFA'da şahsi zevklerini tatmin etmek için mi yoksa öncelikli olarak Türkiye'nin haklarını korumak için mi var? Galatasaray'ın 10 sene önce UEFA Kupası'nı hak ettiğinden en ufak bir şüphemiz olmasa da çoğu vakit ne işe yaradığını tam algılayamadığımız Erzik'in, o zaman ki pozisyonu dolayısıyla hakemlerin, Sarı-Kırmızılı takımın asla hakkını yemediğini hatırlatmak isteriz. Bu sene Atletico karşısında yüzde 100'lük penaltıyı görmeyen hakemleri, bir de Nieto'nun Milan maçında orta sahadan, Lubos Michel'in, iki İngilizin ölümü sebebiyle Türk seyircisinin stadyuma alınmadığı Leeds karşılaşmasında inanılmaz cesaretle verdiği iki penaltıyı gözünüzün önüne getirin.

Allah aşkına kim kimi kandırıyor; Şampiyonlar Ligi kupa seremonisinde Platini'nin Ribery'ye, Erzik'in Hamit'e özel ilgi gösterdiğini fark etmediniz mi? Onlar, hisleri olmayan robotlar değil ki, mutlaka gönülleri bir yere meyil edecektir

Devletin garanti vermesi, Cumhurbaşkanı'nın bizzat gidişi, perde arkasından yapılan çalışmaların ve taahhütlerin yarar getirdiği kesin, zira sonucu belirleyen yalnızca bir oy. Vatandaşın "Biz kulis yapmasını bilmiyoruz!" diye hayıflanmadan önce "özel maçta rakip takıma fazla gol atmamasını rica eden, milli maç seviyesinde teşvik primi gönderen, İstanbul'a gelen hakemlerin servetlerine bir günde önemli katkılar yapmayı beceren, Johansson'un hanımına gerdanlık hediye edecek kadar ince düşünceli!" zarif insanların milliyetine bir bakması gerek! Yoksa beş asır önce "Selam verdüm rüşvet değüldür deyü almadılar!" diyen Fuzuli, Fransız mıydı? Tamam, onlar da masum değil ama biz de rüşvet alıp verme teknikleriyle ilgili hayli birikime sahibiz!

Çoğunlukla futbola, azıcık da basketbola, voleybola, tekvandoya, güreşe ilgili, güzeli değil kendi takımını alkışlayan, sürekli küfür edip, bağırıp çağıran, en ufak bir tahrikte kavgaya tutuşan, rakip gol attığında sevineni dövüp başka takımın kaşkolünü takanı bıçaklayan, kız yarışmalarına değişik amaçlarla giden, lisanlı sporcu sayısı avuç kadar Hollanda'nın altında gezen Türkiye'ye, güzel stadyumlar yaptık ve ihtiyacımız var diye koltuk çıkacaklarını mı sandınız? Güney Afrika'ya Dünya Kupası'nı, yaşayan en saygın insanlardan Mandela'nın varlığının aldırıldığı gerçeğini inkâr edebilir misiniz? Bizim de taraflı tarafsız, dünyanın hayranlığını kazanmış, yaşayan bir devlet adamımız, sanatçımız, bilim adamımız olsa hanımının gölgesinin altında dahi ezilen Sarkozy geldi diye 2016'yı kaybeder miydik?

Platini'yi dünden bugüne değil uzun senelerden beri takip ediyoruz ve futbolculuğunda gerek yeteneği gerekse de Türk sporcusunun bir türlü öğrenemediği "kaybederken de büyük kalabilme" özelliğiyle saygıyı sonuna kadar hak ediyordu. Soruların altına sıkıştırılmış bir ima, sataşma, suçlama olmadan kolayına ters cevap verebilecek tıynetle bir insan değil. O sebeple adamı düşman listesine yazmadan işin aslını araştırmak lazım; netice itibarıyla spor haberlerinde yalan oranının doğruluk oranını geçtiği gazeteler bu haberleri yapıyor!

İsrail'le kavgalı olduğumuzdan ötürü oyunu alamadığımız savıysa komik bile değil, siz İsrail'i çadır aşireti mi sandınız? Adamlar her adımlarında menfaatlerine bakarlar ve oylarıyla kimseyi sevindirip-üzmeye değil getiriye götürüye odaklanırlar.

İş büyük turnuvaları almak değildir, iş insani kaliteyi yükseltmek, sporu yaygınlaştırmak, oyunun kendisinden alınacak zevki kazanmanın önüne koyabilmektir. Devletin sınırsız garantisiyle alınacak bir turnuvanın yerine sporu hazmetmiş insanların fazlaştığı bir ülke yaratmak öncelikli hedef olmalı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korsanlar Blatter'i esir mi almıştı

Fatih Uraz 04.06.2010

1987 senesinin bir sonbahar günü A Milli Takım kafilesiyle yurtdışına giderken uçakta yan yana oturduğumuz dönemin Futbol Federasyonu Başkanı Halim Çorbalı aniden bize doğru dönerek "Senden bir ricam olabilir mi?" demişti. İlk şaşkınlığımızı atlatır atlatmaz verdiğimiz "Eğer yapabileceğimiz bir şeyse, tabii ki!" cevabının ardından Başkan "Lütfen futbolu bıraktıktan sonra hakemlik yapacağına dair bana söz ver!" emrivakisini yapıp sözü ağızımızdan kapıvermişti.

Doğduğumuz diyarlarda halkın diline pelesenk olmuş bir tekerleme vardır; "Adamı sözünden, hayvanı yularından bağlarlar!" İşte bu sözün ağırlığı altında kalmamak adına tam yedi yıl sonra futbola son noktayı koymaya karar verdiğimizde dönemin MHK Başkanı'na telefon açarak ne yapmamız gerektiğini sormuş ve ânında bir şey yapmamıza gerek olmadığını öğrenmiştik. Zira hakemliğe başlama yaşı o dönemler aktif futbolcular için 28'de bitiyordu.

O konuşmada müracaat tarihinde geçilmemesi gereken yaş dışında aklımızda kalan tek şey "Kafa yapıyorsunuz herhalde; ben 28 yaşında A Milli Takım kalesini koruyordum. Yani Halim Bey'e verdiğim sözü yerine getirmek için o formadan feragat edip üç kuruş kazanmak ve dünyanın küfrünü ışıtmek için size başvuru mu yapacaktım? Galiba futbolcuların hakem olmasını istemiyorsunuz?" kelimelerini makineli tüfek gibi sıralayıp, "haklısın" cevabını alışımdı!

16 sene önce yaşadıklarımızı yeniden anmamızın iki nedeni var; dostların bizi 50 yaşında metazori hakem kursuna göndermesi ile 2010 Dünya Kupası'nda görev yapacak hakemlerin listesi. Mademki büyük organizasyonlarda hakemimiz yok diye ağlıyoruz ve Cüneyt Çakır Avrupa da yarı final yönetince neredeyse o günü bayram ilan edecektik; öyleyse çoğumuzun harita üzerinde yerini gösteremeyeceği Seyşel Adaları'ndan bile hakem çağrılırken, bizim yerli düdüklerin Dünya Kupası'nda televizyona mahkûm oluşunun bir izahı olmalı.

Ki ne kadar ilginçtir, Güney Afrika'da görev yapacak 30 hakem içinde sadece iki kişi, Seyşel Adalı Maillet ile Japon Nishimura fulltime hakemlik yapıyor. Liste de altı öğretmen, iki avukat, üç işadamı hakemi görünce vakti zamanında kendi kendimize sorduğumuz ve cevabını bulamadığımız bir suali de hatırlamadık değil; "Neden ülkemizde işadamı, ressam, heykeltıraş hakem olmayı düşünmez?" Küfür mü, sevgisizlik mi, ilgisizlik mi engel yoksa istenmemek mi?

Subay, polis, sosyolog, finans müfettişi, fizyoterapist, bankacı, seyahat acentecisi, mühendis, sigortacı, satıcı, denetçi, memur, antrenör derken neredeyse sanatçılık dışında her meslek hakemlerde mevcut. Aralarında en yaşlıları 1965 eylül doğumlu Brezilyalı Carlos Simon ve tahmin edin hangi mesleği icra ediyor; gazeteciliği! Eğer maçlarda kendi yıldızını kendi veriyorsa değmeyin keyfine gitsin!

Seyşel Adaları, El Salvador, İsveç, Özbekistan gibi ülkelerden gelen hakemler, "Milli Takımımız ve kulüplerimiz uluslararası platformlarda başarılı olmadığımızdan 2010 Dünya Kupası'nda yokuz" söylemini boşa çıkarttığına göre ne zaman gerçeklerle yüzleşmeye başlayacağız dersiniz?

Türk hakemlerinin Türk genetiğinden gelen iki büyük handikabı var; stres toleranslarının eksikliği ve duygularını işin içine katmaktan geri duramayışları. Genetik deyip geçmeyin, nasıl ki cesur bir milletiz, sevdiklerimiz için gerektiğinde ölümü dahi göze alırız, kavgacıyız, çabuk öfkeleniriz, bireysel işlerdeki başarıımızı kolektif ruha yansıtamayız; işte yaratılışımızdan itibaren üzerimizde taşımaya başladığımız kimi özellikler hâkimlik-hakemlik-gazetecilik gibi "Tarafsızlığı, hisleri değil mantığı dinlemeyi, adil olmayı gerektiren" işlere pek uygun değil.

Yerli hakemler yurtdışında istenen derecede olmasa bile Türkiye'de yönettiği maçlara göre daha fazla muvaffakiyet gösteriyor, çünkü orada maçın öncesinde, sonrasında onlara saldırmayı görev bilmiş yöneticiler-gazeteciler-hakem eskileri, ertesi gün hayatı zindana çevirecek eş-amir-vatandaş baskısı, maç içinde profesyonellik kisvesiyle sahtekârlık yaparak aldatmayı âdet edinmiş futbolcular yok!

Amerika vizesini bile almayı beceremediklerinden Milli Takım'ın son seyahatine eşlik edemeyen hakemlerimiz (yoksa FIFA onlara görev verdi de bizimkiler Güney Afrika vizesini de mi alamadı?) Maillet'in maç yönetecek oluşunu, "Seyşel Adaları Somali'ye yakın ve FIFA Başkanı'nın özel yatına baskın düzenleyen korsanlar 'Dünya Kupası'na sizden hakem alacağız!' sözünün ardından Blatter'i serbest bıraktı!" diye de yorumlayabilir, meslek ve vicdan muhasebesinin ardından yeni bir yol haritası da çıkarabilir

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Del Bosque-Schuster, Maradona-Dunga

Fatih Uraz 07.06.2010

Şunun şurasında çok değil yalnızca birkaç sezon önce Beşiktaş kağıt üzerinde iyi bir seçim yaparak İspanyol teknik adam Vicente Del Bosque'ye imza attırdığı gün, John Benjamin Toshack bizi arayarak eski yardımcısı hakkında, 'İyi bir insandır, iyi de futbolcuydu, hocalığı da iyidir ancak en az 3 seneye ihtiyacı var ki sistemini oturtabilsin.

Benim bildiğim Beşiktaş ona bu süreyi asla vermez. Madrid'den dışarı adım atmamış birisinin İstanbul gibi zorlu bir şehire alışması da hayli zor.

O yüzden yanlış bir seçim ve korkarım ki başarılı olma ihtimali hiç yok' demişti.

Yukarıda ki kelimelerin ne denli doğru olduğunu 6 ay sonra milyonlarca futbolsever anladıysa da olan Beşiktaş'ın avantadan giden milyonlarca dolarına ve Del Bosque'nin kendisinden ikinci bir Casillas çıkartmaya çalıştığı ama başaramadığı kaleci Ramazan'a olmuştu!

Bu kısa hatırlatmayı yapmamızın sebebi geçmişin hatalarını hatırlatmak değil, sadece bir konuya dikkat çekmek.

Rumen'inden Boşnak'ına, Alman'ından İngiliz'ine varıncaya dek nice yabancı hoca tanıdık ve aralarında Türkiye'yi ve Türkleri Toshack'tan daha fazla sevenine rastlamadık.

Galli hoca, yaklaşık 30 senedir İspanya da yaşıyor ve o süre zarfında Real Madrid, Real Sociedad, Deportivo derken sayısız takım çalıştırmanın ötesinde İspanya futbolunu ve aktörlerini de çok iyi biliyor.

Neden bir Allahın kulu İspanya Ligi'nden oyuncu veya hoca almayı düşünürken açıp da bizleri bu kadar seven Toshack'a danışmaz, anlamakta zorlanıyoruz.

Tabii ki bizim derdimiz kimseye akıl sorulması değil, Türkiye'nin parasının Del Bosque- Aragones-Daum örneklerinde olduğu gibi boşu boşuna, ahmakça çarçur edilmemesi!

Siyah-beyazlı kulübü yönetmeye çalışanların isme değil uyum ve adaptasyon kabiliyetine odaklanması şart.

Eğer Schuster'le söylendiği gibi henüz anlaşılmadıysa onlara tavsiyemiz bir bilene danışmaları!

'Basın bize sahtekar diyor' diye serzenişte bulunan Beşiktaş başkanı Demirören'e ise 'Bana yalan söylemen değil sana artık inanmamam beni yaralıyor' diyen Nietzsche'yi hatırlatmak isteriz.

O saygınlık bir günde kaybolmadı; her aklına estiğinde ağzını açması, her canı yandığında feveran etmesi, sözlerinin arkasında duracak basireti göstermeyişi zaman geçtikçe onun güvenilirliğini, kulübünse azametini azalttı ve sonunda da yerle bir etti.

Öte yandan Dünya Kupası'nın başlamasına sayılı günler kala okuduğumuz bir yorum çok hoşumuza gitti.

Latin futbolunun iki devi Brezilya ile Arjantin'i artı ve eksileriyle değerlendiren makale ince bir tespitin altını çiziyordu; büyük futbolculuğu ve hayata bakışının sonucu.

Maradona, oyuncularına 'Haydi sahayı çıkın ve gönlünüzce top oynayın' diyebilir, Dunga'ysa asla böyle birşeye cesaret edemez.

1970'te müthiş forvet hattı Pele-Tostao- Jairzinho ile şampiyon olmaması neredeyse imkansız olan Brezilya'nın kaptanı Carlos Alberto'ysa pek rahat değil; 'Brezilya her Dünya Kupası'nda favori olsa da bu kez ortada büyük bir farklılık var, Kaka ve Julio Cesar dışında yıldızı yok. Oysa 1958'den bu yana her turnuva da Garrincha-Pele-Ronaldo-Ronaldinho gibi ekstra oyuncularımız, yanlarındaysa usta ayaklar bulunurdu.

Kaka sakatlanacak olursa gerçekten ne yapacağımızı bilemiyorum.'

Gruptan 36'lık Martin Palermo sayesinde son saniyelerde mucizevi şekilde çıkarak Güney Afrika yolunu tutan Arjantin'de Maradona, eğer kenarda bekleteceği klas oyuncuları küstürmemeyi becerir ve maçlar arasında kadro rotasyonunu iyi sağlarsa, hocalık bazında da rüştünü ispatlayabilir.

Ne var ki Palermo'nun dışında Zanetti, Veron gibi 30 üstü oyunculara gözüken zaafı, Messi'yi yeterince etkili kullanamayışı, hocadan çok şov yıldızlarını çağrıştıran davranışlarıyla zihinlerde yarattığı o kadar çok soru işareti var ki!

Halihazırda dünyanın en iyisiyken 12 yaşında ayrıldığından ötürü ülkesinde 'Hakemden az hayrana sahip tek futbolcu!' diye anılan Messi, başarısızlıkta kesin günah keçisi ilan edilecek! Her ne kadar Maradona, Messi için 'Ben onun yaşında onun devamlılığına sahip değildim' derken Messi o sözleri 'Büyük iltifatlar büyük adamlardan gelir, o başka gezegenin insanı ve 1986 Dünya Kupası'nı bize o getirdi, şunu iyi biliyorum ki asla onun kadar iyi olamayacağım' diye karşılarsa da, vatandaşları yalnızca gol atar ya da attırırsa onu alkışlayacak.

Uzun yıllardır süren ve sonununda asla gelmeyeceği bilinen 'Pele'mi büyüktü Maradona'mı?' tartışmasına ise Fransız Eric Cantona'nın sarfettiği şu sözler ışık tutabilir; 'Maradona'sız Arjantin 1986'da asla şampiyon olamazdı, Brezilya'ysa Pele'siz de 1970 de finali kazanırdı!'

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünya Kupası'ndan masallar

Fatih Uraz 10.06.2010

"Maçtan önce sürekli o da senin gibi etten-kemikten yapılı, korkmana gerek yok diye düşünmüştüm; yanılmışım, değilmiş!" diyordu, 1970'te 4-1 biten finalin ardından taçsız kral Pele'yi marke etmekle yükümlü İtalyan Burgnich.

"Materazzi sürekli formamdan çekiştirip duruyordu. Bunu yapmamasını ve eğer o formayı çok istiyorsa maçtan sonra kendisine verebileceğimi söyledim. Çok ağır sözler söylemeye başlayınca tepkim ani oldu. Kariyerimin bitişine 10 dakika kala kırmızı kart alarak sahadan atıldım. Yaptığımla iftihar etmiyorum ama pişman da değilim. Önce insanım sonra futbolcu ve annemle, kız kardeşime sürekli küfür edilmesine dayanamazdım."

Bu içten ifadelerse Zinedine Zidane ait. Hani 1996 senesinde menajerinin Newcastle'a önerip sadece 1,2 milyon pound istediği Fransız yıldızı. İngiliz kulübü, Zidane'ı seyretmiş ve Premier Lig oyuncusu olmadığına karar vermişti! Talihin cilvesine bakın, o olayın yalnızca üç ay sonrasında Juventus, Zidane için 48 milyon pound ödeyecekti. Aslında hadiseyi en iyi açıklayan menajer Silkman'dı; "Galiba Newcastle yanlış yaptı!"

"Shilton'ı görünce topa yetişemeyeceğimi anladım ve elimi kullandım. Yan hakemin orta sahaya koştuğunu görünce de gol.. gol.. diye bağırmaya başladım ve hakem oltaya takılıverdi! Takım arkadaşlarımın beni kucaklamasını beklerken baktım ki kimse yanıma gelmiyor, hemen 'bana sarılın ki kutlamayı doğru yapalım' diye onlara bağırdım. Yaptığım sahtekârlık değildi, kurnazlık ve beceriydi. Müthiş bir maçı ve eğer geriye dönme imkânım olsa inanın tarihi değiştirmeyi isterdim!" kelimelerinin sahibiyse tahmin ettiğiniz gibi Maradona. 1986'daki üçkâğıtçılığına bu kadar güzel kılıf hazırlayışı takdire şayan! Geriye dönebilse farklı davranacağına ilişkin sözlerineyse tek şey söylenebilir; yalandan kim ölmüş!

"Almanlar haklarının yendiğini ve kupanın onlardan gasp edildiğini düşünüyor. Golümü yüzlerce kez seyrettim ve doğruyu söylemek gerekirse top çizgiyi geçmemiş gibi gözüküyor" diyor İngiltere'ye uzatmalarda attığı tartışmalı golle uluslararası platformdaki tek kupayı kazandıran Geoff Hurst. 1966 finalinde orta hakem Gottfried Dienst, Hurst'ün şutunda kararsız kalınca yardımcı hakem Azerbaycanlı Tofik Bakhramov'a bakmış ve ondan aldığı işaretin akabinde golü vermişti. Hurst, o hadiseden tam 40 sene sonra Bakhramov'un adını taşıyan stadyumda Azerbaycan-İngiltere maçı öncesi düzenlenen törene katılıp, dünya üzerinde heykeli dikilen ilk hakeme gıyabında teşekkür edecekti.

"Kazanmak her şey değildir. Şampiyon olamayışımız beni hiç rahatsız etmedi. Ben ve arkadaşlarım futbolun mantalitesini değiştirip dünyaya total futbolu tanıttık. Finalde kaybeden taraf olmamıza karşın hâlâ insanlar bizi hatırlıyorsa demek ki doğru şeyler yapmışız. Tabii ki o güzel futbolda Rinus Michels'in de büyük katkısı vardı" sözleriyle "Yıldız futbolcudan büyük hoca olmaz" savının tek istisnası Johan Cruyff'e ait.

Bir futbolcu düşünün ki takımının koca bir turnuva da attığı 15 golün hepsinde bir şekilde rol alsın; ama başlangıcında ama bitiminde. Topla dosdoğru giderken öndeki ayağının içiyle topu bacak arasından 180 derece geriye çekerek çalım atmanın mucidi Cruyff, hiç şüphesiz günümüzün göze en hoş gelen futbolunu oynayan Barcelona'nın ufkunu genişleterek, bugünlere ulaşmasını sağlayan kişiydi.

Ancak kupayı 1974 senesinde onun elleri arasından çekip alan Beckenbauer'e de kulak vermeli. "Kaybettiğimiz Doğu Almanya maçı bizi uykudan uyandırmış ve takım ruhuyla oynamaya başlamıştık. Finalin başlangıcında gelen gol Hollandalı futbolculara aşırı güven kazandırdı. Biz öne geçtikten sonraysa dakikalar ilerledikçe sinirlendiler ve kendi evimizde oynayışımızın verdiği gerginliğe rağmen skoru korumasını bildik" diyor Kaiser.

Burada araya girip Helmut Schön'ün "Finalden önce karşılaşsak Hollanda'ya güç yetiremezdik, bu yüzden Doğu Almanya'ya bilerek yenildik" itirafını hatırlatmak isteriz. Zaten Almanlar 1954'te de Schön'ün ustası Herberger'le grupta sekiz gol yedikleri Macarları, final maçında üstelik de 2-0 geriden gelerek bozguna uğratmasını bilmişti!

2000 ekiminde Su Parkı'nda ciddi şekilde sakatlandığında doktorların felç olmasından korktuğu Kaka'ysa, 2010'un en büyük favorisi Brezilya'nın bugün en fazla bel bağladığı oyuncu. Gelirinin yüzde 10'unu kiliseye bağışlayan, evlendiği güne kadar cinsellikten sakınan, her platformda Tanrı'ya bağlılığını dile getiren Kaka, diğer futbolcuların yanında neredeyse melek gibi duruyor. Bakalım ahlâklı olmanın karşılığını alacak mı?

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

199 bin 854 kişiyi susturan top

Fatih Uraz 13.06.2010

Uruguay'lı Alcides Ghiggia, 1950 finalinde maçın bitimine 11 dakika kala topu Brezilya filelerine gönderdiğinde Maracana'yı dolduran yaklaşık 200 bin kişinin sesi-soluğu kesilmişti! Zaten Ghiggia'da, "Attığım gol dışında yalnızca Frank Sinatra ve Papa 2. John Paul bu kadar seyirciyi susturabilirdi" diyecekti.

Dünyanın en iyi kalecilerinden Barbosa'nınsa hayatını 79. dakikada gelen o gol, ne yazık ki cehenneme çevirecekti. Brezilya, kendi evinde final maçını beklenmedik şekilde kaybedince toplum yitirilen kupanın en büyük müsebbibi gördüğü Barbosa'yı asla affetmeyecekti.

Marketlerde, sokaklarda onu tanıyanlar aşağılayıcı davranışlarda bulunacak, 1994 Dünya Kupası öncesi milli takım kampını ziyaret etme isteği 'uğursuzluk getirir' gerekçesiyle kabul edilmeyecekti. Cüzzam hastası gibi tecrit edilmek içine öylesine dert olacaktı ki ölümünden kısa süre önce, "Brezilya'da adam öldürmenin cezası 30 yıldır, bense kötü bir şey yapmadığım halde 50 senedir mahkûmum" sözleriyle ızdırabını haykıracaktı.

Dünyanın en zevkli oyunlarından birisini ölüm-kalım meselesi, yaşamın gayesi haline getirenlere acıyalım mı kızalım mı bilemiyoruz. Hoş işlerin o noktaya gelmesinde oyunun aktörlerinin katkısı da gözardı edilemez. Cenazesinin korteji sokaklardan geçerken ezeli düşman Everton taraftarlarının dahi selam durduğu, ilk ve son defa ona duyduğu saygıdan Liverpool atkısı taşıdığı Bill Shankley değil miydi 'Futbol ölüm-kalım meselesimidir?' sorusunu, "Hayır, daha önemlidir" diye cevaplayan!

Şimdilerde Maracana'dan Azteca'ya, Camp Nou'dan Barnebau'ya varıncaya dek tüm görkemli stadyumların günün şartlarına uygun hale getirilişi esnasında seyirci kapasiteleri azaltıldığından, 200 bin kişiyi birarada görme imkanı yok ki izleyenleri susturma şansı olabilsin! Neyseki Barbosa gibi günah keçisi arayanların sayısı da azaldı. Yaşam kalitesini yükseltirken insanını eğitmeyi başaramayan biz ve bize benzer bazı ülkeler dışında insanlar hatalara olması gerektiği gibi toleransla yaklaşmaya başladı.

2006'da İtalya'yı zafere taşıyan Marcello Lippi, turnuva öncesi, "Maçlar aynı şekilde başlar, farklı gelişir, farklı biter. Belki en iyi oyuncuları getiremedim ama en iyi takım olacakları getirdim. Bazen en iyilerle takım kurulamayabiliyor. Birbirinin fotokopiyle çoğaltılmış gibi kopyası olan futbolcuları seçmemelisiniz. Aynen mozaik örneğinde olduğu gibi tüm parçaları birden kullanmalısınız" diyordu. Bakalım benzer mozaiği 4 sene sonra yeniden tesis edebilecek mi?

"1986 Meksika'da favori değildik, bu yüzden bizi uğurlamaya havaalanına kimse gelmedi. Dönüşteyse 500 bin kişi karşıladı. Oysa '3-5-2 sistemiyle oynayacağız' dediğimde herkes 'Kanatlarda kim oynayacak?' diye soruyordu. 30 milyon Arjantinliye derdimi anlatmaktansa 30 futbolcuma yapmak istediklerimi anlatmayı tercih ettim. Almanya'yı yendiğimiz maçtan sonraysa çok kızgındım, kutlamalara katılmadım çünkü kornerden 2 gol yedik" sözleriyle Bilardo'ya ait. Skorseverlerin modasının hiçbir zaman geçmeyeceğine dair size muhteşem bir kanıt daha!

Çılgın kişiliğinden dolayı Güney Afrika'da ne yapacağı kestirilemeyen Maradona, bakın göründe içiciliği sayesinde hoca olarak da tarihe damgasını vursun! Cesar Menotti, sigara içerdi; 1978'de kupayı aldı. Enzo Bearzot pipo içerdi; 1982'de mutlu sona ulaştı. Marcello Lippi puro içmeyi severdi; 2006'da İtalya'yı zirveye taşıdı. Maradona'nın dünya üstünde içilen herhangi bir şeyi duyup denememesi mümkün olamayacağına göre, olur mu olur!

Son yıllarda iletişim ve teknoloji alanlarında inanılmaz ilerlemeler kaydeden dünyanın ikinci büyük nüfusa sahip ülkesi Hindistan'ın bilindiği üzere ayak topuyla fazla bir muhabbeti yoktur. Kimbilir belki de bu ilgisizlik oyun alanında ayakkabı giymekle ters orantılıdır. 1950 Dünya Kupası'nda Hindistan malumunuz üzere çıplak ayakla oynamalarına müsaade edilmeyince turnuvadan çekilmişti de!

Hayret! Beyinsizlerin ve sahtekarların futbol oynamasına ses çıkarılmazken yalnızca kendi kendilerine zarar verebilecek Hintlilere oyun kuralları set çekebiliyor!

Uzun süren turnuvalarda sakatlık-kırmızı kartbir anlık gaflet-konsantrasyon kaybı-yılın yorgunluğu-şans gibi faktörler umulmadık takımları umulmadık yerlere taşıyabildiğinden kimin ipi göğüsleyeceği tahminleri havada kalmaya mahkumdur. Ancak kimin şampiyon olamayacağını bir parametreye, Pele'ye bakarak anlamak mümkündür! 30 küsur senedir bir kez dahi yanılmadığı vaki değil de!

Son söz mü; açılışa ki ambiyansı görünce 'Mandela neden Türk değil' diye hayıflanmamak elde değildi!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu tarz gol, sekiz yemekten de beter!

Fatih Uraz 15.06.2010

Milyarlarca pound'un havada uçuştığı, dünyanın en kalburüstü futbolcularının sahne aldığı, gezegenin açık ara en kaliteli maçlarının oynandığı Premier Lig'den, Shilton'dan bu yana yaklaşık 20 senedir milli takımı sırtlayıp götürecek tek bir kalecinin dahi çıkmayışı Oxford'da tez konusu olmalı.

Kaldı ki kimsenin Gordon Banks gibi süper bir kaleci istediği de yok; yalnızca yenilmesi gerekeni yiyecek, kurtarılması gerekeni kurtaracak, kısacası rakibe hediye vermeyecek, kendi takım oyuncularının moral motivasyonunu mahvetmeyecek, sadece kaleciye benzeyecek bir kaleci aranıyor ve bulunamıyor.

Gordon Banks'in 1970 Dünya Kupası'nda mükemmel kurtardığı kafa şutunun sahibi Pele'nin "İlk anda o topun gol olmadığına inanmadım ve Banks'ten nefret ettim, ne zaman ki öfkem yatıştı ve normale döndüm, onu içtenlikle tebrik ettim, hayatımda gördüğüm en güzel kurtarıştı" itirafında bulunduğu pozisyon bıkılıp usanılmadan İngiliz kalecilere gösterilmeli ve "Atalarınıza bakın, belki onlardan bir şeyler öğrenirsiniz!" diye terapi seansları düzenlenmeli!

Dünyaya modern futbolu öğretmiş olmalarına karşın sonraları o oyunun nasıl oynanacağını unutup, hatırlamak için de yabancı hocalardan ve futbolculardan medet ummuş kibirli Adalılara eski bir İngiliz kazazedesi olarak buğzettiğimiz filan yok! Biz kendi beceriksizliğimizi, yeteneksizliğimizi, şanssızlığımızı kamufle etmek için başkalarının aynı talihsizliğe uğramasını isteyenlerden değiliz. Ne var ki kim ah etmişse öyle içten ah etmiş ki, İngiliz kaleciler olmayan pozisyonları bile bir şekilde rakibe ikram etmenin yolunu dâhiyane çözümlerle bulmayı sürdürüyor! Kimi vakit geri pasını iskalyorlar kimi zamansa yumuşacık topları kale çizgisinden içeri tokatlıyorlar. Ya da Spider Man'ı (James'in lakabı) 38 yaşından sonra yeniden kaleye davet ediyorlar.

İşin şakası bir yana, kulüp takımlarıyla başarıya uzanma adına nice İngiliz takımının başlangıçta as, sonra yedek, akabindeyse üçüncü kalecileri bile yabancı uyruklulardan seçmesi, uzun yıllar değil milli takımını, iki İrlanda, bir Galler, bir İskoçya'yı bile beslemiş Premier Lig'in artık kendisine dahi yetememesi sonucunu doğurdu.

Tabii ki Nuh Nebi'den kalma idman metotlarını terk etmemenin, gelişen futbolda kalecilerin ihtiyacı olan antrenman metotlarını ihdas edememenin etkisi de gözardı edilmemeli.

Daha birkaç ay önce İspanyol Almunia gibi sıradan bir kaleciyi, beş senelik ikamet süresini doldurduğundan ve kendi ülkesinin milli takımında oynamadığından ötürü İngiliz Milli Takımı'na almayı düşünenlerin çıktığı bir ülkede ABD önünde Green'in yaptığı hataya şaşanın aklına şaşarlar! Ha bu arada "futbola hâlâ soccer diyen yankilerin!" son beş Dünya Kupası'na katılıp Brezilyalılara, İngilizlere kafa tutmaya başlaması bizleri de gaflet uykusundan uyandırmalı. MSL'de yılda 30 bin dolara oynayan ve ev kirasını vermek için arkadaşlarıyla beraber oturan futbolcuların var olduğu, Dünya Kupası'nı televizyondan seyrettikleri halde kendilerini hâlâ Messi ve Ronaldo sanan ya da onlarla kıyaslayanlara hatırlatılmalı.

Yıllardan beri haykırıp duruyoruz ama kendi insanımıza duyuramadık ki elin adamına işittirmeyi başaralım! "Zekâ, liderlik, önündeki oyuncuları idare etme, doğru teknik, iyi pozisyon alma, reaksiyon sürati, zamanlama, cesaret, konsantrasyon, fizikî kalite" gibi özelliklerin kimilerine sahip kişileri bulup, bunları bilimsel idmanlarla yoğurmadıktan; İtalya'nın vakti zamanında yaptığı gibi belirli bir süre yabancı kaleciyi yasak edip, o süre zarfında onları eğitecek hocaları günün icaplarına karşılık verecek seviyeye getirmedikten, hatalarından ders alabilecek özgüveni yüksek gençleri kaleciliğe yönlendirmedikten sonra ne İngiltere'nin ne bizim yüzümüz güler, gülebilir.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arjantin'in golleri, Maradona'nın samimiyeti

Fatih Uraz 24.06.2010

Anlaşmalı-bağlamalı maçların dışında attığı gole sevinmeyen bir takımı ne duyduk ne gördük; attığı golün ardından Arjantin gibi topyekûn ve içten sevinenine ise bundan önce hiçbir yerde tanıklık etmedik. Bir takım bu kadar mı güzel golün keyfini çıkarır.

Maradona'nın çarpık yaşantısını onaylamak ne mümkün! Elle gol atmaktan uyuşturucu kullanmaya, hava soğuk diye İtalya yıllarında takımla Moskova'ya gitmeyip bir gün sonra özel uçak kiralayıp tek başına seyahat etmeye, Napoli caddelerinde taksi içlerinde aşk yapmaya varıncaya kadar sabıkası hayli kabarık!

Futbolcuğundaki hüneri anlatmaya çalışmaksa yalnızca vakit kaybı! Messi'nin dediği gibi başka bir gezegenin insanıydı; ne Pele ne Cruyff ne de diğerleri onunla aşık atabilirdi. Yalnızca Alfredo Di Stefano hakkında

inanılmaz şeyler söylendiğinden ötürü ona ayrı bir paragraf açılabilir. Zaten "Sen mi daha iyisin yoksa Pele mi" sorusunu Maradona, geçmişte, "Ondan daha iyi miyim bilmiyorum ama Di Stefano'nun Pele'den iyi olduğunu biliyorum" diye cevaplamıştı. Ondan önce de Catenaccio sisteminin mucidi Herrera, "Pele orkestranın baş kemancısıysa Di Stefano orkestranın geri kalanıdır" diye olayı dramatize etmekten kendini alamamıştı.

Maradona rol kesmiyor, kasım kasım kasılmıyor, topçunun kralıydım diye kimileri gibi kendini ulaşılmaz görmüyor; herkese sarılıyor, herkesi öpüyor ve her geçen gün sevenlerinin sayısını arttırdığı gibi hocalığı da ısıyor. Şimdiye kadar Arjantin, skor yönünden geriye düşmediğinden oyuncu seçimlerini ve değişikliklerini tam manasıyla değerlendirme fırsatı henüz doğmadı; ne var ki futbolu bu kadar iyi oynamış bir insan üst düzey hoca olmasa da herhalde en az sizin bizim kadar işten anlar değil mi? Hem sonra ne demişler "Para ve şöhret insanı akıllandırır!"

Aslında şu ana kadar oynanan maçlar sonrasında eğer kısa zamanda Domenech'ten kurtulmayı başaracak olursa, Fransa en kârlı çıkan takım haline dönüşebilir! Şaka yapmıyoruz, bu kadar iyi oyunculardan bu kadar etkisiz, silik futbol çıkarmak yetenek artı deha ister! Henry'nin ayaklarıyla değil elleriyle finallere taşıdığı Horozlar, İrlanda'dan önce astroloji meraklısı Domenech'in gazabına uğradı! Öte yandan takımın içinde uzun süredir fırtınalar kopuyormuş ama umut sürdürükçe kimsenin sesi soluğu çıkmıyormuş. "Umut kötülüklerin en kötüsüdür çünkü işkenceyi uzatır" diyen Nietzsche, ne kadar da haklıymış!

Alex Ferguson futbolcusuna ayakkabı fırlatıp neredeyse gözünü çıkarma raddesine gelirken oyuncular tepki vermezken, Domenech, Anelka'dan ağır hakaretler işitiyorsa, üzerinde düşünmeli! Yıllardır gol atmamayı unutan, 2006 Dünya Kupası'nda Zidane faktörüyle final oynayan Fransa'nın artık reformlardan kaçış yolu kalmadı.

Açıktan dillendirenlerin sayısı az da olsa birçok kişi de Güney Afrika 2010'a gidemediğimize 'Terim zihniyetinden kurtuluşa vesile oluşu' hasebiyle üzölmeyip, aksine sevinmemiş miydi? Bazen başarısızlık muhasebe defterlerini karıştırmaya vesile olur ki; kâr-zarar, borç-alacakta laflar değil rakamlar konuşmaya başlar ve gerçekler ortaya dökölür.

Bizi en fazla üzen maç İngiltere-Cezayir oldu desek yeridir! 25 senedir ağlarına bırakın topu göndermeyi, kalelerine neredeyse hiç gitmeyi çuvala gol yediğimiz İngilizler karşısında Cezayirli futbolcuların halı saha rahatlığında oynayıp güle oynaya puanı alması, moralimizi bozmadı dersek yalan olmaz.

Turnuva maçlarında tecrübe faktörü çok önemlidir savıysa bu kez ciddi yara aldı. İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya gibi Dünya Kupası gediklisi eski şampiyonlardan sadece Almanya'nın üçüncü maça çıktığında üç puanı vardı. Kaleci ikramlarının bolluğu, vuvuzela, Kuzey Kore, Şili, Maradona şov derken biz seyirci olarak halimizden memnunuz; ve şükürler olsun ki maçları Latin televizyonlarından izleme ayrıcalığına sahibiz. Ne dediklerini anlamasak bile heyecanlarını hissediyoruz, o da bize yetiyor!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaleci ikramlarına mazeret; Jabulani

Fatih Uraz 28.06.2010

Son 10 senenin açık ara en iyi kalecisi Buffon'un kendisine hemen hiç iş düşmeyen Paraguay maçında sergilediği zayıf performansı ve güvensiz-hantal halini görünce, geçen yıl Manchester City'in yalnızca bonservisine 75 milyon avro teklif ettiği kaleciyle aynı kişi olduğuna inanmamıştık!

2006'da turnuva boyunca penaltıdan ve kendi kalesine olmak üzere topu topu iki gol yiyen İtalya, 2010 grup maçlarında üç maçta beş golü ağlarında görünce işin rengi değişti. İtalya her dönem gol atmak da zorlanan ancak attığı altın değerindeki golleri az gol yiyerek elmas değerine dönüştürmesini bilen bir ekipti. Ne var ki olan, bu kez ruhu ve yeteneğiyle değil de yalnızca bedeniyle gelen ve sakatlığı da nükseden Buffon'la, sınırlı yeteneğe sahip Marchetti'yle ve emeklik günlerini sayan Cannavaro'yla Marcello Lippi'nin karizmasına oldu.

İtalya gibi gezegene defansın nasıl yapılacağını öğreten bir takım Slovenya önünde taçtan dahi gol yiyorsa gruptan çıkmamayı hak etmiş demektir. "Avrupa şampiyonluğuna uzanan Inter Milan'da İtalyan futbolcunun oynamıyor oluşunu"ysa çılgınca kutlamaları yaparken düşünmeliydiler! Buffon, Cannavaro, Pirlo ve Gattuso dışındaki oyuncularını sokakta görsek tanımayız. Oysa Rivaları, Riveraları, Zoffları, Rossileri hâlâ unutamadık.

Cezayirli Caouchi'nin Sloven Coren'den, İngiliz Green'nin ABD'li Dempsey'den, Güney Koreli Myong Guk Ri'nin Brezilyalı Maicon'dan, Nijeryalı Enyeama'nın Yunan Torosidis'den, Slovenyalı Handanoviç'in ABD'li Donovan'dan, Danimarkalı Sorensenn'in Japon Honda ve Endo'dan, Şilili Bravo'nun David Villa'dan yediği golleri FIFA atanlara değil yiyenlere yazsa yeridir!

"Yaktın bizi Jabulani!" diye söylenerek tüm hatayı topun evsafına bağlamak ölümcül hataları örtmeye kılıf aramak demektir ki bunu kolayına kimse yemez! Son derece kolay bir topu Yunanistan'a ikram eden Enyeama, öte yandan Messi ve Samaras'ın vuruşlarını muhteşem kurtarmıştı. Nasıl oluyorsa golü kurtarıırken engellemeyen top golü yerken sorun yaratıyor. Ömür biter kalecinin mazeretleri bitmez!

Yılların kalecisi Sorensenn Japon Honda'nın uzaklardan çektiği frikikte yanlış yöne hareketlendiğinden topa vaktinde yetişmeyi beceremezken, Endo'nun frikiğindeyse barajı yanlış kurdurduğu yetmezmiş gibi yanlış yerde de pozisyon alarak Vikingleri tek başına tatile yolladı! Böylesine temel hatalar yapıldıktan sonra top tango olsa ne yazar Jabulani olsa ne yazar!

Ya dev gibi fiziğe sahip Sloven Handanoviç'in burnunun dibine kadar sokulan Donovan'a yaptığı ikrama ne demeli! O ikram yüzünden takımı turnuvanın dışına düşerken çok değil sadece iki adım öne çıksa fizik kuralları gereği topun göğsüne çarpması kaçınılmazdı. İlkokul çocuklarına bile "asla kale çizgisi üzerinde kalma" denirken o pozisyonda Jabulani'yi mi suçlayacağız yani!

Fena bir kaleci olmamasına karşın Türkiye de oynadığı takımları her sene dört, beş kez yakıyor oluşu artık kanıksanmış Süleymanu Kamerun'da, 50 metreden ortalamana topa atlarken sırtüstü düşecek kadar kötü tekniğe sahip Kawashima Japonya'da, Wigan Athletic'in yedek kalecileri Stojkoviç ve Kingson (ABD maçında sahanın en iyisiydi) Sırbistan ve Gana'da oynuyorsa, futbolun beşiği İngiltere Bela James'e mecburi dönüş yapıyorsa fazla söze ne hacet!

Ki, o James Almanya karşısında aut atışından gelen topta öne çıkacağına arkaya kaçarak birinci golün, yanlış açılarda durarak ikinci ve üçüncü gollerin baş müsebbibi oldu. Ancak profesyonellikleriyle övünen İngiliz oyuncuların basit faullerle kolaylıkla engelleyebileceği üçüncü ve dördüncü gollerdeki gafletini de es geçmeyelim.

Alman Neuer'in hatalı çıkışıyla İngiliz Upson'a, Uruguay kalecisi Muslera'nın boşa çıkışıyla Koreli Lee'ye, Güney Kore kalecisi Ryong Jung'un nasılsa top auta gidiyor diye düşünürken Uruguaylı Suarez'e, ABD'li Howard'ın uzak direğe yakın durup Ganalı Gyan'a yaptığı ikramlar hatırlandığında hani "Kaleci ikramları Kupası!" dense yeridir! Bir de düşünün ki geçmişin Haan'ı, Bonhof'u, Dirceu'su gibi eskilerin deyimiyle "Topa kodu mu oturtan!" şutörleri yok!

Frikikte yanlış yerde durduktan, yan toplarda boşa çıktıktan, kale çizgisine yapışıp kaldıktan, oyunu iyi takip edip defansı organize etmedikten, hata üstüne hata yapmayı sürdürdükten sonra ne yapsın Jabulani?

Boş konuşmanın dayanılmaz cazibesi

Fatih Uraz 02.07.2010

Aile içi, iş, gönül, yerel, evrensel ilişkiler derken hayatın her alanında yığınla derde gömülmüş ve bunların hiçbirine de çözüm üretmeyi bir türlü becerememiş ülke insanımızın, futbolun sorunlarına bu denli yoğunlaşmasının nedenlerini hakikaten merak ediyoruz!

Tamam; herkes her şeyi bilmek zorunda değil, lakin "Konuşacak kadar bilgi sahibi olmayanların susmayı düşünecek kadar akıl sahibi" olması gerekmez mi? Lampard'ın Almanya kalesine yolladığı, ancak Uruguaylı hakemlerin geçerli saymadığı golün tasası niye Türk insanına düşüyor ki?

Şimdi dersimiz fizik deyip izahat faslına geçelim. Lampard'ın topa vurduğu yer yarım metre yanılma payıyla yaklaşık 18 metreydi. Peki, şut esnasında Alman defansında bekleyen son oyuncu nerede pozisyon almıştı, penaltı noktasının iki, üç metre önünde. Durum böyle olunca yardımcı hakem Pablo Fandino'nun nerede beklemesi gerekiyordu; tabii ki son Alman oyuncunun hizasında. Orta hakem Jorge Larrionda oyunun akışı gereği kale çizgisinden 20 küsur, yardımcı hakem Fandino 14 metre uzakta, olmaları gereken yerde beklerken şut çekilir çekilmez Star Trek dizisindeki Kaptan Kirk gibi ışınlanarak mı kale çizgisi hizasına gideceklerdi?

1966'nın meşhur yan hakemi Tofik Bakhranov'la Fandino'yu kıyaslayabilmek mümkün değil, zira pozisyon gereği durdukları yer değişik. Sonra hakemliğin en önemli prensibi nedir; "Gördüğünü korkmadan çalabilmek, doğrunun arkasında savrulmadan durabilmek!" Görmemenin mazereti olabilir, gördüğünü çalmamanın ya da bayrağı kaldıramamanın asla. Bakhranov kimsenin görmediği ve seçemediği bir enstantaneyi durduğu yer itibarıyla gol diye değerlendirdi, orta hakem de onun kararına uydu ve ortaya şaibeli bir şampiyon çıktı. Fandino'nun yaptığıysa kesinlikle yanlış değildi; adam görmediği golü yalnızca kanaate dayanarak nasıl verecekti ki!

Futbol ne NBA ne de Super Bowl. Orada hakemler aralarında tartışabiliyor, emin olmadıkları pozisyonları defalarca yeniden izleyebiliyor. İleride FIFA teknolojinin nimetlerinden daha fazla yararlanmaya karar verirse kale içlerine kameraları koyup masa başına da bir hakem oturtur ve hataları azaltma yoluna gidebilir. "Oyunun ruhuna o kararlar nasıl etki eder"in cevabınıysa yaşamadan verebilmek zor.

Biz Türk hakemlerine niye kızıyoruz, niye olacak; takımların konumuna, futbolcuların şöhretlerine, medyanın ve federasyonun desteğine, baskısına endeksli maçlar yönettikleri, yüreklerini ortaya koymakta zorlandıkları için.

Yaşını küçültüp sahtekârlık yaparak hakemliğe başlayanı, maçın hemen başında cereyan eden pozisyonunda "İkinci dakika da penaltı mı olur lan!" deyip es geçeni, "Bilmem nerenizi yırtsanız bu maç berabere bitecek!" diyeni FIFA hakemi yapanların; tetikçi düdüklü yetiştirip onlarla ligin üstünü-altını harmanlayanların, 40 yılda bir İtalya'da ki "Temiz Eller" operasyonundan etkilenerek şike dosyasını açanların gördükleri karşısında dehşete düşüp "Aman ne yaparız da dosyayı kapatırız!" telaşına düştükleri bir ülke de yabancı bir hakemin görmediği penaltıyı bu denli çekici kılan sebepler inceden inceye tetkik edilmeli.

Her nedense büyük organizasyonlarda spor dışı yazıları kaleme alanların futbola ilgisi aniden artıyor. Hani içlerinden birisi dişe dokunur bir tesbit yapsa, bilmediğimiz bir şeyi ortaya çıkarsa, alışlagelmişin dışında bir

ayrıntı yakalasa gam yemeyeceğiz. Galiba futbol yazısı yazmak kimilerine çantada keklik gözüküyor; ama unutulmasın ki futbol erbabına da ekonomi, siyaset, sanat yazısı kaleme almak kolay geliyor. Nasılsa “Okumadığı kitabın bile eleştirisini yapan edebiyatçılar, her türlü öngörüsü iflas masasına yatırıldığı halde millete akıl vermeyi sürdüren ekonomistler, yalan haber yazılmasından mutlu olduğunu ifade eden akademisyen köşe yazarları var!” Keşke futbolun popülaritesinden faydalanmaya kalkışarak vakit israfına sebebiyet verenler, önce uzmanlık alanı yazılarının içini doldurmayı becerebilseler.

Kutsal metinlerin bile zaman zaman tartışıldığı bir coğrafyada futbolun tartışılmasından doğal ne olabilir, isteyen buyursun gönlünce yazsın; yeter ki vicdan, akıl, muhakeme, bilgiyle yorum yapmaya gayret edilsin ve okunmaya değer şeyler ortaya koyulsun.

Futbolcuların ve teknik adamların bilerek ve isteyerek kaybetmeyecekleri hususu kesin bir realiteyken, kupa da görev yapan hakemlerin popülaritelerini ve kazanımlarını durduk yerde tehlikeye atacaklarını düşünmek mantıklı olabilir mi? Onlarda sahada mücadele veren 22 oyuncu gibi hatasızlığı kovalıyor ve bazen istemeden çuvallıyor. Lampard iyisi mi bir dahaki sefer şutlarını 10 cm. aşağı göndersin, biz de boş işlerle uğraşmayalım!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suarez, Kempes’ten sonraki en iyi kaleci!

Fatih Uraz 05.07.2010

1978 Dünya Kupası’nın en güzel kurtarışı Polonya karşısında Arjantin’in unutulmaz santrforu Mario Kempes’ten gelmişti. Tam 32 sene sonra 2010 Dünya Kupası’nda şu âna kadar yapılmış en mükemmel değilse bile en anlamlı kurtarış ise yine bir golcüden, bu kez Uruguay’lı Luis Suarez’dan geldi.

1974’e Lato, Deyna, Gadocha, Tomaszewski, Gorgon, Szarmach ile damgasını vuran Polonya yarı finalde Sepp Maier’i geçemeyip Gerd Müller’in şutunu da engelleyemeyince üçüncülükle yetinmişti. 1978’e hemen hemen aynı kadroyla katılan, yalnızca önemli futbolcularından Gadocha’yı evde bırakıp onun yerine Boniek gibi yıldızı alarak gelen Polonya, yine yarı final şansını yakalamış ancak bu kez de karşısında bir değil iki kaleci birden bulunca yine üçüncülüğe razı olmuştu! Kaleci Fillol’u geçerek ağlarla kucaklaşmak üzere olan topu Kempes mükemmel bir plonjonla engelleyince hakem penaltı noktasını göstermiş ve Arjantin kalecisi bu kez Kempes’in yardımına ihtiyaç duymadan Deyna’nın sol köşeye gönderdiği topu yakalayarak rakibin beraberliğe uzanmasını engellemişti. Kempes’in o zamanki kurallar gereği kırmızı kart görmediğini de unutmadan ekleyelim.

2009-10 sezonunda Ajax forması altında 35 gol atarak krallık tacını takan Suarez, uzun yılların ardından takımının yarı finale çıkmasında Forlan’la birlikte en etkin rol oynayan isim olurken ne yazık ki yarı final maçında sahada yerini alamayacak.

Suarez kırmızı kart aldığı pozisyonda sanmıyoruz ki topu bilinçli olarak elle kurtarmış olsun. Hadise spontane şekilde çok ani gelişti ve saliseler içinde karar vermesi gereken kişilerin yaptıkları eylemin neleri getirip-götüreceğini hesaplama şansı hemen hiç yoktur. Maçın bitimine sayılı saniyeler kala ellerini kullanarak kendini feda etmesi anlaşılır bir karardır zira Uruguay’ın yiyeceği golü telafi etme şansı kalmamıştı. Penaltı vuruşlarının iyi kullanıldıktan sonra yüzde 99 gol demek olduğunu cümle alem biliyor; bilinmeyen şeyse o penaltının sonucunda tarih yazılacaksa 7 metre 32 cm’lik kalenin atana neredeyse hentbol kalesi gibi küçük, kalecininse

dev gibi büyük görüldüğü gerçeğidir. O bakımdan Suarez'in velev ki Asamoah penaltıyı gole çevirmiş dahi olsa fedakârlık yaparak takımına küçük bir şans daha sunması akılcıydı.

Öte yandan Cardozo'nun Paraguay-İspanya maçında penaltı atışı öncesinde kameralar yüzüne zoom yaptığına döktüğü ecel terlerini görünce içimiz cız etti. Öyle ağır bir yükün altına girmişti ki sanki dünyayla irtibatı kopmuştu. Korkudan kaleciye dahi bakamadı; zaten baksa Casillas'ın ne kadar önce soluna doğru gittiğini görecekti.

Diğer taraftaysa defalarca kritik maçlarda topu ceza sahasının içinde ki beyaz noktaya koymuş, Şampiyonlar Lig'i finalinde bile penaltı kullanmış (Hoş, penaltıyı Dida kurtarmıştı ancak ikinci vuruşta golü bulmuştu) Xabi Alonso vardı. İlk penaltıyı kullanırken ne kadarda güvenliydi; takım arkadaşlarının yaptığı hatanın sonucunda 11 metre atışı tekrarlandığıdaysa onun yüzüne de gerginlik yansımıştı. İlk penaltıyı gole çeviren oyuncu ikinci atışta köşesini neden değiştirme ihtiyacı hisseder sorusuna bir türlü cevap bulamamışızdır!

Tabii ki atışı kullanan oyuncuların hataları, heyecanları, açmazları Justo Villar ve İker Casillas'ın kurtarışlarına halel getirmez. Kaleciler açısından turnuanın yüzakı sayılabilecek bir maçı Paraguay-İspanya karşılaşması zira ilk defa iki takım kalecisi aynı anda takımlarının yakıcısı değil kurtarıcısı oluyordu.

Brezilya'nın Hollanda'dan yediği ilk gol de Julio Cesar'dan fazla Melo'yu suçlu bulanınsa futbol bilgisine şaşılır. Melo kendisine bırak ikazı yapılmadığı için topa yükseldi ve ancak kafasının ucuyla dokunabildi. Cesar'sa elleriyle yükseldiği topa zamanlama hatasından dolayı dokunamadı; Melo onu bozduğu için değil.

Siz şimdi bakında Cruyff'le (sadece 74'te oynadı), Neeskens'le, Rep'le, Krol'la, Suurbier'le, Rensenbrink'le, Kerkhof kardeşlerle (78'de oynadılar) 74 ve 78 finalini kaybeden Hollanda; rüya takımlarıyla bir türlü kazanamadığı kupayı bu kez alıp da evine götürsün. 30 küsur yıl öncesine göre tek avantajları kalelerinde Jongbloed gibi averaj bir kalecinin değil Stekelenburg gibi iyi bir file bekçisinin olması. 74'te Stuy'un turnuva başlamadan, 78'de Schrijvers'in turnuva sürerken sakatlanması Portakallara pahaliya patlamıştı.

Dileğimiz finallere kaleci hatalarının değil kurtarışlarının damga vurması.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ha gayret Hollanda, üç dakika kaldı!

Fatih Uraz 13.07.2010

Ne kadermiş ama; 1974'te Batı Almanya'ya karşı 25'te Breitner ve 43'te Müller'den, 1978'de Arjantin'e karşı 37 ve 104'te Kempes, 115'e Bertoni'den gelen gollere teslim olan Portakallar, bu kez de 117'de İniesta'ya dur diyemeyince kupayla değil üç finalde boş çeken tek takım unvanıyla taçlandı.

Belli ki Hollanda normal sürede ve uzatmalarda final kazanmayı beceremeyecek; galiba en doğrusu bir dahaki finalde maçı penaltılara götürmenin ve makûs talihi 11 metre atışlarıyla değiştirmenin ince hesabını yapmak! O da ne zaman vuku bulursa artık!

1974'te Maier'e, 1978'de Filloy ve sağ direğe, 2010'daysa Casillas'a takıldıklarına göre gelecek finalde rakip takımın kalecisiz oynaması için FIFA'ya başvurabilirler! Bu kadar çok kaleci hatası yapılan bir turnuvada topu

topu iki pozisyon yakalayıp birini Casillas'ın ellerine teslim edip diğerini de ayağına nişanlamak tam anlamıyla trajedi.

74 nostaljisinin etkisiyle Hollanda'yı desteklemek amacıyla televizyon karşısına geçtikten sonra, 28. dakikada De Jong'un Xabi Alonso'ya reva gördüğü Bruce Lee tekmesinin ardından tarafsızlar safını seçiverdik! Aslında başlama düdüğüyle birlikte Hollanda'nın kendisi gibi değil, kendisine yakıştığı gibi oynayarak değil rakibi sertlikle yıldırarak maçı değişik kulvarlara taşımayı, tesadüfi bir gol ya da Robben-Sneijder faktörüyle kazanmayı istediği ortaya çıkmıştı.

Elbette maçın sertleşmesinde İngiliz Howard Webb'in kuralları değişik yorumlamasının, kendisini sanki maçı 22 kişiyle başlatıp bitirmeye mecburmuş gibi hissetmesinin önemli rolü vardı. Hoş o da 110'da çark etti ama Hollandalılar hakemin sabrının da bir sınırı olduğunu tahmin edebilmeliydi.

İspanyollar'ın Almanya maçı haricinde futbolseverleri alıstırdığı o müthiş pas trafiğine dayalı oyunu sergileyemeyişi kupayı hak eden taraf olmalarına şüphesiz engel değildi! Evet, umulandan az gol kaydına muvaffak oldular lakin pozisyon bulmakta hiç güçlük çekmediler ki. Bir de unutulmasın ki Torres'siz oynadılar.

Gelgelelim en can alıcı noktaya; Aragones pazar akşamı maçı seyrederken inanıyoruz ki sürekli Aziz Yıldırım'ın adını zikredip durmuştur! "Ah be başkan, o yaştan sonra önüme çuvalla parayı koyup da beni yoldan çıkarmanın, İspanya'nın başından çekip almanın ne alemi vardı?" diye feryad ü figan edip gözyaşı dökmüştür! Öyle ya belirli bir yaştan sonra kazanılan para sadece mirasçıları ya da doktorları sevindiriyor; oysa Dünya Kupası'nı kazanmış takımın hocası olmak üç göbek akrabaya bile prestij sağlıyor.

Yıldırım Demirören'inse kendisine paye çıkarmasının âlemi yok! Zira o Del Bosque'yi dolar milyoneri yapma becerisini göstermemiş olsa bile bu İspanya, David Villa'yı kaleye Puyol'u sol açığa koymayı düşünmeyecek herhangi bir hocayla yine de finali oynardı!

Diğer yandan bu turnuva gösterdi ki Del Bosque dünyanın gelmiş geçmiş en şanslı hocası. Real Madrid'de, Toshack problemlili futbolcuları temizledikten sonra işbaşı yapmış ve piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmıştı! Aragones'in ardından da yine müthiş bir kadroyu ellerinin arasında buldu ve büyük ikramiyeye iki kez uzanan ilk hoca olarak unutulmazlar kervanına katıldı. Fabregas'ın yedek beklediği, tarihinin en iyi futbolcularını aynı anda yakalamış bir takımdan bahsediyoruz; fazla söze ne hacet.

Zidane, Figo, Roberto Carlos, İniesta, Xavi, David Villa tarzı futbolculara sahipseniz en büyük yorgunluğunuz olsa olsa maçın bitiminde diğer takım hocasının elini sıkamak ve geçmiş olsun demek için rakip yedek kulübesine kadar yürümek olur!

Finalde Casillas ve Stekelenburg'un birer hatalı çıkış dışında işlerinin hakkını vermiş oluşu, Jabulani'ye hâlâ sallamayı sürdürenlerin kulaklarını umarız çınlatmıştır. Gerçek kalecilere Jabulani, Fevernova, Teamgeist, Kopanya, Tango vız gelip geçerken, ta Tokyo'dan çekilen frikikte ters köşeye yollanan Sorensen'e, Dempsey'in merasimle gelen şutunu içeri atan Green'e, takımını ilk üçe sokmamaya ahdetmiş Muslera'ya başka top verince bir şey mi değişecekti?

Uzun bir aradan sonra uzaklardan atılan onca golü seyretmenin şevkiyle, hızlanarak giden top Jabulani'ye sevgimiz artarken en beğendiğimiz futbolcuysa iki ayağıyla da toplara mükemmel vurmanın ötesinde oyunun her karesinde ne yapacağını çok iyi bilen Forlan'dı.

Bu turnuvadan zevk almadıklarını sürekli tekrarlayıp duranlaraysa diyoruz ki; kimsenin umurunda değilsiniz, ister beğenin ister beğenmeyin, yüz milyonlarca futbolsever maçları zevkle izleyip durdu. Domenech'ten kurtulan Fransa'ysa kaybederken kazanan tek takımdı!

İyi ki varsın futbol...

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Casillas'ın öpücüğü ve pişmanlığımız

Fatih Uraz 14.07.2010

Casillas, palavra ve abartma haber üretme konusunda bizim basınla yarışacak derecede yüksek kaliteye ve donanımına sahip İspanyol gazetecilerin hakkından nasılda geldi ama!

İspanya'nın, tek kale oynadığı İsviçre maçında, Benaglio ve direk engellerine takıldıktan sonra defans arkasına atılan toplara yeryüzünde en hızlı çıkan kaleci olan Casillas'ın bir anlık gecikmesi sonucu topu ağlarında görüp, sahadan puansız ayrıldığında, İspanya basını daha önceleri kimseciklerin aklına getiremediği bir kurban buluvermişti.

Hani kalecilere "Ahmak, gözü görmez, intikali zayıf, kale çizgisine sanki yapıştırmışlar, şutları bakarak kurtarmaya çalışır, yerden iki dakikada ayağa kalkamaz, 'angut'un tekidir, vur ve öpüş!" gibilerinden yığınla tenkit yapıldığına, yerden yere vurulduğuna şahit olduğumuzdan, sanırdık ki hiçbir şey bizi şaşırtamaz; meğerse şaşırtabilirmiş!

Saha kenarında duran ve sevgilisi olduğu söylenen genç bir kızın Casillas'ın dikkatini dağıttığı ve golü bu yüzden yediğini okuduğumuzda, ağızımızdan yalnızca bir kelime dökülmüştü; "Çüş!"

10 yıldır Real Madrid, sekiz senedir İspanya formasını başarıyla taşıyan bir kaleciye, maç içinde topa ve oyuna değil de kız arkadaşına konsantre oluyor demek, ne hakaret ne beyinsizlik olurdu, olsa olsa vicdansızlık, insafsızlık, yalancılık, kıskançlık olabilirdi.

İspanya'nın ve Casillas'ın performansı her geçen maç artarak devam edince, üstelik finale de Casillas'ın elleri ve sağ ayağı damgasını vurunca, İspanyol kalecinin intikamı da müthiş oldu doğrusu.

Casillas, bitiş düdüğünün ardından gözyaşları içinde sevgilisine demeç verirken, sözlerini bitirir bitirmez kızın dudaklarına öylesine tutkulu öpücükler kondurdu ki, hani alın size kapak olsun der gibiydi.

Niye yalan söyleyelim gıpta ettik ve içimiz de cız etti, çünkü futbol oynadığımız dönemlerde ayda yılda bir sevdiğimiz kadın, eşimiz kamp yaptığımız otelde bizi ziyaret ettiğinde "Aman millet yanlış anlamasın, aman insanlar, adam maçı değil karısını düşünüyor!" demesin diye bir an önce onu eve göndermenin yollarını arar, istemeden de olsa kalbini kırardık.

Giden zaman maalesef geri gelmiyor ve insanoğlu pişmanlıklarıyla başbaşa kalveriyor. Keşke biz de hayat arkadaşımızın, çocuklarımızın annesinin hiç olmazsa yanaklarına kameralar ve insan yığınları önünde bir öpücük konduracak cesareti gösterebilmiş olsaydık.

O kız çok şanslı ve dileriz ona gerçekten değer verdiğini milyarların önünde ispatlayan Casillas'ın kadir kıymetini iyi anlar. Ah ne olurdu aynı cesareti vakti zamanında, etrafı ve söylenecekleri umursamadan biz de sergileyebilseydik!

Sizlere naçizane tavsiyemiz "Sevdiklerinize yaşarken veya yanınızdayken, onlarla konuşma ve görüşme şansınız henüz kaybolmamışken sevginizi, ilginizi göstermekte acele edin." Sonra bir bakmışsınız size cesaret gelmiş ama muhatabınız sonsuzluğa ya da uzaklara gidivermiş.

Seneca'nın "Sevip de kaybetmek sevmemiş olmaktan daha iyidir" sözleri üzerine ağıt yakıp teselli arayacağınıza, iyisi mi gelin "Aşk her şeyi haklı kılar" diyen Oscar Wilde'a kulak verin yol yakinken.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Topu tribüne gönder, gerisi hikâye!

Fatih Uraz 18.07.2010

İki gün önce bir radyo programında doping kullanımıyla ilgili soruya katılımcıların verdiği cevap, insanın kanını donduracak ölçüde soğuk ve acımasızdı: "Bize ne adamın ne kullandığından, yeter ki topu tribüne yollasın!"

Yer ABD, söz konusu spor beyzboldu ama mekânın ve topun şeklinin ne önemi vardı ki; devasa paketlerde/ kutularda cipsini, patlamış mısırını, içeceğini alıp tribüne ve TV karşısına oturan insanlar, sahne arkasında olup biteni umursamıyorken!

Bunun adı duyarsızlık mıdır, vicdansızlık mıdır, aymazlık mıdır bilinemese de insanlık olmadığı kesin. 2000 sene önce Colosseum'u tıka basa dolduran vahşete susamış seyircilerin arenada her gün hayatlarını ortaya koyarak onları eğlendirmeye çalışan gladyatörlere yaklaşımı bile sanmıyoruz ki günümüz insanı kadar zalim değildi! O zamanki değerler, cehalet, köle-efendi ilişkisi, sınırlı eğlence araçları, ölümün sıradanlığı gibi faktörler gözönüne alındığında TV kumandasıyla neredeyse bin kanala aynı anda hükmedebilen, cep telefonu ile pizza siparişini ayağına kadar getirten, Lacrosse'dan hokeye, internetten İpod'una varıncaya dek önünde kendini eğlendirecek yüzlerce opsiyona sahip günümüz insanının acımasızlığına şaşılmaz da ne yapılır?

Çağları aşan Goethe, "Kalp ne ile doluysa dudaklardan o dökülüp gider" der; demek ki zamane insanı başlangıç ve bitiş arasında yaşananlara değil sonuca, alacağı hazzı odaklanmış durumda.

İşin hazin tarafı kimilerinin "Zararlı olanı herkes biliyor. Milyon dolarlık kontrat yapanlar yasak maddeleri kullanmak istiyorsa kullanabilir. O paraları benle yemeyecek. İşini iyi yapsın da ne yaparsa yapsın!" diye kurgusu sağlam, mantık süzgecine uygun, herkesi sorumluluğunu bilmeye çağıran sözlerle fikirlerini içtenlikle inanarak dillendirmesi! Merak ediyoruz, oğulları uyuşturucu bağımlısı olsa, kızları kendi arzusuyla pavyonda çalışmaya başlasa; onları kurtarmaya mı çabalarlar yoksa anlayışla mı karşılarlar?

Algılamak da zorlandığımız bir diğer konuya "Diyelim ki dopingin zararını bildiği halde başarılı olmak adına onu kullanan kişinin başına geleceklere sızlanmaya hakkı yok; peki doping yapmak bir anlamda hırsızlık değil midir? Hak etmediği şeyi hak edenin elinden çalan kişiyi seyretmenin nesi güzel olabilir ki?"

Sorularla konuyu açmaya çalışalım; siz fairplay'i benimsemiş bir sporcu olarak rakibinizin doping kullandığını öğrenseniz, ne yaparsınız? Rakibinizin silahıyla mı karşılık verirsiniz yoksa ahlak sınırlarının dışına çıkmayıp performansınızı doğal yollardan arttırmayı mı tercih edersiniz?

İyiyle kötü, eğriyle doğru birbiriyle öylesine iç içe geçmiş ki, zaman zaman olayların muhakemesini yapmak zorlaşıyor. Hırsızın değil yakalananın, yanlış yapanın değil yüzüne gözüne bulaştırmanın ayıplandığı, rakibe

onların silahıyla karşılık vermemenin enayilik sayıldığı toplumlarda onuru ve akli muhafaza edebilmek kolay değildir.

Türkiye gibi sportif başarılarla sık rastlanılmayan bir ülkede rutinin dışına çıkarak önemli işlere imza attığı halde gönüllerde taht kurmayı beceremeyen bir hoca, geniş kitlelerce seilmeyişini kıskançlıkla, çekememezlikle açıklamaya çalışıyor ve tabii ki yanılıyor. Onun başarılarını hasetle karşılayanlar elbette vardır, ancak "Kazan da nasıl kazanırsan kazan!" felsefesini savunanlara duyulan hayranlığın, kaybetmeye başladıklarında er geç nefrete dönüşmesi kaçınılmazdır.

Olup biteni algılamakta zorluk çekenlere en iyi ilaçsa Jose Mourinho olabilir! Barcelona sahasından başı dik ayrılırken bir gün Camp Nou'ya dönüp dönmeyeceği sorusunu, "Bu nefretin kolayına bitmeyeceğinin farkındayım" diye müstehzi cevaplamıştı. Adam tavırlarının ve başarılarının gizliden takdir, açıktan nefret uyandırdığının farkında. Elden ayaktan düştüğünde ona tekme atmanın zevkini kaçırmayacak olanlarla da o yüzden başarılı olduğu sürece eğlenmeyi sürdürecektir!

Kazanmanın zevkini alamayan bir hoca Mourinho. Aynen bir Amok Koşucusu gibi durunca biteceğinden mutlaka birilerine sataşmak, yeni hedeflere odaklanmak zorunda. Real Madrid'le La Liga ve Şampiyonlar Ligi, Portekiz'le Dünya Kupası arzusuna ulaşsa bile doyuma ulaşmadan dünyadan çekip gidecek.

Ve biliyor ki "Güzel futbol, göze hoş gelen taktik, hücum oynamak" gibi kavramların altı nihayetinde boş! 1974 Dünya Kupası'nda Hollanda'nın oynadığı futbolun lezzeti hâlâ damaklarımızda; kupayıysa Batı Almanya müzesine götürdü!

Şükürler olsun ki son finali İspanya kazandı yoksa bir kaç ay sonra Hollandalı kasapların tekmeleri unutulacak ve tarih bunu gelecek nesillere total futbolun zaferi diye yutturacaktı.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aykut Kocaman'ın açmazı, Fenerbahçe'nin başarı kriteri

Fatih Uraz 21.07.2010

Başta Fenerbahçe yönetimi olmak üzere futbolumuzun aktörlerine akıl vermek neredeyse 'Su üzerine yazı yazmaya kalkışmak!' kadar beyhude bir çaba. Öyle ya 'Bilmeyen, daha kötüsü bilmediğini de bilmeyen!' kişilerin başkalarının aklına neden ihtiyacı olsun ki?

Öte yandan dünya üzerinde en kolay işin akıl vermek en zor şeyinse işe yarar akıl vermek olduğunu hatırlamakta yarar var. Risk almak, binlerce, yüzbinlerce seyirciye hesap vermek, etiketlerinde profesyonel yazdığı halde davranışları çoğu zaman o unvanları tasdik etmeyen futbolcu güruhuyla bire bir uğraşmak zordur zor.

Fenerbahçe'yi diğer takımlardan ayrı bir kefeye koyuyoruz, zira hedefi büyük ve sporun her branşında önüne yüksek çıtalar yerleştirmiş bir kulüp. Ne var ki onu idare etmeye talip olanların o çıtayı taşıyabilecek sabra, donanımına, uzun vadeli planlara sahip olup olmadıkları hususu tartışmaya açık.

Yalnızca görevinden ayrılmak zorunda bıraktıkları Daum'a verdikleri kibar 'sus' mesajında bile kafalarının ne kadar karışık olduğu görülebiliyor. Başarıyıym diyen Daum'a, konuşmalarına bir son ver derken araya sıkıştırılan 'Fenerbahçe de başarının tek ölçüsü şampiyonluktur' saptaması vizyon sahibi yöneticilerin

kullanacağı bir lisan değil. Neden tek başarı şampiyonluk olsun ki? 'Her alanda tesisleşmeyi tamamlamak, altyapıyı üstü besler hale getirmek, en centilmen takım olmak, kendilerine gönül vermemiş sporseverlerin dahi sevgisini kazanmak, nüfusun genel dağılımı içerisinde taraftar yüzdesini arttırmak, mali yapıyı kalem vuruşlarıyla değil, rakamlarla iyileştirmek, teknik adam tercihini doğru yaptıktan sonra uzun yıllar onunla çalışıp kötü günlerinde arkasında durabilmek, transferde milyonları saçan değil, para kazanan taraf olmak' şampiyon olmaktan daha mı az önemlidir?

Fenerbahçe yönetimi, Şampiyonlar Ligi'nde yarı finalin kapısından döndükten sonra üst üste yaptığı hatalarla taraftar nezdinde tartışılır hale geldi. Bu sebeple de artık rahat karar alma lüksleri yok. Sadece bu gerçek bile Rıdvan Dilmen ile Aykut Kocaman'ın statüsünü birbirinden ayırmaya yetiyor. Rıdvan Dilmen camianın çok sevdiği bir isimdi ancak onun da Aziz Yıldırım'ın da o dönem yeterli tecrübeye sahip olmayışı, dünya üzerinde başarıyı en hızlı talep eden takımların başında gelen Fenerbahçe'de uzun süre birlikte çalışmalarına imkân tanımıyordu.

Şimdiyse hem Aziz Yıldırım oldukça tecrübelendi (Ancak ne hikmetse o engin tecrübe yığınla hata yapmayı engelleyemiyor) hem de Aykut'un hocalık geçmişi Rıdvan'a kıyasla daha parlak. Kaldı ki Rıdvan yapı olarak herkesle kolaylıkla samimi olabilecek birisiyken Aykut daha ciddi ve kişilerle arasına mutlaka mesafe koyuyor. Aragones ve Daum'la kupa kazanılamayıp üstelik de tazminat ödenerek yolların ayrılması, camia içinden gelmiş, parayı problem yapmayacağı herkesin malumu olan Aykut'a ekstra zaman kazandırabilirdi; eğer ki Aziz Yıldırım'ın kredisi ve inanırlılığı sınıra dayanmasa.

Ayrıca Kocaman'ın gazete sayfalarına yansıyan ve futbolcuları açık hedef gösteren demeci de zamanlama ve içerik açısından yanlış; o gereksiz konuşma futbolcuların kendisine duyduğu güveni inkıta uğratabilir. Bu hocalık öyle bir acayip meslektir ki maçı tribünden seyrettiğinde yeterli diye düşündüğün oyuncular, sorumluluk alarak kulübeye oturduğunda gözüne yetersiz görünebiliyor! Hatırlasanıza Mustafa Denizli Beşiktaş'ın başına gelmeden gazete köşesinde, "Bu takımın transfere değil, doğru taktiğe ve oyuncu yapısına uygun yerleştirmelere ihtiyacı var!" diye bas bas bağıırıyordu. Sonrasında işbaşı yaptı ve transfer canavarı olup çıkiverdi.

Üç senedir Fenerbahçe'nin en büyük problemi orta sahada ve o bölgeye geldiği günkü gibi olmak üzere Appiah tarzında, futbolun iki yönünü de oynayabilen (Aurelio ve benzerleriyle büyük hedefler kovalanamaz) isimlere ihtiyaç var diyoruz. Stoch iyi bir seçimse de ona kaliteli partner desteği şart. Caner, Kazım, Selçuk, Baroni gibi oyuncular, unutulmasın ki takım iskeleti sağlam örüldükten sonra istenen katkıyı sağlayabilir.

Forlan hayali, spor sayfalarını süslemekten öteye gitmezken, zaman daraldığına, Güiza mutsuz, Lugano belirsiz, eldeki futbolcular moralsiz olduğuna göre Kocaman'dan nasıl başarı istenecek ki!

Galiba geçiş süresini az hasarla atlatmaya çalışan Fenerbahçe başkanı, gelişmeler iyi olduğu müddetçe gölge etmeyecek. İşler sarpa sardığındaysa öz Fener çocuğu elin İspanyol'u, Alman'ı gibi para ve mukavele diye tutturmayıp nasıl olsa gerekeni yapacaktır!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Garibanlar ölüyor, hazırlık maçları oynanıyor

Fatih Uraz 23.07.2010

Kimbilir her gün kaç gariban gözlerini sessiz sedasız kapatıp aramızdan ayrılıyor da ruhumuz bile duymuyor. Eskiden hasbelkader işittiğimiz ölümlere milletçe hiç olmazsa göstermelik dahi olsa iki dakika üzüldük; epeydir o hayıflanma dakikaları belli ki yerini saniyelere ve kayıtsızlığa bırakmış!

Ebediyete intikal eden garibanları ancak tanıyorsak yahut bir yerlerde onlarla tesadüfen karşılaşmışsak ilgileniyor aksi takdirde dudaklarımızdan bir iki temenni sözü dökmekle duyarsız kalmak arasında seçim yapıp, hayatımıza kısacık bir soluklanma molası vermeden meşgalemize geri dönüyoruz. Hepimiz birden sürekli meşgul olduğumuza göre cümbür cemaat önemli adamlar olmalıyız, değil mi?

Dağ gibi kulüpken yanlış politikalar ve kent içi çekişmeler sonucunda harabeye dönen Kocaelispor son sürat dibe yollanırken, bir insanın kalbine kriz olarak inmesi, bir diğerineyse tren olup çarpması kader diye geçiştirilecek bir konu değil. Düşünebiliyor musunuz; doğru dürüst para kazanmalarını bırakın, komik sayılacak meblağlara çalışan, onu da ya geç alıp ya da hiç alamayan iki insan, işlerini kaybeder kaybetmez hayatla bağlarını koparıveriyor.

Kendini trenin soğuk ve hissiz demirlerinin altına atanını tanıyıp tanımadığımızdan emin değiliz; işine son verildiği gün kalbine yenik düşeniniyse çok iyi tanıyoruz. 2006-2007 sezonunda Kocaelispor'da görev yaparken görmüş, aynı çatı altında birlikte çalışmış ve çok da sevmiştik. Sürekli gülen, nazik, işinin hakkını vermeye çalışan bir futbol emekçisiydi.

Eskinin hesabıyla trilyonlar, yeninin parasıyla milyonlarca borcu olan Kocaelispor Kulübü, çok değil yalnızca iki sezon önce kaleci Serdar ve teknik direktör Yılmaz Vural'la bir yıllığına üç aşağı beş yukarı birer milyona mukavele imzalamıştı. Ne kadarını ödeyebildiklerinden emin olmasak da devlete, eski-yeni futbolcu ve hocalara çuval dolusu borcu olan bir kulüp nasıl boyundan büyük transferlere kalkışır ve o ülkenin futbol federasyonu ya da kanunları, yönetmelikleri buna nasıl müsaade eder, bir bilen varsa çıkıp anlatsa da, bizde öğrensek.

Beri taraftaysa yedikleri önlerinde, beş katı da arkalarında olan, kulakları çınlasın Sepp Piontek'in seneler önce, "Bunları ne kadar da şımartmışsınız" diye enfes tahlil ettiği yerli Messilerimiz, Ronaldolarımız vatandaşla boğaz boğaza gelmeyi, otobüsün kapısını açıp kabadayılık yapmayı, kendilerine yapılan kasıtlı-kasıtsız sataşmaların altında asla kalmamayı (hakeme çelme takanlar, sahayı arenaya çevirenler, hırs kisvesi altında ahlaki zafiyet sergileyenler başka yazı konusu!) sürdürüyor. Vakti zamanında Gordon Milne'nin kendisine sürekli küfür eden adama yaklaşık 20 dakika boyunca bir kez bile dönüp bakmadan, nasıl dayandın diyenlere, "Galiba bana ve aileme küfür ediyordu, benim ailem İngiltere'de, buradan o kadar mesafeye kötü söz ulaşmaz!" deyişinde olduğu gibi mizah ve hoşgörü harmanlanmaz, bilinmez.

Kimseye Yunus Emre gibi, "Sövene dilsiz dövene elsiz" olsun demiyoruz; yalnızca biraz alttan almak, az biraz kucaklayıcı olmak, ya da en gerçekçi çözüm yolu olan söylenenleri ve söyleyenleri 'ciddiye almamak' neden denenmez diye soruyoruz.

Hakaret iştmeyi, küfür dinlemeyi, sevdiklerine dil uzatılmasını elbette kimse istemez; lakin toplum psikolojisi denen bir olgu var. Futbolun altı-üstü bir oyun, bir temaşa sanatı, bir spor olduğunu kabullenemeyen, onunla ve tuttuğu takımla kendisini ifade etme yolunu seçen, kendini kulübün sahibi gibi gören fanatiklere karşılık vermemek en etkili ve çıkar yoldur. Eskiden hatırlarız, azgın kalabalıkların arasından otobüs çıkarken tecrübeli futbolcular perdeleri kapattırıldılar ki içerdekilerle dışarıdakiler birbirini görmesin, tansiyon yükselmesin.

Kulakları çınlasın Piontek, "Dünyanın hiçbir yerinde dört tabak yemeği yedi dakika da yiyip de masadan kalkan, kampta telefon görüşmelerine servet ödeyen, geceyarısı oda servisinden yemek isteyen bir futbolcu topluluğuyla karşılaşmadım" demişti ama bugünkü hâl ve tavırları görse maazallah yüreğine inme inebilirdi.

İnanın eğer hayatları o maçlardan gelecek primlere, alınacak puanlara bağlı yığınla gariban malzemeci, masör, şoför, aşçı, garson, yurdun ücra köşelerinde karın tokluğuna koşturan futbolcular olmasa; şu kulüpler bir an önce iflas etse de taşlar yerli yerine otursa diye dilek dileyeceğiz. Ama dileyemiyoruz çünkü o sembolik paralarla evlerini ayakta tutmaya gayret eden rahmetli Galip konumunda yığınla insan var.

Aslında bir iflas dalgası başlasa ve yayılsa hastalık yayan tüm mikroplardan aynı anda kurtulacağız!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eli kovuyorsun gitmiyor Türk'ü seviyorsun gelmiyor!

Fatih Uraz 26.07.2010

Senelerdir muhtelif yaşlarda yüzlerce gence Yeni Dünya'da kaleciliği ve futbolu öğretmeye çabalarken üç kişi dışında herkese faydamız dokundu diyebiliriz; öyle ki futbol bursuyla dünyanın en saygın üniversitelerinden kabul alan talebelerimiz bile oldu. Faydamızın dokunmadığı sporcuların ise ne hikmettir bilinmez, pasaportlarının üzerinde ay-yıldız vardı! Elin adamına kırık İngilizceyle nakşettiğimiz şeyleri belli ki kendi vatandaşımıza Türkçe izah edememiştik!

Aslında 3 sene önce Amerika'da yaz aylarında pek bir rağbet gören haftalık kampların birisinde yurdumuz insanına faydamız dokunsun diye gönüllü hocalığa niyetlenmiş ve kısa sürede boyumuzun ölçüsünü alarak huzura ermiştik! Bir haftalık zaman zarfında her gün 3 ya da 4 çocuğu salonun dışına göndermeden (Sahaya çıkamıyorduk çünkü hepsi şeker olduğundan erimekten korkuyordu!) tek idman bile bitiremeyince 'Aman, el aman!' diyerek vatandaşlarımızla sportif ilişkileri kesmiş ve rahatlamıştık.

Şimdi durduk yerde bu konuyu neden açıyoruz biliyor musunuz; ABD, yakın gelecekte futbolda Dünya Kupası finali oynayacak savını desteklemek için. Türkiye ise bir sonraki kupayı da havaya kaldırabilir 100 sene boyunca finallere de katılamayabilir! Çünkü çevre şartlarından, baskılarından aşırı etkilenen, duygusallıktan kendisini bir türlü kurtaramayan, sürekli ve sıkı çalışmayı gözü yemeyen futbolcuların ne gün ne yapacağı kestirilemez.

İki gün önce tam 1,5 saat ısrarla anlattığımız, uygulamalı gösterdiğimiz teknikleri bir türlü kavrayamayan 15 yaşındaki Amerikalı genç kızın bir de mızızlandığını görünce 40 dereceye yaklaşan sıcaklığında etkisiyle olsa gerek anında parlayıp 'Derhal antrenmanı terket, senin kaprislerinle uğraşamam!' deyiverdik. Genç kız ne desin ağzını dahi açmadan gidip sahanın kenarına oturdu ve yaklaşık 10 dakika bekledikten sonra yanımıza gelerek, 'Özür dilerim, yorgundum ama artık daha dikkatli olacağım' deyip çalışmaya yeniden dahil oldu.

Son bir yıl içinde en az 7-8 kaleciyi antrenmanlardan 'Artık gelme' diyerek göndermiştik ve inanırmısınız hepsi de bir sonraki idmanda hazır ve nazırdı. Ve dikkat edin elin çocukları parasını ödeyerek bizimle çalışıyor ve köle gibi, mahkum gibi söylenen hemen her şeyi itirazsız yapmaya gayret gösteriyor. Merdiven çalışması diyorsunuz tamam diyor, dik yamaca doğru slalom diyorsunuz olur diyor, yarım metrelik ipin üzerinden kısa şort ve tişörtle 100'den fazla plonjon atıyor, gıkı çıkmıyor. Bizimkiler ise Türk gibi başlayıp maalesef Türk gibi bitiriyor, yani bitiremiyor zira zoru görünce tabanları yağlayıp sıvışıyor; üstelik de dersler bedavayken.

Küçüğümüz öyle de profesyonelimiz farklı mı sanki? Seyirci sataştı diye Emre idmanı terk ediyor; Selçuk (Kocaman'a ve yöneticilere göre hakem takılmış, kasıt yok!) yeryüzünde eşine menendine az rastlanır bir saygısızlıkla hakeme çelme takıyor. Kız arkadaşına laf atıldı diye Arda, kolay gaza gelen Sabri'yle otobüsten

aşağı inip gurbetçiyle dalaşıyor. İflasın eşiğine gelmiş kulüp başkanlarıysa bakan olmaktan fazla itibar getiren koltuğu korumak adına futbolun geleceğini ipotek altına alıyor ve hikaye uzayıp gidiyor.

Hazır Arda'yı anmışken ona bir hatırlatma yapmadan geçmeyelim. Geçmişte Şükrü Gülesin, Can Bartu, Özcan Arkoç, Tugay Kerimoğlu, Nihat Kahveci, Alpay Özalan şimdilerde Fatih Tekke, Gökdeniz Karadeniz, Tuncay Şanlı derken yoğurdu maya tutmuş isimler hatırlamakta zorlanıyoruz. Taçsız Kral rahmetli Metin Oktay'ın bile dışarıya gidişi ve gelişi arasında geçen süre (12 maç 3 gol) neredeyse çay molası gibi kısa! Rüştü Reçber, Fatih Akyel, Arif Erdem, Ümit Davala, Hakan Şükür, Okan Buruk (Rüştü 4, Fatih 2 sezonda 23, Arif 2, Ümit 4 sezonda 43, Hakan 4 sezonda 53, Okan 3 sezonda 25 kez forma giydi) ve daha niceleri, kaldıkları süreye ve oynadıkları maçlara bakıldığında sanırsınız ki transfere değil turistik seyahate gitmişler! Memleket hasreti, yabancı dil öğrenme zorunluluğu, başka dine ve değişik adetlere sahip toplumlara adaptasyon gücüğü, yurt içinde kolay para kazanmanın ve padişah muamelesi görmenin dayanılmaz cazibesi gibi gerçekler futbolumuzun aktörlerini dışarıya gitmekten ya da gidince uzun süre oralarda kalmaktan alıkoyuyor.

Elin çocuğu 80 cm. kar üstünde dahi gelip çalışırken, bizim çocukları zaman zaman evlerinden aldığımız halde, adam gibi çalıştırmaya muvaffak olamıyoruz. Sonrada sızlanıp duruyoruz 'Son 5 kupa da ABD varken Türkiye 80 senede neden 2 kez sahne alabilmiş?' diye.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günü kurtarıırken geleceği satmak

Fatih Uraz 31.07.2010

Hani işin ucunda zarafet sınırlarının dışına çıkmak olmasa içimizden 'Akıl dağıtılırken bu adamlar neredeymiş?' demek geliyor. Öte yandansa tribünlerle barışmak, bir-iki kupa kaldırmak, şampiyonluk unvanıyla taçlanmak için gırtlığına kadar borcun içine batmış takımların transfer üstüne transfer yapmasını, oraya-buraya saldırmalarını ne kadar çabalasak da anlayamıyoruz.

Mevcut transferler içerisinde Quaresma ve Guti diğerlerine nazaran daha fazla ön plana çıktığından onları baz alarak konuyu açalım. İkisi de kesinlikle yanlış transfer değil ve onların futbol yeteneğini eleştirenler ya futboldan anlamıyor ya da art niyet taşıyor! Akdeniz insanı olmaları hasebiyle ülkemize uyum sağlamakta zorluk çekmemeleri kuvvetle muhtemel; tribünlere coşku getirecekleri, takıma ekstra hava verecekleri de ayan beyan belli; ama Beşiktaş'ın yarınları ne olacak peki; bunun hesabını yapan ve kestiren var mı?

Geçenlerde yazmıştık, kısaca hatırlatalım, Bayern Münih Başkanı Uli Hooness, (henüz menajerken) ne diyordu; "Borçlanarak şampiyon olmak kredi kartını kullanarak şampiyon olmaya benzer ki, öyle bir başarının anlamı yoktur. Şampiyonlar Ligi'ni kazanırsak kâr etmemiz gerekir. Sabırlı olmak gerek, Lazio, Roma, Celta Vigo, Deportivo, Atletico Madrid, Benfica, Parma gibi kulüplerin başına gelenlere bakmalı. Chelsea gibi olmayı asla istemeyiz."

Galatasaray, UEFA Kupası'nı kazandıktan sonra maddi anlamda dibe çakılmadı mı? Fenerbahçe, Şampiyonlar Ligi'nde çeyrek final oynayışının ardından devasa gelirlerine rağmen Şükrü Saracoğlu Stadyumu'nu kendi malı gibi göstererek kalem yardımıyla iflas görüntüsünü kamufle etmeye çalışmadı mı? Beşiktaş gibi kendi yağıyla kavrulmanın kitabını yazmış bir kulüp, Yıldırım Demirören'in cebine bağımlı hale sokulmadı mı? Kimse, "Galatasaray Florya ve Riva'yı satsa, Fenerbahçe'nin zenginleri ellerini bir cebine atsa, Beşiktaş başkanı 100 milyarcık hibe etse bu işler anında düzelir" diye kendini avutmasın.

Diyelim ki, saydığımız tarzda olağanüstü gelişmeler yaşandı ve kulüpler borçlarını sıfırladı veya makul seviyelere indirdi; ya sonra, sonrasında neler olacak dersiniz? Koltukta rahat oturmak, basın ve seyircinin gazabından emin olmak, şampiyonluk kupasıyla çekilmiş fotoğraf karesinin içinde yer almak adına ileride de aynı hataların tekrarlanmayacağını ne garantisi var? Geleceği ipotek etmenin önüne set çekilmesi adına illa FIFA ile UEFA'nın yaptırımları mı beklenmeli? Yok mudur bu coğrafyada zorlama olmadan doğruları görüpte birkaç sene kupasızlığı göğüsleyebilecek, takımının iskeletini kendi alt yapısından hazırlama becerisini ve cesaretini gösterebilecek, planlı-programlı hareket edebilecek üç-beş akıllı adam?

Sayılı günler önce Mallorca'nın başına gelenleri doğru okumak gerek. İspanyol kulübü, saha da kazandığı hakkın masa başında elinden alınmasını protesto etmekte kanaatimizce haksız. Kupa'dan gelecek parayla kulübün mali yapısını düzeltmek pekala mümkün olabilir lakin olmamalı! Mallorca ile benzer problemleri yaşayan yığınla kulübün varlığı bilindiğine ve seri iflas tehlikesi de iyiden iyiye hissedildiğine göre, futbolu yöneten kurumların acımasız davranması lazım ki birkaç kurbanla diğer kulüpler işin şaka kaldırır tarafı olmadığını anlasın. Bunu kolaylıkla kangren olmuş bacağa benzetebiliriz; bacağı kurtaracağım inadı ölüme davetiye çıkarmak değil midir?

İki ay önce Bursaspor'un 100 seneyi devirmiş köklü çınarların arasından cüzi sayılabilecek bir bütçeyle kurulmuş takımla sıyrılıp şampiyon olduğu ne çabuk unutuldu. Kimse kendisini kandırmasın hali hazırda mucize yaşanmadıkça hiçbir takımımız çeyrek finalin ötesine kendisini atamaz. Tasavvur dahi edilmeyecek derece de yüksek paralar ödeyin, belirli yaşı geçmemiş yahut trendi duraklama-gerileme moduna dönmemiş yıldızları getirmek mümkün olamayacağına göre bu savurganlık niye? Nadiren Anelka gibisi bulunuyor, onu da hatırlanacağı üzere elde tutmaya ligin kalitesi müsaade etmiyor. O sebeple Guti'leri, Hagi'leri, Roberto Carlos'ları, Quaresma'ları yaşlanmadan veya oynadıkları kulüplerden dışlanmadan, gözden düşmeden transfer etmek zordanda öte.

Yaratan hepsine uzun ömür versin, mevcut kulüp başkanları yalnızca başarılı olduklarında hatırlanacak ve saygı görecektir; zira Seba'lığa değil şampiyonluğa odaklanmış durumdalar! Nezaketi göstermelik, kaynak kullanımını mantıksız yapar, üstüne de kaybederken sevimsiz olup sürekli gerilim çıkarırsanız; insanlar sizi neden sevsin ve niye saysınki!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim Ramses üçlükleri hâlâ kaçırmıyor!

Fatih Uraz 04.08.2010

Onu ilk kez beton bir zemin üzerinde elindeki basketbol topunu çemberin içinden geçirmeye çalışırken tesadüf eseri görmüştük. Yaşı İkinci Ramses kadar olmasa da galiba ona hayli yakın ama elleri Larry Bird'ü çağrıştırırcasına düzgündü!

İhtiyar delikanlıyla ilerleyen zamanlarda yeniden ve sıkça karşılaşacaktık zira onun sürekli basketbol oynadığı yerin hemen arkasında nefis bir çim alan vardı ve o zemin kaleci çalışmaları için bulunmaz bir Hint kumaşı gibiydi.

İstemedenden bizim basketbol aşığıyla yakın yerde çalışmaya başlayınca şutlarına daha bir dikkat eder olmuştuk ki bir gün o da ne; adam sanki topun içine ve çemberin altına güçlü mıknaatılar yerleştirmişcesine ne atsa sayı

oluyor. 30 tane üçlüğü peş peşe üstelik de çoğu şutu çemberin demirine dahi değdirmeden adrese teslim ettiğine gözlerimiz şahitlik ettiğindeyse; yanına kadar gidip onu tebrik etmek kaçınılmazdı.

Adını bile sormadan "NBA'de oynadın mı" diye sorduk, oynamamıştı; 70 küsur yaşında o kadar düzgün bileğe sahip bir adamın, 20'sinde neler yapabileceğini az çok tahmin ettiğimizden kabalığımızı devam ettirerek yine ismini sormadan 'Neden' deyiverdik. "Aşk yüzünden" demez mi bizim ihtiyar delikanlı, haliyle merakımız daha bir artmıştı ama yeni bir soruya cevap bırakmadan devam etti. "18 yaşımdayken bir kıza aşık olunca, ondan ayrı kalmamak için profesyonelliği seçmedim."

"O kararı verdiğine pişman olduğun anlar oldu mu" diye sorarken ise vereceği cevaptan adımız gibi emindik. Ne var ki ihtiyardan gelen sözler annemize ismimizi yeniden sormayı gerekli kılacaktı: "Asla, bir gün dahi pişmanlık duymadım, zaten geçenlerde o kıza 50. evlilik yıldönümünü kutladık!"

İlerleyen zamanlarda bizim basketbol sevdalısı büyük oğlanla Ramses arasında dostluk kurulacak, bu sayede onun hakkında ayrıntılı bilgilere ulaşacaktık. Lise yıllarında % 91 faul ortalaması tutturmuş, bir sezonda 151 üçlüğü rakip potalara bırakma başarısını göstermiş, hâlâ çocuk gibi narin bileklere sahip, endamı incecik, yaz-kış uzun lacivert şort ve kısa beyaz tişört giyip dolaşan, her gün en az üç saat basketbol oynayan, parktaki hangi potanın ağı yırtılsa ertesi gün merdivenini getirip yeni ağ takan bir adamla daha önceleri karşılaşmamıştık ki, şaşırmayalım.

Futboldan hiç anlamıyordu ancak bizim çalışmalar bir süre sonra onun ilgisini çekmiş olmalı ki kaç kere kalecilerin yanına kadar gelip 'Hadi biraz daha gayret, buraya yatmaya mı geldiniz?' demeye başlayacaktı. Hatta onun gözüyle söylenenleri yüzde yüz yapmayan erkek kalecileri "Biraz kıpırdayın kızlar, adlarınızı değiştireceğim" diye makaraya dahi sarar oldu!

Birkaç gün önce idman yerine biraz erken gittiğimizde gördük ki elleri yine müthiş; kiminle şut yarışması yapsa dövüyorda dövüyor. Ne kadar ilginçtir artık arkadaş olduğumuz halde yine de adlarımızı bilmiyoruz. Bilmiyoruz çünkü iyi iş kotaran kalecileri taltif etmek için sıkça kullandığımız 'Bravo' kelimesi öylesine hoşuna gitmiş ki ne vakit bizi görse anında 'Bravo, bravo' diye sesleniyor, biz de onu 'Genç arkadaş' diye çağırıyoruz ve yuvarlanıp gidiyoruz. Senelerden beri o parkta ve o potalar altında sürekli basketbol maçları oynanıyor ve bir kez dahi bırakın kavgayı, tartışma yaşandığını görmedik. Bir taraf faul dediğinde mümkün değil karşı tarafın topu onlara iade etmemesi. Ki turnikelere girildiğinde millet birbirine bazen çatır çatır giriyor, basketbol literatürüyle kollar, bilekler kesiliyor ama en küçük bir niza yaşanmıyor. Aynı bizim halı maçları gibi...

Senelerce halı sahada top koşturduk ve bir kerecik olsun tartışma yaşanmayan bir maçta oynama mutluluğuna erişemedik! Zaten halı sahalara rakip kalecinin ceza sahasının dışında topu elle tutmasının ardından frikik kullanmaya hazırlanırken bir spor yazarının 'Kurallara göre frikik değil çift vuruş' demesi üzerine son noktayı koymuştuk!

Milletçe en iyiyi kendimizin bildiğini düşündüğümüzden ve sürekli kazanmaya oynadığımızdan, yaşamın her alanında keyif almanın güzelliğinden bihaberiz. Yerli malı ihtiyar delikanlılara naçizane sesleniyor ve diyoruz ki 'Torun bakarken, maaş kuyruğunda, ya da kahvehane köşelerinde çay içip pişti oynarken ölümü beklemek yerine neden bir top da siz alıp çembere atmayı denemiyorsunuz?'

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ülkede futbol insanı katil de eder...

Tam 20 sene önce bir Haziran akşamı 1989-90 sezonu biterken, Adana'nın tadına doyumaz kebabını tatmak için gittiğimiz salaş lokantalardan birisinde, omuzları çökmüş, yaşını en az 15 fazla gösteren bir adam masamıza gelmiş ve yanibaşımızda oturan babamıza selam verir vermez aylardan beri konuşmadığımız halde bizim kulağımıza da birkaç kelime fısıldamıştı.

Demişti ki, "Senden özür diliyorum, sen bizi uyarmıştın ama biz seni yanlış anlamıştık!" Nurlar içinde yatsın, bu gecikmiş itirafın sahibi artık aramızda olmayan zamanın Adana Demirspor kulüp başkanıydı.

1989'un ara transfer döneminde efsane Füze Selami'lerin, Muharrem Gülergin'lerin takımı Adana Demirspor'a transfer olmuş ve beş takımın düşeceği o zorlu sezonda takımın kümede kalması adına ter dökmeye başlamıştık. Ali Hoşfikirer Hoca'nın sevecenliği, kaynaştırıcılığıyla sezonun ilk yarısı bittiğinde hâlâ umudumuz vardıysa da durum vahimdi, çünkü kadro dardı ve tüm oyuncular kapasitelerinin yüzde yüzüyle oynadığı halde yetenek sınırlı olduğundan tünelin sonunda ışık görünmüyordu.

Peşpeşe gelen sakatlıklar, hocanın ayrılması, yönetimin istifası derken kısa bir süre sonra resim netleşecekti; bu kantar bu sıklıkla tartmayacak! Yeni başkan, babamızın arkadaşı olunca profesyonel bir futbolcunun asla yapmaması gereken bir hatayı yapacak ve onu korumak adına "Sakin ola ki fazla para harcamayın, ne yapsanız ne etsenizde bu takımı kurtaramazsınız" demek gafletinde bulunacaktık. Haliyle başkan ve yönetim, bu yorumumuza çok şaşırarak ama karşılık vermeyip teşekkür etmekle yetinecekti. Odadan çıkar çıkmaz arkamızdan, "Bu nasıl futbolcu?" dendiğiniyse altı ay sonra başkan bizzat söyleyene kadar bilemeyecektik.

O iyi niyetli ama yanlış konuşmamızın, birkaç hafta sonrasında kulüple ilişkimiz koparken yeni yönetim para musluklarını sonuna kadar açacak ve maddi-manevi tüm güçleriyle işlerini ihmal etme pahasına takımı lig de tutmaya çabalayacaktı. Takım çuvala gol yemeye başlayarak ligin dibine demir attığındaysa boyunun çok üzerinde mali yükün altına giren başkanın önce işleri bozulacak, sonra adı şike dedikodularına karışacak, kalp krizi geçirecek ve kısa bir süre sonrada dünyayı terk-i diyar eyleyecekti.

Bu küçük hatırlatmaları yapmamızın nedeni birkaç gün önce girdiği borç yükünün altında ezilerek intihara sürüklenen bir başka Adana Demirspor Başkanı Bekir Çınar. Nevzat Güzelırmak Hoca'nın kulakları çınlasın; "Birisine beddua etmek istediğinde bela okumana gerek yok; inşaallah bir kulübe başkan ya da teknik direktör olursun de, kâfi gelir" derdi! Ne denli haklı olduğunu futbolun içinde geçirdiğimiz anlar öylesine güzel ispatladı ve ispatlamaya da devam ediyor ki, tarifi imkansız.

30'lu yaşlarda bir kulübün başkanlığını üstlenen genç bir adam neler yaşamış olmalı ki 40'lı yaşların başında hayatla yaptığı maçı kendi kalesine attığı golle kaybederek sahneden çekiliyor, üstüne doktora tezi yazılsa yeridir. Hakikaten futbol çarkı bu derece vahşete dönüşebiliyor mu diyeceklere cevabımızsa ne yazık ki "Evet" olacaktır. Sadece çaresizliğin değil ihtirasın, mutlak surette başarıya uzanma arzusunun insanları yeri geldiğinde nasıl paspasa çevirdiğini, onurları ve akılları nasıl ayaklar altına aldığını inanın az görüp az işitmedik.

Nasıl bir ülkeyse artık Türkiye, futbolun aktörleri bilaistisna olup bitenin farkında, vaziyetten herkes şikayetçi ama kimse bunu düzeltme kaygısı taşıyor. Demek ki çoğunluk samimi değil; samimi olan azınlıksa çığ gibi dertlerin altında kalmaktan korkuyor.

Galiba çarkı tersine çevirmeye çalışmaktansa ölenlerin arkasından iki ağıt yakıp iki damla gözyaşı dökmek pas tutmuş vicdan sahiplerinin daha bir kolayına geliyor.

Ha gayret, Rijkaard'ı postalıyoruz!

Fatih Uraz 21.08.2010

Marka bir ismi, futbol kültürümüzün gelişimine adıyla ve futbol felsefesiyle katkıda bulunabilecek kapasite de değerli bir hocayı, idealler sahibi genç bir çalıştırıcıyı; ha gayret az kaldı maziye gömmemize! Birazcık daha çaba sarfettik mi, tazminatsız dahi onu gerisin geriye postalayabiliriz!

Zaten iyi futbolcudan kolayına üst düzey hoca çıkmazdı! Barcelona'yı futbolun f'sinden anlamayan rahmetli dedeniz bile mezarından çıkıp gelse rahatlıkla şampiyon yapardı! Türk futbolcusunun mental yapısını bir türlü kavrayamadı! (Kavrayanlar ne yaptıysa!) Elinde Arda ve Kewell'in yanında Ayhan-Servet- Gökhan Zan-Barış-Serdar Özkan gibi süper futbolcular(!), Aykut gibi sıradışı kaleci(!) bulunan bir hoca her maçın ardından transfer-transfer diye sayıklıyorsa Fatih Terim gibi camiayı çok iyi bilen, 5 sezonda çoğu Lukunku, Boer gibi süper yıldızlar(!) olmak üzere yaklaşık 55 dolu dolu transfer yaptırmış bir hoca ne güne duruyor ki! Terim, Milan'ın dünyayı titrettiği dönemlerde işbaşına geldikten ve 200 milyon doların üzerinde para harcattıktan sonra sayılı haftalar içinde görevi bırakmak zorunda kalmış, ikinci Galatasaray seferiyse fiyaskoyla sonlanmıştı ama onlar talihsiz iş kazalarıydı! Öte yandan ne büyük şanstır ki Arda'nın Serdar Özkan gibi 4-5 tane daha çocukluk arkadaşı yok; düşünsenize onları da aldırılmış olduğunu!

Sonra Rijkaard'ın sinirleri de iflas etmek üzere! Rakip takımın yardımcı antrenörünün üzerine yürüyor, bırakın gol kaçırmayı Sivas'ta maç boyunca, Ukrayna ekibi karşısında 45 dakika pozisyon üretemeyen takımını rehabilite edeceğine Hiddink'in oyuncularını yorduğundan dem vuruyor! Sonra Sivas'ta Arda çıkar mı, Perşembe akşamı Baros varken Batdal'la başlanır mı hiç; yıldız futbolcu dediğin oyunun kaderini değiştirebilecek oyuncu demektir ve ölmedikten sonra sürekli saha da kalması gerekir!

Barça'da Laporta gibi amatör başkanla çalıştıktan sonra profesyonelliğin kitabını yazmış iki Adnan'ın kulübünde görev alan bir hoca, öne geçtiği maçları sürekli karşı takıma hediye ediyorsa Galatasaray yönetimi daha ne yapsın ki? Elano'yu elin Dunga'sı oynatmasını biliyor da Hollandalı neden bilemiyor ki! İnsan bari Brezilya'ya bir telefon açıp sorar! Elano'nun yanında Brezilya'da Kaka-Robinho-Fabiano oynuyor ve onlar ayarında sarı-kırmızılı takımda futbolcu yok diyorsa da o zaman nerede kaldı senin Rijkaard'lığın! Mucizelerin altına imza atamadıktan sonra ne yapalım senin Rijkaard'lığını!

Gördüğünüz gibi amaç üzümü yemek değil hır çıkarıp bağcıyı dövmek olunca bahane sıralamak ne kadar kolay. Ne var ki Galatasaray'ı mevcut kadrosuyla değil Mourinho, Yılmaz Vural(!) bile gelse hedefe taşıyamaz! Kim bilir kapalı kapılar ardında Rijkaard'a ne sözler veriliyor ve tutulmuyor ki, o sevecen adam patlamaya hazır C4'e dönüştü? Hoş Sezgin-Polat ikilisi söz verince kolayına caydıklarına şahit olunmamıştır (!) ama nedense tribünler bu ikiliyi yeterince takdir etmiyor!

Adnan'lardan Polat soyadı taşıyanın bir konudaysa hakkını teslim etmek gerek; Rijkaard eğer Fenerbahçe ve Beşiktaş'ta çalışsaydı İstanbul'dan çoktan ayrılmış olurdu. Galatasaray şunu bilmeli ki 'ikinci bir Derwall keşfetmek için ona sağlanan imkanları Rijkaard'a da sunmak gerekir.' Derwall'e zamanın milli takımında oynayan (Yusuf, İsmail, Semih) futbolcular dışında Erdal Keser, İlyas Tüfekçi, Uğur Tütüneker, Küçük Savaş gibi kaliteli lejyonerlerde verilmişti. Dieder Six, Mirsad Kovaçević gibi oyuncuların Türk vatandaşı yapıp yabancı kontenjanının üçten beşe çıkarılması da cabası.

Diyeceğimiz odur ki Löw'lere, Del Bosque'lere, Rijkaard'lara makul süreler verip, bilhassa ilk sezonun ardından istedikleri mevkilere belirledikleri oyuncuların bazılarını alıp, sabır göstermeyeceksek onları getirmemek en doğru yol. Yoksa boş muhabbetler yapıp, para ve zaman israfını sürdüreceğiz.

Rijkaard'ın olup bitenlerde elbette sorumluluğu, hataları, yanlışları var; ancak inancımız odur ki o yanlış kararlarından dönecek birikimi de var, kötü gidişatı iyiye çevirecek kapasitesi de var.

Galatasaray, Ukrayna takımına karşı ilk yarıda oynadığı futbolu gelecekte çok değil bir kaç kere daha tekrar etsin, Rijkaard'dan önce Adnan'lardan Sezgin olanının ipi çekilir, Polat olanıysa muhtemelen maçlara gelmeye korkar olur! Taraftar sevgisi sürdükçe ve kendi ayrılmadıkça ise Rijkaard'ı yemek kolay gözüküyor çünkü kadro zaafiyetinin saklı gizli yanı kalmadı.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşlı Hintli yürürken Fener niye duruyor?

Fatih Uraz 25.08.2010

70'in üstü 90'nın altı her yaş kendisine yakıştırılabilecek ihtiyar Hintli'yi ne zaman görsek, aklımıza ilk gelen şey Fenerbahçe oluyor! Aksayarak ve binbir güçlükle adım atabilen Hintli bilgenin senenin 365 günü yaz-kış, soğuk-sıcak demeden her sabah üniversitenin devasa kampüsünün etrafında 8 kilometreyi arşınlayıp durmasına sürekli şahitlik eden bir insana ne yapsanız, Fenerbahçe'nin freni patlamış kamyon gibi hızlanarak yokuş aşağı gidiyor oluşunu anlatamazsınız.

Takımlar yenilebilir, insanlar başarısız olabilir, aksilikler gelip yakanıza yapışabilir, şans güneşi sizi unutabilir; bunlar hayatın her aşamasında tüm canlıların ve camiaların başına gelebilecek hadiselerdir ve anlayışla karşılanabilir. Ne var ki geçen sezonun sonuna damgasını vuran maç ve geçen haftaki 90 dakikalar dışında (Demek ki yüksek tempo Fener'e yaramıyor!) Fenerbahçe son yıllarda sürekli düşük tempoyla mücadele veriyor. Keza yönetimde öylesine yanlış kararlar alıyor, değiştiriyor, onu gönderip bunu getiriyor, sürekli yeni cepheler açarak düşman sayısını artırıyor ki, olay şansızlıktan çıkıp başka mecralara sürükleniyor.

Bizim Hintli 5 millik turu fiziksel handikapı ve ilerleyen yaşı nedeniyle yaklaşık 4 saatte alıyor ancak ne yapıyor ediyor, mutlak surette şampiyon bir atlet gibi ipi göğüslemesini biliyor. Her adımda aksayarak yürümenin zorluğunu da bir düşünün isterseniz.

Fenerbahçe'ninde hedefi, hedefleri var, büyük hem de çok büyük; dahası ortada istek var, arzu var, imkân var ama istikrar, mevcut enerjiyi itici güce dönüştürebilecek pratik zeka ile kendisine karşılıksız hizmet vermeye hazır insanları işin içine katarak sinerji yaratma becerisi yok. Bunlar olmayınca da 'Gideceği limanı bilmeyen gemiye hiçbir rüzgar yardım edemez' durumu hasıl oluyor.

İhtiyar Hintli yıllardan beri yürüyor da yürüyor; belki doktoru söylemiştir, belki hanım dırdırından kurtulma adına kendisini yollara vurmuştur, belki torun gürültüsü ona ağır gelmiştir, belki yürümeyi seviyordur. Ancak bu nokta da sebeplerin önemi yok ki; bir karar verilmişse onun gereği yapılır; sabırsa sabır, konsantrasyonsa konsantrasyon, mücadeleyse mücadele.

Fenerbahçe Avrupa'nın en büyüğü olacağım diye yola çıkıyor ama uluslararası arenada yüzünü güldüren tek hoca Zico'ya katlanmayı beceremiyor. Onun yerine disiplin ihdas etsin diye getirilen Aragones'i 10 ay sonra

cebini avrolarla doldurup uğurlarken, Türkiye'yi en iyi tanıyan yabancı hoca olan Daum'u da 'Başarının tek ölçüsü şampiyonluktur!' gibi akıllara ziyan bir gerekçeyle yine yüklü paraları cüzdanına tıkıştırarak yolluyor. Takım içinde er-erbaşastsubay- subay dengesinin bir türlü ayarlanamaması, bir generalin olması gereken yere ilave paşalar alınması da cabası.

Yaşlı Hint'yi sayısız kere yürürken görmek bir yana bir kaç kere de 'Bu adam mümkünatı yok 8 km'yi bitiremez!' diye gün oldu vesveseye kapılıp arabayla dahi izlemedik değil, sonunda da utandık tabii ki ; çünkü temposunu da düşürmüyordu, parkurunu da değiştirmiyordu. Fenerbahçe'ninse ne gün ne yapacağını tahminimizce Nostradamus bile yaşıyor olsaydı, tahmin etmekte zorlanırdı ve muhtemelen kahinlik işine de son noktayı koyardı.

Fenerbahçe, başkanına gereğinden fazla güvenmenin, ona olmayan güçleri vehmetmenin sancılarını çekmeye başladı. Geçen sezon Roberto Carlos'un ayrılmasına göz yummak mevcut yönetimin en büyük hatası olmuştu. Carlos'un yurtiçi ve dışında takıma nasıl bir ağırlık verdiği, saygınlık kazandığı, hakemleri görünmez sarmala aldığı nedense göz ardı edildi. Yaşına takılıp kalındı, parlak dönemlerinden esintiler sunması istendi; beş sene önceki Carlos'u getirmeye güç yetirilemeyeceği unutularak!

Eninde sonunda Fenerbahçe'nin başına geçeceği bilinen, yalnızca zamanı kestirilemeyen Aykut Kocaman da maalesef dersine iyi hazırlanmadan sınıf geçmeye çalışmış! Sistemine uygun geniş alternatifli listeyi çok önceden hazırlayıp, yönetime kabul ettirmekle kalmayıp, bizzat oyuncularla da temas kurmalıydı. Fenerbahçe oynadığı tüm maçlarda rakiplerine ciddi sayıda gol pozisyonu veriyor ve Lugano yeniden işbaşı yaptığı halde bunlar oluyor. Alex'i oynatıp oynatmamanın sorumluluğu elbette teknik adamın sorumluluğundaysa da kendi aldırıldığı Storch'u (ki hakikaten iyi bir transfer) son maçta kulübeye hapsetmesini anlamlandırmak zor. Volkan Demirel'in yokluğunda henüz hissedilen ikinci kaleci sendromununsa izahı dahi yapılamaz.

Aziz Yıldırım, üst üste gelen darbelerden sonra afallamaya başlarken Aykut ismi de tartışmaya erken açıldı ki, artık herkes dikenin üzerinde oturuyor.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi biterse sizden bitmezse Tanjeviç'ten!

Fatih Uraz 31.08.2010

12 Dev Adam diye lanse edilmesinden bu yana geçen sürede aldığı sonuçlarla o unvanın hakkını vermekte zorlanan basketbol takımımız için, turnuva öncesi yapılan hemen tüm yorumlar aynı eksen üzerinde birleşiyordu; 'Tanjeviç'i iyi marke edebilirsek madalya alırız!'

Kısalarımız, uzunlarımız, ne kısa ne uzun olanlarımız hepsi ama hepsi şahane, tek engel Tanjeviç! Eğer adam doğru takımı çıkaracak ve oyun içinde rotasyonu abartmayacak olursa Pau Gasol'suz İspanya'nın, Kobe'siz-Lebron'suz Amerika'nın, Ginobili'siz Arjantin'in bizi engelleyebilmesi mümkün değil! Ah, bir de Hido biraz kımıldasa deniyordu!

Mademki kimsenin Tanjeviç'e ve sistemine itimadı bulunmuyor o vakit yok mudur vatanını, milletini seven bir cengaver koca İstanbul'da? Hani yanlış anlaşılmasın kimseye gidin Tanjeviç'i vurun demiyoruz; sadece yemeğine kuvvetli uyku hapı atarak salona gelmesini engelleyecek ileri görüşlü bir sporsever arıyoruz!

Maalesef hâlihazırda başka bir kıtada ikamet ettiğimizden ne kadar istesek de bu ulvi görevi üstlenme şansına sahip değiliz!

Halbuki federasyon başkanı Demirel ile menajer Erdenay geçmişte hasbelkader de olsa basketbol oynamış(!), bu işten az da olsa anlayan kişiler(!): öyleyse neden değerli basketbol otoritelerine kulak vermezler ki! O kadar kulis yapıyorsunuz, böylesine önemli bir şampiyonayı ülkeye kazandırılıyorsunuz ama kupayı getirecek son hamleyi yapmakta yetersiz kalıyorsunuz! Bakın sonra söylemedi demeyin, bu vebalin altında ezilirsiniz, tez elden Tanjeviç için 'Sağlık durumu coachluk yapmaya engeldir!' diye rapor mu alırsınız yoksa 'Kendini vatanına adanmış fedakâr bir seyirci bulup onun maharetli ellerinden atılmış bir şişenin Tanjeviç'in kafasına isabet etmesini mi sağlarsınız!' orasına karışmayız; yeter ki harekete geçin ve hocanın salonla irtibatını kesin! Tamam, Rusya'yı geçtik ama o zafer hocanın değil ona gereken taktiği verenlerin, şansın ve rakibin yığınla hücumdan boş dönmesinin eseri idi! Ya adam Yunanistan maçında veya sonrasında yine kendi bildiğini okumaya başlarsa; değil mi ya!

'Zico iyi insandı, takım Avrupa da tarih yazdı ama disiplin yoktu, devamlı çift kale oynatıyordu, kardeşini yanında istiyordu' diye postalandı. 'Aragones disiplinliydi ama kimse onu sevmiyordu, hem kupa finalinde asıl Volkan dururken sahte Volkan mı kaleye geçirilirdi?' deyip yollandı. 'Del Bosque Kastilyana beyefendisiydi (Peki Yeniköy kasabı diyen kimdi?) ama Türkiye'yi tanıımıyordu, kimseye danışmıyordu, Ramazan'dan Casillas çıkarmaya çalışıyordu!' denerek bileti eline tutuşturuldu. Kim kazandı, kim kaybetti dersiniz?

Ülke insanımız, kabulü ne denli zor olsa da ahlaksızlık ve cehalet adında iki handikabın kısıracında. Ahlaki zafiyetimiz var çünkü gerçeklerle yüzleşmeye korkuyor, muhatabımızın yüzüne düşüncelerimizi söyleyemiyor, sürekli kapalı kapılar ardından konuşuyor ya da silahşorlarımızla bilgi kirliliği yaratıp kamuoyunu etkilemeye çalışıyoruz. Cahiliz zira bilmediğimiz konularda fikir yürütmekten çekinmiyor, kimsenin aklını beğenmiyor, bizim dışımızda insanlarda da akıl olabileceğini tahayyül edemiyoruz. Bu iki kötü özelliğe bir de atalarımızdan devraldığımız 'Pusu Kurma' geleneği eklendiğinde Türkiye'de çalışmanın zorluklarını varın siz hesap edin!

Dünyanın en iyi hocaları arasında gösterilen ve imza atışı büyük coşkuyla karşılanan Hiddink bile daha maçlar başlamadan kadro seçimi dolayısıyla kritize edilir oldu. Müsaade edin de koca Hiddink kimi alıp kimi almayacağına kendisi karar versin. Ekibi söylendiği üzere zayıf olabilir lakin mademki o çalışmaya onları uygun görmüş, mecburen bekleyeceğiz. Kafası çalışmayan bir adam olsa mesleğinde zirvelere gelemezdi, eninde sonunda kimin ne olduğunu çözecektir.

Hem o federasyon çatısı altında futbolun kitabını yazmış Ersun Yanal yok muydu! Zahir Hiddink'e gereken doneleri verecektir; tabii bunun için önce oturup konuşmaları gerekir ama koca İstanbul'da biraraya gelmek de o kadar zordur ki! Onu da federasyon halletsin artık; Yanal'ın Hiddink'in yanına kadar gidip de Hollandalıyı bilgilendirmesi beklenemez, herhalde!

Rijkaard'ınsa bırakın görevine son verilmesini, yedi düvele ibret olsun diye 'Koli içinde paketlenip trenle ülkesine postalanması' gerekir! Adnanların kendisine teslim ettiği müthiş kadronun hakkını veremeyişi bir yana, futbolcuların sevgisini kazanamayışı bir yana; öyle büyük iki günaha sahip ki! Eskişehir maçı mı; Ivesa'yla Volkan'ın hediyesi bir iş kazası, abartmayın!

Tanjeviç'i rahat bırakın, anladık; sonucun iyisi sizin, kötüsü onun eseri!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman Hiddink, bizi onlara muhtaç etme

Fatih Uraz 06.09.2010

Son yıllarda milli takımın başarıya uzanmasını bugün olduğu gibi hiç istememiştik! Yok yok, Avrupa finallerine gidip gitmemek umurumuzda filan değil; endişemiz, işler ola ki sarpa sarar ve Hollandalı çalıştırıcı yapılan eleştirilere kızıp günün birinde istifa ederse yeniden Fatih Terim'in, Ersun Yanal'ın, Yılmaz Vural'ın isimleri maazallah gündeme gelir diye!

Tamam, Guus Hiddink şöhretine layık bir şekilde işe koyulmadı, koyulamadı; tek başına sorumluluk aldığı takımlarda kaydadeğer hiçbir icraat yapamayan, senelerce yanında çalıştığı Terim, istifa eder etmez onun hakkında gazetelere, "Söylediklerimi dinlemedi, kulak vermedi" diye demeç veren, akıllı sıra kendini aklamaya çalışan bir antrenörü yanında tutması ilk hatasıydı. Takımlarında oynamayan ya da formsuz olan futbolcuları sürekli aday kadroya çağırmasıysa ikinci hatasıydı.

Düşünsenize iki sezondur Türkiye'nin tartışmasız en formda stoperi Bursasporlu Ömer dururken turnuva maçlarında moralsiz Servet ile cam adam Gökhan Zan denendi durdu. Ömer'in Kazakistan maçıyla oynamaya başlaması affedilemeyecek ölçüde büyük bir haksızlıktı. Keza son maçta gol atmasına karşın dinamizmi ve yeteneğinin büyük kısmını mazide bırakmış Nihat ısrarını anlamlandırmak da pek kolay değil. Galatasaray taraftarlarının hedef tahtası haline gelmiş Hakan Balta'ya, durumu spekülasyonlara açık Sabri'ye forma verilmesi derken ortada soru işareti doğuran yığınla tercih hatası olduğu söylenebilir.

Anlaşıldığı kadarıyla oyuncularını tanıma sürecinde yardımcılarının sözünü gereğinden fazla dinliyor; bunu pek dert etmiyoruz çünkü çalıştığı takımlarda arkasından söylenen sözleri üşenmeden yabancı dergilerden okuyup, inceledik ve gördük ki hakkında muhteşem yorumlar yapılmış; gerek insanlığına gerek hocalığına. Bu kıratta bir hoca, erken ama erken olup biteni kavrayacak ve dizginleri mutlaka eline alacaktır.

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı'nın kapalı kapılar ardında ondan öncelikli olarak ne istediğini bilemesek de bunu da umursadığımız söylenemez; Hiddink ayarında bir hocanın hangi konuda mutabakata varılırsa varılsın geleceğin takımını kurması gerekir; ona yakışacak olan budur. 2012 değil 2014 hedeflenmeli, yetenekli oyuncular milli formaya ısındırılmalıydı. Elbette bunları yapmak için geç kalınmış değil lakin korkumuz günü kurtarmak adına miadını doldurmaya yaklaşmış oyuncularla gelecek iki senenin heba edilecek gibi durması.

Belçika, 80'li yıllardaki ivmesini çoktan kaybettiği ve ligi vasat bir lige dönüştüğü halde son 10 senede bize sürekli kök söktürdü. 90'lı yılların sonuna gelinirken İstanbul'da kaybettiğimiz maçta Oktay Derelioğlu'nun attığı müthiş golle ilgili bir anekdotu da bu ara anlatmadan geçmeyelim. O golü unutmayışımızın sebebi güzelliği ve öncesinde atılmış yedi çalım değil, Alpay'ın o golün üzerinden aylar geçtikten sonra bir Beşiktaş idmanında Oktay'a sarf ettiği sözlerdi. O inanılmaz güzellikteki gol sonrasında Oktay idmanlarda dahi pas vermeyi unutarak sürekli çalım yapmaya başlayınca Alpay dayanamayıp, "Sana o golü attıran Belçika defansının a.....'sını, seni o gol bozdu, pas vermeyi ondan sonra unuttun" diye isyan bayrağını çekmişti!

Federasyon cephesinden Hiddink'le yapılan anlaşmanın ardından beyan edilen rakamlar Hollandalının Rusya'dan aldığı paranın hayli altındaydı. Bir şekilde sponsorların aradaki farkı kapatıp kapatmayacağından emin değiliz; bizi ilgilendiren husus maddi açıdan bu kadar fedakârlık yapmış Hiddink'in buraya neye istinaden geldiği ve nelere öncelik tanıyacağı hususu. Çok yoğun geçirdiği son 20 senenin ardından Türkiye'ye dinlenme amaçlı gelmemişse –ki hiç sanmıyoruz,- vakit kaybetmeden yeni yüzler, yeni yetenekler keşfedip yola onlarla devam etmesi gerekir.

Hiddink'in şu noktayı iyi anlaması, daha doğrusu ona güzelce anlatılması lazım; sporseverlerin büyük kısmı başarıdan önce yeni isimler ve üst düzey mücadele görmeyi istiyor, bekliyor. Eğer umut ışığı belirecek olursa aylarca da bekler, yıllarca da. Kazanmak için her şeyi değil spora yakışan legal şeyleri yapan, İsviçre maçı gibi rezillikler yaşatmayacak, şaibeye bulaşmamış, 90 dakikanın hakkını veren insanların kendisini temsil etmesini istiyor.

87 yılda iki kez Dünya, üç kez Avrupa Şampiyonası'na katılıp iki kez yarı finale çıkmış bir ülke birkaç sene daha rahatlıkla bekler, eğer ışık görürse.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevinelim mi, endişelenelim mi, anlayamadık

Fatih Uraz 10.09.2010

Futboldan anlayan, anlamayan bin kişiyi yoldan çevirip eline kâğıt kalem tutuşturup kadro yapmasını ve sistem belirlemesini istesenz, tek bir kişinin bile salı akşamı Belçika önüne çıkan 11'i yazacağını zannetmiyoruz. Hâl böyleyken koca bir 45 dakikanın heba edilmesini anlayan beri gelsin!

Futboldan anlayan, anlamayan bin kişiyi yoldan çevirip milli takım defansını kâğıda yazmasını istesenz, yine tek bir kişinin dahi Sabri-Ömer-Servet-İsmail dörtlüsünü tercih edeceğini düşünmüyoruz. Elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin; orta sahanın ve forvetin görevini yapmakta zorlandığı dakikalarda bu defansın kurtarıcı rolüne soyunabilmesi mümkün müdür, değil midir?

Direkten dönen topa yardımcı hakem ofsayt kaldırmısaydı, Kompany 64. dakikada atılmasaydı, Arda'nın golünde kaleci kontrpiyede kalmasaydı tarzı sualleri sormuyoruz çünkü onlar futbolun doğasında mevcut ve bugün bize yarın başkasına isabet edecek piyangolar. Unutulmasın ki kaleci Onur'un iki hatalı çıkışı da onlara iki bedava gol hediye etti. Kalecilerin topa temas edeceğini düşündüğü her ortaya çıkması normal karşılanmalı ancak Onur birinci golde karar verdiği halde topa yetişemeyeceğini anlayınca durdu ve istemeden bir pozisyonda iki hata birden yapmış oldu. Ya hareketi sonuna kadar sürdürmesi ya da kafa şutuna konsantre olması gerekirdi. İkinci golde ise topu tutmak için değil tokatlamak amacıyla hareketlendi; hâlbuki oradan vurulacak kafanın gol olma ihtimali yoktu ve risk alması gerekmiyordu.

Geçen sene oynamaya başladığından beri genel olarak beklentilerin üzerinde performans sergilediği halde hakkında yorum yapmaktan özellikle kaçındık çünkü hata yapmaya başladığında olup bitecekleri görmek istiyorduk. Yeni oynamaya başlayan kalecilerde moral motivasyonu genelde yüksek olur ve itici faktör görevi üstlenir. Maç yakmaya başladıktan sonra kendine duyduğu güveni kaybetmeyen kaleciler ise büyük kaleci olmanın önündeki en önemli engeli aşarak zirve yürüyüşünü sürdürmeye muktedir olur. Hatırlarsanız Beşiktaş kalecisi Hakan da siyah-beyazlı takımda formayı üzerine geçirdikten sonra ilk maçlarda göz doldurmuş, milli takımda taçtan gelen topu içeriye aldıktan sonra düşüşe geçmiş, Liverpool maçından sonraysa kulübenin gediklisi olup çıkmıştı. Ancak arkasında beklediği kaleci sık sık sakatlanan bir kaleci olduğundan arada bir de olsa oynama fırsatı bulup kaybolup gitmekten kurtulmuştu.

Yeniden Belçika maçına dönecek olursak sahaya çıkan 11'e bakınca bireysel yetenekleriyle Arda ve şutlarıyla Hamit dışında golü kimin atacağı merak konusuydu! Mehmet Aurelio'yu isteyen abartmaya ve beğenmeye devam edebilir ancak sadece koşan ve oyunun yalnızca defans zonunda varlığını belli edebilen bir futbolcunun 72 milyon içinden alternatifini bulamıyorsa, vah bize.

Milli Takım karnesi parlak olsa da kabul etmeli ki Tuncay'da büyük düşüş yaşanıyor. İngiltere'den transfer teklifi aldığında diğer meslektaşları gibi yurtiçinde kazanacağı garanti paranın cazibesine teslim olmamış, boğulma tehlikesine karşın büyük denizde yüzmeyi yeğlemiş, takdiri hak etmişti. Ancak yıllar geçiyor ve o bir türlü olgunlaşmıyor, kalitesini arttıramıyor. Fernando Torres Liverpool'a transfer olduğunda asla başarılı olamayacağını iddia edenlerin sayısı hiç de az değildi. Ama o, her geçen gün var olanın üstüne bir şeyler koyarken Tuncay maalesef mevcudu bile korumayı başaramadı. Yazık ki yazık! Galatasaray'da 10 metre kare içerisinde oynayıp yan ve geri paslarla senelerce durumu idare eden Tugay, İngiltere'de olağanüstü gelişme gösterip maestroluğa terfi ederken Tuncay'ın hâlâ fizik gücüne dayalı futbol içinde debelenip durması ve aşama kaydedememesi üzücü.

Hiddink gibi büyük bir ustadan gönül isterdi ki ikinci devre başlamadan rötuş darbeleri gelsin. Nedense bazı futbolcuların tahlilini tam yapamamış, onların neler yapabileceğini tam özümseyememiş gibimize geliyor. Umarız oyuncularımızın aşırı duygusal olduğunu, ufak şeylerden kolaylıkla nem kapabildiğini, sürekli oynamaya alışmış kimi oyuncuların yedek kaldığında kolaylıkla demoralize olabileceğini, idmanların müsabaka kadar asla ciddiye alınmayacağını çabuk kavrar.

İki maçta altı puanı almak elbette sevindirici; ancak dersiniz ki bu oyun Almanya'ya yeter mi; sanmıyoruz ki evet diyen çıkabilsin.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkinciliği hak ettik birinciliği değil

Fatih Uraz 16.09.2010

Alabileceğimiz sonucun en iyisini, yapabileceğimizin aşağı yukarı hepsini yaparak gümüş madalyaya uzandıysak söylenecek üç kelime var demektir; emeği geçenlere teşekkürler.

Ersan turnuvarının sonuna yaklaşıldıkça kayboldu, Hidayet sakatlandı, sonradan oyuna dahil olanlar bu kez takımı ateşleyemedi, top kayıpları bizi duman etti tarzında yığınla tesbit yapılabilir ve bunların çoğu doğru da olabilir. Ancak o doğrular bir başka doğruyu gölgeleyemez; Amerikalı oyuncuların atletikliğine karşılık veremediğimiz için finali kaybettik, başka bir şeyden değil. En iyilerini Atlas Okyanusu'nun ötesinde bırakarak Türkiye'ye gelmeleri bu kez pek bir şey fark ettirmedi çünkü hâlâ Amerikalı oyuncular kadar çevliği ve hızlısı yok.

Bir de ister kabul edin ister etmeyin, tüm oyuncularımız çocukluk dönemlerinde kendilerine Amerikalı basketçileri örnek alarak büyüdü. Şimdilerde başta Avrupa olmak üzere dünya genelinde NBA'le kalite makası hayli kapandığı halde yine de dünya basketbolunun kalbi Amerika'da çarpıyor ve istisnai birkaç şöhret dışında tüm yıldızlar NBA'de oynamanın hayalini kuruyor. O sebeple işin psikolojik boyutunu da hesaba katmak gerekir.

Bu turnuvada sabır göstermenin, kötü zamanlarda gelen eleştirilere kulak tıkamanın, bilinen yolun en iyi yol olduğunu gözardı etmemenin başarıya uzanan altın anahtar olduğu kesinkes ispat edildi. Bu açıdan biz başarıda en büyük payı öncelikle federasyon başkanı Turgay Demirel'e veriyoruz zira Tanjeviç o denli yoğun eleştiri bombardımanı altındayken yeni bir arayışa girmede, teknik ekibin arkasında sürekli durmaktan vazgeçmedi.

İkinci sırada alkışlarımızı Tanjeviç'i gönderiyoruz çünkü tabiri caizse federasyon başkanını arkasına almanın da rahatlığıyla kimseyi iplemeden adım adım projesini hayata geçirdi. Rotasyonu abartıyor diye daha düne kadar yerden yere vurulan Tanjeviç'in bugün 'elinin altındaki tüm oyuncular ne de iyi kullanıyor' diye nitelenmesi ilahi adalet olsa gerek. Bu netice tabii ki birkaç günde değil altı senelik çetin mücadeleyle geldi. Gün geldi lejyonerler kapı dışına konuldu, gün geldi isimsiz gençler kalburüstü oyunculara tercih edildi ve anlaşıldı ki hocanın bir bildiği varmış.

12 Platin Adam'ı üçüncü sıraya koymamızsa kimseyi şaşırtmamalı çünkü elinizin altında yeteneği-hırsı-özgüveni olmayan, büyük başarılarla odaklanmış sporcularınız yoksa, sahip olduğunuz diğer değerlerin zaten bir hükmü olmaz ki.

Ha bu arada yıldız diye nitelediğimiz halde ne hikmetse sık sık sakatlanan, kulübündeki konumunu her daim milli takıma tercih eden, oynadığı zamanlarda da formuyla değil uyumsuzluğuyla ön plana çıkan bir Mehmet Okur vardı değil mi! Arkadaşları canlarını dişlerine takıp, bir çağı kapatıp yenisini açarken o yine ortalıklarda yoktu. Gerçekten sakat olsa bile arkadaşlarının yanında durmalı, o bençte oturmalı, iki dakika da olsa oyuna girip bu tarihî anların bir parçası olmalıydı.

Platin takımımıza layık bulmadığımız tek şeyse yarı final maçındaki Ömer Âşık tiyatrosuydu! Sırf serbest atışları kötü atıyor diye kendisine yapılan faulün ardından aniden görme ve işitme yetilerini kaybetmiş bir insan gibi davranmaya başlaması, ne ona ne de ona bu akli verenlere yakıştı!

Diğer yandan Spor Genel Müdürü Yunus Akgül'ün yarı finalin eşiğinde "Finale çıksınlar çekin rakamını yazsınlar" deyişi de arabeskleğin zirvesiydi. Profesyonel sporcular için maddi karşılıklar elbette önemlidir, ancak hayatta paradan daha önemli şeyler de vardır. Unutulmasın ki insanları parayla motive etmeye alıştıırırsanız gün gelir para dışında hiçbir şeyle motive edemezsiniz. O tip işleri siyasiler yapmalıdır, bürokratlar ve yöneticiler değil. Zaten alınacak kupalara, boyunlara takılacak madalyalara neler verileceği yönetmeliklerde yazarken, ne gerek vardı böyle atraksiyonlara. Başbakan devreye girmişken, müteahhidin biri evler vaat etmişken, gerisi de mutlaka geleceken!

2006 Dünya Kupası finali öncesinde İtalyan Spor Bakanı'na "Eğer takım şampiyon olursa şike soruşturmasına son verilecek mi?" dendiğinde "O iş başka bu iş başka, takım şampiyon da olsa sorumlular hak ettiği cezaya çarptırılacak" cevabı alınmıştı. Şahıslardan gelen teşviklere kimse karışamaz, devleti temsil edenlerinse hadiselerle vakarla yaklaşması gerekir.

Birkaç gün sevindikten sonra kendimize şu soruyu sormamız gerekecektir; bu turnuva başka ülkede düzenlenmiş olsaydı yine final oynar mıydık? Oynardık deniyorsa mesele yok, galiba oynayamazdık deniyorsa bilin ki kat edeceğimiz daha çok yol var demektir.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hele bir sor, niye yaptım

Fatih Uraz 22.09.2010

Türk Sinemasının yüzaklarından Şener Şen çoktan kültleşmiş meşhur *Banker Bilo* filminde "Yaptım, evet yaptım ama hele bir sor, neden yaptım?" deyip deyip kendince son derece makul gerekçeler sıralayarak İlyas Salman'ı

kandırıyor. Türk sporunun aktörleri de o filmi izlemiş ve hayli etkilenmiş olmalı ki, sizleri-bizleri işletmekten bir türlü vazgeçmiyorlar!

Vefasızlığın zirve yaptığı ülkemizde nasıl olduysa basketçilerimiz final oynadı ya; artık buradan bir kitap, iki film, üç fotoroman çıkarma zarureti hâsıl oldu. Hidayet'le, Kerem Tuncer'i'nin kendilerini yetiştiren hocaya karşı sergilediği nankörlükle perde açılırken, yazılıp-çizilenler nedense kimsenin bamteline dokunamadı!

Çünkü basketbol camiasını az biraz bilen kime sorulsa o hocanın mesleğinin inceliklerine vakıf bir eğitmen olduğu halde, vakti zamanında onun dayak tornistanından geçmeyen hemen hiçbir oyuncunun bulunmadığı kolaylıkla öğrenilebilirdi.

İkincilik unvanının ardından bazı sözde spor yazarları ile fırsat bu fırsat deyip basketbolsever kesilen kimi kalemşorların, altyapısı dayakla özdeşleşmiş bir kulübe teşekkür yarışına girişineyse, az gelir ama dense dense "Yuh olsun!" denir.

Üzülerek ifade etmek gerekirse ana-babalar adam gibi ebeveynlik yapabilseydi ne o tokatlar atılır ne o tekmeler çakılırdı! Oğlum-kızım şöhretli basketbolcu olacak, bana sınıf atlatacak, beni gecekondundan plazalara çıkartacak, işe otobüsle değil Jaguar'la gidip geleceğim hayalini kuran insanların aciziyeti o hasta ruhlara çocukları hırpalamanın zeminini hazırladı, hakkını tanıdı.

Yarım asırlık ömrümüzde dudaklarımızın arasından ne alkollü içecek geçti, ne sigara dumanı, hem de tiryaki ana-babaya rağmen. Yaratan akıl fikir vermiş değil mi! Ancak başkasına zarar vermedikten sonra yasağın her türüsüne karşıyız. Eğer sigara içen kişinin akciğer kanserine yakalanma riski içmeyene nazaran en az 400 kat artıyor, her sene milyonlar sigaradan ölüyor ve dünya âlem bunu biliyorken insanlar gene içmek istiyorsa bırakın içsinler. Ya da alkole yüklenip karaciğerini iflas ettirmek isteyen çıkıyorsa, karışmayın devamını getirsin. Onları imal edenler reklam da yapabilsin, spor kulüplerine sponsor da olabilsin; kendi düşen de ağlasın. Yeter ki o kulüplerde çocuklar dövülmesin, analarına sövülmesin, kalpleri kırılmasın, psikolojileri bozulmasın. Eğer öyle kulüpler kapanacaksa da bundan dolayı kapansın. Umurumuzda bile değil, baskıyla, dayakla gelecek kupalar, madalyalar.

Bir başka komedi haberiye, tezgâhını görünce tüm simitleri satın alan basketçiyle ilgiliydi. Hadisenin kahramanıysa yine Hidayet'ti. Neymiş bir zamanlar simit sattığı tezgâhı görünce çocuğa kaç simit var orda deyip, 80 cevabını alınca 100 simit parası verip garibanı sevindirmiş, durumu açıklayınca da eşi ağlamaklı olmuş. Eğer hikâye kurgu değilse böyle garabet bir davranış olur mu? Çocuğa sorarsın tezgâhın kaç para olduğunu, verirsın değerinden 3-5-10 misli fazla parayı ve alırsın tezgâhı, götürür koyarsın evinin başköşesine, bakıp bakıp şükreder, nereden nerelere geldim dersin, değil mi? Yaklaşık 20 milyon dolar veren Başbakan'a "Bu işi para için yapmıyoruz ama destekleri de bekliyoruz" demesini bilen, senede 10 milyon dolardan fazla kazanan bir sporcunun kafası bu kadarcık şeye basmaz mı?

Ya "Valencia maçını unutmaliyiz, esas olan lig, Avrupa değil" diyen Ertuğrul Sağlam, hatırlarsanız Beşiktaş'ın Liverpool'dan sekiz yediği maçın ardından da "Bu hafta sonu oynayacağımız lig maçını kazanarak kendimizi affettireceğiz!" demişti.

Hani bir kilo altın borç alınsa ve geriye ona denk gümüşle ödense anlarız da, Antep'ten gelecek puanlar Valencia maçını nasıl telafi edebilir ki? Sonra hiç kusura bakmasın Bursa'nın dört yediği Valencia, birkaç sene önce Gençlerbirliği'nin içerde yendiği, dışarıda hayli hırpaladığı UEFA Şampiyonu Valencia'dan daha güçlü değildi. Keza bu Bursa'da o Gençlerbirliği'nden zayıf değil.

Antep-Bursa maçının hakemineyse; yazıktır, ayıptır, günahdır, bu kadar kolay maç tatil edilir mi diyoruz. Gözünün önünde Ömer'in Yalçın'ın üzerine abandığını süzemeyip tribündeki iki ayaklı ayıları tahrik ediyorsan,

o işi yapmayacaksın. Sıkıyorsa Fener-Galatasaray maçında da gidip o pet şişeleri koşarak kenara götür, yardımcı hakemin kafasına cisim geldi diye maçı tatil et de, cesaretini ayakta alkışlayalım.

Ceza tahtasınaysa iki gün önce methiyeler düzdüğümüz Turgay Demirel'i yazıyoruz. Basketçilere verilen primi savunurken halteri kaç kişinin izlediğini sormanın ne âlemi varsa! Kime iyi desek üç gün içinde tehzibi yiyoruz!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık veda zamanın geldi başkan

Fatih Uraz 25.09.2010

"Hata yaptığın zaman değil hata yapmaktan korktuğun an işin biter" özdeyişi hayatın her karesine kolaylıkla adapte edilebilecek kıratta ve evsafta sözlerdendir; yeter ki aynı hatalar sürekli tekrar edilip durulmasın.

"Kişileri yaptıkları büyük işlerle değil gündelik davranışlarıyla değerlendirin. Çünkü en korkak en kişiliksiz insanlar dahi yaşamlarının bir kesitinde o ânın şevkiyle olağanüstü şeyler yapabilir" diyen filozofsa istemeden de olsa 21. yüzyılı ne de güzel tasvir etmiş, değil mi?

Hayatın nimetlerinden daha fazla pay alma adına para kazanmayı ve başarıyı salt amaç edinip sürekli koşuşturma girdabına kapılan ülke insanımız, güzel hasletlerini farkına bile varmadan birer birer kaybediyor. Spor kulüplerini yöneten başkan ve yöneticilerin yerlerde sürünen seviyesine bakın ve anlayın halimizi. Elbette "Suçlu yalnız onlar mı" sorusunu tartışmaya açtıktan sonra!

Onlar kimin içinden çıkıyor; sizin ve bizim; hani bir-ikisi kötü olsa neyse de, cümbür cemaat saygı- seviye- insanlık- nezaket- edepten sınıfta kalınca başkanların toplumu yansıttığını anlamamak için angut olmak gerek.

Kulüp başkanlığı öyle bir iğneli fıçıdır ki içine girilince başarı da gelse, başarıya hasret de kalınsa ama az ama çok o iğnelerden nasiplenilir. Parayla rezil olmanın en hazin örneklerinden birisidir kulüp başkanlığı, lakin albenisi de çoktur köftehorun; rejimlerin çatır çatır çatladığı günümüzde hani neredeyse son imparatorluk kalıntısıdır kulüp başkanlığı. Bırakın köklü kulüpleri (Büyük değil!) sadece iki eski başkana kulak verilince bile hadise çözülebilir. Seneler önce Adanaspor Başkanı Müslüm Toprak "Daha önceleri bir haftada kendilerine ulaşamadığım bakanlarla şimdi randevusuz görüşebiliyorum" derken Samsunspor Başkanı Hasbi Menteşoğlu da "Havaalanında beni VIP Salonu'na alıyorlar" diyordu. Rahmetli Hasbi Bey kanunen yasak olduğu halde arabasının plakasını sökerek yerine "Kırpınar Ağası" yazısı iliştiğinde, bir sene kimseden çıt çıkmamıştı.

Görev yaptığımız bir kulübün başkanıysa zor durumda kalan şirketine soluk aldırma amacıyla borsaya kote şirketi için bedelli sermaye artışına kalkışmıştı. Bizde de serde bir parça ekonomistlik var ya, şirketin bilançosuna bir bakalım istemiştik; o da ne özsermayesi dahi trilyonlarca eksi de, yani şirket ölmüş sadece gömülmeyi bekliyor. Başvurusu ilgili merciler tarafından haklı olarak reddedildiği halde hatırlı birkaç kişi telefona sarılınca bizim başkan 15 milyon dolarlık parayı kısa zamanda cebine indirivermişti! O olayla muhasebe hesaplarının sadece kalemle değil telefonla da değiştirebileceğini öğrenmiş ve fakülte de bize bunu öğretmeyen hocaları saygıyla yâd etmiştik!

Açık söylemek gerekirse kulüp başkanlarının çoğundan haz etmediğimiz, başlarına gelen musibetlerin çoğunu hak ettiklerini düşündüğümüz halde, yine de Türkiye gibi 24 saatte 24 kere fikir değiştiren tatminsiz insanların yaşadığı bir coğrafya da işin zorluğunu gözönüne alarak onları anlamaya çalışmadık da değil. Ne var ki tüm zamanların en sempatik başkanı(!) ödülüne kavuşmaya (Adnan Polat, Yıldırım Demirören, İbrahim Yazıcı, Sadri Şener gibi ciddi rakipler var!) ramak kalmış Aziz Yıldırım'ın kaleci Volkan'ın düğününe gitmek için öne sürdüğü şartı görünce iyice azalmış hoşgörümüz anında sıfırlanıverdi.

Neymiş, Ali Şen'i çağırma dememiş, o gelirse ben gelmem demiş. Hani sınav öncesi oğluna "Eğer kazanamazsan seni evlatlıktan reddederim" yerine "Başarılı olamazsan babanı ölmüş bil!" demek gibi bir şey, tabii ki anlayana. "Övülürken yüzünden makas alınmasına ses çıkarmayanların biraz muhalefet edildiğinde hasım kesildiği!" bir diyar Türkiye.

Bakın size bir şey söyleyelim mi insanın kalitesi düşmanından daha net anlaşılır. Vakti zamanında bir kulüpte çalışırken başkanı günahı kadar dahi sevmeyen birisi sallaması bittikten sonra "Yalnız şunu da ekleyeyim, dürüst adamdır pe.n..k!" demişti.

Allah geçinden versin Süleyman Seba'ya hak vaki olduğunda neler yaşanabileceğini bir tasavvur edin, birde Yıldırım-Demirören-Polat üçlüsünün bu dünyayı terk-i diyar ettiğinde!

Kişisel düşüncelerini ve yanlışlarını dahi Fenerbahçe sevgisi ile menfaati kılıfına saran bir başkan uzatmaları oynuyor, bitiş çizgisine yaklaşıyor demektir. Yazık ki antipatikliği ve çekilme zamanını kestiremeyişi yüzünden yaptığı onca iyi iş kaynayacak ve "Arkanı dön ve çık, istenmiyorsun artık!" şarkısıyla uğurlanacak!

Keşke Volkan, Ali Şen'i başka masada da olsa ağırlayabilseydi; Aziz Yıldırım'ın nikâh şahidi olduğu düğüne gelmezlik edemeyeceğini görecekti!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

400 sayfayı 4000 vuruşta anlatabilmek

Fatih Uraz 02.10.2010

Bizim ülkede her an herşey olabilir, envai çeşit mucizeler yaşanabilir, çok güç olsa bile aramızdan adam dahi çıkabilir; ancak bu coğrafya da dünya çapında kaleci yetişmez!

Daha geçen hafta yerli eldivenlerin son dönemlerde ki yükseliş nedenleri sorulduğunda 'Yakında piyasaya çıkacak kitabımızda 400 sayfada zar zor anlattığımız gerçekleri birkaç satıra nasıl sığdıralım' deyip eklemiştik; kaleci problemi bittiyse bizim haberimiz neden olmadı?

Özcan Arkoç haricinde yurt dışında başarıya uzanmış kaleci ismi hatırlayanınız var mı desek; yok ki hatırlayasınız. Bir dönem Avusturya'da oynamış Şükrü Ersoy ile Göztepe sevdasından ötürü Ajax-Atletico Madrid-Cardiff-Beograd takımlarından gelen teklifleri reddeden Ali Artuner dışında 80 küsur yılda yalnızca Rüştü'nün ciddi talipleri çıkmış; o da 4 maçta pes ederek gerisin geriye yollanınca, yıldızları dökülmüş, büyük kaleci iddiaları dumura uğramıştı!

Son haftaların değil Beşiktaş'a adım attığı günden bu yana tartışmaların odağında olan Hakan Arıkan, yetenekli olmasına karşın savruk bir kaleci ve koordinasyon eksikliğinin getirdiği sıkıntıları yaşıyor. Kapasitesinin nelere

elverdiğini tartamadığından sıkça ekstra işlere kalkışıyor, bu da istenmeyen hataları beraberinde getiriyor. Örnek vermek gerekirse, Casillas stilinde kalecilik yapmak isteyen file bekçilerinin İspanyol kaleci kadar çabuk olması gerekir ki, rolün hakkını verebilsin. Ancak önemli bir özelliği var Hakan'ın; yaptığı hataların üzerinde takılıp kalmıyor ve kısa süre içinde kendini toparlayabiliyor.

Fenerbahçe maçında yaptığı hatanın daha vahimini Antalya önünde de tekrar ettiğinde iki gazete de konuyla ilgili iki farklı demeci yayınlandı. İlkinde 'Büyük kaleciler büyük hata yapar, bende büyük kaleciyim!' dedirtilen(!) Hakan, ikincisindeyse Schuster'e 'Hocam, beni Avusturya'da oynatma, dinlendir!' diyor ya da dedirtiliyordu! Neyse ki Schuster Türkçe bilmediğinden veya basını kaale almadığından kalecisini değiştirmede ve yerkürenin en çok sakatlanan kalecilerinden Rüştü'nün sahne alışı ertelendi!

Böyle hokkabaz bir basın olur mu, böyle ucuz senaryolarla, sayfayı doldurmak ve gündem oluşturmak adına hala gelecek vaat eden bir kaleci piyasaya yem edilir mi? Son iki lig maçında yaptırdığı penaltı ve attığı gollerle Bobo onu ipten almasaydı, 'Ben büyük kaleciyim!' martavalı Hakan'ı dönülmez yola sokabilirdi. Neyse ki Rapid maçı bir nevi güvenoyuna dönüştü de, ortalık şimdilik yatıştı.

Öte yandan Onur'unda Belçika karşısında yaptığı vahim hataların ardından motivasyonunu ve özgüvenini yitirmeye başladığı aşikar. 'Milli Takım 10 sene kaleci sıkıntısı çekmez' diyenlerin sözleri henüz dillerde kurumamışken Şenol Güneş'ten Onur'a gelen destek mesajı hadiseyi ne de güzel anlatıyor değil mi?

Bu sezon Volkan Demirel'in halide pek iç açıcı değil; güzel kurtarışlar yapmıyor değil lakin gereksiz çıkışlar yapmayı sürdürerek yürekleri yine ağızlara getiriyor. Onca yılın kalecisi defans arkasına atılan toplara müdahale yolunun kale çizgisinin 8-10 metre önünde pozisyon almaktan ve oyunu daha dikkatli izlemekten geçtiğini henüz algılayamadı! İska geçmeyi bıraktı kontrolsüz çıkışları bırakamadı. Elbette takım arkadaşlarının formsuzluğu da onu etkiliyor.

Öte yandan kabul etmeli ki ligimiz kalecileri zorlayan bir lig değil; iyi şut çeken ve adrese teslim orta yapanların sayısı az. İvankov'a baksanıza; senelerden beri ligin en iyileri arasında gösterilirken, Bursa'nın Avrupa macerasında ne kadar zayıf kalıyor. Zaten Bulgar Milli Takım'ında da vasatın üzerine çıkabilmiş değildiki, Valencia- Glasgow önünde kurtarıcı rolüne soyunabilsin.

Hoş, klas kalecilerden ne fayda gördük ki? Schumacher'i ikinci senesinde tefe koyup, dünyada yılın kalecisi seçilmiş Pfaff'ı vaktinden önce postalamak için ekstradan para ödemedik mi? 2006-07 sezonunda ilk yarının en başarılı kalecisi Kolombiyalı Martinez, bir sene sonra bir alt küme de Bora'nın arkasında yedek beklemedi mi? Cordoba ülkemizde kaldığı her gün irtifa kaybederken nasıl olduysa bir Taffarel o da özelliklerinin Galatasaray'ın oyun yapısına uygunluğundan ve kadronun güçlü oluşundan ötürü beklentileri karşılayabildi. Mondragon'un geldiğinde yaptığı kurtarışları gözünüzün önüne bir getirin, birde gitmesine yakın yediklerini! Demek oluyor ki bir konu çok açık; yetenek köreltmesini gayet iyi biliyoruz! Kalecileri yeterince eğitemeyişimiz bir yana, mevcudu muhafaza etmeleri adına yapılması gerekenlerden bihaberdar oluşumuz öbür yana. Elin adamlarına bildiğini unutturanlardan yeni şeyler öğretmesi bekleniyorsa, ne diyelim; iyi beklemler!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schuster kadar başınıza taş düşsün

Eline kalem ya da cep telefonu tutuşturulduktan sonra maçları ve insanları yorumlaması istenenler, okuma-yazma mı bilmiyor yoksa gözleri mi gerçeklere kapalı, kestirmek zor! Cehalet, öfke, kompleks, önyargının üstüne insafsızlık ve reyting kaygısı eklenen yorumlarla gündem oluşturuluyor ve okurlar da bunu yiyorsa ne diyelim; alın hayrını görün.

Bilgisayar bile kullanmaktan aciz, yazdıkları daha doğrusu yazdırdıkları zırvalar masa başında düzeltilmeye çalışılan, kendini yenileyemeyen, kitap kapağı açmayı unutmuş, kimi zerzevatın okuma-yazma bildiğinden emin değiliz, zira sonuçlara endeksli maç kritiğinin bile içine edilir oldu. İnsan, iki gün önce neredeyse aziz mertebesine çıkardığı kişiyi yazdıklarının daha mürekkebi kurumadan aforoz etmeye kalkışıyorsa, merak niyetine de olsa önceden karaladığı satırlara bir bakmaz mı? Hiç değilse birazcık tutarlı olabilme adına...

Ernst mükemmel oynarken, Gutivari paslar atarken, sürekli ilk onbirde yer alırken mesele yok; ama ilk teklemesinde "yorgun adam niye oynatıldı" oluyor. Kalabalık kadroyu Bernd Schuster büyük bir ustalıkla dönüşümlü kullanıp, herkesi istim üstünde tutarken mesele yok; ama top üç direğin arasından geçmeyince, "Niye Bobo-Üzülmez oynamadı?" "Vay bu saygısız niye Trabzonspor'a dil uzattı?" tiyatrosu başlıyor.

Şu tercüman problemini de nedendir bilinmez senelerdir halledemedik! Yoksa özellikle mi dile hâkim olmayanlar seçiliyor, ki arıza bir durum çıktığında "tercüme hatası" diye kıvırtmanın önü açılsın isteniyor.

Şaka bir yana, insanın anadilinden başka bir dile tam anlamıyla hâkim olabilmesi hayli zordur. John Benjamin Toshack'ın vakti zamanında yöneticiler için "Sokaktan gelen adamlar" ifadesini kullandığında ortalığın nasıl karıştığını, neredeyse tüm yönetim kurulunun istifanın eşiğine geldiğini gayet iyi hatırlarız. Oysaki Galli hoca, orada, "Yöneticilerin birçoğu futbol sahalarının dışından geldiği için sorunlarımıza vâkıf değil, bu da bize problem yaratıyor" demek istemişti. Aynen, "Çalış da baban gibi, eşek olma!" özdeyişinde virgölün unutulmasında anlamın yüzde yüz değişmesi gibi!

Frank Rijkaard'ın basın toplantısında, "Vay, adamın söylediklerini niye tercüme etmedi?" diye tercüman suçlanıyorsa, Schuster'in "Fenerbahçe yaralı hayvan gibi!" demesinin ardından hocanın kulağına nazikçe kar suyu kaçırılıp yine tercüman zılgıtı yiyorsa, gel de çık işin içinden, çıkabilirsen! Ayrıca da hocanın her söylediği tercüme edilir diye bir şart da yoktur; düşünün ki öfkeden çılgına dönmüş bir adam ve karşısında da açığını arayan kimi yamyamlar! O kızgınlıkla söylenebilecek kimi laflar onulmaz yaralar açabilecekken akıllı tercüman yangının üzerine benzin dökmez, bilakis yangın söndürücü kullanır ki az hasarla afet atlatılsın.

Hangimiz canı yandığında, hakkı gasp edildiğinde, emeğine yazık edildiğinde öfkelenip zıvanadan çıkmıyor ki? Şimdi söyleyeceğimiz yanlış anlaşılmasın diye olaya bir dipnotla girelim ki; 17 sene profesyonel, dört sene de amatör olmak üzere 21 yıl futbol oynadık ve bırakın kırmızı kart almayı, hakemlere "Sayın Hocam'sız" dahi hitap etmedik. Ancak el insaf el vicdan, örneğin Kardemir Karabükspor-Galatasaray maçında o penaltı nasıl verilir? Ya da Trabzonspor-Beşiktaş maçında kimi kasıtlı hareketler nasıl kartsız geçirilir?

Hakemin görmemesi kabul edilebilir lakin gördüğünü çalamayan ve baktığı pozisyonu doğru okuyamayan hakemlerin yeşil sahalarda irtibatının kesilmesi gerekir. "Karabük zaten yenerdi, Trabzon hak etmişti" yorumlarına diyecek hiçbir şeyimiz yok ama bunun verilen ya da verilmeyen kartlarla, penaltılarla bir alakası yok ki!

Schuster, futbol topunun ayağına yakıştığı klas bir oyuncuydu, hocalığı da çalıştırdığı kulüpler gözönüne alındığında kesinlikle averajın üzerinde. Real Madrid'le 2008'de La Liga'yı kazanan Schuster, hatırlanacağı üzere açık sözlülüğünün kurbanı olmuştu. Barcelona'yı derbi maçında yenme şanslarının olmadığını deklare etmesi, Madrid sayfasının kapanmasına yol açmıştı. Yaptığının doğruluğunu yanlışlığını tartışmıyoruz, sadece diyoruz ki

o kimseden çekinmeden inandıklarını söyleyebilecek bir hoca; ve gerektiğinde de bedel ödemeye hazır. İşinize gelmiyorsa bilin ki Alman hoca bildiğini okumaktan vazgeçmeyecek.

Beşiktaş, bu sezon tüm kupaları zorlayacak bir görüntü verirken saha dışındaysa bu kadar hesapsız harcamayla korkarız hisse satışları yüzde 49'a ulaşınca kadar devam edecek; sonrası mı, bilinmez. Çarşı sesiniz niye gür çıkmıyor? Guti'nin asistleri, Querasma'nın driplingleri-şutları aklınızı başınızdan mı aldı yoksa?

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiddink'i de havamız mı çarptı

Fatih Uraz 10.10.2010

Artık bu iş şehir efsanesi olmaktan çıkıp başka bir şekle büründü; baksanıza Rausch'tan Stankovic'e, Del Bosque'den Aragones'e, Rijkaard'dan Hiddink'e varıncaya dek suyumuzu içip havamızı teneffüs eden hiçbir fani iflah olmuyor!

Dünyanın en iyi hocaları arasında gösterilen Hiddink bile Sabri'yi solbek yapıp, ahı gittiği yetmezmiş gibi vahı da gitmiş Aurelio'ya bel bağlayıp, Özer'i sahaya sürüyorsa örtki ölem! Tuncay'ı mecburiyetten oyuna alırken keşke Nihat'ı da unutmasaydı!

Kimse yardımcısı Oğuz'a kabahat bulmasın; eğer koca Hiddink dört beş aydan beri Diyarbakır'dan Kayseri'ye, Fenerbahçe'den Fatih Terim'in yanında geçirdiği yıllara varıncaya kadar tüm hocalık yaşantısında vasatlık duvarına toslamış Oğuz'u dinliyor ve onun sözüyle hareket ediyorsa, vah benim ülkemin futboluna!

Aslında yapılması gerekenler basit; Hiddink'le ve sonrasında kim gelirse gelsin Emre Belezoglu, Servet Çetin, Marco Aurelio'ya bakanlar kurulu kararıyla formlar tapulanmalı, Oğuz Çetin ebedi yardımcı ilan edilmeli! Basın mensuplarının her milli maç öncesinde takımı doldurmaktan vazgeçmesi adına Meclis'ten kanun çıkarılıp referanduma sunulmalı! Kulakları çınlasın Belçikalı Gerets'in vakti zamanında sarf etmiş olduğu "maç bittikten sonra yaptığımız yanlışları ben de görüyorum, iş, daha önce görebilmek!" sözlerini haklı çıkarırcasına tv başında yaptıkları yorumlarla futbolu yiyip yuttukları ayan beyan belli isimlerin fikri alınmadan kadro açıklamamalı. Hatta Amerikan futbolunda olduğu gibi teknik heyet kulaklık taşımali ve maç esnasında fikir alışverişi sürdürülmeli!

Bu arada Mesut Özil'i de Allah korumuş! Eğer çocuk bizi tercih etmiş olsaydı büyük ihtimalle stoper ya da santrfor mevkiinde oynatılır ve üç ayda kafayı sıyırdı; tabii ki yardımcıları kendisini beğendirebilirse! Barnebau Stadyumu'na 15 avro verip turist olarak girer, Real Madrid formasını ancak store mağazasına 70 avro ödedikten sonra giyebilirdi. Öte yandan yetenekli olduğu kadar asılmış de; yoksa Emre abisini örnek alsaydı kendisini 79 dakika kesintisiz ısıklayan vatandaşlarına selam ve saygılarını attığı golden sonra değişik format kullanarak yollayabilirdi!

Şaka bir yana lig ve milli takımın ne denli farklı olduğu cumartesi gecesi bir kere daha ispatlandı. Bundesliga da 150 golü geçtiği halde Bayern Münih formasıyla neredeyse gole hasret kalan Klose, 60 gol sınırına yaklaştı. Tamam, Klose milli formayı 100'ün üzerinde giymişken Gerd Müller 68 gole 62 maçta ulaşmıştı. Ama kimse onu Müller ile kıyaslamıyor ki, Müller bir istisnaydı. Biz de hadi Nuri o sorumluluğun altında ezildi diyelim, ya Bursa takımıyla havadan karadan kuş uçurtmayan Ömer'e ne demeli?

Aslında Almanya maçının bize verdiği en önemli ders oyun zekâsı ve teknik kapasitesi sınırlı defans oyuncularıyla asla zirve yarışının içinde olamayacağımız gerçeğiydi. Cruyff Barcelona'da iken Romario, Stoichkov, Laudrup ve Koeman gibi dört yıldızdan üç yabancı kuralı yüzünden aynı anda yararlanamıyor ama libero Koeman'ı kulübeye kolayına oturtmuyordu. Demek ki Cruyff o zamanlar uyanmış bizse yeni yeni uyanıyoruz. Düşünürseniz iki Alman stoperin yarısı kadar Türkiye de stoperler topla oynamaya kalkışsa, lig de gol oranlarını tavan yapardı. Halil'le bulduğumuz tek pozisyonda Badstuber kademe hatasını çabukluğuyla kapatırken bizim yediğimiz ilk goldeyse Ömer'le Gökhan'ın arasından Müller kafayı vururken, dönen topta da Servet rakibinin önüne geçmeyince Klose hayatının en kolay gollerinden birisini atıyordu.

Almanya'nın net skorla bizi geçmesinin ardından kendi takımımıza yapılan eleştirileri anlıyoruz da Alman takımının bu kadar hafife alınmasını anlayamıyoruz. Adamların bizden daha iyi olduğunu kabul etmemiz için kaç gol daha yememiz gerekirdi ki? Almanların Dünya Kupası'nda yarı final, Bayern'in Şampiyonlar Ligi'nde final oynamasının getirdiği yorgunluk ve bezginlik tamam da yıllardan beri İspanya dışında oyun anlayışını onlara kabul ettirebilmiş başka bir takım daha var mı ki, bizim takımdan böyle bir beklenti içine girildi!

Hiddink'e hepimiz bir parça kızgınız lakin 33 yılda neredeyse tatmadığı başarı kalmamış, insanlığı ve bilgisiyle Kore'den Avustralya'ya, Hollanda'dan Rusya'ya, Real Madrid'den Chelsea'ye varıncaya kadar hakkında sürekli iyi konuşulmuş hocaya güvenmeyip de ne yapacağız ki! Yeter ki dümenin başında sürekli o dursun ve artık millete bıkkınlık veren bazı isimlerde ısrar etmeyip yurt içinde daha fazla zaman sarf etsin, ekibine duyduğu güveni abartmasın. Ne yani grupta birinci olmayı mı umuyordunuz?

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç büyükler iflas ettiği gün kurtulduk!

Fatih Uraz 12.10.2010

Doğrusuyla eğrisiyle Türkiye'nin yaklaşık 40 senesine damga vurmuş Süleyman Demirel'e atfedilen "Yollar yürümekle aşınmaz, Hora balıkçı gemisi mi, demokraside çareler tükenmez" tarzı yığınla özdeyiş varken ne hikmetse kulüplerimiz onca güzel söz arasından bula bula "Borcu adama verirler"i çıkarıp almış!

Beşiktaş tarihinin "En fazla vaat veren, sürekli geri adım atma rekorları kıran, saniyesi saniyesine uymayan, kontrolünü adıyla müsemma yıldırım hızıyla kaybeden, Del Bosque'yi İspanya'nın en zenginleri arasına sokan!, anlık kararlarla kulübü idare eden (etmeye çalışan) başkanı!" unvanlarıyla asırlar sonra dahi hatırlanmayı hak eden bir performans gösteren Yıldırım Demirören, meğerse en büyük adımını sona saklıyormuş; borç almakla övünmeyi.

Kırdığı potlara, devirdiği çamlara gazete sayfalarının kolayca yetmeyeceği Demirören'i, yaptığı son icraatın ardından gösterilen cılız tepkileri görünce, yermekten vazgeçip övmeye karar verdik! Bravo başkan, sakın bildiğinden şaşma; daha iki ay öncesine kadar aleyhinde söylenmedik söz bırakmayan Beşiktaş sevdalıları ki Guti-Quresma transferinden ve Robinho söylentisinden sonra seslerini kesti; yaptıkların az bile. Demek ki onların siyah-beyazlı kulübe aşkı yalanmış, onlar sadece takımlarının kazanmasına odaklanıp gerisini umursamayan kupa meraklılarıymış. Zengin sevgilinin ancak parası bittikten sonra ne denli çirkin olduğunu anlayabilen güzel kız misalini hatırla ve korkmadan yoluna devam et! Bu sezon UEFA'da yarı final oynadın mı,

lig kupasını Akaretler Yokuşunda ki müzeye koydun mu, 75 milyon doların sözü mü olur, o taraftar 40 gün 40 gece seni alkışlar durur.

Hatta hatta seneler sonra aynı Faruk Süren gibi efsane başkan etiketiyle mevcut yönetimlere akıl bile verebilir, varlığını hissettirebilirsin. Elbette "20 milyon dolarlık halka arz yaptın ama kulübün on küsür senede aldığı paranın sekiz mislini temettü diye ödedi, hem de zarar ederken, bu nasıl iş" diye soran yoksa.

Beşiktaş'ın özsermayesi milyonlarca ekside diyen münafıklara da sakın aldanma Demirören; özsermaye, ödenmiş sermaye fasa fisodur; baktın başın ağrıyor çalarsın Aziz Yıldırım'ın kapısını "Ya başkan, kiracısı olduğun Şükrü Saraçoğlu'yu nasıl malın gibi göstermeye SPK'yı ikna ettin, bilançoyu makyajlayıp artıya geçtin" diye sorarsın, o da merak etme, seni kırmayıp gereken tüyoları verir.

Hiç temenni etmeyiz ama ola ki iç ve dış kulvarlarda Beşiktaş teklemeye başlarsa o vakit de internetin başına oturup Adnan Polat yaz, gerisine karışma! Milyon dolarları-avroları bastırıp bastırıp yabancı oyuncu aldığı halde "Ben sportif başarı sözü vermedim, Riva 10 şampiyonluğa bedel, geleceği inşa ediyorum" vecizeleri sana ışıktutacaktır. Beşiktaş'ın, Galatasaray gibi Riva'da arsasının olup olmamasıysa mühim değil. Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a arkalarında isimleri yazılı altın işlemeli formalar hediye edersin, onlar sana tesis yapman için bedava arazi tahsis eder, o arada başka bir Fıratpen bulup yeni tesisi ona yaptırır, Ümraniye'ye 100 katlı bir plaza dikip, onun 5-10 senelik gelirlerini temlik ettirdin mi, ölene kadar başkanlık çantada keklik!

Ortada değil muhalefet gölgesi dahi yok ama bir iki münasebetsiz çıkıp da "Süleyman Seba döneminde para vardı borç yoktu, saygınlığımız vardı kavgamız yoktu" deme cüretini gösterecek olursa "Biz onun tesis ettiği ruhu yaşatmaya, onun başlattığı Büyük Beşiktaş yürüyüşünü hızlandırmaya, onursal başkanımızı hasta yatağında mutlu etmeye çalışıyoruz, başarılarımız onun aziz varlığına armağan olsun, zaten kupaları onun evine götürüp elini öpeceğim (Umarız o temas sırasında hayırlı virüslerde bulaşır!), Valide Çeşme'sinden de fırsat bu fırsat deyip su içeceğim, Beşiktaş büyük kulüptür ve canımdan daha kıymetlidir, bu arada babam, Mesut Özil ile İniesta'yı kulübe hediye edeceğini müjdeledi!" dedin mi, 'Herşeye karşı olan Çarşı!' seni bir sene omuzlarında evden işe, işten kulübe götürüp getireceğinden acayip benzin tasarrufu yapar, o parayı da Romario'nun transferinde kullanırsın! Romario yaşlı diyenler çıkarsa "Polonyalı Lato ile Fransız Fontaine gibi iki gol kralı ne güne duruyor?" dersin.

Biliyor musunuz FB, BJK, GS hisselerinde halka açıklık oranı yüzde 50'nin üzerine çıkmadıktan sonra bizim Yıldırım Demirören, Polat, Süren gibi başkanlardan kurtulma ihtimalimiz yok. O yüzden temenimiz bir an önce tüm hisselerin satılıp, paraların çarçur edilip, iflas noktasına gelmesi ve yönetimlerin yerli-yabancı ciddi şirketlerinkonsorsiyumların eline geçmesi. Yoksa devletin ve UEFA'nın dahi bunları adam edeceği yok!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman Mahmut Özgener, dolmuşu binme yürü

Fatih Uraz 15.10.2010

La Liga'da senelerce üst düzey mücadele verdikten sonra genç sayılacak yaşta inanılmaz düşüş yaşayıp parlak geçmişini dahi sorgulatmaya başlayan Nihat Kahveci'nin, oyuna girdikten yalnızca dört dakika sonra çözülen ayakkabısı, anlamak isteyenlere ne de çok şey anlatıyor aslında!

Yediğimiz golde kornerden ortalan topun üstünden iki kişi atladıktan sonra ceza sahası çizgisi üstünden yapılan vuruşta meşin yuvarlağın kalemizin hem de ortasından ağlarla kucaklaşması ile oyuncu paylaşımında

yaşadığımız acizlik nasıl da yürek dağlıyor, değil mi?

İyi olmayan bir zeminde rakip oyunu sertleştirdiğinde kuralların izin verdiği sınırı ihlal etmemek üzere kora kor mücadeleyle karşılık vereceğine, efelenme- hakeme şikayet- sinme- gevezeliğe devam şıklarının tümünü birden tercih ederek sahada kaybolan bir takımı kolaysa gelinde sahiplenin!

Yaklaşık 60 senedir futbol topunu sürekli verimli kullanan ayaklar yetiştirmiş Almanlar önünde dağılıp gitmenin izahını yapamadan, Azerbaycan gibi ayak topunu öğrenmeye çalışan bir takıma yenilmenin faturası olacaksa; bunun ne kadarını Guus Hiddink'e kesmek gerekir ki?

52. dakikada kalemize yapılan ortanın altı pasın içine düşmesinin ardından üç rakip oyuncu topu takip ederken bizim defans onlara göz markajıyla karşılık veriyorsa, şu suali sormak elzemdir; orada ne yapılması gerektiğinin öğrenileceği yer milli takım mıdır yoksa ben futbolcuyum diyen ve bu işten çuvalla para kazanan insanlar futbolun temel kurallarını bilmek zorunda mıdır?

Almanya maçından sonra söylediğimizi tekrarlayalım; Ömer, Servet, Gökhan Zan, İbrahim Toraman tarzı oyunun sadece defans zonunda sahne alan, ofansa katkıyı duran toplarda ileri çıkmak diye anlayan stoperler yetiştirdiğimiz sürece yalpalamamız kaçınılmaz.

Bugünden tezi yok tüm milli takımlar Hiddink'e bağlanmalı ve en küçük yaş grubundan üste varıncaya kadar aynı sistemle oynanmalı ve o standarda uygun oyuncularla yola çıkılmalı, devam edilmeli. Tabii ki bunun için öncelikle hocanın bu coğrafyada sökmeyeceği tecrübeyle sabit gevşek metotları bırakıp silkinmeli ve ne işe yaradığı belli olmayan Ersun Yanal da ya tribünden aşağı inip onunla mesaiye başlamalı ya da en kısa zamanda çekip gitmeli.

Bu ne denli sakat bir anlayıştır ki, Hiddink gibi ustanın olduğu yerde A Takım dışında her şey Yanal'a bağlı. Yanal gibi soğuk, futbolu en iyi kendisinin bildiğini düşünen, onu başarıya götüren yolların tümünün deşifre olduğu, üstelik de meslektaşlarınca şu ya da bu sebeple seilmeyen, gönüllerde kök salamamış bir hocanın toparlayıcı rol üstlenebilmesi mümkün olur mu dersiniz; deriz ki, zor oğlu zor!

Oğuz Çetin'de ısrar edilecek her saat artık bilinmeli ki direkt federasyona zarar verecektir. Eğer Özer, Nihat, Sabri gibi tercihler onun tavsiyesiyse bu zaten başlı başına bir veda sebebidir. Yok, bunları Hiddink düşünüyor ve Oğuz ve diğer yardımcıları bunun önüne geçemiyor, hocayı yeri geldiğinde yanlışlarından dönmeye ikna edemiyorsa, o vakit de sözleri ciddiye alınmadığından değiştirilmeleri gerekecektir. Oğuz Çetin, Fatih Terim'in istifasının arkasından "Beni hiç dinlemedi!" dediği anda aslında bu işin adamı olmadığını ispatlamıştı; ama burası Türkiye! Federasyon "Yardımcılar hocanın tercihiydi" kolaylığına kaçmadan Maradona gibi bir efsaneye, "Seninle devam etmek istiyoruz ama yardımcılarını istemiyoruz" diye rest çeken Arjantin'i örnek almalı.

Türkiye Futbol Federasyonu Başkanı Mahmut Özgener, dolmuşa binmeden şunu bilmeli ki eğer Hiddink'i de elimizden kaçırırsak ülkeye kaliteli hoca ve futbolcu getirmek de artık zorlanırsınız.

"Başbakanın basketbolculara verdiği birer milyon dolar futbolcuların moralini bozdu! Federasyon, Hiddink gibi köylüyü milli takımın başına getirirken, burnunun dibindeki Yılmaz Vural dehasını göremedi! En önemli oyuncumuz Arda'yı Rijkaard, Hiddink'ten intikam almaya çalışırken sakatlayıp takımı sabote etti! Hocayı istemeyen futbolcular maça bilerek asılmadı!" denemeyeceğine göre en iyisi gerçeklerle yüzleşmek. Zaman temizlik zamanı; 2014 kadrosunda olamayacağı düşünülenlere, yılların getirdiği bezginliğin, yorgunluğun belini büktüklerine, sakatlanmayı artık alışkanlık haline getirmiş, bir yaşam stiline dönüştürmüşlere teşekkür edip geleceğin temellerini atmanın vaktidir Azerbaycan yenilgisi. Bir de milli takım para değil onur kazanma yerine dönüştürülmeli, uçuk primlere bir son verilmeli.

Merak etmeyin mevcut yönetimin buna niyeti yoksa bile pek yakında bu değişimi isteyenler sahne alacaktır, bundan kaçış yok!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anadolu ihtilali ve iki Adnan'ın kulübü

Fatih Uraz 23.10.2010

Adlarının önüne büyüklük apoletini kimin kondurduğu bilinmeyen, kuruluşlarından bu yana geçen 100 küsur senedeysse o unvanı hak edecek işler yapmayı bir türlü beceremeyen İstanbul'un üç takımı için neyse ki tehlike çanları artık çalmıyor. Çünkü yangın alevlenme safhasını geçip evin dört köşesine yayılmaya başladı!

Öte yandan üç eski kulübün gerisin geriye gitmesi, Anadolu ihtilali olmadığı gibi futbolumuz da ne kurtuldu ne de kurtulacak gibi gözüküyor. Kulüplerin mali yapısı da ortada, yerlerde sürünen yönetim anlayışları da; A Milli Takım'ın hâli işler acısıyken, Ümitler gruptan çıkamıyorken, alt yapılardan oyuncu gelmiyorken, arada bir yanan kulüplerin çırısı da ilk üflemeyle sönüyorken, olsa olsa yalancı baharın müjdecisi olabilir son gelişmeler.

Golleri yabancılar atıyor, yıldız diye nitelendirdiğimiz futbolcularımıza yurtdışından talip çıkmıyor, oyuncular nasıl çalışıyor ve kendisine bakıyorsa sakatlıklar gırla gidiyor, taş gibi kadrosuyla Bursaspor Şampiyonlar Ligi'nde sıfır puan çekiyor, Milli Takım ile BJK-GS-FB'den birisini çalıştırma aşkıyla yanıp tutuşurken Kasımpaşaspor'u ihmal eden Yılmaz Vural'ın gözleri doluyor, Beşiktaş başkanı borç almakla övünüyor, basın Frank Rijkaard'la Bernd Schuster'e futbol öğretmeye çalışıyor, sahalar bostan tarlasına dönüyor, Manisaspor başkanı ve hocası fark olmadı diye üç puana sevinmiyorsa, bunun adı çağ atlamak mıdır?

Oysa olup bitenin açıklaması zor değil; 'bir puan formadan ikinci puan federasyon-hakem dayanışmasından geliyor nasılsa; bizim yapmamız gereken üçüncü puanı alma' faslı kapandı ama bazıları farkına varamadı henüz, mesele bu! Gol gecikince penaltı yaratan, saçma sapan kartlarla rakibi sindirip, eksik bırakan hakemler olmayınca kazanmakta zorlanıyorsanız bu nasıl büyüklük artık!

Kimse kimseden korkmadığı gibi şurası da çok açık ki İstanbul takımları oyuncu seçiminden de anlamıyor, aldığı oyuncuları koruyup kollamaktan da çakmıyor. Daha acıklıysa kendi başarılarıyla değil ezeli rakiplerinin başarısızlığıyla sevinir olup çıktılar! İlerde aman şampiyonluk Marmara dışına gitmesin diye birbirlerine maç bırakmaya başlarsalar sakın şaşırmayın ha!

Taraftar- yönetici- hoca- futbolcu- basın beşgeninde zülfüyara dokunmadıktan sonra kimsenin kimseden şikayetçi olmayacağı herkesin malumu. Ancak bazen öyle haberler üretiliyor ki, yani şaka niyetine dahi çekilmiyor. Rijkaard'a tahammül etmemeyi yanlış bulsak da anlayabiliriz; yerine Manisa hocasının, Hagi'nin isimlerinin telaffuz edilişiniyse havsalamız da almaz mantığımız da. Ne var ki orası Galatasaray ve orada hatalı kararları yaşam stili haline getirmiş insanlar var!

Cep telefonu kaybolduğunda Kayserisporlu taraftarlara, "Hepiniz hırsızısınız!" diye yağıp gürleyen, iyi futbolcu-vasat hoca Hagi'yle, ikinci gelişinde ilk dört senede elde ettiği kredibilitenin çoğunu kaybeden Terim'le, iddiasız takımlarla arada bir kıpırdayıp duran hocalarla, Cim-Bom şahlanışa geçer mi sanıyorsunuz? Sonradan 'Galatasaray'ı bu zor durumda yalnız bırakamazdım' durumu hâsıl olmazsa Terim'in kendisine yapılan teklifi reddediş sebeplerine bakmalı. Ya hoca istediklerini kabul ettiremedi ya da Michels, Kovacs, Herrera aynı anda

yattıkları yerden kalkıp işbaşı yapsa dahi bu kadro ve bu yönetimle bu takımdan bir şey olmayacağını görüp istekli davranmadı. Her iki şıkta da bizce doğrusunu yapmış ama burası Türkiye; insanların kendilerine olmayan güçleri yakıştırdığı bir coğrafya!

Diğer yandan Hakan Şükür'e yapılan bir teklif var ki, o da hayli kafa karıştırıcı! Yazılı ve görsel basında fırsat buldukça baltayı eline alıp indiren birisine gel bizle çalış deniyorsa; ya fırtınanın yaklaştığını gören yönetim hayata tutunmaya çabılıyor demektir ya da ikinci bir Bülent Korkmaz vakası hazırlanıyordur! Yalnız sabah ayrı akşam ayrı bir teklifin Şükür'e sunulmuş olması ince bir stratejiyle hesap kapatılıyormuş izlenimi de vermiyor değil. Ee öyle yöneticiye böyle gazeteci, böyle hoca, böyle spor direktörü gerek!

Anlaşılan o ki kulüplerin hepsi ama hepsi en kısa sürede halka açılmadan (yüzde 51 bile değil yüzde 100) takımların gerçek sahibi belli olmadan bunlardan kurtuluş yok. O zaman görelim bakalım "ne olacak 17,5 milyon dolar- 6 milyon avro, tazminatı öder hocadan kurtuluruz" diyen avareler çıkacak mı?

Hagi gerçekten geliyorsa bari futbolcu-hoca olarak anlaşıp (Şaka yapmıyoruz, o takımda iki hafta idmandan sonra banko oynar) mukavelesine de 'Üzerinde cep telefonu taşıyamaz!' maddesi koydurun ki başınız ağrmasın! Galatasaray sevdalıları üzülsün; orada her derde deva, yaptıkları yapacaklarının teminatı olan iki Adnan var!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

La Liga da alkışlar Spor Toto da protestolar

Fatih Uraz 28.10.2010

Futbola gönül veren milyonlarca Türk'ün büyük çoğunluğu maddi zorluklar çektiği, sıkıntılar içinde debelendiği halde ilginçtir o yığınlarda futbolcuların kazandığı paralara haset yoktur, kıskançlık yoktur. Onlar sadece performansa odaklanmış, işini iyi yaptığında istersen yılda 10 milyon dolar kazan, helal olsun der başka şey demezler.

Ancak çoğu Türk'ün emekli olana kadar kazanamayacağı parayı bir yılda cebe indirirken yeteneklerini sergilemekte cimri davrananlar bu topraklarda kolayına hoşgörülmez, affedilmez.

"Futbolda dün ve yarın yoktur, bugün vardır" özdeyişi nedense sürekli gözardı edilir ülkemizde. Sanılır ki geçmişinde parlak sayfalar bulunan kramponlar bunu sürekli hale getirebilir, istedikleri sürece takımlarını sırtına alıp götürebilir.

Konuyu tahmin edileceği üzere şu sıralar bırakın takımını sırtlamayı neredeyse oynadığı tüm maçlarda Beşiktaş'ı kafadan bir kişi eksik bırakan Nihat Kahveci'ye getireceğiz. Futbol yeteneklerini askıya alması yetmezmiş gibi ayağına aldığı her topu karşı kaleye şutlamaya kalkışması, saha içi ve dışında takındığı tavırlar, lüzumsuz sarf ettiği sözler onu gitgide antipatikleştiriyor; o ise hâlâ olup bitenin farkına varmadı. Öyle bir görüntü çiziyor ki, sanki siyah-beyazlı takımı değil kendini kurtarmaya çabılıyor ve batıyor.

Galiba Schuster onu La Liga da seyrettiği maçların etkisinden kurtulamadı. Oysa Nihat geldiği günden beri Nietzsche'nin "Umut kötülüklerin en kötüsüdür, işkenceyi uzatır" sözünü ispata çalışıyor! Guti ile Quaresma'nın

sakatlığına, defans-Hakan Arıkan hataları, bunlar yetmezmiş gibi onun yanlış oyuncu ısrarları da eklenince, balayının erken bitmesine de şaşılmaz, erken boşanmaya da!

Rahmi Duman'ın sözleri üstüne İsmail Hakkı Nebioğlu'nun yaptığı güzel bir beste vardır; "Beklerim her gün bu sahillerde mahzun böyle ben, Gün batır kuşlar döner, dönmez o yoldan beklenen" diye başlar ve devam eder "En nihayet anladım, yokmuş gören hatta bilen!" Şair bile sahilde beklemekten sıkılıp gerçeği kabullendiği halde Alman hoca Nihat'ın eski günlerine dönmesinin hayaliyle avunmayı sürdürüyor!

20'li yaşların başında had safhaya vuran para ihtiyacı yüzünden el altında bulunan en iyi oyuncunun satılmasını siyah-beyazlı taraftarlar zor da olsa anlayışla karşılayabildi. Ancak ağır sakatlık ve formsuzluk yüzünden erken düşüşe geçmiş aynı futbolcuya 30'una merdiven dayadığında ederinin hayli üzerinde üstelik de garanti parayla dört senelik mukavele imzalatırmayı kimseye izah edemezsiniz. Anlamadığımız nokta Schuster hakikaten kafası çalışan, sıradışı bir oyuncuydu; hâl böyleyken nasıl oluyor da bu Nihat'a tahammül gösteriyor, anlayan beri gelsin. Hani başkan mı baskı yapıyor diyeceğiz amma velâkin o Demirören değil miydi, bir vakitler seyirci korkusundan tribünlere gelmeye çekinen!

Bizim asıl korkumuz şimdi Bursa'nın 10 puan arkasına düşüldü ya, aman seyirciler galeyana gelmesin diye Quaresma ayarında bir oyuncu daha alınıp Beşiktaş'ın sermayeyi kediye tam yüklemesi!

"Rijkaard seni havaalanında bekliyor!" esprileri internete düştüyse de neyse ki Demirören'den "Hocamızın arkasındayız!" açıklaması gelmediğine göre henüz Schuster'in korkmasını gerektirecek bir durum yok!

Zorlu Kayseri deplasmanında Onur'u ilk onbire koyacak cesarete sahip Schuster'in uzatmaları oynayan Rüştü'nün yerine kaleye Cenk'i koyacak yürekliliği gösteremeyişiyse ayrı bir garabet. "Üç kalecimiz var, üçü de birbirinden iyi, hangisini oynatacağımıza karar vermekte zorlanıyoruz!" denen bir yerde yağmur gibi kaleci hataları gelmeye başlamışsa, bunun trajedi mi komedi mi olduğunun kararıysa size ait! Yalnız bilinmeli ki Hakan Arıkan'dan artık ümit yok; anlaşıldı ki ne fiziki kalitesi tüm sezonu sırtlamaya uygun ne moral kondisyonu. O ancak birinci kaleci sakatlandığında kısa süreliğine kalenin hakkını verebilecek donanımı haiz. Kapasitesinin üzerinde işlere kalkışmak gibi kötü bir huya sahip; bu topu çıkarsam alabilir miyim diye düşünmeden bu topu almam lazım diyor ve gerçeklerle değil emellerle file bekçiliğine kalkışıyor.

Sezon sonunda bir şekilde Demirören Nihat'ın sözleşmesini feshedemezse Del Bosque'den sonra Beşiktaş'a en büyük zarar vermiş olacak. Allah uzun ömürler versin Süleyman Abi'nin kemiklerini ölmeden sızlatmayı başardılar!

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schuster Bayram'da kurban olmaktan kurtuldu mu

Fatih Uraz 06.11.2010

Tabelasever ve Futbolu Yiyip Yutmuşlar Derneği üyelerinin Kurban Bayramı'nda kendilerine ilk kurban olarak seçtiği Bernd Schuster, galiba boynunu bıçağın altına kolayına yatırmayacak!

Adam pervasız ama akılsız değil; arayış içerisinde ama olup bitenlerin ne anlama geldiğini idrakten aciz değil. Bizce son zamanlarda verdiği demeçler çok keyifli olmaya başladı. Hele hele "Burada çalışmak çok eğlenceli"

yorumu bir harika. Hakikaten **yabancılar için Türkiye’de çalışmak gençlik aşısı yaptırmak gibi bir şey. İlk başlarda inanılmaz ilgi ve iltifat yağmuru, ilk mağlubiyetin ardından ortaya çıkan kuşkular, akabinde de “Olmadı, bu maya da tutmadı!” sözleriyle kurulmaya başlayan idam sehpaları.**

Galiba üretim ve katma değer yaratma, adam yerine konma, ciddiye alınmada mesafe kat edememiş insanları hayata bağlayan en önemli şey ağır eleştiri yaparak gündem oluşturmak!

Neredeyse ömrünün her karesini futbolun gölgesinde tüketmiş bir insanı “takıma uyacak sistemi bilmemek, elinin altında bulunan oyuncuları verimli kullanamamak, maç içinde doğru taktiği verememek” ile suçladıktan sonra hâlâ hocanın kendilerini muhatap almasını bekleyenler varsa, ne diyelim, iyi beklemeler...

“Neden farklı renklere tahammül edemiyoruz, neden en iyiyi sadece kendimizin bildiğini düşünüyoruz, neden sürekli başkalarına akıl veriyoruz” diye sormuyoruz; çünkü bilaistisna herkesin her konu da “Çalacak çevganı çecek kopuzu var!” Bir de dikkat edin, okumayı ve dinlemeyi sevmeyen insanlar olduğumuz halde! “Ya onları da sevseydik halimiz nice olurdu”yu ise tahayyül bile etmek zor.

Yabancı hocalar buraya neden gelmesin ki! İşler kötü gidene kadar padişahlara layık karşılama- ağırlama- ikram- övgü, gecikmeler yaşansa da mutlaka ödenen paralar, yüklü emeklilik ikramiyesini andıran erken postalama tazminatı! Boğaz, leziz yemekler, Casanova muamelesi, kebab, baklava buradan ayrıldıktan sonra huzura kavuşmanın getirdiği ruh dinginliği de cabası.

Yaklaşık 1,5 senedir taraflı-tarafsız herkese saç baş yoldurtan Nihat’a çektiği yüzlerce karavana şuttan sonra hedefi bulan ilk vuruşta yapılan değerlendirmeler de bir başyapıt! Nihat’ın golün akabinde takındığı yüz ifadesi de ilginç; sanki aylardan beri haksızca üzerine geliniyormuş gibi “Alın bu da size kapak olsun” mimikleri. Güzel övülür çirkin yerilir; sahada yürürken, takımın el freni olurken, ayağına aldığı her topu karşı kaleye yollarken tabii ki tenkit edilecekti. Hem hele bir durun hele; bir maçla hesap mı kapatılmış! Napolyon nasıl ki “Para para para” demişse kulüplerin ve futbolcuların da “İstikrar istikrar istikrar” demesi gerekmiyor mu?

Kaleci Hakan’ınsa bir yönünü gerçekten takdir ediyoruz; onca hata yapmasına ve onca maçta takımının ipini çekmesine rağmen ne kalan dakikalara ne de bir sonra ki 90 dakikaya moral bozukluğunu taşıyor. Yine gereksiz bir çıkış, yine gereksiz bir ikram ve yine oyunu bırakmama. Ne var ki daha önce söylediklerimizin arkasındayız; büyük hedefleri olan bir takımın yükünü tek başına sırtlayacak donanımı haiz değil. Zaman zaman oynamalı sürekli değil; ama orada Rüştü gibi akşam oynayıp sabah sakatlanan bir kaleci varken o da mümkün değil ki!

Yeniden Schuster’e dönecek olursak 50 yaşından sonra savaşı kimliğinden ve kişiliğinden vazgeçeceğini düşünmek safdillik olur. Belli ki adam nabza göre şerbet verecek birisi de değil; Tayfur’u da kulübeye oturtmayacak, genç oyunculara şans vermekten de geri durmayacak, tıpkı Fatih Tekke hadisesinde olduğu gibi tepkisini göstermekten de imtina etmeyecek, özür dilemekten de. **Kabul ederseniz böyle edeceksiniz, yok biz Del Bosque’yi milyoner yapmış kişileriz, gerekirse Schuster’i de sepetler üç beş de onun cebine koyarız diyorsanız orasını bilemeyiz.**

Fatih Tekke deyince onun hakkında da iki kelam etmeden geçmeyelim. Elbette kimsenin kimseye hakaret etme hakkı yok ancak onu çıldırtma raddesine getiren kelimenin söylendiği ortama ve cümle içinde kullanılış biçimine dikkat edilmeli. Örneğin Toshack, kelimelerin arasına o sözcüğü çokça sıkıştırırdı ama asla hakaret anlamında değil. Hasbelkader senelerden beri yurtdışındayız ve yüzlerce kez şahit olduk ki, genelde o kelime hakaret anlamında kullanılmıyor. Yalnız gazetelere güvenmemekle birlikte eğer Tekke söylendiği üzere hocasına kafa atmaya yeltenmişse, Beşiktaş’a yakışacak oyuncu olmadığını ispat etmiş demektir. Ama pardon,

25 dakika aralıksız dövüşen takım kaptanlarını dahi gönderemeyen zihniyetten Beşiktaşlılık duruşunun ne manaya geldiğini bilmesi beklenebilir mi?

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sol ayaklı penaltıcılar ve Guti

Fatih Uraz 13.11.2010

Futbol sahnesinde kimi hareketler kimilerine göre daha zordur ya da kolaydır, kişiden kişiye değişir; ancak öyle bir enstantane vardır ki aynı anda hem zordur hem kolay; işte onun adı penaltıdır.

11 metre noktasına topu koyduktan sonra 7 metre 32 cm'lik kale önünde hakemin düdüğünü beklerken kendisine yiyecekmiş gibi bakan, düşmanca bakışlar fırlatan kalecinin varlığına rağmen, meşin yuvarlağı ağlarla buluşturmaya kolay diyenin aklına şaşarız.

Elbette penaltı atışının çiklet çiğnemek, su içmek kadar kolay olduğu anlar yok değildir. Neticenin önemli olmadığı ya da aradaki farkın kapanmasının mümkün olamayacağı maçlarda penaltı atmaktan kolay ne olabilir ki! Öyle anlarda topa yavaş da gelebilirsiniz hızlı da, topuğunuzu da kullanabilirsiniz ayakkabınızın burnunu da; yetmedi 1976 finalinde Panenka'nın Maier'a attığı şiir gibi penaltıyı dahi kopyalayabilirsiniz.

Ancak bir farkla geride olduğunuz ya da atbaşı giden bir maçta, üstelik de şampiyonluğu, küme düşmeyi belirleyecek bir mücadelede bırakın gırgır geçmeyi, sıkıyorsa risk alın da görelim cesaretinizin derecesini!

2010 Dünya Kupası'nda Paraguay-İspanya çeyrek final mücadelesi 0-0 devam ederken Paraguay'lı Cardozo'nun takımının kazandığı penaltıyı kullanmadan önceki yüz hatlarına dikkat etmiş olsanız, ne demek istediğimizi daha iyi anlardınız! Cardozo'nun sanki dünyayla irtibatı kesilmişti ve Azrail karşısında ecel terleri döküyor gibiydi. Normalde penaltı atışlarının hakkını veren bir futbolcu olmasına karşın Paraguay'ın tarihinde ilk kez yarı finale çıkma şansının ağırlığı altında ezildi ve Casillas'ın sol köşeye neredeyse dört saat önce gidip kamp kurduğunun farkına varamadı.

Dahası unutulmasın ki kalecinin her türlü riski alabilmek gibi bir lüksü de vardır, oysaki atışı kullanan oyuncu bazen toptan başka hiçbir şeye bakamayacak kadar gerilim altında kalabilmektedir. O zaman şöyle bir değerlendirme pek yanlış olmayacaktır; **kalecinin penaltı oluşumuna yol açan bir hatası olmadıktan sonra zor durumda olan kaleci değil oyuncudur**. Bunun tek istisnası dediğimiz gibi kalecinin gereksiz bir biçimde sebep olduğu penaltıdır çünkü o noktada kalecinin rahat olabilmesi imkânsızdır.

Teknik kapasitesi yüksek oyuncuların penaltı vuruşlarında hünerli olmadığı konusu öteden beri tartışma konusu yapılmıştır. **Maradona, Deyna, Beckenbauer gibi süper starların kaçırdığı penaltılar hâlâ hafızalarda**; ne var ki **Platini, Rensenbrink, Baggio gibi usta ayakların yüksek penaltı averajı da halen anılarda sıcaklığını muhafaza ediyor**. Breithner gibi penaltı kullanmaktan asla vazgeçmeyen ama bir maçta iki penaltıyı bile kaleciye teslim eden yıldızlar da elbette var. **Penaltının kralı Panenka**'ya Prag'da seneler önce. **"Hiç penaltı kaçırdın mı?"** dediğimizde aldığımız cevap ilginçti; **"Önemli maçlarda hayır!"** Platini gibi duran toplarda efsaneleşmiş bir isim bile hem de dünya kupasında topu dağlara taşlara yolladıysa varın gerisini siz tahayyül edin.

Avrupa Gol Kralı tacını giymiş oyuncumuz lig maçlarında penaltı atışlarını gayet güzel kullanırdı. Ne kadar ilginçtir ki milli takım forması altında hatırlayabildiğimiz kadarıyla Polonya, Romanya, İzlanda, Macaristan maçlarında topu 11 metre noktasının üzerine dört kez dikti ve sadece bir gol kaydına muvaffak olabildi.

Sol ayaklı oyuncular iyi penaltı atamaz diyenlereyse, her 10 sağlak oyuncuya bir solak oyuncu düştüğü gerçeğini hatırlattıktan sonra dışarıda **Rensenbrink'i** içerde **Alex'i örnek verebiliriz**. Sol ayaklı oyuncuların genellikle kalecinin sol köşesini tercih ettiği konusu da netameli bir konu. Yeryüzünde kalecinin hem sağına hem soluna aynı ustalikle penaltı atabilen bir ismi biz ne duyduk ne de gördük. Elbette kalenin iki köşesini de kullanan oyuncular yok değil ama bizim anlatmak istediğimiz husus o değil ki; biz aynı hünerle topu hem sağ hem sol köşeye göndermekten bahsediyoruz. Topun sağa, sola ya da ortaya gideceği hususu solaklık, sağlaklık ile değil topa geliş açısı, sürat, vuruş hüneri, içinde bulunan psikoloji ile yakından alakalıdır.

Zidane gibi dev bir oyuncu dahi kullandığı penaltıların hemen hepsinde topu kalecilerin sağına yolladı. Aklımızda kalan tek istisna 2006 Dünya Kupası finalinde topu kalenin ortasına yolladığı maç, ve dünyanın en iyi kalecisi olmasına karşın o muazzam reaksiyonlarını penaltı atışlarına taşımayı bir türlü becerememiş Buffon vardı. Kalecinin penaltı mazesinin kıymeti harbiyesine de iki kelam edelim yeri gelmişken. 1990 Dünya Kupası finalinde Almanya, Arjantin'i Brehme'nin kalecinin sağına yolladığı penaltıyla geçerken topun başında Matthaeus'u görmeyenler şaşırmıştı. Sonraları Matthaeus diyecekti ki "Goigochea'nın solu çok kuvvetli olduğundan topu onun sağına daha iyi atacak Brehme'ye verdim."

Guti, son derece klas bir oyuncu olmasına karşın iyi bir penaltıcı değil; Türkiye'de bundan önce kullandığı penaltıya da kaleci müdahale etmiş ama golü engelleyememişti. **Vücut diliyle kopya vermesi bir yana vuruşunun şiddeti de düşük**, yani kurnaz avcı değil, oysa sakinliği ona avantaj getiriyor olmalıydı.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süleyman hep başbakan, Adnan hep başkan

Fatih Uraz 18.11.2010

Gençlik yıllarımızın unutulmaz sanatçısı, duygu yüklü dizelerin, gönül telini titreten bestelerin sahibi Fikret Kızılok, yattığı yerde rahat uyusun, ruhu huzur bulsun. Rahatlatan sesi, özgün yorumu ve toplumsal meselelere gösterdiği duyarlılıkla hakikaten sıra dışıydı.

Dünyayı terki diyar ettiğinden bu yana dokuz sene geçtiği halde niye yalan söyleyelim hâlâ otomobilde dinlediğimiz CD'lerde onun birçok şarkısı var; ama nedendir bilinmez Galatasaray'ın önlenemez düşüşü sürerken onca albümü içinde aklımıza ilk gelen parçası hiç dinlemediğimiz halde **"Süleyman hep başbakan, başbakan hep Süleyman!"** oluyor. Galiba ilerleyen zamanlarda Cimbom'a gönül verenlerin dilinden aynı parçanın farklı versiyonunu **"Adnan hep başkan, başkan hep Adnan!"** diye dinleyip duracağız gibi gözüküyor!

Sarı-kırmızılı takım Avrupa'ya erken veda etmiş, ikinci Derwall olması beklenen büyük futbolcu büyük hoca Rijkaard yenmiş ve yerine büyük futbolcu averaj hoca Hagi gelmiş, Keita ve Giovanni gibi klas oyuncular elde

tutulamazken Insua, Cana gibi vasat kramponlar kadroya dâhil edilmiş, lige havlu atılmış, paralar gene boşa savrulmuş ama ne gam; **Adnan yine başkan, başkan yine Adnan!**

Yıllarca tribünlere asılan "Cehenneme hoş geldiniz!" pankartının doğruluğunun sayısız kere sağlamasının yapıldığı Ali Sami Yen Stadyumu rakiplerin halı saha maçında dahi rahat olamayacağı ölçüde İrem Bağlarına dönüşmüş, formanın ağırlığıyla maça 1-0 önde başlamaya alışmış bir takımdan kimsenin korkmamasını boş verin, oyuncular o formanın ağırlığı altında ezilmeye başlamış, lakin tasaya ne hacet; **Adnan hep başkan, Adnan hep menajer!**

Taraftar diyor **"Edirne'den öteye yokuz"** başkan Adnan diyor **"Hisseleri geri aldık, bu on şampiyonluğa bedel"**; taraftar diyor **"Transferler fiyasko"** başkan Adnan diyor **"Riva Projesi şampiyonluklardan mühim, o bizim geleceğimiz"**; taraftar diyor **"Bu sene de bizden bir cacık olmaz"** Adnanlar diyor **"Tüm mesaimizi kulübün menfaati için sarf ediyoruz"**; taraftar diyor **"Ruhsuz oyuncu istemiyoruz"** menajer Adnan diyor **"50 bin lira için günlerce pazarlık yaparım, kimse beni sevmez!"**; taraftar diyor **"İstifa"** Adnanlar diyor **"Daha yapacak çok iş var!"**.

Bakın kimse kimseyi aldatmasın sportif başarıya uzanacak donanımı haiz olmayan Adnanlar iş gündem değiştirmeye geldiğinde muhteşem! Ne zaman muhalif sesler ayyuka çıkıyor, bir bakmışsınız Terim balonu uçuruluyor, Hakan Şükür'e futbolun patronluğu teklif ediliyor, Lucescu'nun açılmayacağı bilinen kapısı çalınıyor, küstürülmüş şöhretlere barış eli uzatılıyor, hadi yeni bir opsiyon alınıyor, geçici bir mutluluk havası daha pompalanıyor. Bir de anladılar ki geçmişin topçuları istemedikleri kadar sıkı muhalefet yapsın, sabah akşam yaygara koparsın; gelin görev alın dendiğinde hepsi koşa koşa, takla ata ata geliyor. Çünkü onların muhalefeti kulübün dışında olmanın tezahürü!

İlhan Cavcav'ın rekorunu kırabilir mi bilemiyoruz ama Yaratan geçinden versin, Adnan Polat'ı yanına almadıkça kuvvetle muhtemeldir ki, koltuğunu kolayına bırakmayacak. Nasılsa bu takım küme düşmez, o sebeple herkes rahat olsun; aslına bakarsanız düşme potasına girmeyi hak edecek ölçüde silik ve etkisiz oyun var ortada amma velâkin federasyon ve siyasi otorite izin vermez öyle bir sona, içiniz rahat olsun! Takım sayısı arttırılır, mesele çözüme bağlanır!

Mehmet Akif "Bir hilal uğruna Yarab, ne güneşler batıyor" derken şüphesiz Çanakkale Savaşı'nın ihtişamını ve önemini mısralarıyla ölümsüzleştirmek istemişti. Onun aziz hatırası önünde saygıyla eğilirken müsaadesiyle o mısraları ufak bir rötuşla kulübü yönetmeye talip olup da beceremeyenlere ithaf ediyoruz; **"Bir inat ve koltuk aşkına, dev gibi camia nasıl da batıyor!"**

Arabanın ön tekeri nereye giderse arka tekerleği de oraya doğru gidiyor, **Einstein "Aptallığın en büyük kanıtı aynı yanlış defalarca tekrarlayıp farklı sonuç almayı ummaktır" diyorsa da nerede bizim coğrafyada "Başarısız oldum, niyetim iyiydi ama beceremedim, konjonktür, şansızlık, beceriksizlik, aksilik istediklerimi yapmamı engelledi, bu aşk burada biter" diyebilecek bir vatan evladı?**

"Hagi geldi farklılık yarattı" diyenlerin ilk iç saha mağlubiyetiyle "Ne yapsın Hagi, futbolcular ruhsuz, hem bu takım idman da yapmamış" teranesini başlatması beklenen gelişmeydi. Bir müddet daha günahlar Rijkaard'a havale edilir ve millete baygınlık gelince de yeni kurbanlar sahneye sürülür.

Başkanın son maçı seyretmemiş oluşunu ise eleştirmek gereksiz. Malumunuz üzere **Galatasaray'ı ne kadar az kişi izlerse mutsuz insan sayısı o nispette azalıyor! Üzülmeyin Cimbom âşıkları; Adnan hep başkan, başkan hep Adnan...**

Bursaspor'u derhal ligden ihraç edelim!

Fatih Uraz 27.11.2010

Meğer ne büyük bir günah işlemiş Bursaspor, geçen sene şampiyon olmakla! Nasıl bir acıysa bazılarının içinde kalan, zaman geçtikçe külleneceğine yeşil-beyazlıların her tökezleyişinde kin, nefret, haset diye yeniden alevlenip ateş topu gibi etrafa yayılıyor.

Hani deyim yerindeyse beşinci şampiyonun yediği her gole cibilliyetsiz bir güruhtan "Oh olsun, daha beter olsunlar!" sesleri yükseliyor. Boyalı basından yankılanan "Bizi rezil ettiler!" nidaları da cabası; artık ne alıp veremedikleri varsa Bursaspor'la.

Aslında derin derin analiz yapmanın gereği yok; yalnızca Ivankov'u mercek altına alsak yıldızların nasıl pul pul döküldüğü kolayca anlaşılır. Bulgar kalecinin ülkemize ayak bastığı günden beri forma giydiği iki kulüpte de vasatın üzerinde bir grafik çizdiği biliniyor. Ama bakıyorsunuz aynı kalecinin Avrupa kulvarında geride kalan beş maç içinde o büyük tecrübesine karşın bırakın maçı, neredeyse kurtardığı tek bir şut dahi yok. Tamam, Bulgar futbolu, tarihinde ekstra özelliklere sahip file bekçileri yetiştirememiştir ama Ivankov böylesine aciz durumlara düşecek bir kaleci de değil ki. Öyleyse problem nerede? Nerede olacak ligin kalitesinde, daha doğrusu kalitesizliğinde!

Şut atmasını bilmeyen, pas verilecek yerde kaleyi düşünen ancak onda da isabet kaydedemeyen, özgüveni yetersiz oyuncuların cirit attığı bir ligden futbolun gereklerini yerine getirmeye çalışan ve şut çekmesinden haberdar kramponların mücadele ettiği klasmana geçilince Ivankov'un reaksiyonlarının ne denli zayıf olduğu gerçeği yüzlere tokat gibi çarpıyor, aynen kaptan Ömer'in yavaşlığının da tescillendiği gibi.

İlk defa Şampiyonlar Ligi'nde mücadele eden bir takımdan yarı final oynaması mı bekleniyordu yoksa? Şüphesiz yabancı oyuncu tercihleri daha doğru yapılabilir, en azından daha dirençli bir ekiple turnuvaya başlanabilirdi. Ne var ki orada günün büyük kısmını takımıyla geçiren bir hoca var ve şüphesiz ekibinin zaafalarını ve ihtiyaçlarını sizden-bizden daha iyi biliyor. **Kanaatimizce Ertuğrul Sağlam'ın en can alıcı hatası kura çekimlerinin ardından sarf ettiği "Zor grup ama çıkmamız sürpriz olmaz" anlamı doğuran sözleriydi. İlk saniyeden çıtayı gereksiz şekilde yükseltmek, görüldüğü gibi stresten ve zalim eleştirilerden gayri bir şey getirmedir.**

Fenerbahçe; Sigma Olomouc ve Benfica'dan **yedişer**, PSV ve Manchester United'tan **altışar**, **Beşiktaş;** Liverpool'dan **sekiz**, Leeds'ten **altı**, Barcelona ve Dinamo Kiev'den **beşer**, **Galatasaray** Bayern Münih'ten **altı**, Bayer Leverkusen ve Chelsea'den **beşer gol yemedi mi? Altay**, Roma'dan **10**, medarı iftiharımız **Göztepe**, 1860 Münih'ten **dokuz**, **Trabzonspor**, Barcelona'dan **yedi**, **Adanaspor**, Honved'den, **Antalyaspor**, Werder Bremen'den, **Orduspor**, Banik Ostrava'dan, **Eskişehirspor**, Twente'den, **Denizlispor** da Porto'dan **altışar gol yemedi mi? Yedi...** Öyleyse bu afra tafra niye? **Türk takımları dün de peş peşe iki-üç gol yedikten sonra oyunu bırakıyordu, şimdi de bırakıyor.** Çünkü yangın durumunda neler yapılması gerektiğini hâlâ bilmiyoruz da, öğrenmeye çalışmıyoruz da! Duygusal insanlarız ve mantık denen olgunun nelere kadir olduğunu henüz algılayamadık.

Oynanan her maç, atılan- yenilen- kaçırılan her gol aslında birikimdir ve yaşanan tecrübeler üst üste konula konula eninde sonunda bir kültür oluşur ve o kültür de sert sıçramaları, gelişmeleri yanı başında getirir. Kimse

bir araba dolusu gol yemek istemez, dahası insanın içini de acıtır ve seneler boyu kâbusunuz olup peşinizi bırakmaz. Nereden mi biliyoruz; İngiltere üzerimize gol olup yağarken öğrenmiştik de! Ama şurası gerçekten mühimdir, düşünce kalkmasını bilmek gerek. Şahsen biz yaşadığımız tek hezimetin ardından çıktığımız ilk milli maçı gol yemeden tamamlamış ve "Nerede kalmıştık" sorusuyla geçmişe sünger çekmiştik. Aynen ülkenin yetiştirdiği en iyi kalecilerin başında gelen Ali Artuner'in Polonya'dan sekiz gol yedikten sonra kendisini çabucak toparladığı gibi. Hiç temenni etmeyiz ama hezimetlerin enkazı altında kalan nice takımlar- futbolcular- hocalar vardır.

Bursaspor'un da bu noktada **bir özeleştiriyeye gitmesi gerekebilir**; herkesin malumu üzere köklü İstanbul kulüplerine gönül veren fanatikler birbirlerinden hiç hazzetmiyor, öyle ki Avrupa maçlarında dahi uğranan başarısızlıklar üzüntüye değil mutluluğa vesile oluyor! Ancak kısa süre öncesine kadar hiç değilse İstanbul dışındaki takımlar milletçe desteklenirdi; şimdiyse bakıyorsunuz Bursaspor'un ıstırabına sevinenler hayli çok. Bu durum yalnızca insanımızın bozulan ahlakıyla izah edilemez; burada mutlaka Bursasporlular'ın da yaptığı hatalar olmalı. Ve bizim onlara naçizane tavsiyemiz seyircisinden başkanına, hocasından futbolcusuna varıncaya dek daha sempatik olmaya çalışmaları; denesinler, zararlı çıkmazlar...

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Antrenörün kötüsünü çok gördük, aptalını asla

Fatih Uraz 04.12.2010

Geçmişte birbirinden güzel gollere imza atmış klas golcü Fatih Tekke diyor ki, "Ne yaptıysam Schuster'in gözüne giremedim!" Nedense kimse de demiyor ki, "Hayır, sen geçmişte ki Fatih Tekke'den esintiler sunabilseydin yana yakıla golcü arayan Alman hocanın gözleri seni görmezden gelemezdi, isterse aranızda kan davası olsun!" Sonra neden o seni anlamamış oluyor? Ya sen kendini yeterince anlatmayı becerememişsen!

Futbolcunun en zor anlaşılını kimdir biliyor musunuz; "Ben iyiyim ama hoca beni görmüyor ve değerlendirmiyor!" diyeni. Çünkü bırakın futbolun inceliklerini bilmeyi, fizyoloji- psikoloji- yükleme esasları- fartlek- intervalden bihaber nice yetersiz teknik adam içersinde aptal olanına bugüne gelinceye dek hiç rastlanmadı da!

Amatör profesyonel, iddialı iddiasız fark etmez, bir fani bir takımın başında hoca sıfatıyla maçlara çıkıyorsa bilir ki başarılı olmadığı takdirde onu Yaratandan başka kimsecikler orada tutamaz. Bu yalın gerçeğin yüzü suyu hürmetine hocalar ellerinin altında daha iyisi varken daha kalibresiziyle yola kolayına çıkamazlar, çıksalar bile yolun sonunu onlarla getirmezler, getiremezler.

Seneler önce maç dönüşünde uçağın ön koltuğunda oturan bir kulübün başkanını gördüğümüzde yanımızda oturan dostumuza dönerek, "Duruşu ve konuşmaları onu diğerlerinden farklı kılıyor" demiştik. Tesadüfe bakın ki dostumuzun onunla gayet sıkı bir arkadaşlık ilişkisi varmış ve bize ne dese beğenirsiniz; "Yere indikten sonra istersen seni onunla tanıştıırım."

Uçak tekerleklerinin piste değmesinin ardından geçen sayılı dakikaların ardından başkanın yanına yaklaştığımız anda o da ne; genç bir adam onunla konuşuyor ve şakalaşiyor. Yalnız şakalaşma dediysek biraz değişik bir şakalaşma; onlarca kişinin önünde o genç adam bizim övgülerimize mazhar olan başkanın kafasını koltuğunun altına alarak kafa-kol çekiyor ve başkan da kıkır kıkır gülüyor. O görüntüye şahit olduğumuz anda arkadaşımıza

dönerek şu sözleri söyleyecektik; "Vazgeçtik, onunla tanışmak istemiyoruz". Tamam, mizaha eyvallah, gırgır hoş geldi sefa geldi; ne var ki yerini ve yordamını bilmek üzere. Koca bir kulübün başkanına üstelik de kendi takımının futbolcusu onca insanın arasında nasıl olur da el-kol şakası yapabilir, nasıl olur da onun kafasını kolunun altına sıkıştırmaya cüret edebilir, ve o başkan buna nasıl cevaz verebilirdi; kabulü mümkün değil.

Zaten o başkan çapını yarıçapını ilerleyen zamanlarda bir futbolcusu bahis oynamakla suçlandığında gayet güzel gösterecekti. "Karar verilinceye kadar ben onu suçsuz kabul ediyorum, ama ola ki aksi ispatlanırsa gerekeni yaparım" dedikten sonra gerçekler su yüzüne çıktığı ve oyuncusu ceza aldığı anda kameralar önünde, "Yıldız oyuncu kolay yetiştiriyor, ona sahip çıkmalıyız" demekte bir yeis görmeyecekti.

Başkanına kafa kol şakası yapan futbolcu havaalanı terminaline girer girmez nereye gitti diyorsanız söyleyelim; uçağa binerken emanet verdiği tabancasını almak için silah masasına. Futbolcu adamın silahla ne ilişkisi olabilir ki sorumuzun cevabınıysa kısa bir süre sonra gazete sayfalarına taşan manşetlerden alacaktık; haraç- mafya- tehdit ilişkileri.

Konu nereden nerelere taşındı birdenbire değil mi; ama hayat öylesine ilginç bir sahne ki bazen attığınız bumerang dönüp size çarpıyor yahut da sürekli aynı istikamete doğru gittiğinizde eninde sonunda kendinizi başladığınız nokta da buluyorsunuz. Hem kim bilebilir ki, mekânların değişik, aktörlerin aynı olabileceğini!

Bu arada Beşiktaş'ın başarısı ve geleceği için Schuster'in gönderilmesini isteyenlere de bir müjdemiz olacak; siyah-beyazlı takım, hocasından kısa zamanda hem de tazminatsız kurtulacak gibi gözüküyor. Yok yok Alman'ın istifa edeceği filan yok, en azından Avrupa yarışı sürdüğü müddetçe; adamın kalbi Hakan'ın oynadığı her maçta yaptığı hatalı çıkışların sebebiyet verdiği kopya goller yüzünden ansızın duracak da!

İlkokula başladığımızdan bu yana geçen 44 sene içinde binlerce maç, binlerce kaleci seyrettik ama Hakan Arıkan gibi her maçta sürekli aynı hataları yapan kaleciyi ne gördük ne duyduk; artık bu nasıl bir istikrarsa! Galiba yapılacak tek şey kaldı; ona, "Hiçbir yan topa çıkma, bırak defans topla ve rakiple cebelleşsin, sen sadece çekilen şutları kurtarmaya bak!" demek gerekiyor.

Yeniden başa dönersek Fatih Tekke oynamayışını Schuster'in inadına- art niyetine- kapasitesizliğine- aralarında vuku bulan kavgaya ya da adı artık ne konulursa konulsun kendisi dışında faktörlere bağladığı müddetçe korkarız huzur bulamayacak.

fatihuraz@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırakın birbirlerini rahatça öldürsünler!

Fatih Uraz 08.12.2010

Beşiktaş-Bursaspor maçı öncesinde adına taraftar denen aslındaysa insanlık müsveddeleri diye nitelendirilmesi gereken iki ayaklı ayılar (ormanda yaşayan ayıları tenzih ederiz) birbirleriyle dövüşmüş, üç kişiyi de bıçaklamış; ellerine sağlık, umarız masum insanlara zarar vermeden yaptıkları bu hayırlı işi nihayetine de erdirirler!

Lütfen "Bu iş eğitimle çözümlenir, aile terbiyesi çok mühim, sosyal patlamanın akisleri, insanlar deşarj oluyor, ağır hapis ve para cezaları verilmeli, spor mahkemeleri kurulsun, olay çıkaranlar beş sene stadyuma alınmasın!" tarzı ilkokul yurttaşlık bilgisi kıvamında tavsiyeler vermeyi bir kenara bırakıp gerçeklerle yüzleşelim biraz.

Zaman kalıcı çözümler üretme zamanı; mesela bizim tavsiyemize kulak verilse üç ay sonra ortalık o ünlü Japon kasabasına döner; hani insanların en az 85 sene yaşadığı o sıra dışı yere!

Öncelikle deplasman takım taraftarlarının maçlara gelmesine cevaz verilmelidir. Sonrasında maç sabahı güneşin doğuşundan itibaren rakip takım stadyumuna giden yolda polis ve jandarma bulundurmamaya özen gösterilmelidir. Artık onlara izin mi verilir yoksa fırsat bu fırsat deyip eğitim maksadıyla seminerler mi düzenlenir, orasına biz karışmayız!

Yüzlerce, binlerce vampiri aynı anda sokağa salıp, bir otobüse doldurup saatlerce yol yaptırarsanız elbette onlara istedikleri kanı sunmalısınız! Ama unutmayın bu güruh kan içici vampirlerden değil kan dökücü vampirlerden oluşuyor; yani Kızılay Kan Merkezi'ne gidip de şişe şişe kan stoklamanız bir işe yaramayacaktır. O bakımdan marihuana-esrar gibi onları mayıştırıp da pasifize edecek otlar bilâbedel ikram edilebilir!

Bu azgınlar sürüsü her ne kadar uyuşturucu demlendikten sonra biraz dinginleşseler bile mutlaka yol üzerinde lokantaları, içki ve tütün satılan yerleri talan etmek isteyecektir. Avrupa Birliği'ne gireceğiz ya, sakın ola adamları engellemeye kalkışmayın; bırakın dükkânları Cengiz Han'ın orduları gibi yağmalayıp canlarının istediğini kırıp-döküp alsınlar. Tabii ki devlet bugünler için var değil mi; o sebeple acilen dükkân sahiplerinin zarar ziyanlarını ödeyecek "Azgın taraftarları mutlu etme fonu" kurulmalı ve maddi zarara uğrayan hak sahipleri koruma altına alınmalıdır.

O vampirlerin çoğu işsiz güçsüz aylak takımı olduğundan bunların ceplerinde bıçak, kasatura, ustura, muşta gibi kendilerini koruyabilecekleri aletleri alacak para da olmayacaktır! Nakit para verilmesi akılcı değil zira o azgınlar o paraları amaç dışı işlerde rahatça kullanacak tiynete sahiptir! Bu sebeple stadyumlarda kendilerine ayrılan bölümlerin önüne bedava silah tezgâhları konulmalı ancak adaletli olma uğruna kimseye birden fazla verilmemeli, dahası o mühimmat şahıslara zimmetlenmelidir! Maç sonlarında kesici aletlere balistik inceleme yapılmalı ve devletin kendilerine tahsis ettiği silah üzerinde en az üç değişik kan grubundan numune bulunmayan taraftarların rakip taraftarları yaralama-öldürme ruhsatı ellerinden alınmalıdır!

Stadyum etraflarında meydan muharebelerinin huzur içinde yapılacağı alanlar ihdas edilmeli ve maçın başlama vuruşuna değin sağlık ekiplerinin, değil hizmet sunmak, gölgeleri dahi kimsenin üzerine düşmemelidir! Ortalık sükûn bulduktan sonra ambulanslar, doktorlar, hemşireler olay yerine intikal ederek yaralılarla ilgilenmeli, ölümler aynen askerlikte olduğu üzere "Eğitim zayıyatı!" diye nitelenip kimsesizler mezarlığına defnedilmelidir.

Şu aşamada ölü ve yaralıları emeklilik hakkı ya da savaş tazminatı verilmesini doğru bulmuyoruz, zira o takdirde bir bakarsınız millet burada da sahtekârlık yapmaya kalkışır ve taraftarlar arası savaştan umulan fayda hâsıl olmaz! Daha fenasıysa, taraftarların centilmenlik anlaşması yapıp birbirini öldürmektense yaralamayı tercih edip bu kutsal davayı lekelemeye çalışması olacaktır! Hâlbuki bizim amacımız "Vampiri vampire kırdırmak!" olup yaralı insan sayısının çoğalmasını değil ölü sayısının artmasını murat ediyoruz!

Kelle başına prim verme uygulamasını da düşünmedik değil ama kuvvetle muhtemeldir ki işe yaramaz! Zira bu kez de sırf daha fazla mangır kazanma uğruna vampirler önlerine geleni temizleyip rakip fanatikleri imha ettik diye yalan beyan yoluna tevessül edebilir! Belki de en doğru yöntem "Taraftar albümleri hazırlayıp herkese bunlardan yollamak, böylece masumların değil hedeflerin imhasını sağlamak!" Hani Vahşi Batı'da yaşadığı gibi "Duvarlara, ağaçlara resimler koyup sürekliliği teşvik etmeyi" de düşünmüyor değiliz ama şu Avrupa Birliği hikâyesi var ya; her şeyin dibine darı suyu ekiyor!

Milleti birbirine kırdırmayı meslek edinenlerden profesyonel destek almak da fena bir fikir değil! Çünkü anlaşıldı ki millet birbirini temizlemeden bu mikroplardan kurtulamayacağız!

Köpeklerin kaybettirdiği yüz milyon dolarlar

Fatih Uraz 17.12.2010

2005 senesinde *Forbes* dergisinin yayımladığı “En tanınmış yüz kişi” listesine 33. sıradan girmeyi başarmış, kulübüyle yıllık 25,4 milyon dolara kontrat yapmış, dev şirketlerle sponsorluk anlaşmaları imzalamış, genç yaşında efsaneleşme yolunda önemli adımlar atmış bir sporcunun madden ve manen iflas ederek dibe vurduktan sonra yeniden toparlandığını görmek sevindirici.

Çok değil yalnızca üç dört yıl önce milyonlarca hayrana ve yüzlerce kişiye yetecek paraya sahip bir insanın mahkeme ve cezaevi sürecinde bankadaki paraları dışında geleceğini ve itibarını da kaybederek sıfırlanmasını doğu kültüründe anlamak kolay değil.

21 ay hapis yattıktan sonra iyi hal ve davranışlarından ötürü erken salıverilen sıra dışı bir sporcuya yeniden sahalara dönüş izninin bile bin bir dereden su getirilerek verilmişiyse kavrayabilmek neredeyse imkânsız! Üstelik de **Michael Vick “Adam öldürmemiş, soygun yapmamış, kimsenin namusuna el uzatmamış!” Ya ne yapmış; “Köpek dövüştürüp onlara kötü davranmış!”** Sakın yanlış anlaşılmasın, yaptıklarını tabii ki tasvip etmiyoruz, sadece kültürler arasında benzer olaylara koyulan farklı tavırlara dikkat çekiyoruz.

45 milyon dolar kaptırdığı söylenen avukatları ise (90 milyon dolar diyen de var) mesleklerinin kesinlikle ehli değilmiş! Adamlar üşenmeyip Türkiye’ye gelse ve cep telefonlarıyla belediyelerin, zabıta memurlarının sokak köpeklerine yaptığı eziyetleri, tüfekle cadde aralarında düzenlediği safarileri, zehirli etlerle sunduğu ziyafetleri çekip mahkemeye delil olarak sunsa muhtemelen Vick demir parmaklıklarla tanışmamış olacaktı!

“Başsavcı olarak görev yaptığım şehrin sokaklarında dolaşırken üç yaşlarında bir çocuğa acımasızca tokatlar atıldığına şahit olunca hemen zorbanın yanına gidip ‘Çocuğa neden vuruyorsun, yazık değil mi, bak ne kadar korkmuş’ dediğimde ‘Çocuk benim değil mi, canım istediğim kadar döverim’ cevabını alınca adamı karakola aldırıverdim!” diyor bir dostumuz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye aynen Yalan Rüzgârı gibi

Fatih Uraz 26.12.2010

30 ayın ardından doğduğu topraklarla buluşan bir insanın normal şartlar altında mutlu olması, heyecanlanması beklenir değil mi? Neylersiniz ki Yalan Rüzgârı gibi öteye beriye savrulmuş toplumlarda kolayına değişim yaşanmaz, yaşanamaz.

En ufak bir abartma yapmadan söylemek gerekirse neyi, nerede, nasıl bırakmışsak bıraktığımız gibi duruyor. Yine başbakan sinirli, yine muhalefet şaşkın ve arayış içinde, yine adları büyük çapları ve vizyonları küçük

Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray hata üstüne hata yapmayı ve ders almamayı sürdürüyor, yine yabancı hocalar vaktinden önce yolcu ediliyor, yine insanlar sokakta saygısız, yine arabalar yayalara değil yayalar arabalara saygı gösteriyor(!), yine insanlar sızlanıp duruyor. Ve bütün bu olup bitenleri o efsane TV dizisi Yalan Rüzgârı'nda olduğu gibi yalnızca 10 dakika izleyerek, gözleyerek anlamak mümkün. Yani memleketten ne kadar uzun süre ayrı kalırsanız kalın, bakıyorsunuz kaybettiğiniz bir şey yok.

Cep telefonlarını ve lap-top'larını değiştirmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan, giyimde modayı asla ıskalamayan, yüzbinlerce dolarlık arabalara keyifle kurulan, profesyonel olduklarıysa nedense transfer zamanı hatırlayabilen futbolcularımız da maalesef değişmemiş! Yine tempoları düşük, yine günleri günlerine uymuyor, yine kimse yurtdışına gidip kendini geliştirme endişesi taşıyor.

Yılda 50 milyon doların üzerinde para kazanan Messi'nin iş ahlakı ve gollerinden vazgeçtik de ekseriyetin yıldız diye tanımladığı yerli kramponlar neden yediği onca tekmeyle rağmen Messi'nin ya da Cristiano Ronaldo'nun kolay sakatlanmadığını, takımlarını yalnız bırakmadığını merak etmez, anlayamıyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş şampiyon olsa da bir can kurtulsa

Fatih Uraz 03.01.2011

Dakikalardır düşünüp taşınıyoruz ama nafile; ne kadar kafa yorarsak yoralım Beşiktaş'ın geleceğini ipotek altına alan adımları bıkıp usanmadan atan ve bunu da "Kontrollü büyümemiz Avrupa kulüplerince dikkatle izleniyor" diye cilalayan **Yıldırım Demirören'e, olup bitenlerin dışarıdan nasıl görüldüğünü anlatacak bir yol bulamıyoruz!**

Galiba başkan, **tıpkı bir Amok Koşucusu gibi bitip tükenmeden sürekli transfer yapmaktan, içerde ve dışarıda kupa kazanma uğruna bildiğini okumaktan geri durmayacak.** Gözünü başarı hırsı öylesine bürümüş ki yaptığı işler kendisine büyük fedakârlık gibi ve doğru görünüyor. O haletiruhiyeyle **çuvalla para ödediği adamları çerez parasına elden çıkarmaya, kulübün başını SPK'yla derde sokmaya, kulübün kalmayan saygınlığını daha da azaltmaya aldırıyor, çünkü koltukta oturduğu yıllar besbelli ona bir şeyi iyi öğretmiş; başarı geldikten sonra borç ve saygınlığın kimsenin umurunda olmayacağı gerçeğini!** Baksanıza Galatasaray'a; bir UEFA şampiyonluğu nelere mal oldu ama zamanın başkanı Faruk Süren, son nefesini tüketene kadar efsane başkan diye anılmayı, millete nasihat verip âkil adam edasını sürdürecekt.

Aslında Demirören'in sahip olduğu holdingi dünyada yılın şirketi seçmek lazım! Beşiktaş'ı yönetme şeklinin çok değil yalnızca yüzde onu Microsoft'a, Apple'a yansıtılacak olsa birkaç seneye kalmaz o dev kuruluşlar birer tabela şirketine dönüşür. Ama Beşiktaş direniyor, hem de mucizevî şekilde direniyor batmamak için; lakin korkarız Osmanlı İmparatorluğu 300 sene sonra da olsa nasıl ki yanlışlarının sonucuna katlanarak maziye gömüldüyse, bu kafayla, bu stratejiyle, bu gözü dönmüştükle Beşiktaş'ın akıbeti de farklı olmayacak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daha çok Ali Turanlar Antalya'ya gider

Fatih Uraz 06.01.2011

Anladık, Türk sporcularının öncelikleri arasında okuma ve yazma yer almıyor, kolayına da yer almayacak. Kimseye zorla kültür aşısı yapacak halimiz yok ama dilerdik hiç olmazsa pusulaları şaşmasın diye eski sporcuların başından geçen ibretlik hadiseleri öğrensinler ve kendilerini kaybolup gitmekten koruyabilsinler.

Geçen sezonun dikkat çeken oyuncularından birisiyken **birkaç gün önce Antalyaspor'a gitmek zorunda kalan Ali Turan'ın başına gelenlere** bakınca söylemek istediklerimiz daha rahat anlaşılacaktır. Bu arada işin başında 'Antalya'nın enfes bir şehir olduğuna, keza sayısız futbolcunun da Antalyaspor'da oynamaya can attığına' vurgu yapaım ve yanlış anlamaların önüne set çekelim.

1988-89 sezonunda şampiyonluk ipini rekor gol sayısı ile göğüsleyen Fenerbahçe'de attığı gollerle yıldızlaşan bir Hasan Vezir vardı. Olağanüstü performans gösteren ve transfer dönemine damga vurmasına kesin gözle bakılan Hasan Vezir, eskilerin deyimiyle 'Paranın gözüne vurmayı' başardıysa da sarı-lacivertli taraftarların öfke yıldırımlarını üzerine çekmekten kendini koruyamadı, adını efsane kramponlar arasına yazdıramadı. Yitirdiği ve bir daha asla bulamadığı saygınlığı da cabası.

Ergün Gürsoy'un önüne koyduğu bol sıfırlı çekin cazibesine kapıldığı için kimse Hasan'ı suçlamadı, zira Türk insanının paraya duyduğu zaaf ezelden beri dillere destandı. Ancak oynaması gereken Türkiye Kupası finalinde sahada olmayışı, haklıyken haksız duruma düşmesine yol açacaktı. Haklıydı çünkü attığı 19 golle başarıda hatırı sayılır pay sahibiyken transfer döneminde diğer arkadaşlarına nazaran kendisine az para teklif edilmişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalecinin ölümü de sessiz olurmuş meğer

Fatih Uraz 08.01.2011

Yarım asrı geride bıraktığımız için mi duygusallaşmaya başladık yoksa bir yerlerde bir vakitler üstünü bilmeden örttüğümüz ateş mi küllendi bilinmez, kendi kendimize "Uzun yaşamak da iyi değil çünkü sevdiklerinin bir bir yitip gittiğini görüyorsun" diye düşünürken bir de baktık ki bir dost daha toprağa düşmüş.

İnsanın doğduğu topraklardan uzakta olmasının en kötü yanı "Üzücü olayları en son duyanın siz olduğunuz gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalışınız!" Hoş, "biz buradayız da ne oluyor, ne değişiyor ki?" dediğinizi duyar gibiyiz ama siz de kabul edin bir dostun âlem değiştirdiğini internetten tesadüfen öğrenmek hoş olmuyor.

Bizim kuşaktan bir abdal daha ayrıldı aramızdan sessiz sedasızca; iyi bir kaleci olmasına karşın belki yanlış zamanda yanlış kulüplerde oynadığından belki de kendini gereğince cilalayacak yolları bilmediğinden **hak ettiği ünü ve saygıyı göremeden göçüp gitti bu topraklardan İzzet Abi.**

1982-83 sezonunun kapanış maçının son dakikasında Mersinli Memik'in kafa şutunda top İzzet'in koruduğu Samsunspor kalesinin ağlarıyla kucaklaştığında iki takım da el ele 2. ligin yolunu tutmuştu. Kadere bakın ki iki gün sonra Ankara'da bizi altı seneliğine Karadeniz ekibine bağlayacak imzayı atacaktık; o kulübün ne kadar uğurlu geleceğini kestiremeden, isteksizce!

Bir kalecinin yaşayacağı en hüzünlü anlardan birisidir “Son dakika golleri”, hele de o son dakika golü bütün bir sezonun emeğini boşa çıkarmışsa. O golü biz yemediğimiz halde acısını sanki yemişçesine uzunca bir süre içimizde hissedip durmuştuk.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört kalecinin tutamayacağı şutlar

Fatih Uraz 15.01.2011

Şark insanının sınır tanımaz hayalciliğini ne vakit unutsak ânında darbeyi yiyoruz! Tecrübelerimize ne zaman güvenip de “artık bizi bir şey şaşırtamaz” desek, suratımıza savrulan kontra yumruklarla kroke durumuna düşüveriyoruz.

Tamam, saray soytarıları için üç eski İstanbul takımının peşinde dolanıp gerçeklerle örülmüş ilgi çekici haberlerin altına imza atmak, gazete sayfalarını hakkıyla doldurmak, sporseverlerin iltifatına mazhar olmak kolay değildir. Aslında kolaydır ama değildir! Kolaydır çünkü aklı başında yönetici, futbolcu ve teknik adamlar sadece gördüğünü ve söyleneni yazan gazetecileri baş üstünde taşımaya hazır ve nazırdır. Ne var ki sürekli sansasyon kovalarken insanların onurlarını zedeleyen yazıları yazmakta beis görmeyen, tıkanıdığı yerde yalanın daniskasına başvuran sözde habercilerin adam yerine konma şansı yoktur ve olmayacaktır.

Almedia’nın klasını, golcülüğünü, kariyerini masaya yatırma niyetimiz yok ama onunla ilgili bir haberi istiyoruz ki yüksek sesle tartışalım. Beşiktaş’ın sık sık sakatlanan ve hangi gün ne yapacakları asla kestirilemeyen iki tecrübeli kalecisini yedek kulübesine göndererek şimdilik kaleyi teslim alan genç **Cenk, Almedia’nın yakın mesafeden çektiği şutların kalecileri sakatlama riski taşıdığını söylemiş**; tabii eğer söylemişse. Övülmeye ihtiyacı olmayan takım arkadaşını kendi aklınca onore etmek istemiş olabilir, biraz abartarak.

Ancak Almedia’yı yerler yetmemiş olacak ki göklere taşımak isteyen ve muhtemelen emanet kalem taşıyan bir zat “Onun şutlarını dört kaleci dahi kaleye geçse kurtaramaz” demiş ki, “Breh, breh, breh” mi yoksa “Çüş, çüş, çüş” mü desek kararsızlığını yaşıyoruz! Bonhofların, Haanların, Roberto Carlosların dahi tek kaleciyi geçmekte ecel terleri döktüğü yeşil sahalarda dört kaleciye aynı anda kaleyi dar edecek birisi olsa olsa uzaylıdır ve yabancı kontenjanına girmeyeceğinden ötürü, Beşiktaş’ı iflas ettirmeyi kafasına koymuş Demirören’e bir oyuncu daha alma hakkı doğmuş demektir!

Geçen sene tüm kulvarlarda yarışmanın yorgunluğunu atamadan Alman Milli Takımı’nın yükünü çekmenin ve peş peşe gelen talihsizliklerin etkisiyle ligde zor günler geçiren **Bayer Münih’de Van Gaal ile Genel Menajer Nerlinger arasındaki diyaloga** değinecekken yine nerelere dalıverdik.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 Ocak 1989’u hatırlamak

Fatih Uraz 20.01.2011

Aradan 22 koca sene mi geçmiş, inanılmaz; oysa ne kadarda canlı hafızamızda olup bitenler! O gün doğan çocuklardan üniversiteyi bitirenler olmalı, askerliği de. Evlenende olmalı iş-güç kuranda; muhtemelen o gün samimi gözyaşları akıtan nicelerinin hafızasından çoktan çıkıp gitmiştir o hüzün; ateşin doğrudan düştüğü ocaklar yanmaya devam ederken.

20 Ocak 1989 sabahı saat 9:00'da otobüse binen ve katilede yer alan herkes yaklaşık iki saat sonra bir şekilde o altı tekerlekli araçtan indi; kimisi yürüyerek, kimisi yardımlarla, kimisi omuzlarda, kimisi tabutlarda!

Bazısı uykusunda yakalandı o soğuk ölüme, bazısı uyanırken, bazısı olup biteni asla anlayamadan dünyadan kayıp gitti, bazısı gözleriyle an be an şahitlik etti o meşum kazaya.

Nedense aradan geçen onca yıla rağmen insanlar hâlâ "Yazık oldu Samsunspor'a!" diyor ki, anlaması da zor anlatması da! Samsunspor bir senelik aranın ardından bıraktığı yerden yoluna devam ederken aslında olan o gün otobüsün içinde olanlara oldu. Mekân değiştirenler, kalıcı ıstıraplara mahkûm olanlar, kariyerini kaybedenler, yaşam arzusu törpülenenler o gün o otobüsün içinde oturanlar, yatanlardı.

Evet, Samsunspor ligin en renkli halkasıydı, belki şampiyonluk kovalayacak gücü kalmamıştı, lakin kadrosunda Yüksel, Mustafa gibi umut vaat eden gençleri, beton gibi sert Muzaffer'i, arı gibi sürekli didinen Erol'u, 90 değil 190 dakika koşacak ciğere sahip Emin'i, liglerin en iyi penaltıcısı Mete'si, Beadini kardeşleri, organizatör Tomiç'i, milli takımın kalecisi vardı. Onlardan sonrada yine iyi futbolcular geldi Samsun'a ve aynı şiddette olmasa da ara sıra yine esti kırmızı-beyaz-siyahlı rüzgârlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maradona elini kullanırken kaleci niye kullanmaz

Fatih Uraz 29.01.2011

Gençlerbirliği-Eskişehirpor maçında futbol kurallarında yasaklanan uzuvlar yardımıyla atılan golde hakem yetersizliği ve dikkatsizliği, pozisyonu başlatan oyuncunun ahlaki kriterleri, santra vuruşundan önce yapılacak bir itirafla avantaj yitirecek kulübün gösterebileceği pozitif-negatif tepki tartışılabilir; **rahatlıkla sahip olabileceği topu ellerini hakemlik sevdasına tahsis ederken asli görevini unutan kaleciyi anlamak zor, savunmaksa imkânsız!**

Ya, **Kayseri-İBB** arasında oynanan ve izleyenlere büyük keyif veren 90 dakikada, **rakip takım santrforu Gökhan Ünal'a topu ayağına her alışında gösterilen tepkiye ne demeli?** O Gökhan değil miydi Kayseri'ye gol krallığı tacını getiren, üst düzey hizmetin ardından yüklüce parayı kulübün kasasına koyduran, takımı önce küme de bıraktırp sonra yukarılara taşıyan, Intertoto Kupası'nda sırtına alıp götüren, milli takıma oyuncu gönderme onuru yaşatan, 112 maçta 60 golü rakip ağlara yollayan? O zaman o seyirciye **"Geçmişte avuçlarınızı patlatırcasına alkışladığınız oyuncuyu, başka takımların forması altında ter dökerken yuhalamak da neyin nesi oluyor"** diye sormazlar mı?

"Ama durum sandığınız gibi değil, Gökhan bizdeyken şunları, bunları yapmıştı!" tarzında mazeretleri sıralamak bir anlam ifade etmez. Çünkü bu noktada futbolcunun karakterinin, geçmişte yaşattığı sorunların, verip de tutmadığı sözler varsa neden ve niçininin kıymet-i harbiyesi yoktur. Kayseri camiasını az da olsa tanıran

Gökhan hakkında en ufak bir bilginizin ve kanaatimizin olmadığını altını bilhassa çizmek isteriz; kaldı ki Gökhan herhangi bir yanlış yapmamış da olabilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne oldu gol atınca sevinmeyen adama!

Fatih Uraz 04.02.2011

On beş sene önce maçın bitimine iki dakika kala meşin yuvarlağı rakip filelere göndererek takımını şampiyonluğa taşıyan santrfor “Sevinemiyorum çünkü rakibimiz üzülüyor!” gibisinden görünüşte fiyakalı hakikatteyse bomboş beyanda bulunmuştu. Futbolun özünde var olan gol atmanın ve kazanmanın önemini inkâr edercesine.

Elbisenin altındaki kalbin, kafanın içindeki beynin muhtevasını anlayacak gönül gözüne sahip olmayan, olamayanlarsa bekleneceği üzere yürekten değil dilden dökülen o anlamsız, gereksiz, eşyanın tabiatına aykırı cümleye derin anlamlar yüklemeye kalkışmıştı.

Bizim coğrafyada insanın benliğini parça parça edebilecek kudrette kelimeler –bırakın gönül telini titretmeyi-, iki aylık bebeğin tokadı kadar dahi ses çıkaramıyor. Çünkü o meşhur deyişte olduğu gibi **“Ancak kalplerden gelen sesler kalplere ulaşıyor, dilden dökülen lakırdılar kulağın ötesine taşamıyor”**.

Rakibi yenince acılar denizine gömülen kanatsız meleklerin aslında yapması gereken iki şey var; ya içinde kazanma ve kaybetme barındıran profesyonel işlerden uzak durmak ya da o filozof şahsı muhterem gibi skor üretme şansı yakaladığında golü atmamak! İsteksiz gelin gibi hem ağlayıp hem koca evine gitmek uygun kaçmıyor da!

Anlayamadığımız nokta ise golü atamadığınız zaman bu kere de kendi arkadaşlarınız, camianız üzülmüyor mu? Belki de en iyisi rakip ağlara attığınız kadar golü kendi kalenize de yollamak! Öte yandan Fener’in seyirci toplamının Trabzon’ununkinden fazla olduğu hatırlandığında daha az kişiyi üzme daha doğru tercih olmaz mı?

Kimse kimseyi kandırmasın, o topun arkasına geçince ölmüş yakınınız mezarından kalkıp karşınıza geçse, yine de yenmesine oynarsınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öldüğünüzde rahmetle anmayacaklar sizi

Fatih Uraz 05.02.2011

Aniden boğazının düğümlendiğini hissedince su istedi önce, sonra sendeleyerek birkaç adım attı ve yere yığıldı. Ambulansın gelişi ve onu hastaneye götürüşü hızlı olmasına hızlıydı da neylersiniz ki sayılı nefesler tükenmişti.

Yumruğun kendisi değil, atanın titri önemli

Fatih Uraz 16.02.2011

Beşiktaş'ta Demirören'in ardından başkanlık koltuğuna oturacak kişi çok şanssız zira kulübün saygınlığı yerlerde sürünürken, mali durum da felaketin eşiğinde; diğer yandansa çok şanslı çünkü ne denli vahim hatalar yaparsa yapsın selevi kadar çuvallama ihtimali yok!

Senelerden beri iki kupa kazanma adına yaptığı yığınla gereksiz ve yanlış transferleri, hoca seçimleri ve sabırsızlığı, sürekli yeni düşman cepheleleri açması, oyuncularını neredeyse bir alırken bir de gönderirken para ödemesi, pot üstüne pot kırması, camiayı kucaklayamayışı derken say say bitmiyor Demirören'in günahları. Peki, ne değişiyor, tabii ki hiçbir şey; daha kötüsüyse siyah-beyazlı ekibi herkesten fazla sevdiğini ve düşündüğünü iddia eden Çarşı bile yıldız yağmuru karşısında zevkten eriyip, mantığını ve vicdanını bir kenara bırakıp "Şımart bizi başkan!" diye bağırıyor.

Süleyman Seba sonrası yapılan icraatlar ile o icraatların getirisini götürüsünü hakkıyla anlatmaya sayfalar kifayet etmeyeceğinden, bugün için o konulara dalmayıp İbrahim Üzülmaz olayına ve yansımalarına göz atalım istiyoruz.

Hadiseyi kestirmeden özetleyecek olursak **burada adamına göre muamele sözkonusudur. Öyle ki İbrahim Toraman'a vurulduğu söylenen yumrukların sahibi Üzülmaz değil de örneğin Guti ya da Queresma olsaydı, bırakın ceza verilmesini yaşanan tatsızlıklar muhtemelen soyunma odasının dışına dahi taşmayacaktı.**

Hareketin çirkinliği yorum gerektirmeyecek ölçüde açık, dahası ister küfür olsun ister tahrik, ortada hafifletici nedenler bulmak da zor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Allah cezanızı versin' mi diyelim

Fatih Uraz 19.02.2011

Bazen insanın nutku tutulur, dili damağına yapışır ve çok şey söylemek istediğı halde bir türlü toparlayamaz havsalasını; bilir konuşması gerektiğini lakin uygun kelimeleri zihninden çekip çıkaramayınca işin kolayına kaçıp anlatmak zorunda kalır meramını kısaca; "Allah'ınızdan bulun!"

Şüphesiz Hacettepe Doping Merkezi'nin sebep olduğu skandalın boyutları da kelimeleri insanın boğazında düğümletecek derece de vahim. Ha masum bir insanı "katil, hırsız, kundakçı, namus düşmanı, kalpazan!" diye damgalayıp, senelerce zindanlarda çürütüp, maddi-manevi harap edip tüm saygınlığını mahvetmişsiniz, ha dürüst bir sporcuyla başkalarının hakkını gasp etmenin, hak etmediğini almanın eşanlamlısı dopingle suçlayıp hayatını karartmışsınız; arada fark yok.

Ahlaklı bir sporcuya verilebilecek en büyük ceza, bilerek ya da bilmeyerek ona “dopingci-şikeci!” yaftasını yapıştırmak ya da buna çanak tutmaktır. Ve şurası kesindir ki bu aymazlık dünya üzerindeki en şerefsiz suçlardan birisidir. Sonrasında özür dileseniz kaç yazar, çuvala parayı haksız yere suçladığınız kişinin önüne dökerseniz ne yazar?

Fenerbahçe ve Gençlerbirliği’nin uğradığı ya da uğrayacağı zararlar Taurasi, Orhan Şam ve benzerlerinin şu âna değin yaşadıklarının, katlandıklarının yanında solda sıfır kalır. Fener bu sene Avrupa kulvarında ipi en önde göğüsleyemese, Gençler Orhan’ın yokluğunda puanlar kaybetse bile ileriki yıllarda bunu kompanse edebilir, alınacak tazminatlarla maddi zararlar bir nebze telafi edilebilir. Peki, ya **“Taurasi’den ağzı yanan Fener, Horakova ve Taylor’un numunelerini Köln’e göndermemiş olsaydı doping yaftasıyla etiketlenmiş sporcuların hali nice olurdu?” diye düşündünüz mü hiç?**

Fener’in numuneleri Köln’e yollamaya kalkışmasını “Yersiz bir sığ düşüncenin ürünü, spor ruhuyla bağdaşmıyor, böyle bir girişim Türkiye’deki saygın bir kurumu lekelemekle eşdeğerdir” diyen Turgay Atasü’nün ve **“Bu, Hacettepe’ye hakaret olur, kendi laboratuvarımıza güvenmeliyiz” diye ortalığı yaygaraya veren bürokratların, sözde uzmanların vicdanları sızlıyor mudur şimdi?**

Güzel ülkemizde basın ne denli güvenilir olduğunun altını da fırsat bu fırsat deyip çizmeden geçmeyelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2800 sayfa yazsak yetmez

Fatih Uraz 26.02.2011

Ünü çağları aşan bir filozof diyor ki: **“Siz ancak gerçekten uyuyan birini uyandırabilirsiniz, uyuma numarası yapanı değil!”** Bu söz yerli file bekçilerinin üzerine öyle güzel oturuyor ki, fazla söze ne hacet!

Onca sene uğraşıp, didinip, emek verip yayımlattığımız kalecilik kitabımız 280 sayfaydı ama şimdi anlıyoruz ki bazılarının konuya vâkıf olabilmesi için en az 2800 sayfa yazmak gerekiyormuş! Hem de “Ali topu tut, tut Ali tut, Ali topu iyi tut” sadeliğinde.

Şöyle bir son Dünya Kupası’na doğru uzanıp İspanya’yla final oynaması beklenen Brezilya’nın tüm hayallerini suya düşüren Hollanda maçındaki birinci golü hatırlayalım. Tarih her ne kadar “Siyah İnciler”in ipini çeken kişinin adını Felipe Melo diye kayıtlara geçirmiş olsa da erbabının bileceği üzere golün müsebbibi kaleci Julio Cesar’dı. Çünkü Sneijder’in ortasında öncelikle Melo’yu ikaz ederek kendisiyle beraber topa yükselmesine, onu bozmasına müsaade etmemeliydi; hadi bunu ihmal etti diyelim, topa daha kararlı ve sert çıkarak kollarını da kullanmanın verdiği avantajla önünü buldozer gibi yıkarak gereken müdahaleyi oyuncusunun üzerinden yapmalıydı.

Öyleyse şimdi de geçen hafta oynanan **Beşiktaş-Fenerbahçe maçındaki ilk golü** beraberce merccek altına alalım. **Alex’in altıpasın içine doğru gönderdiği topta son teması gerçekleştirerek kendi kalesine gol atan Necip mi asıl sorumluluk sahibiydi yoksa bir pozisyonun içine “Topa yavaş hareketlenmek-oyuncusunu ikaz etmemek- az sıçramak- kol avantajını kullanmamak” gibi dört hata sığdıran Rüştü mü?**

Keza Beşiktaş'ın ilk golünde de Ekrem'in vuruşu mükemmel olmasına mükemmeldi de topun vurulduğu yerden iki kale direğine doğru direk çizgiler çektikten sonra Volkan'ın hareketlendiği yere bir bakın; doğru yerde mi bekliyormuş?

Futboldan en fazla anlayanlarımız dahi her nedense öncelikle güzel kurtarışlara odaklanıp teknik ayrıntıları ıskalıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ın Adnan'ı, Samsun'un Hasbi Ağa'sı

Fatih Uraz 04.03.2011

Yanardöner insanların cirit attığı coğrafyalarda "Sorumluluk makamında oturanlar ile rahmetli olanların ardından söylenen sözleri ciddiye almamak gerek!" Zira ilkinde "Ne olur ne olmaz, bakarsın yollarımız kesişir!" öngörüsü, ikincisindeyse "Unutulmaya çalışılan ölüm gerçeğinin kırbaç gibi şaklayan sesi!" hakikati perdeler.

Ne kadar ilginçtir oturduğu koltuğun hakkını veremediği için önünden, arkasından söylenmedik söz bırakılmayan insanlar, halkın zayıf hafızası ve hadiseleri gereğince tahlil edemeyişi sebebiyle gün gelmiş iade-i itibarlarına yeniden kavuşmuştur. Ölüm kimine göre yolun sonu kimine göreyse başlangıç olduğundan, hadisenin sıcaklığını koruduğu anlarda güçlü bir kalkandır fanilere. Hatta öyle güzel bir kalkandır ki şok atlatıldıktan ve mevtanın günahları gözler önüne serildikten sonra dahi "Şu şu herzeleri yemişti amma hakkını da teslim gerek!" mealinde kıvırtmalar sürer gider.

"Ölünün arkasından kötü konuşmak günahtır"ı bilenler "Dirilerin arkasından konuşmak da günahtır, aynen haklarını yemenin de olduğu gibi"yi nedense hatıra getirmez. Galiba mecazi anlamda "Cehennemde ateş yoktur, herkes odununu yanında götürür" diyen filozof haklı.

Galatasaray'a sportif anlamda başarısız günler yaşatan, saygınlığını eksilere düşüren Adnan Polat'ın hakkında dahi belki bir gün bir yerlerde birilerinin iyi şeyler söylediği duyulabilir; dolduramadığı makamını boşaltmayı bir düşünebilse! Ortada istikbalde umutlu olmayı mümkün kılabilecek "kararlılık, duruş, akıllı adımlar" yokken niyeyse artık bu ısrar!

Ülke insanımız modern dünyanın sunduğu nimetlerden daha fazla pay kapmak isterken her ne kadar önemli hasletlerinin çoğunu yitirmişse de "Geçmişte iyi işler kotarmış insanlara ahde vefa göstermeyi" henüz unutmamıştır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demek ki neymiş, futbol bir oyunmuş!

Fatih Uraz 12.03.2011

Hayli zaman önce moralimiz bozulmasın, sinirlerimiz altüst olmasın diye haber bültenlerini seyretmeyi bıraktık; size de tavsiye ederiz, hakikaten işe yarıyor. Galiba aynı şeyi futbola tatbik etmenin zamanı da geldi, baksanıza başkanından hocasına, oyuncusundan seyircisine varıncaya kadar oyunun aktörleri sanki milleti futboldan soğutmaya ant içmiş!

“Sevgi, saygı, centilmenlik boş sadece kazanma hoş!” formülünün, marka değeri arttırılmaya çalışılan futbolumuza bir şey getirmeyeceği kimin umurunda! Puanlar geliyor mu, taraftar memnun mu, takdir var protesto yok mu; gerisini boşverin gitsin. Nasılsa mazeret hazır; “Biz temiz oyundan yanayız, görüyorsunuz sustuk, sustuk ama bu kadar haksızlığa sabırtası olsa çatlardı, camiamızın hakkını korumaya mecburuz!”

Bu sözde beyefendilere, “Rakibinizin yaptığı ayıpları siz de yaparsanız onlardan ne farkınız kalır, nerede sizin asaletiniz, adamlığınız?” noktasını bir türlü izah edemedik. Aynı örneği vermekten sıkılıyorz lakin ne yapalım ki elimizden bir şey gelmiyor. **Süleyman Seba işin doğrusunu yapmaktan asla vazgeçmediğinden ötürü BJK kısa vadede kaybetse de uzun vadede kazanıyordu.** Ortamı germeyişinin, kimseyi itham etmeyişinin, seviyeyi düşürmeyişinin, canı yandığında ağlayıp sızlamayışının ona ve Beşiktaş’a sayısız yararlar sağladığı apaçık gözler önündeyken, mevcut idarecilere, hocalara, futbolculara “Anladık kıratınız, çapınız bunlara uygun değil de, hiç değilse camianızın menfaatini koruyacak kadar aklınızda mı yok” diye sormak gerek.

Görüyorsunuz “verilmeyen bir penaltı, gösterilmeyen bir kart, rakibe hediye edilen bir puan heybetli bedenlerin yıldızlarını nasıl da döküyor!” Okumuşu da küfür ediyor okumamışu da, master’lısı da sahadan atılıyor öğretmenlik yapmışu da, binlerce kişiye işveren, milyarlarca paraya hükmeden de ağzından köpükler saçarak saçmalıyor, kanatsız melek diye anılanı da.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Toshack gelse ne olur Schuster gitse ne olur

Fatih Uraz 19.03.2011

Dünya çapında hüsnü kabul görmüş isimlerin son senelerde sürekli başarısız oluşu gözönüne alındığında, yabancı hocalara duyulan güvenin azalması doğal karşılanmalı. ‘Zaman vermiyoruz, söylediklerini dinlemiyoruz, futbolcularımızın alt yapısı ve profesyonelliği yeterli değil’ gibi yığınla haklı mazeret sıralansa dahi şurası bir gerçek; Yabancılar topraklarımızda kendilerini sürekli huzursuz hissediyor ve işlerine gereğince konsantre olamıyor.

Zaten Spor Toto Ligi’nde topu topu dört yabancı teknik adam görev yapıyorken Schuster, ‘Tazminatını almak için görevine son verilmesini bekliyor’ iftirasını tekdir ederek istifayı basınca kala kala elde kaldı üç! Küçük bir mucize gerçekleşmedikten sonra Hagi’nin çoktan bitkisel hayata girdiği, Gençlerbirliği’nin yardımcı hocayla yola devam ettiği hatırlandığında ‘Aman ha Kayseri; Şota’ya ne olursa olsun sakın ilişme’ demekten gayri elimizden birşey gelmiyor.

Bilindiği gibi Beşiktaş’ın eski hocası John Benjamin Toshack, bir gazetenin davetlisi olarak iki maçı izleme maksadıyla İstanbul’a geldi. İnsanımızda komplo teorileri üretmek alışkanlıktan çıkıp yaşam tarzına dönüştüğünden ötürü, Galli çalıştırıcı hakkındaki dedikoduları ilk anda yadırgamadık. Ancak bir gazetenin

yorum köşesinde "Aman ha onunla anlaşmayı düşünmeyin, bu adam Beşiktaş'tan dünya kadar tazminat alarak kaçtı"yı okuyunca, yalanın o denli katmerlisine dayanamadık.

Beşiktaş'tan ayrıldığından beri sürekli görüştüğümüz Toshack'ın hocalığını, kulüplerimize kazandırdığı 30 milyon doları bir kenara bırakın, öncelikle adamdır adam.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maça asılmanın suç olduğu yer

Fatih Uraz 26.03.2011

Sanmayın ki Gençlerbirliği-Trabzon maçının öncesinde, içinde, sonrasında yaşanan ya da yaşandığı iddia edilen nahoş hadiselerle değineceğiz. Mekanın, isimlerin, söylenenlerin kıymeti harbiyesi yok zira dünya üzerinde bizden başka hiçbir yerde 'kazanmaya oynayan satılmış damgası(!)' yemiyor.

Futbol maçlarını seyirci olarak izlediğimiz günlerde para şikesi-teşvik primi-hatır şikesi laflarını duymasına duyardık da inanıp inamamakta kararsız kalırdık. Futbol çarkının içinde geçirdiğimiz yılların ardından hatırı sayılır oranda abartma payını düşmek kaydıyla söylenenlerde doğruluk payı olduğunu anlayacaktık.

Gençlerbirliği takımı, vakti zamanında düşme potasındaki Bursaspor önüne yedek ağırlıklı takımla çıkıp da yenilince orta yerlere maç satıldı dedikodusu gelmişti. Aynı Gençler, seneler sonra küme de kalmak için kendisini mutlaka yenmek zorunda olan Antalya'yı hem de evinde 3 gol atarak bir alt kümeye yollayınca bu kez de teşvik primi almakla suçlanmıştı.

Peki, düşme korkusu, şampiyonluk umudu ya da Avrupa beklentisi olmayan takımlar ne yapacak? Fazla şans verilemeyen genç oyuncularını pişirmek isteseler, maazallah sonuç kötü olunca elde satıldı damgası hazır, üzerlerine basılmayı bekliyor! Yok, tam takım sahaya çıkıp diş diş oynadıktan sonra puan alsalar, bu seferde teşvik priminin dayanılmaz cazibesi yakalarına yapıştırılıyor! Yok mudur koca ülke de 'maç satmadan, teşvik primi almadan, başka takıma yaranmaya çalışmadan mücadele edecek yahut da mertçe oyunu takdir edecek bir delikanlı?' Lig TV'nin her puanı ödüllendirdiği de malumken.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dualarımız Coşkun Özarı için

Fatih Uraz 02.04.2011

Fark ettik ki nice sevdiğimiz, saydığımız insanı sayılı nefesleri tükendikten sonra hatırlayıp haklarını teslim etmeye çabalamışız, yani geç kalmışız.

Zararın neresinden dönülürse kârdır mı dersiniz yoksa günah çıkarma mı, ne dersiniz deyin ölümünün ardından güzel şeyler yazılıp çizilecek insanlar hakkında karar aldık, aceleci davranacağız.

Gecikmeyeceğiz zira, 'Ölünün ardından iyi konuşulur' geleneği 'Aman günah olmasın, aman benim arkamdan da kötü konuşulmasın!' temenni ve korkusuyla iyice zıvanadan çıktı. Beş kuruş etmeyecek adamlar hayata vedalarının ardından aşırı bir abartmayla kanatsız melek gibi gösterilmeye çalışıldığından beri zaten söylenenler anlamını yitirdi! O yüzden siz siz olun yaşarken taltif edilen insanları öldükten sonra övülenlerle aynı kefeye koymayın.

Takriben bir sene boyunca kendisiyle çalışmak imkanı bulabildiğimiz, A Milli Takım kapısını bize açtığından dolayı minnettarlık duyduğumuz, belki 15 senedir görmediğimiz halde saygımızın ve sevgimizin asla eksilmediği Coşkun Abi, hiç tartışmasız antrenörlüğün yüz aklarındandır.

Mesleğinin yüz aklarındandır çünkü hakkında kötü kanaat belirten tek bir faniyi dahi ne gördük ne duyduk. Kibardı, zarıftı, sesini yükseltmezdi, oyuncusuna sanki öz oğluymuş gibi hitap ederdi. Nabzımızın dakikada muhtemelen 200 attığı Türkiye-Polonya maçı öncesinde beyaz tebeşirle kara tahtaya kadroyu yazdıktan sonra hayli büyük otel salonunda dağınık oturan oyuncuların karşısında ilk milli maçına çıkmaya hazırlanan bize, "Evladım, rahat ol, sakın ol, kendine güven, diğer maçlardan farklı değil" diye kısık ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tolga'dan kritik kurtarış

FATİH URAZ 06.04.2011

 Tolga'dan kritik kurtarış Türkiye-Avusturya maçının son dakikalarında Volkan'ın kurtardığı penaltıyı bazı gazeteler, "Maierhofer penaltıyı kaçırdı!" diye manşete çıkardı. Neden, "Kaleci kurtardı yerine oyuncu kaçırdı!" deme gereği duydularsa artık.

Kalecilerin sırtına fazla yük koymayı oldum olası sevmiştir insanımız; onların gözünde kaleci ya yakan adamdır takımını ya da sırtlayan. Kurtardıklarını da abartır yediklerini de; ya panter demeyi sever ya çuval.

Senelerdir yazıp çizmemize karşın ne yazık ki kaleci kurtarışlarının refleksiyle değil reaksiyonla ortaya çıktığını bile henüz kafalara dank ettiremedik. George Bush'un Irak'ta kendisine fırlatılan ayakkabıdan başını eğerek kurtulması refleksdir çünkü hareket spontane gelişti; kaleciler ise şutları düşünerek, isteyerek kurtardığından ötürü yaptıkları eylemin adı refleks değil reaksiyondur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayserispor bunları hak etmiyor

Fatih Uraz 09.04.2011

Geçen hafta sonu oynanan Kayserispor- Kasımpaşa maçında yaşanan ibretlik olay ve altında yatan sebepler hakkında gereğince değerlendirme yapılmadığı kanaatindeyiz. İnsanların duracağı yeri bilmemesinin çarpıcı bir örneği yaşandı orada.

'Kimsenin aklına ihtiyacı olmayan, yetkiyi paylaşmak istemeyen ama sorumluluğu başkasına yüklemeyi seven, kusuru sürekli dışarda arayan, memlekette ki tek doğrucu Davud'u kendisi sanan!' insanların nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturduğu Türkiye'de, menajerlik sisteminin kolayına tasvip görmeyeceği herkesin malumu. Ancak muhtemelen bir noktayı ortaklaşa atlamışız; o işe soyunanların kapasitesini ve duracağı sınırların belirlenmesini.

Seyirciyi terbiye etmek kimsenin haddi olmadığı gibi hayatımızın iki senesini orada geçirdiğimizden ötürü iyi biliriz ki Kayserililer hem futboldan anlar hem de işini doğru yapanı ve yapmayanı gayet güzel ayırt eder. Akıllı ve kurnaz insanların diyarı olan Kayseri'de, işi sahiden yapanla yapar gibi gözükp yüzüne-gözüne bulaştıranlar eninde sonunda mutlaka anlaşılır; bazen bunun idraki biraz gecikse de! O şehirde hatalı gol yediğimiz anlarda geçmişte yaptığımız hasbelkader birkaç iyi kurtarışın ve seyirciye gösterdiğimiz saygının yüzü suyu hürmetine kaç kez alkışlandığımızı hâlâ hatırlarız.

Nedense futbolumuzun aktörleri övgüleri kabulde sınır tanımazken en küçük eleştiri ya da protesto da muhataplarını nankörlükle, işbilmezlikle suçlamayı marifet sanıyor. Küfür yemek, hakaret edilmek kimsenin isteyeceği, kabullenebileceği davranışlar değilse de, kulüplerimizin yenilirken ve kınanırken zıvanadan çıkmayan insanlara ihtiyacı var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demek ki Karcemarskas bu yüzden Türkiye'de

FATİH URAZ 13.04.2011

 Demek ki Karcemarskas bu yüzden Türkiye'de Litvanyalı Karcemarskas'ı sezon başından beri ne vakit izlesek 'Fiziği yerinde, reaksiyon sürati üst düzeyde, yaşı genç, güven veriyor; öyleyse neden daha iyi liglerde ve takımlarda oynamıyor?' sorusuna cevap aramıştık. Meğerse fundementali eksik, pozisyon alma tekniği zayıfmış!

Simao ve Fernandes gibi klas kramponların yaklaşık 20 metreden yaptığı ortarlarda baraja tek kişi koymak hata değil intihardır. Her duran top tehlike yaratırken bundan vazgeçmemekse 'İyi kaleci hatalarından ders alır' prensibinin ihlali anlamını taşır. Kupa yarı finalinde Simao'nun frikiğini bir adım önde beklese eline çarpan top ağlara değil kornere gidecekti. Son Ankaragücü maçında Rajnoch'dan yediği golde de yine topa çizgi üstünde müdahaleye kalkıştığına göre kalesini çok seviyor ve uzaklaşırsa çalarlar diye korkuyor olmalı!

Dinamo Moskova'da 7 senede sadece 45 kez forma giymesi sanırsız 'Karşı karşıya pozisyonlarda yanlış açılış, yere çabuk düşüşü, öne çıkmayı ve uzun boyuna karşın yan toplara hakim olamayışı'yla alakalı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Samsunspor gelmesine geliyor da, ya sonrası

Fatih Uraz 16.04.2011

Eski gözağrımız, futbol yaşantımızın en güzel anlarının geçtiği, 80'li yılların ikinci yarısına vurduğu damga hâlâ unutulmayan Samsunspor, eğer büyük bir talihsizlik yaşamazsa Bank Asya 1. Lig'de gün sayıyor.

Güzel ülkemizde 81 ilde yaşayan insanların hemen hepsi 'Herşeyi iyi bilmesine, kimsenin aklına ihtiyaç duymamasına karşın' biz yine de bilgimizin ve tecrübemizin elverdiği oranda birkaç söz söylemek istiyoruz. Ciddiye alınırsa dediklerimiz o kulübe sevgimiz artmaz; kaale alınmazsa yazıp çizdiklerimiz bu kere de sevgimiz azalmaz.

Matematiksel olarak üst lige çıkmak kesinleştiği anda evvel emirde hoca işini sonuca bağlamak gerek. Eğer mevcut hocanın vizyonunun, temsil kabiliyetinin, alt yapıdan oyuncu yetiştirme özelliğinin Samsunspor gibi köklü bir kulübü kaldırabileceği düşünülüyorsa, aynı hocaıyla devam etmek mantıklı olacaktır. Burada hocanın geçmişİ konuya ışık tutma da yeterli olmayacaktır; Samsun'da yaptıkları ve yapamadıkları kantara vurulmalı, sene içinde takıma sağladığı katkı, başta oyuncular olmak üzere camiayla kurduğu diyalog masaya yatırılmalıdır.

Aynı teknik kadro gelecek sezon muhafaza edilmeyecekse yapılması gereken ilk şey kimin geleceğine değil kimlerin gelmeyeceğine karar vermek olmalıdır. Havalarını, tutkularını, inandırıcılıklarını yitirmiş, takım düşürmekle ya da sezon ortasında bırakıp gitmekle özdeşleşmiş, artık tüccarlaşmış hocalardan uzak durulmalıdır.

Yakın ve uzak tarihe incelemek şüphesiz fayda getirecektir. Geçen sene üst kümeye çıkmış Konyaspor ve Bucaspor'un daha sezonun bitmesine 6 hafta varken umutlarını yitirmesinin altında neler yattığını dikkatli bakan gözlerin kaçırması mümkün değil! Neden Karabük güle oynaya ligde kalıyor da, diğer iki yeni takım varlık dahi gösteremedi ligden düşüyor dersiniz?

İskeletini bozan takımların başarılı olma şansı dün olmadığı gibi yarında olmayacaktır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atlamayı bilen duracağı yeri bilmeyen kaleciler

FATİH URAZ 20.04.2011

 Atlamayı bilen duracağı yeri bilmeyen kaleciler **Kaleciliğin gelişimine kafa yormayan, sadece kendisine öğretilenleri ya da hasbilkader öğrendiklerini gelecek kuşaklara aktarmayı marifet sayanlarla ancak bu çapta kaleciler yetişebiliyor.**

Gençler'li Pektemek'in Rüştü'ye, Konya'lı Rabak'ın Gökhan'a, Kasımpaşa'lı Güleç'in Korcan'a karşı karşıya attığı gollere bakıldığında üç vuruşta da topun kalenin ortasından ağlarla kucaklaştığı görülüyor. Oysa o pozisyonlarda gol ancak uzak köşeden yenilirse hatalı değildir. Topa vurulmadan "Ezbere bir köşeye hareketlenir, yere çabuk düşer, doğru açıda durmaz, vücudunuzu geniş yaymazsanız" istemeden rakibe yardım edersiniz. Anladık, kalecilerimize doğru şeyleri öğretemiyoruz, ancak onlar da bir zahmet *Google'a*, *YouTube'a* Toni Schumacher adını yazıp işin erbabından rakiple yüz yüze geldiğinde yapılması gerekenlere bir baksın.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ukalalığın yakıştığı teknik adamlar

Fatih Uraz 23.04.2011

Futbol topunun sihriyle mi yoksa lanetiyle mi bilinmez, o 400 küsur gramlık meşin yuvarlağın etrafında dolanıp duran herkes, topa temas etsin etmesin fazla zaman kaybetmeden anlıyor ki "O işi dünyada ondan daha iyi bilen yok!"

İnsanlar arasında en iyi bilen sen olduktan sonra "Başkalarının senden yere saçılan kırıntıları alıp da baştacı yapması dururken neden bilmeyenleri kâle alasın ki!" Hele birde iki el üst üste zarların düşüş geldi mi, değme keyfine gitsin. Sık sık aç o kutsal ağzını ki, kerametlerin gözüksün, beşer futbolu yeniden icat ettiğini düşünsün, sana kayıtsız, şartsız biat etsin!

Bir yerlerde okumuştuk, "Bilgi insana ukalalık yapma hakkı tanımış!" Futbol dünyasına bu sözü "Eğer başarılıysan ve diğerlerinden farklıysan ukalalık yapabilirsin!" diye adapte edebiliriz.

Hafızamızı şöyle bir yokladığımızda geçmişte Derby County ve Nottingham Forest efsanelerinin altına imzasını atan **Brian Clough**'un, günümüzdeyse **Jose Mourinho**'nun "hâl ve tavırları, meydan okuyuşları, kazandığı unvanlar, sıradışı kişilikleriyle" meslektaşlarından farklı yerde olduğunu görüyoruz. Elbette bu noktada oynadığınız rolün hakkını verip veremediğiniz ve giydiğiniz elbiseyi kendinize yakıştırıp yakıştıramadığınız büyük öneme haiz. En iyi kumaşı en iyi terziye diktirdiğinizde insanlar onu beğenmiyor ise burada suçlanması gereken kumaş ile terzi değil, sizsinizdir.

Brian Clough, kulüp başkanına haber vermeden transfer yapacak, yeni işbaşı yaptığı kulübün oyuncularına ilk konuşmasında "**Kazandığınız madalyaları çöpe atın çünkü onları hak etmediniz**" diyecek, en büyük rakibine karşı maç taktiğini verdikten sonra 90 dakikayı seyretmeden stadyumun altındaki odalardan birinde bekleyecek kadar enteresan bir kişilikti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yürek varsa kırık boyun bile engel değil

FATİH URAZ 27.04.2011

Yürek varsa kırık boyun bile engel değil Uzun zamandır hasret kaldığı formasına kavuşan bir kalecinin, burnu kırıkken maça devam etmesine şaşırmayın; çünkü bırakın burun kırığını, boynu kırıkken oynayan da var, kaleyi terk etmeyip ölen de!

Kırık burunla 48 dakika, kırık elle altı hafta, menüsküslü bacakla 18 sene kale önü beklediğimizden, fiziken hazır değilken oynamanın ıstırabını iyi biliriz; ama dersiniz ki "Ölümüne kalecilik yapmak nedir?", susmaktan ve kahramanları anlatmaktan gayri bir şey gelmez elimizden.

Sunderland'lı Jim Thorpe, Chelsea karşısında topu yakalarken kafasına ve göğsüne tekmeler aldığı anda işini

yarım bırakmasa da, hastane odasında hayata karşı oynadığı maçı dördüncü gün kaybedecekti.

Çek Planicka kolu kırıkken Brezilya forvetlerine sevinme fırsatı tanımazken, **İspanyol** efsane **Zamora** kaburgası kırıldığında oyundan çıkmayı reddetmiş, kaleciliğin yüz aklarından **Alman Trautmann**'sa kırık boyunla İngiltere Federasyon Kupası finalini tamamlayıp yılın sporcusu seçilmişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duracağı yeri bilmemek

Fatih Uraz 30.04.2011

Galiba sporumuzun ve aktörlerinin en ciddi problemi durulacak yeri ve haddini bilmemek! İşleriyle ilgili hemen herşeyi bildiğini düşünen insanların görev sınırlarının başlama ve bitiş noktalarını umursamayışı gerçekten enteresan.

Hakeme hakaret ettiği için ceza alan başkandan, rakibine tekme attığından ötürü kırmızı kart gören futbolcuya, babası yaşındaki adama ismiyle hitap edip onu otobüse çağırmaya cüret eden oyuncudan, futbolcunun aldığı parayı helal etmeme hakkını kendinde gören gazeteciye varıncaya dek yaptıklarında kendini haklı görmeyen birini aramayın, bulamazsınız!

İlginçtir suç hep karşıda, ya tahrik var ortada ya yanlış anlaşılma; ya hak arama çabası var ya gerçeği haykırma. O yüzden dikkat edin özürler bile özür olmaktan çıkıp anlamını kaybetti çünkü o noktada dahi "Evet, o bunları hatta fazlasını dahi hak etti lakin yine de büyüklük bende kalsın, yaptığım bana yakışmadı!" kıvırtmalarıyla yaşananların faturası sürekli karşıya kesiliyor.

Beşiktaş Kulübü Yıldırım Demirören'in başkanlığı döneminde yanlış transfer yapmaktan vazgeçip neredeyse bunu kader haline getirdiği hatırlandığında ortada bir değil onlarca yanlış Nihat olduğu görülecektir! Gelenin, gidenin ve ödenen bedellerin hesabını kâğıt kalem kullanmadan çıkarabilmek neredeyse imkânsız; üstüne üstlük başarı da yok, hoş bu olumsuz tabloyla kupa üstüne kupa alınsa kaç yazar ya!

Yalnız seyirci tepkisini ayrı bağlamda değerlendirmek gerekebilir. Şöyle ki son derece kolay tahrik olabilen, kavgacı, küfürbaz, hoşgörüsü kıt taraftarların hemen hepsi az ya da çok futboldan anlıyor ve emek verenle vermeyeni gayet güzel ayırt edebiliyor! Türk seyircisi formasının hakkını veren tüm oyuncularını kucaklamaya ve yanlışlarını görmezden gelmeye dünden razı; kaprisler, şımarklıklar onlar için küçük teferruatlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galiba kalecilerin evinde televizyon yok!

FATİH URAZ 10.05.2011

Galiba çoğu kalecinin evinde televizyon yok, zira yapılan yanlışlardan ders çıkarmamakta bu denli ısrarın manasını anlamlandırmak zor! Kimbilir, belki kalecilere birer LCD TV hediye edilse, kendilerini izleyip hatalarını, rakipleri izleyip geleceği belirleme şansını yakalarlar!

20. yüzyılın en zeki insanı **Einstein “Aptallığın en büyük kanıtı aynı yanlış sürekli tekrarlayıp farklı sonuç almayı ummaktır” diyor.** Kaleciler zeki adamlar olduğuna göre hatalarda ısrar edilmemeli, değil mi?

Gençlerbirliği kalecisi Özkan’ı ilk seyrettiğimiz anda “Neden bu çocuğa daha önceleri şans verilmedi ki? Zirveleri zorlayabilecek kapasiteye sahip” diye düşünmüştük. Tabii ki tecrübesiz ve tüm iyi kalecilerin geçmişte yaptığı hataları geçiş döneminde yapması kaçınılmaz. Ancak **Konyaspor karşısında gol öncesinde yaptığı şeyi hata diye tanımlamak mümkün değil.** Bacak arasından, kornerden, degajdan gol yiyenlerden vazgeçtik, elindeki topu oyuncusuna fırlatmak isterken son anda fikir değiştirdiğinden ötürü kendi kalesine yollayanını bile gördük. Fakat **inanın rakip korner kullanırken arkasını dönüp gidenini ne gördük ne de işittik!** Bu açıklaması oldukça güç bir durum ve çok değil yalnızca bir-iki kez daha bunu tekrar etsin, kendisini yedek kulübesinde ya da tribünde bulması kaçınılmaz yazgısı oluverir.

Konyasporlu Pavelek’e Yaradan yardımcısı olsun! Uzun yıllardan beri Gençlerbirliği karşısındaki Konya defansı kadar kötü organize olmuş bir müdafaa hattına şahit olmadık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O kadar masraf bir teneke için mi

Fatih Uraz 14.05.2011

Beşiktaş bir kaç yüz milyon borca “Yabancılar golleri atsin, penaltıları kullansın ama kupanın kaderini rakibin direğe nişanladığı iki top belirlesin!” diye girdiyse eğer, tebrikler! Artık bu moralle Demirören yeni transferlere odaklanabilir.

UEFA’da final oynama, ligin ilk yarısında şampiyonluk ikinci yarısında 17’de 17 yapma iddiasıyla ortaya çıkan Beşiktaş’ın Türkiye Kupası sonrası saha içinde gösterdiği sıradışı sevinci Dünya Kupası’nın ardından İspanya dahi göstermedi. Sanmayın ki ligde kalan 180 dakikanın ardından ortaya çıkacak tabloya göre muzaffer takımın sevinci de siyah-beyazlılardan az olacak. Yığınla kaliteli oyuncuya rağmen Avrupa defterini çabuk kapatıp, kupada 2. Lig takımına yenilerek elenen Fenerbahçe ile onca puanlık avantajını devre arası transferde yaptığı yanlış tercihler ve rakip cenahtan gelen stratejik hamleleri çözemediğinden kaybeden Trabzonspor’dan hangisi mutlu sona ulaşırsa ulaşınsın; Gezegenlerarası Kupa’yı almışçasına sevinecek!

Oysa yerküre üzerinde galaksi futbolunun yegâne temsilcisi **Barcelona’nın klas kramponlarından Xavi diyor ki: “Barca’da 10-12 yaşındaki çocuklara ilk öğretilen şey düşünmektir.** Kafanı kaldır, olup biteni gör ve top sana gelmeden ne yapacağını düşün. Diğer takımlar genelde kuvvete ve fiziğe baktıklarından başlangıçta bizim çocukları yenerler ama bunun hiç önemi yoktur. **Barca’nın temellerini atan Cruyff ‘Ben futbolun nasıl oynanacağını bilen futbolcular istiyorum’ derdi.** Kimi oyuncular topla oynamasını severken bizim Sergio Busquets’i hatırlayın, çok iyi bir orta saha oyuncusuyken sürekli tek pas yapar; daha fazlasına ihtiyacı yok ki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hani solaklar penaltıyı kalecinin sağına atamazdı

FATİH URAZ 17.05.2011

Haftalar öncesi Guti'nin kaçırdığı penaltıya 'Sol ayaklı oyuncular kalecinin soluna vuruş yaparlar' diye akıldan, mantıktan, realiteden uzak yorum yapıldığında 'Ülke içinde Alex'i, ülke dışında Rensenbrink'i örnek göstermiştik. Manchester United'lı Giggs, Barcelona'lı Messi, eski Galatasaraylı Hagi derken kalenin her iki köşesini kullanan yığınla solak penaltıcı daha zikredilebilirse de gerek yok. Solak olduğundan ve hemen tüm penaltıları file bekçilerinin soluna kullandığından ötürü herkesi kendisi gibi zanneden yorumcu maçları daha dikkatli izleyip gözünü dört açsın, yeter!

Günümüz kalecilerinin kimi alışkanlıkları maalesef kendilerine ve takımlarına pahalıya patlıyor. Eski zamanlarda bilindiği üzere rakiplerin ayağına yatan kaleciler topa temas edemediğinde kırmızı kart görmüyordu. O kural geçerliliğini yitireli yıllar olduğu halde kaleciler toplara salla parta yatma alışkanlığını ısrarla sürdürdüğünden, gün geçmiyor ki diyet ödenmesin.

Penaltıların çoğunlukla gol olduğundan, takımların bir kişi eksik kalmasının mahzurlarından vazgeçtik; en azından gelecek maçta oynama hakkı da kaybediliyor. Halbuki gidip de dünya üzerinde ki en iyi santforlara 'Karşı karşıya gol atmak mı daha zor yoksa penaltıdan mı?' diye sorsalar, problemi anında çözecekler.

İstim üzerinde ki Fenerbahçe, Senecky kırmızı kart almamış olsa dahi büyük ihtimalle Ankaragücü'nü yenerdi; ama başkent ekibi 11 kişiyle oyunu tamamlasa ve yıllardır yeşil sahalarda mücadele ettiği halde halâ kalecilik tekniklerinden bihaberdarlığını sürdüren Özden'den iki ikram golü gelmese, 6 farklı mağlubiyet ortaya çıkmazdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı fetheden ayaklar maalesef durdu

Fatih Uraz 18.05.2011

Vakti zamanının en kuvvetlisi ağzından köpükler saça saça hiddet içinde oraya buraya koşuştururken bilge birisi bunun nedenini sorduğunda 'Hakkımda kötü sözler sarfeden kişiyi arıyorum' karşılığını vermiş. Cevap ne olmuş dersiniz; 'Tonlarca yükü sırtlanmasını biliyorsun da iki çift sözün ağırlığını mı taşıyamıyorsun?'

Her ne kadar polis sözcüsü 'Orada olmadığımızdan neler düşündüğünü ve neler yaşadığını bilemiyoruz' yorumunu yapsa da, bir husus kesin; büyük bir şampiyon artık aramızda değil.

Kazanılacak o kadar para-başarı-şan-şöhret, havaya kaldırılacak kupa, boyuna takılacak madalya, alınacak yığınla alkış-taltif varken 24 yaşında kendini balkondan aşağı atıverdi ya da düşüverdi Samuel Wanjiru.

1 metre 63 cm boyunda 52 kg ağırlığında 4 kısa seneye 1 olimpiyat şampiyonluğu, 1 Londra-1 Fukuoka-2 Şikago birinciliği, 1 yarı maraton dünya rekoru sıdırmış Kenya'lı Sammy, maalesef efsanelik yolunun henüz ortasındaiken şampiyon ve rekortmen unvanlarını yeterli görüp dünyayla irtibatını koparttı.

Oysa 5 sene içinde maraton dünya rekorunu 2 saatin altına indirecek gücü kendisinde gördüğünü söylüyordu. 2010 Şikago Maratonunda sakat dizine ve mide kramplarına rağmen Etiyopyalı Kebede'yi inanılmaz bir finişle geride bıraktığı yarışı seyreden birinin, ona inanmaması zaten mümkün değildi ki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Burada seni ahlâkın tutacak' sözü koca bir yalan

Fatih Uraz 21.05.2011

Liverpool'un dünyanın en güçlü takımı olduğu dönemlerde kulüp duvarında yazdığı söylenen 'Buraya seni yeteneğin getirdi ama ahlâkın tutacak' vecizesi ne yazık ki anlamını yitireli çok oldu. Şimdilerde geçerli olan tek bir özdeyiş var; 'Buraya seni neyin getirdiği önemli değil, başarılı olamazsan kapı gibi mukavelende olsa burada kesinlikle duramazsın, durdurmazlar!'

Nihat Kahveci'nin buruk ama zorunlu vedası ile Fatih Terim'in üçüncü Galatasaray dönemi öncesi her nedendir bilinmez aklımıza gelip takılan ilk şey 'Mazeretlerin önemini tamamen yitirdiği, netice gelmediğinde kanatsız melek de olsanız kimsenin size kulak asmayacağı'ydi.

Zaman ilerledikçe, devran döndükçe alışkanlıklar, beğeniler, beklentilerde değişiyor. Bir vakitler geçmişte yaptığınız iyi işleri mutlaka hatırlayanlar, hatırlatanlar çıkıp kadri kıymetinizin bir şekilde bilinmesine vesile oluyordu. Şimdilerde tökezlediğiniz an da kerhen dahi olsa size destek vermeye çalışanlar anında 'Evet, büyük hizmetleri dokundu dokunmasına ancak maddi-manevi karşılığını da fazlasıyla aldı. Hiç dönmemeli ve anılarda yaşamalıydı' zılgıtını yeyip susmak zorunda kalıyor.

Brezilya'nın yetiştirdiği son iki büyük yıldız Ronaldo ve Ronaldinho'nun bile düşüş sürecine girdikten sonra gösterdikleri onca çabaya karşın aşağıya doğru gidişi durdurmaya muktedir olamadığı hatırlandığında, Nihat Kahveci'nin bu yorgun ayaklarla, derin moralsizlikle, yitirdiği özgüvenle yeniden çıkış yakalamasının hayli zor olacağı ortada.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Van der Saar'la Buffon açmadıysa, Yaşın olur mu

FATİH URAZ 24.05.2011

 Van der Saar'la Buffon açmadıysa, Yaşın olur mu Türk seyircisinin ve spor basınının kaleciler ve kalecilik hakkındaki cehaleti gerçekten göz kamaştırıcı! Bu işlerden zerrece anlamayanların dünyanın en iyi file bekçilerine burun kıvrıp beğenmeyişi aymazlık sınırını dahi zorluyor!

21. yüzyılın tartışmasız en iyi kalecisi Gianluigi Buffon'u, 40 yaşında kalecilik sanatından muhteşem esintiler sunmayı sürdüren Van der Saar'ı istemeyenlerin elinden futbol izleme hakkı alınsa yeridir!

Tamam, Buffon ağır sakatlıkların ardından henüz gerçek benliğini bulamadı, Manninger'in üstün formu ortaya sezon sonu Juventus'tan ayrılacak dedikodusu çıkardı, bel-adale-kasık ağrılarından şikâyetçi ama 2008'de Manchester City'in sadece bonservisine 75 milyon avro teklif ettiği, neredeyse 2006 Dünya Kupası'nı tek başına kazandırmış, defalarca dünyanın en iyi kalecisi seçilmiş, inanılmaz kurtarışların altına imzasını atmış yaşayan bir efsaneden söz ediyoruz. Üstelik de halen 33 yaşında.

Van der Saar'ın Juventus'ta oynadığı 88 maçın ardından geldiği İngiltere Premier Lig'de neler yaptığını görüp de onu takdir etmeyecek bir sporseverin ortaya çıkma ihtimaliye hiç yok. Kısa süre önce Manchester United formasıyla lig şampiyonluğu kupasını kaldırmış, sayılı saatler sonra Şampiyonlar Ligi finalinde sahne alacak bir kaleciden bahsediyoruz.

Biliyorsunuz "Van der Saar 40 yaşında oynuyor, ben neden oynamayım?" diyen bir kalecimiz var; hani Barcelona'yla La Liga'da dört maça çıkıp teslim bayrağını erken çekip, para ve şöhretin kolay elde edildiği diyara geri dönen! Ancak istatistiklere bakıyoruz Van der Saar son altı sezonda 264 kez sahne alırken Rüştü 137 defa formayı sırtına geçirebilmiş.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nowitzki'ye neden dört kişi el uzatıyor

Fatih Uraz 28.05.2011

Oldum olası severdik basketbol dünyasının sevimli, yetenekli, çok yönlü oyuncusu **Dirk Nowitzki**'yi; ta ki seneler önce Almanya formasıyla mücadele ettiği bir maçta ayağı kayarak yere düşene dek. Ayağa kalktıktan sonraysa kendisini daha fazla sevecektik!

O ânı hiç unutmuyoruz; **sırtüstü yere düştüğünde dört arkadaşı, sanki sözleşmişçesine yıldırım hızıyla yanına gelip ayağa kaldırmak için aynı anda ellerini ona doğru uzattı**. Bir ya da iki kişinin yerde kalan oyuncuya el verdiğini sayısız kereler görmüştük de, dört kişinin el uzattığına hiç şahitlik etmemiştik. Sevimli dev Nowitzki'yi yerden kaldırmaya bu denli yoğun talebin hikmetini başlangıçta anlayamamış "Takımın hemen herşeyi, o yüzden ona itinayla bakıyorlar" diye düşünmüştük. Hâlbuki sorunun cevabı "Yeteneği, gerektiğinde sigorta parasını cebinden verip gelmesi, skor yükünü sırtlanması değil adamlığıymış".

İstemediğiniz kadar ünlü, vazgeçilmez olun, kitlelerin sevgisini kazanmak, saygı görmek kolay değildir. O çapta bir oyuncu istese dilediğince top kullanabilir ve kolayına da tenkit edilmez, edilemez, zira kalitesi ayan beyan ortada. Ama **Nowitzki ne müsabaka esnasında, ne sahanın içinde ne dışında kimseyi ağırlığıyla, ünüyle ezmediğinden, bir şekilde ne yapıp edip herkesi maça dâhil ettiğinden, ondan daha uygun birisi varsa topu ona vermekte tereddüt etmediğinden, sporculuk kalitesinden önce insanlığıyla gönüllerde taht kuruyor**.

Elbette NBA'de atılan her adımın getirisi-götürüsü ince ince hesap edilip kazanca dönüştürüldüğünden Dallas Mavericks ve Almanya formaları altında mücadele ederken farklı görüntüler vermesi kaçınılmaz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Reina Cim-Bom'a gelirken Volkan Madrid'e gider mi

FATİH URAZ 31.05.2011

Galatasaray Başkanı'nı bırakın tanımayı daha bir kaç hafta öncesine dek adını dahi işitmemiştik. İlk intibamız "Ayakları yere basan, ekip çalışmasını seven, zeki bir kişi" olduğu yönündeyse de; beklemek gerek çünkü burası Türkiye ve nice akli başında insanın kulüp yöneticiliğine soyunmasının ardından dağılıp gittiğine şahit olunan bir coğrafya.

Sarı-kırmızılı takımın transfere ihtiyaç duyduğunu bilmek için futboldan anlamaya gerek yok, hele de iyi bir kaleciye. Klas file bekçisini ise bulmakta zor, ikna edip getirmek de. Hâl böyleyken öyle isimler zikrediliyor ki, konu atmasyondan çıkıp mizah sınırına dayanıyor!

Mesela Buffon ve Van der Saar gibi iki dev kalecinin adı geçtiğinde bile Reina'yı duyduğumuz kadar gülmemiştik. Öte yandan Galatasaray bugün istesin yarın Reina'nın işini bitirir, lakin ondan faydalanamaz! Son derece ağır, hayli yaşlanmış, o müthiş reaksiyonlarını çoktan yitirmiş Reina'nın, Zapata kadar kalecilik yapamayacağını bilmek içinse dâhi olmak gerekmiyor!

Hem sonra niye Reina? Barcelona'da ve Atletico Madrid'de geçirdiği 14 sezonda 266 kere formayı sırtına geçirmiş –ki yıllık ortalaması 19 yapıyor. Sadece beş kez İspanya Milli Takımı'nda oynayabilmiş, Bayern Münih'ten uzatmanın son saniyelerinde yaklaşık 30 metreden yediği golle takımının Avrupa'nın en büyüğü olmasına istemeden set çekmiş, üstelik de 65 yaşında bir kaleciye neden talip olunur ki?

"Sabah sabah pusulayı mı şaşırdın, sen Miguel Reina'dan bahsediyorsun bizse onun oğlu Jose Manuel Reina'dan; yani şu an Liverpool'un kalesini koruyan Pepe'den!" diyeceklerse **"Andığınız Reina'nın konumu ve piyasasıyla Galatasaray'a gelme şansı ancak milyonda birdir ve bırakın gelmesini, dedikodu kisvesi altında isminin anılması olsa olsa Nisan 1 şakasıdır!"** deriz, haberiniz olsun!

Altı yıldır Liverpool'da 215 maça çıkmış, Casillas gibi sıradışı bir kaleciye rağmen 21 kez İspanya formasını sırtlamış, Gerard ve Carragher'in yokluğunda kaptanlık bandını koluna takmış, daha üç ay önce peş peşe kalecilerini kaybeden Arsenal menajeri Arsen Wenger'in yüklü bonservis bedeli ödemeyi taahhüt ettiği halde alamadığı, yaşayan efsane Bert Trautman'ın dünyanın en iyisi diye nitelediği (Büyük ustanın önünde saygıyla eğilirken aynı kanaati paylaşmadığımızı belirtmek isteriz!) 28 yaşında bir kalecinin Anfield Road'u bırakıp önümüzde ki sezonu lokal maçlarla geçirecek Cim-Bom'u tercih edeceğini düşünmek ne derece mantıklı olur dersiniz? Unutmadan **biz Galatasaray'ın böyle hayallerin peşinde koştuğuna elbette inanmıyoruz; anlamakta zorlandığımız husus yalan olduğu ayan beyan ortada haberlerin yazılmasına orada çalışan ve duayen diye anılan kalemlerin ses çıkarmayışı!**

Gelgelelim Volkan Demirel'e ve onun İspanya'da oynama şansına.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Bu kadar mı kötü transfer yapılır

Fatih Uraz 04.06.2011

Her sene mayıs ortalarından ağustos başlangıcına dek geçen süre "Transfer kirliliği" diye niteleyebileceğimiz sevimsiz bir süreç; palavra haberi seven taraftar, yalan yazmaya bayılan kalem erbabı, sadece unvanı yönetici iş-yol-yordam bilmez kulüp idarecileri dar alanda kısa paslaşmalarla kendilerini eğlendiriyor, biz de ister istemez gördüklerimize katlanıp duruyoruz.

Sayfaları doldurma ve gündem belirleme endişesi hiç kusura bakılmasın spor basınına inanılmaz-güvenilmez hale dönüştürmenin mazereti değildir. Aynen seyirci baskısı ile rakip takımların yaptığı flaş transferlerin aslında transfere ihtiyaç duymayan kulüplere pusulayı şaşırtmasının da asla savunulacak bir yanının olmadığı gibi.

Hani Real Madrid olursunuz, uzun yıllardır ister şampiyon olun ister sezonu kupasız tamamlayın seyirciyi yıldız transferlerine alıştıırırsınız da, gereksin-gerekmesin transfer yapmanız anlayışla karşılanabilir. Seneler önce Iker Casillas'la kulüp tesislerinde röportaj yaparken "Burası Real Madrid, ihtiyaç duyup duymamamız önemli değil, her sezon mutlaka tribünleri heyecanlandıracak oyuncular alınır, alınacaktır" demesini hiç unutmuyoruz. Söylediklerinin doğruluğunu ya da yanlışlığını tartışmıyoruz; güçleri var, kendilerine öyle bir tarz seçmişler, dünyanın her yerinde taraftara sahipler, tüm oyuncular onlara gelmeye can atıyor derken hiç değilse bir tutarlılık var orta yerlerde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Hiç olmazsa Volkan bir hata yapıyor

FATİH URAZ 07.06.2011

Son Dünya Kupası'nda hatırlanacağı üzere inanılmaz kaleci hatalarına rastlanmış, oldukça kabarık sayıda maçın sonucunu yetenekli ayaklar değil hünersiz eller belirlemişti. Hadi orada en azından Jabulani adlı top günah keçisi ilan edilmiş, hatalı yenen yığınla golün vebali o meşin yuvarlağa kesilmişti. Şimdi suçlanacak Jabulani'de olmadığına göre yeni mazeretler üretme zamanı!

Geçen hafta sonu seyretme imkânı bulduğumuz 90 dakikaların ardından **Moldova, Estonya ve İngiltere kalecilerine özel paragraf açmak gerekebilir. Öylesine ciddi fundamental hatalar yaptılar, öylesine yanlış pozisyon aldılar ki, takımlarının ipini onlar çekti dense yeridir.**

Kapasiteleri sınırlı ekiplerde kalecilik yapmak hem kolay hem zordur; kolaydır çünkü yenildiğinizde kimse sizi suçlamaz ve kalenize çok top geldiğinden ötürü sürekli oyunun içinde kalır, stressiz ortamda güzel kurtarışların altına imzanızı atabilirsiniz. Aynı anda zordur da zira yenen golü telafi etmek kolay olmayacağından, takım arkadaşlarınızın direnci çabuk kırılır ve karabasanlar üzerinize sık sık çökebilir. Ancak gerek Moldova gerek Estonya geride kalan altı maçın sonunda yedişer gol atarken kalelerinde dokuzar gol görmüş ve toplamda altı-yedi puan almışlar ki, yukarıda andığımız kategorinin içine girdikleri söylenemez.

İsviçre maçına gelinceye dek oynadığı dört maçta dokuz gol atıp bir gol yiyen İngiltere'nin de sıradan bir takım olduğunu kimse iddia edemez; her ne kadar onlar bunun aksini ispata çalışsa da! Öte yandan uğursuzluğa ve lanete inanmadığımız halde **Swiftleri**, **Banksleri**, **Shiltonları** yetiştirmiş mağrur Adalıları, son senelerde sürekli kalecilerin yakıyor oluşuna açıklama getirmek de zorlanıyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pascal Nouma'yı yere göğe koymayanlara

Fatih Uraz 11.06.2011

"Türkiye'de gol atamazsanız öldünüz demektir. Bu yüzden her maçtan önce anneme telefon ederek 'Şimdi arıyorum çünkü bitiş düdüğünün ardından sağ kalıp kalamayacağımdan emin değilim' derdim!"

Elinizi vicdanınıza koyarak cevap verin; şimdi bunlar söylenecek sözler mi, doğru olabilmesi mümkün mü, akıllı ve sağduyulu bir kişinin senelerdir para kazandığı, saygı ve sevgi gördüğü, baş tacı edildiği bir ülke hakkında yalan dahi değil iftira kapsamında algılanacak o cümleleri kurması (eğer yazılanlar gerçekten onun ağzından çıkmış ise) **nankörlüğün zirvesi değil midir?**

Tamam, Türkiye "Yediği onca herzeye karşın kendini âlemin en akıllısı ve dürüstü zanneden, kimseyi kolayına beğenmeyen, yapılan zulümlerin çoğunlukla yapanın yanına kâr kaldığı, kavgacı tabiatlı insanların" vatanı! Tamam, "Burada şike de yapılır, teşvik de verilir, hakem odası da basılır, kulüplere kalpten ve göbekten bağlı faniler yalanın bamtelini sıkça titretir, soyunma odasına sinek ilacı sıkılır, maç bağlayan idareci kendisini dinlemeyen futbolcularına devre arasında 'Eğer beni yalancı çıkarır ve yenilmezseniz anam-avradım olsun kendimi vururum!' der ve ağlar, milli maçta karşı takım yetkilileri 'Ne yapıyorsunuz, özel maçta bu kadar gol atılır mı?' diye azarlanır, uçağın çıkış kapısında hoşgeldin denmeden yabancılara öpsünler diye Türk bayrağı uzatılır, saha içinde yerli-ecnebi ayrımı yapılmaksızın futbolcular dövülür" ama **kimse gol atamadı diye öldürülmez.**

Merak etmeyin ilk anda akla gelip takılan "Basınımızın doğru yazma alışkanlığı pek yoktur; sakın bu da masa başı haberi olmasın!" endişesi bizim kafamızı da kurcalamadı değil; hoş yıllardan beri kurcalamadığı an var mı ki! **Ama bu sözleri dünyaca ünlü World Soccer dergisinin haziran sayısında Nouma resminin altında okuduk;** yani gerçek olma ihtimali yalan çıkma ihtimalinden kat be kat fazla.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taffarel'in Muslera'yı eğitmesi lazım

FATİH URAZ 14.06.2011

Güzellik-çirkinlik, iyilik-kötülük, cazibe-iticilik gibi yığınla kavram göreceli olduğundan ve üzerlerinde mutabakata varılamadığından "En iyi kaleci, en yetenekli futbolcu, gelmiş geçmiş en iyi artist, resmin zirvesi,

müziğin divası" gibi ifadeler bağlayıcılık arz etmiyor. Galiba en akılcı yol özellikleri ve hünerleri abartmamak.

Mesela file bekçilerine bakalım; en iyi kaleciyi seçerken neleri baz alacağız ve hangi kriterlere öncelik tanıyacağız ki Süpermen'i bulalım. **Casillas** neredeyse bir Maserati kadar hızlıyken **Dassaev**'in yarısı kadar olsun yan toplara hâkim değil. Sakatlanana kadar sayısız güzel kurtarışın altına imzasını atan **Buffon**, defans arkasına atılan toplara sıradan bir kaleciden bile daha yavaş gidiyor ya da gitmiyor. Sıkça adını andığımız **Gordon Banks** bizce müthiş bir kaleciydi ve illa bir sıralama yapmak gerekse "Siyah Örümcek" **Yaşin**'in hemen arkasına onu koymak gerekirdi. Gelin görün ki 50'li yıllara çıkmamacasına damgasını vurmuş efsanevi **Bert Trautman** onun için "Kafadan hafif çatladı, zaten Pele'nin vuruşunu da yanlış yerde beklediğinden şansına kurtardı!" diyor. Hâlbuki sayısız kereler seyrettiğimiz o kurtarış da kanaatimizce başından sonuna Banks'in yaptığı herşey mükemmel. Dikkat edin aynı karelere bakıyoruz ayrı sonuçlara varıyoruz...

Arconada ve Casillas'ın çabukluğuna, Banks ve Buffon'un reaksiyon hızına, Trautman ve Kohl'un cesaretine, Van der Saar ve Higuaita'nın top tekniğine, Yaşin ve Zoff'un soğukkanlılığına, Iribar ve Campos'un çevikliğine, Camus ve Boehr'in zekâsına, Dassaev ve Mlynarczyk'in yan top hâkimiyetine, Yaşin'in ve Ducadam'ın penaltı kurtarma hünerine aynı anda sahip bir kaleciyi bulup getirirseniz tabii ki fikrimizi değiştiririz!

Ama dersiniz ki en tatlı kaleci (Kafadan çatlak anlamında değil sempatik manasında) kimdir; yukarıda izaha çalıştığımız hususları es geçip "Geçen hafta seyrettiğimiz ve adını da bilmediğimiz o müthiş kaleci" diyebiliriz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzüğü takmak değil yakıştırmak önemli

Fatih Uraz 18.06.2011

İnanın kendi takımımız kazanmışçasına, öz çocuğumuz en iyi oyuncu seçilmişçesine, şampiyon olmanın onuru üzerimize miras kalmışçasına sevindik Dallas'ın ve Nowitzki'nin mutlu sona ermesine.

ABD gibi atılan her adımın, sarf edilen her sözün, elde edilen her zaferin ucunun bir yerlerden dönüp dolaşıp paraya tahvil ettirildiği bir coğrafya da insanlar Nowitzki'nin, ona milyon milyon dolarlar kazandıracak ticari fırsatları umursamayışını hayretle, beri yandan da takdirle izliyor.

Maçın son düdüğünün ardından sessizce soyunma odasına gidip ağlaması, tekrar sahaya döndüğünde utangaç, saygılı ve alçakgönüllü konuşması, "**Benim için tek önemli şey bu yüzüğü takmaktı**" deyip kazandığı titrin ona getireceği inanılmaz gelir artışlarını umursamayışı halkın büyük çoğunluğu etkilemiş durumda.

Öyle ki hâlihazırda en iyi oyuncu gösterildiği halde parmağına yüzük takamamış LeBron James'e "Er ya da geç NBA şampiyonluğuna ulaşacaksın ama asla Nowitzki gibi onu kendi tarzında kutlayamayacaksın!" diye yorumlar dahi yapılıyor. Nowitzki bırakın başarıda aslan payını kendisine çıkarmayı bir tarafa, umursamıyor bile. Marka olma kaygısı yok, en iyinin kendisi olduğu iddiası yok; hatta ilk yarısında beklenenin çok altında kaldığı son maçla ilgili "Zorlandığımı görünce inisiyatif aldı ve sayı yükünü sırtlandı" diyerek Jason Terry'i yücelten açıklamalar yapıyor. Ki o Terry Alman yıldızın potayı neredeyse unuttuğu anlarda yanına gelip kulağına "Şut çekmeye devam" deyip onu teşvik etmesiyle ve maç sonunda "Tanrı'nın yardımıyla bunları

başardım" demesiyle de övgüyü hak edenlerin başında geliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimi 40'ta bırakır kimi 40'ta başlar

FATİH URAZ 21.06.2011

"Kariyerinin zirvesinde; Manchester formasıyla fantastik işlerin altına imzasını attı. **Sadece saha içinde değil, soyunma odasında ve saha dışında da mükemmel bir insan Van der Saar.** Ama unutmamalı ki 40'lı yaşlarda sert düşüşler ansızın gelir. Onu öyle bir pozisyonda görmeyi asla istemem; Edwin'e tavsiyem, standardını düşürmemesi yönünde olacak. **Bir yıl daha oynamak risk almak demektir, futbolunun gibi tepede bırakabilen kaç kişi var ki? O gerileme dönemi yaşamaması gereken bir kaleci.**"

Bu sözler **Alex Ferguson**'un ilerlemiş yaşına karşın neden hâlâ dünyanın en iyi teknik adamları arasında gösterildiğini ne de güzel anlatıyor, değil mi? İskoç hoca, Peter Schmeichel'la birlikte Manchester United'a son çeyrek asırda gelmiş en iyi kaleci denen Van der Saar'a bu tavsiyeleri Şampiyonlar Ligi finali öncesi vermişti. Düşünsenize; yerküre üstünde klas eldiven sayısı iki elin parmaklarını geçmiyorken, kaleciniz ilerlemiş yaşına karşın muhteşem performans gösteriyorken, onun yerini dolduracak isim bulmakta zorlanacağınız aşikâr iken; diyelim ki buldunuz, en azından 20 milyon avroyu kulüp kasasından çıkarmanız gerekiyorken, hasta eşine daha fazla vakit ayırmak için kariyerini sonlandırma kararı almış bir numaranıza **böyle seslenmek için Ferguson olmak gerek!**

Üzülerek ifade etmek gerekirse Van der Saar ayarında bir kalecimiz yok, geçmişte de hiç olmamıştı. Eğer olsaydı inanıyoruz ki; kale önünde bastonsuz bekleyebildiği müddetçe gerekirse hakkında kanun hükmünde kararname çıkarılır, aman etme eyleme, bizi sensiz bırakıp gitme tarzı abartılı yakarışlarla başının eti yenir, duygu sömürüsü yapılır, tabiri caizse ölünceye dek kaleyi beklemesi istenirdi! Elbette çuvallamaya başladığı an "Tamam, iyi hoş da bırakacağın zamanı da bileceksin; şahken şahbazlığa düşmeyeceksin!" tarzı sallama hakları saklı tutulduktan sonra!

Aslında olgunluk döneminde kaleciliğini inanılmaz geliştirerek resital üstüne resital sunan Hollandalıyı değil, 40 yaşından sonra kaleci olmaya karar veren bir ev hanımını anlatacaktık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Coşkun Özarı, Beckenbauer, Messi

Fatih Uraz 25.06.2011

Futbol dünyamızın asalet ve zarafet elbisesini kendisine en çok yakıştıran, üzerinde en güzel taşıyan insanı Coşkun Özarı hocamızı maalesef kaybettik. Topa iyi vurmak, teknik adamlığın hakkını vermek elbette önemlidir, takdire şayandır; ancak altını doldurabilmek, geniş kitlelerin sevgi ve saygısını kazanabilmektir asıl

olan. Kaybetmesini bilebilmek, mağlubiyeti hazmedebilmek, yenilirken seviyeyi koruyabilmekse herkesin harcı değildir.

Milli Takım'da oynatarak çocukluğumuzun en büyük hayalini gerçekleştirme mutluluğunu bize bahşetmesine tabii ki minnettarız. Ama şuna inanmanızı isteriz ki yanında geçirdiğimiz bir sene de en az o formayı giymek kadar güzeldi. **Asla kızmayan, sinirlenmeyen, sürekli moral veren, alt perdeden ses tonuyla son derece babacan konuşan, kötü neticelerde kurban aramayan sıradışı bir kişilikti.**

Uzakdoğu'nun ünlü düşünürü Konfüçyus'un "Asaletten kaynaklanmayan kibarlık gerçek kibarlık değildir" sözünün canlı ispatlarından birisiydi. Rol yapmayıp kendisi gibi davrandığından ötürü konuştukları kulağınızda takılıp kalmaz, kalbinizin derinliklerine nakşederdi.

Hiç unutmayız bir gün canlı yayında ünlü bir yazar kendisine doğru dönüp "Ah hocam ne olurdu benim kalemimden de sizinki gibi bal damlası" demekten kendisini alamamıştı. **İmkânsızlıklar denizinde onurla, şevkle, çok cüzi para karşılığında çalıştığı Milli Takım'a o büyük futbol bilgisine ve filozofik kişiliğine karşın verebileceklerinin tamamını veremedi.** Çünkü katile elbiselerinin Sümerbank'tan alındığı, maçlara tarifeli seferlerle gidildiği, otelde yapılan telefon görüşmelerinin, içilen kolaların cepten ödendiği, maç ayakkabıları ve eldivenlerinin evden götürüldüğü, rakip oyuncuyla forma değişildiğinde futbolcular hakkında soruşturma açıldığı, koca bir yıl da üç-dört maçın oynanabildiği, üstelik de müsabakadan sadece iki gün önce otelde biraraya gelip ter idmanı yapılabildiği, oyuncuların yabancılardan korktuğu bir ortamda, Milli Takım'ı Herrera-Ferguson-Mourinho üçlüsü dahi çalıştırmış olsa değişen bir şey olmazdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aklı olan kaleci buralara gelmez

FATİH URAZ 28.06.2011

Ara sıra dostlara "İyi ki İngilizlerin bizi silindir gibi ezdiği maçların birinde oynamışım! Baksanıza onlara karşı oynadığım 0-0'lık maçı ve o yıl dünyanın en iyi yedinci kurtarışı seçilen Hataley'in kafa şutundaki hünerimi kimsecikler hatırlamıyor!" diye takıldığımız olur. Aynı dertten mustarip meslektaşları unutarak.

Geçenlerde bir spor dergisinde Britanya Adaları'nın yetiştirdiği son iyi kaleci Peter Shilton da benzer yakınmaları dillendiriyordu. "1970'te Gordon Banks'in arkasında beklerken 3-1'lik Doğu Almanya maçında iyi performans gösterince Alf Ramsey'in gözüne girmiştım. Banks trafik kazası sonrası görme problemi yaşadığındaysa birinci kaleci olacaktım. 1973'te Wembley'de oynadığım Polonya maçı ise beni yeniden geri plana itecekti. Dünya Kupası finallerine gidebilmek için onları mutlaka yenmemiz gerekiyordu ve bunu yapacak kadroya da sahiptik. Ancak Tomaszewski adlı bir kaleci kalesine gelen hemen tüm topları kurtararak hayatının maçını çıkarınca, oyun 1-1 sonlanacak ve 74 Almanya'da biz olamayacaktık. 1990 Dünya Kupası vizesi de ne tesadüftür yine Polonya'dan geçecekti. Kendi sahalarında neredeyse tek kale oynadıkları maçta geçmişte Tomaszewski'nin yaptığını bu kez ben yapacak ve İngiltere'ye final vizesini veren kişi olacaktım. İkinci Polonya maçında yaptığım harika kurtarışları bugün hatırlayan tek kişi bile yok, ama 73'te yediğim golü kimse unutmadı. Zaten o golden sonra Alf Ramsey görevi bırakmış, yerine gelen Don Revie de kaleyi Clemence'ye teslim etmişti."

Bu kısa mazi turunun nedeni **Bursaspor'un yeni transferi Scott Carson**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konuşmayı seven bir başkan galiba

Fatih Uraz 02.07.2011

Spor basınının çiçeği burnunda başkanın "Dakika bir gol bir, dakika iki gol iki!" diyerek hatalarının çetelesini tutmasında fayda var; zira şu âna dek söyledikleri ve çizdiği portreyle belli ki rakip forvetlere gollük paslar vermeyi sürdürecekt!

İşadamlarının futbol kulüplerine ve Futbol Federasyonu'na başkanlık yapmasına öteden beri taraftar değiliz. Taraftar değiliz çünkü olaya bakış açıları ve sorunlara yaklaşım tarzları sadece görünüşte akılcı ve mantıklı; gerçekteyse hayalci ve memleket gerçeklerinden uzak bir zihniyetin yansımaları.

"Profesyonelleri ya da mesleğinde sivrilmiş kalburüstü insanları etrafımda toplarım, mührü elimde tutmak şartıyla sorumluluğun taksimatını yaparım, aksayan dışlıların yerine yenisini monte ederim, işinin hakkını vermeyeni kapının önüne koyarım, prensiplerimden asla taviz vermem, iş hayatımda yaptıklarıma bir bakın anlarsınız nelere muktedir olduğumu!" imalarını ufak tefek rötuşlarla hemen tüm işadamları başkanlarda görebilirsiniz. Onlara göre para kazanan ve şirket, holding yöneten insanlar spor kulüplerini hayda hayda yönetir.

Korkarız salon sporları için geçerli olabilecek bu anlayış, herkesin, yerine göre kurt- çakal- aslan- tavşana kolaylıkla dönüşebildiği futbol dünyamızda anlam ifade etmeyebilir. Tüccar başkanların kulüplerine verdikleri zararın kısa bir özetini çıkaralım isterseniz; Süren- Cansu- Canaydın- Polat'ın saygın insanlar olduğuna şüphemiz yok, halis niyet taşıdıklarına da; ancak Galatasaray'ın saygınlığı yerlerde sürünüyor, borç diz boyu, taraftar karamsar iken onlara başarılı demek mümkün mü?

Beşiktaş'ı anlatmaya kalksak kitap değil ansiklopedi yazmak gerek; duruş duruş deyip hiçbir konuda aldığı kararın ardında duramayan, transfer ederken dünyaları ödeyip satmaya kalkıştığında bir cebe para koyup yollamadığı kalan, kiraya verdiği oyuncusuna para ödemeyi sürdüren, kulübü anormal borçlandırıp kendine mahkûm eden, sıkıştıkça kulüp hisse senetlerini yavaştan yavaştan satan, bir türlü oturaklı ve güven veren başkan resmi çizemeyen Demirören'le koca bir çınar batağa gidiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyle golle kaleci maç satar mı

FATİH URAZ 05.07.2011

Türkiye'nin spor da hesaplaşmayı çok önceden bitirmesi, kalemlerin kırılıp demir parmaklıkların aralanması, mikropların temizlenip ortamın sterilize edilmesi gerekirdi. "Yeterli cesarete sahip olmayan yargıyla, siyasi

iradeyle desteklenmemiş teçhizatı eksik eğitimsiz polisle, sürekli halının altına süpürülmüş tozların varlığını bilen ancak almaktan korkan insanlarla" arzulanan temiz eller operasyonu gecikti.

TBMM çatısı altında soruşturma açıldığı, hakemlerin- futbolcuların- hocaların- yöneticilerin karıştığı kimi yasa ve ahlak dışı girişimler tesbit edildiği halde sonucun kestirilemeyeişi, kamuoyunun vahim sonuçlara hazır görülmeişi, en önemlisi de uzun yıllardır her kesimden insanın bir şekilde bu eğretiliklere bulaştığının hissedilmesi davaları göstermeliğin ötesine taşıyamadı.

Kim ne derse desin gündeme bomba gibi düşen şimdiki gözaltılar ülkede son yıllarda esmeye başlayan geçmişten hesap sorma dalgasının tezahürüdür. En kudretli makam sahiplerinin dahi koparılan onca yaygaraya karşın yargıç önüne çıkarıldığı ve büyük hesaplaşmanın başladığı günümüzde, neredeyse Meclis'teki 550 parlamenterden daha güçlü dokunulmazlık zırhına sahip kulüp başkanlarıyla 400 küsur gramlık meşin yuvarlakla haşır neşir oldukları için kendilerini evrenin en vazgeçilmez fanileri zanneden futbol aktörlerine de sıra gelmeliydi.

Gözaltına alınanların masum olup olmadığını bilemesek de Türkiye'de başarı adına her türlü illegalitenin yıllardır denendiğinin farkındayız. O cihetle suçsuz insanların bir an önce aklanmasını dilerken sıranın, hesap verme sırasının futbola geldiğini görmekten bahtıyarız. Futbol dünyasında gözlerimiz ve kulaklarımızla şahit olduğumuz onca çirkin olayın ardından umudumuzu iyice yitirmişken ortalığın karışmasından da ziyadesiyle memnunuz. Kralın çıplak olup olmaması bizi zerrece ilgilendirmiyor zira Türkiye'de kral yok ki üzerinde elbise olsun ya da olmasın!

Bilgi akışı sürdükçe yeni değerlendirmeleri tabii ki yapacağız deyip sözü bir numaralara getirirsek; "Gereksiz penaltı yaptıran, kırmızı kart gören, boşa çıkan, topu rakibin önüne yumruklayan, sakatım diyen, hatta hatta maç esnasında direğin yanına çömelip kahve içecek kadar pervasızlaşan" kaleciler gördük, işittik ama örneğin Fenerbahçe-Kayserispor ile Sivasspor-Fenerbahçe maçlarında Volkan Babacan ve Korcan'ın yaptığı tarzda vahim hatalarla takımlarını satan file bekçilerine hiç rastlamadık!

Bırakın akıllı olmayı, kuş kadar beyine sahip bir kaleci dahi maç satacak olsa tv kameraları karşısında öyle ekstrem goller yememesi gerektiğini bilir. Kaldı ki Volkan'ın yediği gol hatadan ziyade geri pasta topu dan-dun vurmayıp oyuncusuna kazandırmak isterken yaşanan bir şanssızlıktı. Keza bu sütunlarda kaç kere Korcan'ın kuvvetli reaksiyona sahip olduğu halde "Yanlış pozisyon alma, kalesini gereksiz boşaltma, frikiklerde, şutlarda ve karşı karşıya kaldığı anlarda doğru teknik kullanmama" gibi fundamental eksiklikleri olduğunu da vurgulamıştık.

Eğer Korcan maç satmakla suçlanacaksa o vakit Bursaspor'un yeni transferi Scott Carson 2007'de Hırvatlardan, diğer bir İngiliz kaleci Green de 2010'da Amerikalılardan yediği gollerden dolayı tutuklanmalı! Kaleci Volkan Demirel'in 2008'de Çekler karşısında aldığı gereksiz kırmızı kartla, Rüştü'nün yine aynı turnuvada yarifinal maçında boşa çıkarak Alman Kloze'ye hediye ettiği golün hesabını da soralım! Unutmadan en iyi kaleci sıralamasında daima birinci gelen Lev Yaşin de SSCB-Kolombiya maçında kornerden gol yemişti; onu da soruşturmaya dahil edelim. Aynı mantığı sürdürecektir olur isek 1970 Dünya Kupası'ndan İngilizler Gordon Banks hastalandığı için elenmişti; Banks da Almanlardan maça çıkmama karşılığında para almış olamaz mı?

1980-81 sezonunun son maçında Adana deplasmanında Demirspor'a karşı mücadele ederken sakatlandığı için oyundan çıkan Trabzonspor'lu Şenol Güneş'e de "Niye çıktın? Senden sonra diğer kaleci iki gol yedi ve Rize düşerken Demirspor kümede kaldı!" diye hesap soralım mı! Yaşar'dan Ankara'da havada 180 derece dönerek kendi kalesine yumrukladığı golün izahını da isteyelim mi? Böyle mantık olur mu?

Avuçlarımız patlayıncaya kadar kim bu soruşturmaları açtıysa, bilgi topladıysa, korkmadan futbol baronlarının üzerine yürüdüyse alkışlamaya hazırız; yeter ki ciddi iddiaların arasına Korhan'ın yediği gol gibi işi sulandıracak eklemeler yapılmassın. Bir de mademki temizlik harekâtı başladı, isim ve takım ayrımı yapılmaksızın tüm ahlaksızlardan hesap sorulmalı ki soruşturma bir kesimi hedef almış durumuna düşmesin. Elin oğlu Juventus'u bile alt kümeye yollarken biz de gelin köşesinden bucağından kim bu işlere bulaşmışsa defterini dürelim!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşvik primi yasallaşmalı

Fatih Uraz 07.07.2011

"Duy ama aldırma, bak ama görme, bil ama konuşma!" tiyatrosunun perdesi belli ki kapanıyor ve soruşturma nasıl neticelenirse neticelensin kolayına açılmayacak, açılmayacak. Öyleyse değişim zamanı...

Bakın kanunlar önünde istediğiniz kadar "şike" ve "teşvik primi"ni aynı kefeye koyun, **futbol aktörlerini teşvik priminin kötü olduğuna inandıramazsınız**; ne vicdanen ne mantiken!

Türkiye'de teşvik priminin bilerek ya da bilmeyerek kısıyından, köşesinden geçmemiş takım bulmak mümkün değildir. Bunun aksini iddia edenler ya yalan söylüyordur yahut da çok saftır; şüphesiz teşvik primi almayanlar vardır ama futbolun içinde yıllarca yer alıp da bu yalın memleket gerçeğini bilmiyor pozu takınmanın adı dürüstlük değildir.

Konu kimi oyuncuların menfaat karşılığı sahaya çıkmaması yahut çıktığında golü bilerek atmaması, kalecinin topu isteyerek tutmaması, hakemin taraflı yönetimi ise ve ortada baskı-tehdit-şantaj varsa, tesbit edildiği anda buna cüret eden ahlaksızların hayatı karartılsın. Ancak **konu Türk insanının klasikleşmiş laçkalık hastalığıysa ve zirveden de altlardan da uzakta olmanın rahatlığıyla bedenlen ve ruhen çoktan tatile çıkmış takım oyuncularını teşvik priminden gayrısı canlandırmıyorsa; serbest bırakın gitsin bu illeti! Tabii ki resmen yapılması ve vergisinin dahi ödenmesi şartıyla**, aynen devlet eliyle kumara müsaade etmede olduğu gibi! Önleyemiyorsan bari kontrol et gibisinden!

Şimdi bazı kurnazlar sakın ola "Öyleyse uyuşturucuyu da devlet eliyle satıp vergisini alalım!" saçmalığına kalkışmasın; unutmadan o dahi kimi coğrafyalarda tartışılmıyor değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şike yapmasını dahi bilmeyen kulüpler

Fatih Uraz 09.07.2011

Siyasetçileri, paşaları, bürokratları derken yavaş yavaş şaibeli işlere bulaşmış tüm kurumları, kişileri etkisi altına alan ve Richter ölçeğiyle dokuz şiddetinde deprem gibi sallayan hesap sorma dalgası, şükürler olsun ki

nüfusun en az yarısının onunla yatıp kalktığı futbola da elini attı nihayetinde.

Kesinleşmiş yargı kararı alınmadan hüküm vermenin doğru olmadığı dillendirilse de hiç kusura bakılmasın tam 38 senedir benzer hadiselerle o kadar çok rastladık ki, mahkemelerin vereceği hiçbir karar “Türkiye’nin kirli bir futbol geçmişine sahip olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi” gerektirmez.

Ülke insanımızın genlerinde ezelden beri var mıydı yoksa son yıllarda mı bozulduk, emin değiliz lakin para-mevki- karşı cins ilişkilerine nüfusun büyük çoğunluğunun zaafı var. Seneler önce yakın bir dostumuz tesadüfler neticesinde alt liglerden bir kulüpte başkanlığa seçilmişti. Son derece muhafazakâr, kişi haklarına saygılı, yardımsever bu dostumuz takımı şampiyonluğa oynamaya başlayınca sanki evrim geçirdi ve yalnızca birkaç hafta içinde oyunu kuralına göre oynamaya başladı!

Onu yakinen tanıyan ve seven bir kişi olarak “Hiç tarzın olmayan işler yapıyorsun, rakipleri sindirmek, yıldırımak, bazı maçlara teşvik primi göndermek sana yakışıyor mu?” dediğimizde Türk insanının en bariz savunma taktiği olan “Biz böyle yöntemlere tenezzül etmek istemiyoruz ama rakipler yapınca aynı silahla onlara karşılık vermek zorunda kalıyoruz!” diye kendini aklamaya çalışmıştı. Kendisine “O zaman nerede kaldı kaliteyle kalitesizliğin farkı? Aynı yollara tevessül edecek olursan başkalarını tenkit etme hakkını kaybedeceksin, kendi kişiliğini inkâr edeceksin” dememiz tabii ki rüzgârın kayadan aldığı toz hükmünde kalmıştı!

Futbolun aktörlerini, daha bir hafta öncesine kadar büyük saygı gören kimi zatları demir parmaklıklar arkasında görmek büyük çoğunluk gibi bizim de içimizi acıtıyor ancak zaman acıma, Pollyannacılık oynama, yapılanlara mazeret bulma zamanı değil; zaman temizlik ve arınma zamanı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hah hah ha!

Fatih Uraz 12.07.2011

Bu kadar komedyenin yaşadığı, en ciddi olayların dahi söylenen bir sözle, bir mimikle mizaha dönüşebildiği Türkiye’de, nasıl olur da Charlie Chaplin çapında evrensel yıldızlar yetişmez, izahı zor.

Fenerbahçe’ye duydukları sevginin gözlerine perde çektiği kimi kalemleri, yazdıkları daha doğrusu karaladıklarıyla insanları tebessüm ettirdikleri ve gazeteci nasıl olmamalıyı gösterdikleri için tebrik etmeye niyetlenmişken, geri planda sırasını bekleyen diğer mizah starlarını görünce kararımızdan vazgeçtik!

Ömrünün hatırı sayılır kısmını yurtdışında geçirdiğinden olsa gerek futbolumuzun gerçeklerini layıkıyla algılamada sorun yaşadığı gözlemlenen bir yönetici, şike soruşturmasını fırsat bilip kulübünü aklınca olaylardan soyutlamaya, yüceltmeye çalıştı.

Yaptığı gaf acemiliğin sınırlarını aşıyor, zira Türkiye’de “**Paralı şike- hatır şikesi/teşvik primi- hakem bağlaması- siyaset desteğinin arkasına sığınma- rakibi sindirme gibi yanlış yollara tevessül etmeyen kulüp hiç var olmadı.**”

O pirüpak kulüpte sorumluluk üstlenen zat-ı muhtereme tavsiyemiz, eski yöneticilere "Frikikte topa elini uzatırken geri çekip şampiyonluk hediye eden kaleci kimdi? Bir zamanlar futbolcular arasında en yaygın kullanılan araba Doğan'mış ama bunun bizim kulüple ne ilgisi var? UEFA Başkanı'nın karısına pahalı gerdanlık alan yönetici hangi takımdandı? Bazı dönemler Avrupa'da aleyhimize neden hiç düdük çalınmadı" suallerini sorması. Devre arasında stadyum tünelinin içinde Türkçe dışında bir dille iki takım oyuncularını arasında yapılan pazarlığın şahidi futbolcunun adını da isterse veriz, "O arabaları neden hediye ettin" diye sorduğumuz eski yöneticinin muzip muzip gülerek "Sen nereden biliyorsun bunları?" dediğini de anlatırız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtalyan usulü soygun, Türk stili şike

Fatih Uraz 14.07.2011

Korkarız asırlar önce "Türk gibi başla, İngiliz gibi bitir!" diyen elin oğlu yine haklı çıkacak. Başlangıçları ezelden beri iyi yapıyorsak da işlerin sonunu Türk gibi bitirmekten kendimizi alıkoyamıyoruz.

60'lı, 70'li yıllar hüküm sürerken çocukluğumuzun en büyük eğlencesi mahalle arasında oynadığımız maçlar ile hafta sonları gittiğimiz sinemaydı. Elbette yaşımız gereği macera filmlerini seviyor, başrol oyuncularını kötü işler dahi yapsalar destekliyorduk! Aklımızın fazla bir şeye ermediği o zaman dilimlerinde, 'kötü' Kızılderililere karşı 'kahraman' Mavi Şapkalılar'ın safında yer tutuyor, büyük bir ustalıkla bankadan milyon dolarları yürüten soygunculara yakayı eleverdiklerinde kızılırdık!

Özellikle İtalyan usulü soygun filmlerine bayılıyorduk, zira orada arabadan adam seçimine, paraları almaktan peşlerine takılan polisi atlatmaya varıncaya dek hemen herşey bir İsviçre saati kıvamında işliyordu. Ama her nasılsa gözden kaçmış ufak bir detay ya da tesadüfen bırakılmış küçük bir ipucu kanun adamlarının dikkatini çekiyor ve bizim İtalyanlar lirectleri harcama fırsatı bulamadan cezaevinin yolunu tutuyordu.

Biz şanslı bir çocuktuk diyebiliriz, çünkü ortaokula gittiğimiz dönemde güzel bir mahalleye taşınmıştık. Ve o semt de "Ev alma komşu al" atasözünü ispat edercesine efendi insanların arasında yer bulabilmek adına ister istemez kibarlığı- nezaketi- saygıyı öğrenecektik. Ve sokaktan aldığımız o güçlü eğitimle Mavi Şapkalılar'ı değil mazlum Kızılderilileri, soyguncuları değil şerifleri, dedektifleri desteklemeye başlayacaktık. Eğer 21 sene top koşturduğumuz toprak ve çim sahalarda hiçbir hakem bizi sahanın dışına göndermediyse, kötü söze mukabele de bulunmadıysak bunun en önemli nedeni yanlışlarımıza müsamaha göstermeyip yapmamız gerekeni izah eden mahalle büyükleriydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Direğe yaslanarak kahve içen kaleci

FATİH URAZ 16.07.2011

Sol kale direğinin önüne çömelip sırtını geriye yasladıktan sonra sağ eliyle kahvesini yudumlarken, bakışlarından saha da olup biteni dikkatle izlediği anlaşılan o İtalyan kaleciyi, aradan geçen uzun yıllar hafızamızdan söküp attıramadı.

Tabii ki 1994'te fotoğraf dalında Pulitzer Ödülü'nü kazanan Kevin Carter'ın o unutulmaz akbaba ve küçük kız fotoğrafıyla mukayese edilemez ama nedendir bilinmez **sonradan maç sattığı anlaşıldığı için ceza alacak o kalecinin** o vurdumduymaz halini yansıtan o enstantane bizce olağanüstü bir görüntüydü.

Hani eskilerin "Dünya yansa yorganım yok içinde" dediği gibi, **1970'li yıllarda Çizme'de mücadele ederken görüntülen adını bilmediğimiz o kalecinin, o kahveyi neden içme gereği duyduğunu, niçin maç oynanırken direğin yanına gidip oturduğunu hep merak etmişizdir.** Aynen şimdilerde şike soruşturmasında adı geçen Korcan Çelikay'la Serdar Kulbilge'nin hâkim huzuruna çıkış nedenini merak ettiğimiz gibi.

Güzel ülkemizin zarafetten yoksun insanları bilindiği üzere kötü gol yiyen kalecileri anlamaya çalışacağına "Şikeci, beyinsiz, kör, kova, zekâ özürlü!" gibi latif sözlerle adlandırıp, üzerlerinden sittinsene çıkmayacak damgaları yapıştırmayı yeğler! Ama enteresandır şike gündeme geldiğinde son tahkikat başlayıncaya kadar "Varol, Zalad ve Murat Şahin'den başka isim zikredildiğini hatırlamıyoruz!" **Varol Ürkmez yaptıklarını marifet gibi anlatmayı sevdiğinden** (Artık ne kadar doğru ne kadar hayal mahsulü bilinmez) **ve anılarında yer verdiğinden şike bahsi her açıldığında akla gelirken, Zalad'a yapılan yakıştırmalar yedi sene zarfında topu topu dört müsabaka yüzündendir;** Galatasaray- Eskişehir, Bursa- Beşiktaş, Galatasaray- Ankaragücü ile Ankaragücü'nün kaybettiği kupa finali.

Murat Şahin'in bildiğiniz gibi geçmişte Fener formasını giymiş olması eski takımına karşı yaptığı her hatanın adam öldürmüş muamelesi görmesine zemin hazırlıyor. Geçtiğimiz sezon Volkan Babacan'ın Fenerbahçe karşısında yaptığı hatanın da onun mukavelesinin feshine sebep olduğu hatırlandığında, **galiba alınacak en güzel tedbir "sarı-lacivertli formayı geçmişte giymiş kalecilerin Federasyon kararıyla Fenerbahçe'ye karşı oynamasını engellemek!" olacak.**

Sebat-Kayseri arasında oynanacak 90 dakika öncesinde Sebatspor kalecisi Sefer Hakan'ın kendisine gol yemesi için 200 bin avro teklif edildiğini ileri sürdüğü bir olay yok değildi lakin hadise bahis mafyasıyla ilişkilendirilmişti. Dahası orada ihbarı yapan kaleciydi.

Ha, bir de duayen başkan İlhan Cavcav'ın kaleci Petry'i 1996 senesinde oynanan Türkiye-Macaristan milli maçında şikeyle suçlaması gibi ekstrem bir durum vardı ama sonuçta orada işin içinde Türk kaleci yoktu. Hem zaten **necip Türk milleti için yabancılara karşı oynanan maçlarda "hakem bağlamak, oyuncu almak, gözlemciyi kafalamak, rakiplere gözdağı vermek, Osmanlı tokadı ve tekmesiyle tanıştırmak!" ayıp değildir!**

Ünlü bir filozof diyor ki "Asıl olan kötülük yapmamak değil kötülük yapmayı istememektir!" Biz de kalecileri baz alarak diyoruz ki **"Asıl olan şike yapmamak, teşvik primi almamak değil şike ve teşvik primi teklifi almamaktır".** Oldum olası şike yapmadığını sanki marifetmiş gibi açıklayan kalecilere hayret etmekten kendimizi alamayız. Ne demek şike yapmamak; yani "Ahlaksız tekliflerle karşılaştım ve reddettim" demek mi istiyorsunuz? İyi halt etmişsiniz o zaman; acaba paranın miktarında mı anlaşılmadınız yoksa yakalanmaktan mı korkunuz? **Acaba bir an olsun bu adamlar niye benim kapı mı çaldı diye düşündüğünüz oldu mu? Zaten biraz akıllı olan teklifi reddettiğini iftihar vesilesiyle beyan edeceğine "Ben de ne gibi yanlışlık gördüler ki bu teklifi yapmaya cüret edebildiler" diye insani kalitesini sorgulamaya başlar.**

Biz ilk günden beri ihtiyat payını saklamak kaydıyla Korcan için "Maç satacak kaleci öylesine bariz şekilde bunu yapmaya cesaret edemez; topa boşa çıkmak, yan topu kısa yumruklamak, penaltı yaptırıp kırmızı kart görmek gibi yığınla yol-yöntem varken kuş kadar beyni olan Selçuk'un çektiği şutu bilerek içeri atmaz" deyip duruyoruz. Ve ekliyoruz; kalecilik tekniği zayıf, sık sık yanlış pozisyon alıyor, fundamentali eksik, dinamizm ve reaksiyon gücüyle moral eksenli kalecilik yapıyor.

"Araba hediye edildi, 55 bin dolar ödendi!" gibi iddiaların yalan olmasını ümit ederken belki biraz geç olacak ama kendisine bir soru sormak istiyoruz; kendi başkanının Fener sevgisi ortadayken, ortalık söylentilerden kırılırken, son maçta kaçan iki şampiyonluğun ardından sarı-lacivertli camianın üçüncü bir kazayı absorbe edemeyeceği açıkça bilinirken, oynamakta neden ısrarcı oldun ki? Üstelik de sana direk ya da dolaylı teklif çitlatılmışken. Gazetelere düşen "Cezaevinde getir-götür işleri yapıyor!" ibaresi doğru olmasa bile hoş değil, üzücü. Serdar'ın tutuklanmayışı şimdilik teselli edici dursa da savcının talebi altında yatan nedenler henüz ortadan kalkmadığına göre sevinmek için erken!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şikeye mazeret geçmişte kaldı

Fatih Uraz 19.07.2011

İnsanın en çok ağrına giden ne biliyor musunuz; eskilerin deyimiyle dağda domuzu eksik, varlık denizinde yüzen günümüz futbolcularının olsa olsa bir aylık kazançlarına denk bir bedele haysiyetlerini satması!

İnsanın en çok garibine giden ne biliyor musunuz; normal hayatlarında değil bakana, gerektiğinde başbakana, cumhurbaşkanına posta koyacak nüfuza ve zenginliğe sahip anlı-şanlı işadamlarının takımları bir gol atsın, bir puan daha kazansın diye menajer-futbolcu-aracı üçgeninde paralarıyla rezil rüsva oluşu!

İnsan en çok neyi anlamakta zorlanıyor biliyor musunuz; forma aşkının gazetecisinden Federasyon Başkanı'na, sokaktaki alelâde vatandaştan en tahsillisine, en akıllısına varıncaya kadar gözleri nasıl görmez kulakları nasıl duymaz yaptığına.

İnsan en çok neye üzülüyor biliyor musunuz; geçmiş dönemlerde şike yapanların, hatırı sayılır kısmı mecburiyetten buna tevessül ediyordu; zira bırakın kara günlerde imdada yetişecek birikime sahip olmayı, kimi zaman cepte ve banka hesabında gelecek ayın kirasını ödeyecek parası bile olmayan, eğitimsiz, aileden varlıksız, topa usturuplu vurmaktan gayrı elinden, ayağından bir şey gelmeyen, hayatta kalmaya çabalayan insanlardı onlar. Şimdikiler öyle mi?

İnsan en çok neye gülüyor biliyor musunuz; binlerce kişiyi istihdam eden başarılı bir işadamlarının konu gönül verdiği renklere dokunduğunda, onu en az zararla düştüğü çukurdan çıkarmaya çalışırken kişilerin yaptığı yanlışların kulüpleri bağlamayacağını iddia edişine!

İnsanı en çok ne şaşırtıyor biliyor musunuz; aman keyifler bozulmasın, aman marka değeri düşmesin, aman naklen yayın gelirleri kesintiye uğramasın diye başta kulüp başkanları olmak üzere futbol aktörlerinin birkaç istisna dışında olup bitenlerin vahametini anlamayıp eski çarkın aynen sürmesini istemesi! Hoş, istisnalar içinde sesi en yüksek çıkan da camiasının geçmişte ne tür herzeler yediğini bir bilse; Victor Hugo gibi konuşmama orucuna girecek ama bilmiyor işte!

Biliyorsunuz hırsızlık hırsızlıktır ama karnını doyurmak için çalanla zevk için, çalışmadan avantadan yaşamak için ya da zengin olmak için çalan bir değildir; ne toplum nazarında ne de kanun.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yapma Süleyman Abi, bari sen yapma

Fatih Uraz 20.07.2011

İnanması hakikaten zor, hem de çok zor; şike soruşturması kapsamında adları geçen isimlerden bilaistisna hiç kimseye şaşırmadığımız halde her yönüyle çökmüş, dibe vurmuş futbol bataklığının tek solmayan çiçeği Süleyman Seba'nın sarfettiği kimi sözlere inanmakta zorlandık. Öyle ki tekrar tekrar okumaktan kendimizi alamadık.

Efsane başkan Seba hakkında geçmişte kaç yazı yazdığımızı hatırlayamıyoruz; hatırladığımız ve bildiğimiz şey ondan bıkip usanmadan sık sık bahsettiğimizdir. Sık sık bahsediyoruz çünkü günümüz insanının çoktan unuttuğu "asalet", "insanlık", "vefa", "adamlık" gibi unvanları onun kadar güzel taşıyan ve kendisine yakıştıran bir başkasını tanımıyoruz.

Biz Süleyman Abi'yi dilimizin döndüğünce anlatmaya çalışırken "Beşiktaş'ı Şeref Stadı'nın fareli odalarından, futbolcuları yıkanmaktan solmuş eski püskü Çamlıca marka eşofmanları giymekten kurtarıp modern tesislere taşıdığı, plazalar yaptırdığı, kupa almayı unutan bir takımı yeniden zirveye oynattığı" bahislerini hep kısa geçtik. Çünkü o alanda yaptıkları da şüphesiz önemliydi ancak onlar biraz vizyonu, biraz parası olan birkaç adamın el ele vermesiyle üç aşağı beş yukarı kolaylıkla yapılabilecek işlerdi.

Bizim ona duyduğumuz hayranlığın en büyük nedeni "Kaybederken büyük kalmayı bilmesi, ortamı haklıyken bile asla germemesi, hak etsin etmesin herkese saygı göstermesi, gönülleri fethetmesi, Akaretler Yokuşu'na sıkışıp kalmış Beşiktaş'ı tüm Türkiye'nin sevdiği ve saydığı bir takım yapmasıydı."

Onun hakkında ne vakit bir haber çıksa inanın muhakkak yazının altında yapılan okuyucu yorumlarına da göz atarız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş penaltı atmayı kolay mı sandın!

FATİH URAZ 21.07.2011

Aksini iddia edenler olsa da futbol oyununun en dramatik, en heyecanlı, en fazla adrenalin salgılatan enstantanesi maçın kritik ânında kullanılan penaltıyla, iki saatlik koşuşturmanın ardından çekilen beşer penaltıdır.

Beşer penaltı atışları çok zevklidir çünkü 120 dakikalık mücadelenin ardından zihnen ve bedenen tükenme noktasına gelmiş oyuncuların neler yapabileceğini kimse bilemez, tahmin edemez. Yeteneklerin kolaylıkla

körelendiği, 7,32 metrelik hangar misali kalenin klas kramponların gözünde minyatürleştiği, en cesur yüreklerin kolaylıkla ürkek tavşanlara dönüşebildiği anlardır beşer penaltı atışları.

Sadece geçen haftaya bakınca Bayanlar Dünya Şampiyonası ve Kupa Amerika'da hayli maçın neticesinin penaltılarla belirlendiğini ve Brezilya gibi yerküre üzerinde en zarif ve en hünerli bileklere sahip futbolculardan kurulu bir takımın dört penaltı atışından yararlanamadığı görülüyor.

Düşünsenize koca Brezilya'da Thiago, Elano, Santos ve Fred gibi dört oyuncu penaltı kullanıyor ve Paraguay kalecisi Justo Villar sadece Thiago'nun penaltısını kurtarabiliyor zira diğer üç penaltı dağlara, taşlara gidiyor.

'Zico'nun, Socrates'in, Roberto Baggio'nun, Platini'nin, Maradona'nın bile yeri geldiğinde 11 metre atışından topu filelere gönderemediği hatırlandığında tabii ki karavanacı ayakları sıkboğaz etmek istemeyiz. Ancak erkeklerin en yeteneklisi Brezilyalılar ile kadınların her daim en güçlülerinden ABD, toplamda sekiz penaltı kullanıyor ve sadece bir gol bulabiliyorsa, gelin de çıkın işin içinden.

2006 Dünya Kupası finalinde kullanılan 11 penaltıdan 10'u gol olurken yalnızca bir atış direğe çarpmış ve o da şampiyonu belirlemişti! 2011 Bayanlar finalindeyse sekiz penaltı atılırken Japon Kaihori iki, ABD'li Solo bir penaltı kurtararak erkek meslektaşlarına nazire yaptı dense yeridir.

Beşer penaltının sonunda galaksilerarası kupa dahi sahibini bulacak olsa bu kadar penaltı kaçmamalı. Aslında **yorgunluk, gerginlik ve korkunun yanında penaltı kaçmasına sebebiyet veren şey maç öncesi ihmal edilen küçük bir ayrıntı**. Şimdi gidip kaybeden takım hocalarına sorsanız "Onlarca, yüzlerce kez penaltı atışı yaptırarak, idmanda tek penaltı kaçırmayan oyuncum bile maçta topu kaleciye teslim etti ya da topu tribünlere gönderdi, daha ne yapayım ki?" diyecektir.

İyi, güzel, hoş da siz o **penaltı çalışmalarını stressiz ortamda ve zihnen, bedenlen fit oyunculara yaptırıyorsunuz, oysa futbolculara ağır idmanların sonrasında, hakem eşliğinde, en azından o elbiseyi giymiş birisinin komutu altında, maçlarla aynı ambiyans sağlandıktan sonra penaltı attırmalısınız ki, gerçekten işe yarayabilsin**. Hatta hiç şaka yapmıyoruz; performanslara göre ceza ve prim de gündeme getirilmelidir. Yani eğlence ortamında değil işkence ortamında, seyirci baskısı altında, yorgun bedenlere penaltı alıştırmayı yaptırmayan ve rakip takım kalecisini gereğince analiz edip, zaaflarını değerlendirmeyen takımların işi ya şansa ya da kalecilerinin hünerine kalacaktır. 1996-97 sezonunda Gençlerbirliği-Galatasaray kupa maçında beşer değil 15'er penaltı dahi sonucu belirleyememişti ama o gün istisna bir gündü ve iki kalecinin de basireti bağlanmıştı!

Profesyonelliğimiz ilk yılında büyük hoca rahmetli Abdullah Geciç'in uzun yıllar yardımcılığını yapan Galip Türkkân'la çalışma şansını bulmuştuk. 2. Lig'de Boluspor'un şampiyonluk için kıyasıya çekiştiği Mersin deplasmanına gideceği hafta rahmetli Türkkân ilk idmanda bize "Rakibin iki uzun ve yırtıcı santrforu var. Bu ikili bütün hava toplarında kaleciye doğru yükleniyor ve Mersin bizi yıkarsa ancak böyle yıkar" deyip tam beş gün boyunca ceza sahasının dışından kaleye doğru orta yaptırmıştı; elbette sürekli iki-üç oyuncuyu üzerimize salarak. Sonuç mu; Hakemin faul düdüğü çalmamaya neredeyse yemin ettiği maçta golsüz beraberlik!

Hâlihazırda Amerika'da her yaştan kalecilere örneğin yan top çalışması yaptırıyorsak, kalenin önüne iki-üç tane adam yüksekliğinde plastik direk koyuyoruz ki oyuncu varmış havası oluşabilsin. Türkiye'de kaç tane hocadan "İnanamıyorum, kalecim idmanlarda yan topları armut gibi topluyor ama maça çıktığında sanki birisi onu ayaklarından kale çizgisine çiviliyor!" tarzı alaycı yakınmalar duymuştuk. Halbuki antrenmanlarda kalecilerin önüne kimi zaman forvet kimi zaman defans bazen de ikisini birden koymadıkları ve ortamı gerçek maç atmosferine dönüştürmediklerinden ötürü bir numaraların düşük performanslarında kendileri de pay sahibiydi..

Özetle beşer penaltıda kaybedenler "Kurala, beyaz noktanın çukurluğuna, şanssızlığa bahane arayacaklarına ev ödevlerini çalışsalar mesele hallolacak!" Ödev yapmasını sevmeyenlerse Ducadam gibi havada karada gelen geçen tüm penaltıları yakalayan bir kaleci bulmak zorunda!

"Ne yani siz beş penaltıda kazanmayı kolay mı sandınız?"

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener verdiğinden fazlasını sana ödedi

Fatih Uraz 24.07.2011

Bir zamanlar taşıdığı ulvi anlamı şimdilerde yitirmiş olsa bile "Düşene vurulmaz" sözünü düstur edinerek ve kelimeleri olabildiğince dikkatli seçerek **Fenerbahçe-Aziz Yıldırım ilişkisini irdelemek** istiyoruz.

İlk günlerin şaşkınlığını çabuk atlatıp inceden inceden başladıkları **"Şike tahkikatını etkisizleştirme!" operasyonunun dozunu sürekli arttıran kimi yüzkaraları, kafaları karıştıracak, polemik yaratacak hiçbir fırsatı kaçırmayıp psikolojik üstünlük sağlamaya çalışıyor.**

"Dokunulmayan kimse kalmıyor!" diyerek futbolun üstüne çöreklenmiş şikecilerin- teşvikçilerin- zorbaların müstahaklarını bulmasını, onlara verilecek ibret-i âlem cezalarla gelecekte bu yollara tevessül etmek isteyenlerin caydırılacağını düşünürken; bu memleketin "Afgan Kralı'nın hediye ettiği tazyı sattı, yurtdışına tonlarca altını kaçıtırken yakalandı, insanları kıyma makinesinde doğrattı" diyerek başbakanını bile astığını hatırlayınca içimiz kararmıyor da değil.

Evet, "Yalnızca Fenerbahçe'ninkiler değil, Galatasaray-Ankaragücü, Denizli-Beşiktaş, Samsun-Diyarbakır maçları da, 80'lerdeki Adanademirspor-Trabzon, Konya-Sakarya, hatta ikinci ve üçüncü liglerde oynanan ve toplum vicdanında bir şekilde soru işareti yaratan tüm şaibeli 90 dakikalar da mercek altına alınsın ve tahkikatın ucu nereye dayanırsa dayansın, geri adım atılmasın. Ancak herkes bir şekilde geçmişte yanlış işlere bulaştı, denerek şu an adalet önünde hesap vermeye hazırlananlara koltuk çıkılmasın!"

Dikkat edilirse şike davasında Aziz Yıldırım'ın ismi neredeyse diğer tüm gelişmelerin önüne yerleşmiş durumda. **Hani Fenerbahçe ve başkanını özel bir mahkemede yargılasalar yeridir, diyesimiz geliyor! Sadece Fenerbahçe Başkanı oluşuyla değil hastalığıyla, baskın kişiliğiyle, taraftara yazdığı mektupla, hatta hatta sıradışı lafazan avukatının yağıp gürelemesiyle Aziz Yıldırım, diğer sanıklara fark atıyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerliler; akıllı düşman aptal dosttan iyidir

Fatih Uraz 26.07.2011

Hızlı ve kararlı bir açılışla “Şükürler olsun, Temiz Eller Operasyonu geliyor” dedirten şike tahkikatı, maalesef çenesine ve belgesine sahip olamayan yetkililer ile analiz yeteneğinden mahrum basın ve futbol aktörleri yüzünden belirsiz hâl almaya başladı.

Eğer cezaevinde gözlem altında tutulanlar arasında masum insanlar çıkabileceği endişesi duymasak, olup bitenlerin, yazılıp çizilenlerin ortaya çıkardığı mizah şaheseri anların tadını çıkarmaya çalışacağız!

Hukuk fakültelerinde bir soruşturma nasıl katledilir diye bölüm açılrsa, hiç ders kitabına, notlara, yeni yorumlara gerek yok; son üç hafta içinde gazetelere düşen şike haberlerine bakılsa, yeter de artar bile.

Sadece temmuz ayında gelişen hadiseler gösteriyor ki, “Mahkemelerden ve Federasyon’dan çıkacak hiçbir sonuç toplumu memnun etmeyecek zira vatandaşımızın kafasına hükümler silinmez mürekkeple çoktan yazıldı! Baksanıza insanlar hafızalarına ‘bu onlardan bu bizden, şu satılmış şu doğruluğun sesi’ diye kayıtlar düşüyor; devran döndüğünde hesap sormak adına!” Taraftar sitelerinde şu yazarları okumayın şunları okuyun, şu gazeteleri almayın bunları alın diye yorumlar yapılıyor ve o yorumlar hatırı sayılır hit alıyor.

Dikkat ediyor musunuz mevcudiyetleri doğrudan kulüplere bağlı kimi zevatın ağzını bıçak açmıyor. Ağzlarını açsalar ya da ortalıkta görünseler iki çift laf etmek zorunda kalacaklar ve bakırın üstüne ince şerit çekilmiş altın yaldızları ânında dökülecek. Eee, “Alex batan gemiyi kurtardı, Gökhan bugün Maicon’u aratmadı” diyerek zevahiri kurtarmakta mümkün değil zira taraftar masanın üstüne koymuş listeyi ve bir elinde madalya, diğer elinde silgiyle müttefiklerini taltif düşmanlarını kazımak için aportta bekliyor! Yok şimdilerde ucuz kahramanlık yapabilme şansı; kulübün hakkını savunmuyorsan nerde kaldı senin Fenerliliğin, Beşiktaşlılığın? Hoş aksi durumda da toplumun büyük kısmı seni ciddiye almayacak ama o önemli değil ki; sana havayı da veren seninkiler, dolaylı olarak parayı kazandıran da seninkiler!

Şüphesiz ne Fenerli ne Beşiktaşlı, ne diğer kulüplere sevdalı futbolseverlerin bizim tavsiyelerimize ihtiyacı var; dilerlerse bunu tavsiye değil sohbet arası hatırlatması diye de kabul edebilirler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetenekli değil akıllı kaleciye ihtiyaç var

FATİH URAZ 30.07.2011

2010 Dünya Kupası’na bir önceki organizasyonun şampiyonu olarak gelen İtalya, defans yapma dendiğinde yerküre üstünde ilk akla gelen takım olduğu halde, son derece hatalı goller yiyince gruptan dahi çıkamamıştı.

Sakatlanana kadar yeşil çimler üzerindeki tartışmasız en iyi kaleci olan Buffon’sa hatırlanacağı üzere Güney Afrika’da sadece Paraguay karşısında forma giymiş ve o maçı da tamamlayamamıştı.

Bu küçük hatırlatmaları yapmamızın nedeni **Bursaspor-Gomel** arasında oynanan UEFA Kupası maçında yenen basit ve anlaşılması güç goller. Elbette basit derken 21. yüzyılın en iyi kalecisi seçilen Buffon’un bile aynı tarz golü, Paraguay karşısında yediğini gözardı etmemek gerek. Doğrusunu isterseniz **Bursa’nın yediği ve attığı tarzda hediye goller rakip hünerinin değil hocadan başlayıp, kalecide devam eden ve defans oyuncularında biten hatalar silsilesinin eseridir.**

Ceza sahası yan çizgileriyle taç çizgisi arasından kullanılan frikik atışlarında baraja bir oyuncu koymak, günümüz futbolunda neredeyse evin kapısını açık bırakıp içindekileri hırsızın vicdanına emanet etmekle eşdeğerdir! Biz yalnızca üst düzey maçları değil, minikler, yıldızlar, kızlar derken çok geniş bir yelpazede futbol müsabakalarını seyrediyoruz ve şurası kesin ki tüm coğrafyalarda hemen tüm takımlar ölü top varyasyonlarını hayli etkili kullanıyor. Yani 70'li 80'li yıllarda olduğu gibi yalnızca Rivelino, Platini, Bonhof değil, sıradan bir oyuncu dahi sert, kavisli bir şutu barajın üstünden, yanından kaleye büyük maharetle gönderebiliyor.

Görebildiğimiz kadarıyla örneğin **Bursa'nın yediği golde bir değil en az üç hata var; öncelikle barajı tek oyuncuyla kurmak yanlış, orada en az iki oyuncu duvar olmalıydı. İkinci olarak defans hattının barajın hizasında mevzilenmesi gerekirdi;** yani ortalanan topa rakibin vurabileceği hesap edilerek, bu vuruşun olabildiğince geriden yapılması sağlanmalıydı; bu mantalite defans hattının ve kalecinin en stratejik hamlesidir. **Üçüncü olarak da rakip forvetler kaleye yakınlaşmak adına erken hareketlendiğinde onların tuzağına ve provokasyonuna kapılıp içeriye kaçmamak icap ediyordu.** Evet, kaleci Carson'un kale çizgisine yapışıp kalması, Kuzmenok'u takip eden oyuncunun ona topu vurdurma izni vermesi elbette hataydı; ama elin gâvurunun dediği gibi "Prevention is better than cure!"; yani tedavi olmaktansa hastalanmamak daha iyidir. Tabii ki **İbrahim Kaş'ın golünde de Gomel kalecisi Adzimir'in büyük hatası vardı; barajı iki kişiyle kurmayan ve en az 15 oyuncunun önünde dolaşmasına müsaade eden tüm kalecilerin benzer hataları yapması kaçınılmazdır;** herşeyden vazgeçtik topu görme şansı olmuyor ki rahat kurtariş yapma şansı bulunabilsin.

Buffon'un bile Paraguay maçında kendi oyuncularını ileriye çıkarmak istediği ve başaramadığı görüldüğünde, henüz Türkçe konuşamayan ve stil itibarıyla reaksiyon kalecisi olduğu bilinen Carson'dan bunu beklemek ve istemek adaletli olmayacaktır. Bu tip maçın neticesini doğrudan etkileyen uygulamalar, bıkıp usanılmadan antrenmanlarda tekrar edilmedikten sonra, maç kargaşası içinde asla uygulanamaz.

Gaziantepspor-Legia Varşova maçında ise maalesef rakip kaleci Wotciech'in büyük zaafından faydalanılamadı. Legia takımını kimin etüt ettiğini hakikaten merak ediyoruz. Her şutta istisnasız kale çizgisinin en az yedi-sekiz metre önünde pozisyon alan bir kaleciye kolayına rastlayamazsınız. **Öyle bir kaleciye şut atma yerine Gaziantep'li oyuncular aşırıma vuruşlara yönlendirilmiş olsa, inanın şimdi Antep, Varşova deplasmanına çok daha rahat giderdi.**

Huylu huyundan kolayına vazgeçmez derler ki doğrudur; **umarız Antep** bu dostane tavsiyemizi ciddiye alır ve **ikinci maçta en büyük şansları gibi duran Wotciech'in şutları gereğinden fazla önde karşılama yanlışını değerlendirir;** denesinler ve eğer sonuç alamaz iseler biz buradayız! Yalnız tek maçta kaleci değerlendirmek çoğu zaman yanıltıcı olsa bile **Wotciech iyi kaleciye benziyor, biz sadece zaafına dikkat çekiyoruz.**

Legia'nın golünde Karscemarskas'ın herhangi bir hatası yoktu çünkü karşı karşıya kaldığı pozisyonda yapılan vuruş yeterince sertti ve köşeye gitti. Kalecinin eline değen top eğer filelere gitmişse o noktada kaleci hatası olmaması mümkün değildir genellemesiyle yola çıktığımızdaysa **Trabzon kalecisi Tolga'yı Benfica'dan yediği ilk gol sebebiyle eleştirmek yanlış olmayacaktır. Keşke iki el yerine tek el tercihini yapsaydı, muhtemelen topa daha rahat temas edecek ve meşin yuvarlağı kornere gönderecekti.** İkinci golde Kaytan'ın yaptığı vuruşsa mükemmeldi; o golü yediği için hiçbir kaleci tenkit edilemez amma velakin **Tolga'ya tavsiyemiz topa atladıktan sonra düştüğü yere dikkat etmesi olacak.** Onun gibi uzun boylu bir kaleci kalenin bir değil birkaç metre önünde pozisyon almaktan korkmamalı. Demek ki Wotciech'le Tolga'yı toplayıp ikiye bölmek en doğrusu!

Kalecilik atlama zıplama demek değildir; önündeki 10 oyuncuyu bir satranç ustasının taşlarına hükmettiği gibi yönlendiremeyen kaleciler asla büyük kaleci olamaz. İşte size 88 seneden beri neden dünya çapında bir kaleci yetiştiremeyişimizin altında yatan en belirleyici sebep!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sihir, Barcelona, itiraf

Fatih Uraz 02.08.2011

İki gün önce sabah 09:00 sularında çalan telefonu açtığımızda aylardan beri duymadığımız bir ses, hayli heyecanlı bir tonla "Şu an nerede olduğumu asla tahmin edemezsin" diyordu.

Türkiye'nin yaklaşık 12-13 katı büyüklüğe sahip bir coğrafyada "Nereden bileyim senin nerede olduğunu?" demek kabalık olacağından sessizliği tercih ettik ki, saçma soruya saçma cevap vermeyelim.

Bizim Küba asıllı Amerikalı futbol âşığını yerinde oturtmayan şey çıka çıka Barcelona antrenmanı çıkmasın mı! 40 küsur yaşından sonra dışçı olmaya karar verip 20 sene önce çıktığı üniversite kapısına yeniden dönecek kadar gözüpek dostumuza ne yazık ki işitmek istediği şeyleri söylemeyecektik.

"Biliyorum oraya dünyanın en iyi takımından bir şeyler öğrenmek için gittin ama korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın, zira geçmişte onların idmanını seyrettiğimde beşe-iki oynamaktan ve şut çekmekten gayri bir şey yapmadılar. Sen oraya bilmediğin kimi ayrıntıları öğrenme umuduyla gittin ama **Barcelona'nın sırrı altyapısından geliyor. Geçenlerde Xavi'nin röportajında okumuştum 'Bizde 10-12 yaşında futbol okulumuza gelen çocuklara ilk öğretilen şey düşünmektir. Sonra kafayı kaldırıp kendi oyuncuna pas verme aşamasına geçilir' diyordu. Yani İniestaları, Xavileri Guardiola değil Barcelona sistemi çıkarttı ve bugünlere getirdi**" tarzı hatırlatmalar yapacaktık. Ama doğruya doğru; Barca idmanından sonra bize söylediği şey "Dar alanda kısa oyunlar ve dediklerin dışında idmanda bir şey yoktu. Şu Xavi'nin röportajını okuduğun dergi İngilizce miydi ve adı neydi?" olacaktı.

40'ından sonra dış tabipliğine niyetlenen Kübalı dostun şu günlerde kanserle cebelleşen ve yaşı 80'i aşan babasıysa doktor, son derece de saygın bir insan. Çevresinden büyük saygı ve sevgi gördüğünü özellikle belirtiyoruz ki söylediği kimi sözleri ola ki Winston Churchill'in dediği gibi "Bir lafın neden söylendiği değil kimin söylediği önemlidir" ekseninden değerlendirenler çıkabilir diye! Yalnızca ülkemizde değil dünyanın değişik birçok beldesinde hatırı sayılır hayrana sahip **Che Guevera hakkında bizzat şahit olduğu öyle değişik hatıralara sahip ki yaşlı doktor**, romantik devrimci meslektaşları için müspet kanaatleri olan birisinin duyduklarının ardından onları değiştirmeme şansı hemen hiç yok! Ama netice olarak bu yazı bir spor yazısı ve cevap verme şansı olmayan insanları delilsiz infaz etmemek gerek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taçtan gol yemeye devam

O yaklaşık yedi küsur dönümlük yeşil sahalarda "Degajdan, kornerden, orta sahadan atılan golleri bırakın bir kenara, elindeki topu kendi oyuncusuna fırlatmak isterken kendi ağlarına yollayan kaleciler bile gördüğümüz için nasıl yenirse yensin böyle de gol olur mu demeyiz hiç; ama **taçtan da gol yenmez ki!**"

Trabzonspor'un aslında kura çekimi yapıldığı gün turu kaybettiği halde insan hayal ettiği müddetçe yaşar diyerek diklenmeye çabaladığı **Benfica karşısında, ikinci maçın ilk dakikalarında havlu atmasına, bildiğiniz gibi basit bir taç atışı neden oldu.** 2008 Avrupa elemelerinde A Milli Takım'ın zayıf Moldova'yla 1-1 berabere kaldığı maçta da hatırlanacağı üzere golü taçtan yemiştik; aynen 8-0'lık Liverpool-Beşiktaş maçında ikinci golü de taçtan yedik desek yanlış anlaşılmayacağı gibi. Dememiz odur ki, hangi seviyede olursa olsun takımlarımıza taktik idmanı yaptırırken taç atışlarını da es geçmemek gerek!

Kurallar gereği taçtan ofsayt olamayacağına göre hiçbir defans oyuncusunun, arkama adam kaçtığını göremedim, deme şansı yok. Modern futbolu icat ettikten sonra unutup, şimdilerde yabancı hocalardan ve futbolculardan kendilerine futbol öğretmesini isteyen İngilizlerin, ayaktopunu iyi teptikleri dönemlerde literatüre hediye ettiği seçkin sözler vardır! Mesela **"Futbol sağırın ve dilsizlerin oyunu değildir!"** gibi; yani, konuş, der mağrur Adalılar; **konuş, sürekli konuş, ikaz et, yönlendir, yönet, uyar; zira bunları yapmak hem seni oyuna daha iyi konsantre eder hem de takım arkadaşlarının az hata yapmasına zemin hazırlar.**

Hâl böyleyken Benfica'nın golünde kademe yok, eşleşme yok, ceza sahası içinde rakibe baskı yok, hani rakibe istesen bu denli geniş hareket alanı bırakamazsın; vuruşun zayıflığı ile kalenin tam ortasından ağlarla kucaklaşması da cabası! Maalesef Türk takımları kendimizi bildik bileli bu tarz ikramları rakiplere sunmaktan kendini alıkoyamıyor ve konulan hedeflerde çoğunlukla böylesi küçük pürüzler yüzünden bir türlü tutturulamıyor. **O taç atışında Tolga mutlak surette adam adama markaj yaptırmalıydı; zaten konuşan kaleci, çok yetenekli olmadıktan sonra konuşmayan kaleciye tercih edilmelidir.**

Gaziantep'e yazık oldu demektense kendimizi alamıyoruz. İlk maçın ardından Legia kalecisi **Skaba** hakkında bir tesbit yapmış ve demiştik ki "Kale çizgisinin bu kadar önünde pozisyon alan bir kaleciye uzun süredir rast gelmedik; Antep'e tavsiyemiz ikinci maçta oyuncularını şuta değil aşirtma vuruşlara çalıştırması ve yönlendirmesi; sonuç alamaz iseler biz buradayız!" Görebildiğimiz kadarıyla **ikinci 90 dakikada Antep hatırı sayılır sayıda şut fırsatı yakaladı ve muhtemelen oyuncuların aşırı hırs yapmasından ve stresten kaynaklanan nedenlerle isabet kaydına muvaffak olamadı.** Legia kalecisi Skaba'ysa ilk maçta olduğu gibi çok önde değildiyse de hemen her pozisyonda altıpas çizgisinin üzerindeydi; yani eşape vuruşlar için ideal ortamı sunmayı sürdürüyordu. Keşke bize yazık oldu sızlanması yapacaklarına rakibin zaafalarını dikkate alsalardı.

İngiltere Premier Lig'inde ABD'den bile iki kaleci oynarken (ki biri 40 diğeri 37 yaşında ve 40'lık olanı yani **Fridel** bu yaz iki senelik kontrat imzaladı!), Çek'i, Polonyalı, İtalyan'ı, İspanyol'u derken yığınla yabancı kaleci forma giyerken, neredeyse milli takımlarında oynatacak kaleci bulamazlarken **Bursaspor kalktı, gitti Ada'dan kaleci transfer etti. Yeşil-beyazlılar oyun stillerine ve defans anlayışlarına uygun bir kaleci alıp almadığının umarız farkındadır.** Yeri gelmişken sormadan da geçmeyelim isterseniz; hani kendi çalıp kendi oynuyor misalinde olduğu gibi zaman zaman kimi yerli kalecileri, yok dünyanın en iyi 10-20 kalecisi içine kesin girer diye allayıp pulluyoruz ya; niye bir tanesine dahi talipli çıkmıyor? Üstelik de **Buffon** ve **Cech** formsuz, **Edwin van der Sar** emekli iken! Neden dersiniz şu an dünyanın en güçlü takımlarından Manchester United, 20

yaşındaki **David de Gea**'ya deve yüküyle bonservis bedeli ödemeyi kabullenirken bizden kimseye güçlü takımlar talip olmuyor?

Turgay Şeren gitti bir kaç haftada geri geldi, **Rüştü Reçber** gitti La Liga'da yalnızca dört kez forma giyebildi, rahmetli **Ali Artuner** Göztepe aşkı yüzünden İspanya, Yugoslavya ve Hollanda'ya gitme şansını tepti derken, iyi ki varsın **Özcan Arkoç** demekten gayri elimizden bir şey gelmiyor. **Can Bartu, Şükrü Gülesin, Nihat Kahveci, Tugay Kerimoğlu** derken yurtdışında dikiş tutturan futbolcularımız olduğu halde Özcan Arkoç dışında uzun seneler üst düzey kalecilik yapmış bir Türk kaleci daha yok (Avusturya'nın Salzburg takımında oynayan **Şükrü Ersoy**'u tabii ki saygıyla yâd ediyoruz.)

Yani dememiz odur ki **"Ya insanımız kaleciliğe yatkın değil, ya vizyon sahibi değil, ya zeki değil ya çalışmayı sevmiyor ya da iyi eğitilmiyor!"** Karar sizin ama naçizane fikrimiz okyanusta yüzerken boğulmaktan korkuyorlar ve yeterince çalışmıyorlar, çalıştırılmıyorlar!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener düşünce ahlâklı olur muyuz

Fatih Uraz 09.08.2011

Faal sporculuk dönemlerimizde yaşadığımız şeylerin başında "Hasbelkader iyi oynadığımız bir maçın ardından şahsımıza gösterilen teveccühün aşırılığı!" gelirdi. Sanki Kurtuluş Savaşı'nda Atatürk'ün yanında yer almış, tüm cepheelerde harp etmiş, Cumhuriyet ilanında başrolü oynamışçasına gösterilen minnete hayret eder ve inanın nasıl mukabele edeceğimizi bilemezdik. Yalnız arada bir muhababımızı şaşırtma pahasına "Hani kusura bakmayın da niye teşekkür ediyorsunuz? Yapılması gerekeni yaptığım için (ki karşılığında para kazanıyorum) minnet duymanızın âlemi yok. İşim zaten gol yememek ve ancak bunun üstüne birde gol atacak ya da attıracak olursam övgünüzü hak edebilirim" dediğimiz anlar olurdu.

Aslında **konu ahlâk olunca verilebilecek en güzel örnek efsane golfçu Bobby Jones'dur** (1902-1971). Aynı yıl içinde (1930) tüm büyük turnuvaları kazanan tek isim olan ve bu özelliğini halen muhafaza eden **Jones**, kariyerinin henüz başında **kendisine ilk şampiyonluğu getirecek en kritik atışa niyetlenmişken aniden fikir değiştirir ve yanına çağırdığı hakeme "Topa dokundum" der**. İlerleyen yıllarda tenis dünyasının zirvesine oturacak **Jones, topa çok hafif temas etmiş olmalıdır ki kimsenin olup bitenden haberi yoktur**. Jones'un ısrarı sürdüğünde yapacak bir şeyi kalmayan **hakemin "Eli sıkılacak adamsın" diye iltifata teşebbüs ettiğinde alacağı cevapsa gerçekten müthişti; "Ne demek eli sıkılacak adam? Bu, banka soymadığı için bir adamı tebrik etmeye benziyor, ben oyunu böyle oynarım."**

Bobby Jones'u diğer sporculardan ayıran önemli bir özelliği daha vardı, amatör oluşu; büyük paralar kazanabilme şansını sürekli gözardı edip profesyonelliği reddedişi. Reklamlardan servet yapabileceğini söyleyenlere **"Amatör kelimesi Latinceden gelir ve manası sevmek demektir.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suck David de kaleci oldu ya

FATİH URAZ 13.08.2011

Onunla yani David'le üç sene önce karşılaştığımızda "Bu bakımsız Tarzan da kim? Belli ki Jane ona iyi bakmamış!" diye düşünmüştük. Boyu dışında kalan fiziksel özellikleri mübalağasız 10 yaşında bir çocuğunkine eşdeğerdi. O incecik bilekleri, kolları, bacakları neredeyse "hayatımda hiç spor yapmadım!" diye sessizce haykırıyordu.

"Kaleci olmak istiyorum, bana yardımcı olur musun" diye sorduğunda bir yüzüne bir de fiziğine bakıp "Eğer gerçekten istiyorsan neden olmasın ama çalışmalar hayli ağırdır ve yaz-kış, soğuk-sıcak demeden gelmen lazım" diye ikaz etmiştim. Her ne kadar tamam deyip gittiyse de mesleğin içinde geçirdiğim yılların kazandırdığı tecrübeyle gelmeyeceğini; gelse bile devam edemeyeceğini hissetmiştim!

İlk günkü antrenman muhtemelen 15 yıllık ömrünün en ıstıraplı saatleriydi zira idmanı bitiremediği gibi üstüne üstlük bayıldı da! Ama niye yalan söyleyeyim 24 saat sonra onu karşımda tekrar görünce geçici bir şok yaşadığımı ve "Sen hâlâ hayatta mısın?" diye işi şakaya vurduğumu dünmüş gibi hatırlıyorum.

Ertesi gün de geldi öbür gün de, bir hafta sonra da iki hafta sonra da; sanki benimle "Ne oldu, hani bu işi çok iyi bilirdin, oysa gelmeyeceğimden ne kadar da emindin!" diye dalga geçermiş gibi. Öte yandan öyle kabiliyetsizdi ki uzun yıllardır savunduğum "Kalecide yetenek değil akıl, sebat ve çalışma aranır, başarıyı emek getirir" tezim neredeyse onun yüzünden heba olup gidecekti.

Gelmek isteyen asla gelme denmeyeceğinden "Ee ne yapalım bu da kaderde varmış, çekelim gitsin" diyerek onu çalıştırmaya devam ederken istemeyerek de olsa iki ay sonra bize ondan kurtulma fırsatını verdi. Ne söylesek ya tersini yaparak ya da yüzüne gözüne bulaştırarak cinleri tepemize çıkarınca sinirli bir şekilde "Niye söylediklerimi yapmıyorsun?" dedik ve "Yapamıyorum, ben bunları asla yapamam" deyince de biletini kesiverdik.

Düşünebiliyor musunuz meslek hayatımızın en görünür köşesine Hannibal'ın "Ya bir yol buluruz ya da bir yol yaparız" sözünü naksettiğimiz halde 15 yaşında bir çocuk bize bunun hilafını ispata çalışıyordu. Grup çalışmalarının hayati önem arz eden kurallarının başında "Problemi dallanıp budaklanmadan bitirmek, öyle ya da böyle bir çözüm yolu bulup bulaşıcı virüsün etkilerinden diğerlerini korumak" gelir. Bu sebeple mesleğimizin en sevimsiz kararını o an vererek "Eğer yapamayacağını düşünüyorsan burada olamazsın" deyiverdik ve David'i evine gönderdik.

Bir kaç günlük sessizliğin ardından çalan telefonda David'in annesi "Lütfen son idmanda neler olduğunu anlatır mısın? Soruyoruz ve hiçbir şey söylemiyor ama çok üzgün" diyene dek yaşananları ailesine anlatmadığını bilmiyorduk. Dilimiz döndüğünce meseleyi açıkladığımızda seni birkaç dakika sonra arayabilir miyim diyen annesi söz verdiği gibi yeniden telefon etti. "Özür diliyor ve bir şans daha istiyor David, ve diyor ki 'Bir daha asla yapamam demeyeceğim!'"

Allah sizi inandırсын ikinci başlangıcının ardından haftada üç gün hemen hiç sektirmeden idmanlara gelmeye başladı; öyle ki antrenman süresi önce 1,5, sonra iki, akabinde 2,5 saat oldu ama o asla şikâyet etmedi. Sol eli kırıldığında bile alçıyla geldi ve yalnızca sağına atladı. 30 inç karda dile kolay zeminde yaklaşık 75 cm. kar varken ve plonjon yaptığında beyazların içinde kaybolurken dahi idman kaçırmadı. Bir de hemen her idman yarı şaka yarı ciddi "You are suck / berbatsın!" dediğimiz halde.

Boy uzaması durana kadar ağırlık çalışmasına karşı olduğumuzdan onu halterin altına hiç göndermedik, zira çok çabuktu ve o özelliğini kaybetmemeliydi. Çoğu zaman onu "Arnold!" diye çağırmanın nedeni film starı olmadan yedi kez dünyanın en güzel vücutlu adamı seçilen Arnold Schwarzenegger'in kol kaslarının neredeyse onun bacak kaslarının iki misli oluşuydu.

38 aylık birlikteliğimiz bugün itibarıyla sonlanıyor çünkü Suck David, güzel bir üniversiteden kaleci bursu aldı ve Kolej Ligi'nde forma giymeye başlayacak. Burs almadan önce tabii ki hocası bize seviyesini ve yeteneklerini sordu ve biz de doğru bildiğimizi saklamadan tüm açıklığıyla kendisine izah ettik. Hocasını çalışma aşkı ve öğrenme arzusu öylesine etkilemiş ki, alabileceği en yüksek bursa hak kazandı. Elbette İngilizceye hâkim arkadaşlardan yardım alarak destan gibi bir resume gönderdiğimizi inkâr etmiyoruz. Zaten David'e de "Sanki Casillas'ı anlattım ve korkarım ilk idmanda hocan şoka girecek ve seni ânında sepetleyecek!" diye moral vermeyi aralıksız sürdürüyorum!

Şimdi gelgelelim kıssadan hisseye; hoş bizim ülkede kimsenin tavsiyeye ihtiyacı yoktur çünkü bilaistisna tüm vatandaşlarımız ahlâklı, zeki, dürüst ve çalışkandır ama varsın olsun. Hayatımızda gördüğümüz en yeteneksiz kaleci arzuya, tutkuyla çalışarak burs almaya, Kolej Ligi'nde oynamaya hak kazandı ve şimdi de diyor ki, "Mutlaka profesyonel de olacağım". Niye olmasın David, niye olmasın? Böyle candan çalışana Yaradan da yardım eder kul da.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Radyonun hoparlörleri ve olimpiyat

Fatih Uraz 16.08.2011

Yeşilçam'ın Yeşilçam olduğu zamanlarda geniş halk kitlelerinin sevgisine mazhar olmuş film yıldızlarının birkaç şarkı ezberleyip, biraz şan dersi alıp, iki-üç tuvalet diktirtip sahneye çıkması âdettendi. Bu sayede onlar paralanıp banka hesaplarını şişirirken dinleyici kulaklarıysa günlerce kendine gelemezdi! Aynen yedi asır önce Sadi'nin "Civa getirip kulağıma dökün ki sağır olayım, bu sesi ömrüm oldukça bir daha duymamayım!" kabilinden yakındığı gibi...

İşte "Haddini bilmeyen hiçbir şeyi bilemez" misali, değil bülbül misali şakımak, karga kadar dahi sesi vermeyen ünlü bir artist sabun köpüğü gibi başlayıp sönecek sahne hayatı esnasında hedefini "Radyo sanatçısı olmak istiyorum" diye açıkladığında gazinocular kralı Fahrettin Aslan dayanamayıp "Eğer o radyo sanatçısı olursa Allah o radyonun hoparlörlerini patlatır!" diye isyan bayrağını çekmişti.

Şimdi biz de diyoruz ki, **Başbakan, değil sabahtan akşama 2011'den politik hayatı bitimine dek esip gürlesin, milyon değil milyar dolar tanıtım parası harcasın, delegelere katlar- yatlar- şatolar hediye etsin; Türkiye olimpiyatları alamaz, alamamalı da.** Çünkü sporu ve sporcuyla sevmeyen, yalnızca futbolcuyla, basketbolcuyla ve madalya getireni seven, aslıdaysa kendinden başka hiç kimseyi gerçek manada sevmeyen, aktif sporu değil seyirci konumunu yeğleyen, güzel oyuna ve seyir zevkine değil galibiyete odaklanan, milli maçlara hile-hurda karıştıran, kazananın yüceltildiği kaybedenin aşağılandığı, insanların spor salonlarına ve stadyumlarına kavga çıkarmak-hakaret etmek için gittiği, yollarda arabaların insanlardan daha fazla önemsendiği, vatandaşın vekiline- askerine- polisine- yargısına- gazetecisine- sendikacısına- sporcusuna- avukatına- bürokratına velhasıl kendisi dışında kimseye güvenmediği bir ülkeye neden olimpiyat versinler ki?

Lobi yapmak elbette yadsınamayacak derece de önemli bir faaliyettir ancak alanlarında marka olmuş, yaptıkları işle özdeşleşmiş, hayata kendi penceresinden bakabilen, insanlarla sıcak ilişkiler kuracak çapta sanatçımız, sporcumuz, siyasetçimiz, çığır aşan ilim adamımız olmadıktan sonra "Güneşimiz parlak, tarihimiz eşsiz, mutfağımız leziz" ve para saçacağız diye olimpiyat verirler mi bize?

Bir Mandela adının Güney Afrika'ya Dünya Kupası'nı getirdiğini inkâr edebilir miyiz? Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk dışında dünya çapında romancımız mı var? O müthiş yeteneğinin ve sportif başarısının getirisini hiçbir alanda (ne kişisel ne de ülke menfaati anlamında) yeni ufuklara tahavvül ettiremeyen **Naim Süleymanoğlu acep nerededir şimdi? Doping suçlanan diğer cep herkülümüz haricinde bir de dünya çapında bir bayan atletimiz vardı değil mi? Neylersiniz ki o da yasaklı madde kullanımından cezalı!** Dağda domuzu eksik denecek ölçüde servete sahip **Hidayet diye bir NBA oyuncumuz vardı galiba; hani Başbakan'a "Para önemli değil ama hani şu primler!" diye tv ekranları karşısında ettiği laflardan sonra adı modern dilenciye çıkan basketbolcu.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Federasyon başkanı olmak ister miydiniz

Fatih Uraz 20.08.2011

Bir vakitler ünlü işadamı İshak Alaton "Türkiye'de herkes sanayici gibi yaşamak istiyor ama bunu gerçekleştirmek için sanayici kadar kazanması gerektiğini düşünmüyor" demişti. Hakikaten donanım, eğitime, yeteneğe, cesarete, emeğe bakan yok; isteyen sınırsız istiyor.

Memur hukuku avukattan, kahvede oturan vatandaş politikayı siyasetçiden, kaldırım mühendisi futbolu teknik direktörden daha iyi bildiğini düşünüyor ve kimse ikinci bir şahsın kendisi kadar becerikli ve dürüst olacağına ihtimal vermiyor.

Yüzyıllar önce filozofun biri "Dünyada en kolay iş akıl vermek en zor şeyse işe yarar akıl vermektir" derken sanki sizle bizi işaret etmiş! Kimbilir belki de diğer seslere kulak vermeyişimizin altında yatan temel sebep "Başkalarının da kendimiz gibi boş konuştuğundan korkmamız ve itiraf edemeyişimizdir!"

Futbol Federasyonu Başkanı Aydınlar'a adaylığını açıkladığı günden itibaren soru işareti koyup şüpheyi yaklaşıyoruz, çünkü başka aday çıkma ihtimalini dahi kaosa ilişkilendirebilen bir kişinin uzun zamandır doldurulamayan o koltuğun hakkını verebilmesi mümkün değildi. Zaten "Suç bireyseldir, kulübü bağlamaz", "İspat edilirse Galatasaray'ın kupasını alırız", "Kendisine güvenmeyen takımlar Avrupa'ya gitmesin"... gibi sayısız veciz ifadelerle ve "6+2+200(!) yabancı oyuncuya müsaade!", "Etik Kurulu - Yönetim Kurulu arasında dar alanda amaçsız paslarla topu sürekli öldürüp karşı kaleye hiç gitmeyiş!" tarzı örneklerle bıraktığı ilk intibayı pekiştirmesini bildi!

Ancak yiğidi öldürmeden (Niye öldürelim ki, amaç yaşatmak olmalı) son günlerin moda deyimiyse empati yaparak bir soruyu kendimize soralım; **hangimiz şu günlerde Federasyon başkanı olmayı ister?** Birbirinden nefret eden, Avrupa maçlarında dahi düşmanın rakibini destekleyen(!) (Hoş, buna yanlış denemez, zira sporda milliyetçilik ne kadar doğru, tartışmaya açık), ülke de vuku bulan tüm negatif gelişmeleri belirli

camiaların varlığına bağlayan gözü dönmüş taraftarlara sormuyoruz elbette bu suali.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onur'a kapanan kapıdan Tolga içeri girdi

FATİH URAZ 23.08.2011

Kaleciliğin şaşmaz yasasıdır, başkasının yüzüne kapanan kapının aynı anda bir diğerine açılması. Osman Kıbrıs'ta esir düşmese **Rasim Kara Bursaspor'da**, biz kaza geçirmesek **Engin Milli Takım'da**, Engin'in ayağı kırılmasa **Rüştü Fenerbahçe'de**, Recep, Sergen'den o frikik golünü yemese **Volkan sarı-lacivertliler'de**, Onur'un bağları kopmasa **Tolga Trabzonspor'da muhtemelen kaleye geçemeyecekti.**

Elbette yetenek, çalışma, sebat ve şans olmadıktan sonra kale kolayına teslim alınamaz, alınsa dahi uzun süre elde tutulamaz; ancak bütün uzun yolculuklarda o küçücük ilk adımla başlıyor değil mi? İstemediğiniz kadar iyi kaleci olun oynayan meslektaşınız formasının hakkını verdiği sürece sıra size gelmeyecektir.

1980'lerin en iyi kalecilerinden **Toni Schumacher**'i zirveye taşıyan şey menüsküstü; hani dizde iki kemiğin arasında bulunan ve tampon vazifesi gören hilâl şeklinde o kıkırdak parçası! Eğer Nigbur'un menüsküsü üstelik idmanda ya da maçta da değil lokantada masadan kalkarken yırtılmamış olsa Almanya'nın kalesini 1980 finallerinde Schumacher koruyamayacaktı. Yeşil sahalarda gördüğü en korkusuz ve çılgın kalecilerden Toni, kırık eline rağmen (herkesten saklamıştı) üstün performans gösterince altı sene boyunca kaleyi Stein da dâhil kimse ondan geri alamayacaktı.

Ya **Casillas**'a ne demeli? Valencia'da harika bir sezon geçiren **Canizares** kolonyayla ayağını yakınca ayakkabı giyememiş, böylece de Casillas'ın yolu açılmıştı. 2002 Dünya Kupası'nda yaşanan bu hadisenin akabinde Casillas İrlanda maçında iki penaltı kurtardıktan sonraysa Canizares'in kaleyi yeniden alma şansı sıfırlanmıştı.

Geçen hafta Bilbao deplasmanında alınan beraberliğin bir anlamda mimarı olan Tolga'da, Slyvia ve Onur'un arkasında beklerken kendisinden umut kesilmişken küllerinden yeniden doğmadı mı? Aslında Tolga'nın yaşadıklarını Real Madrid'li **Garcia Ramon** ile İngilizlerin yetiştirdiği son klas kaleci **Peter Shilton**'un başına gelenlerle eşleştirmek mümkün. 70'li yılların başında 23 yaşındayken dönemin en iyi takımı Ajax önünde harikalar yaratarak adını duyuran **Garcia Ramon, Miguel Angel** gibi kalecinin arkasına düşme talihsizliğine uğrayınca yaklaşık 10 yıl yedek kulübesiyle içli dışlı olmak zorunda kalmıştı.

Lev Yaşin'den sonra gelen en iyi kalecilerden İngiliz **Gordon Banks**, bilindiği gibi trafik canavarına tek gözünü kaptırarak yeşil sahalardan çekilmek zorunda kalınca, talih güneşi beklenmedik anda **Peter Shilton**'ın üzerine doğmuştu. Ancak bu mutluluk uzun sürmemiş ve 1-1'lik unutulmaz İngiltere-Polonya maçı **Sir Alf Ramsey**'in sonunu getirince yerine gelen **Don Revie** tercihini **Ray Clemence**'ye kullanmış, Shilton da kalenin yeniden sahibi olmak için yaklaşık sekiz sene beklemek zorunda kalmıştı.

70'li, 80'li yılların en iyi kalecilerinden Shilton, her yönüyle sıradışı bir file bekçisiydi ama şanslıydı da! Onun önünü açan 90 dakika kaderin büyük cilvesiyle Wembley'de İngiltere-İskoçya arasında oynanan ve olağanüstü kurtarışlar yaptığı schoolboys maçıydı ve aslında o gün Shilton yedek kaleciydi. Maç akşamı **Maidstone** sakatlanınca sahne alma fırsatı yakaladı ve 80.000 kişinin önünde bu altın fırsatı heba etmeyerek muhteşem kariyerini başlattı. Kısa boyunu uzatmak için evde kendisini asan (boynundan değil tabii ki), 42 yaşına kadar

İngiliz Milli Takımı'nda oynayan, karısını dövdüğü için tutuklanan, 47 yaşında yeniden sahalara dönen enteresan bir file bekçisiydi.

Yeniden Tolga'ya dönersek bu formunu koruduğu müddetçe Onur'un formasını geri alması düşünölemeyeceğı gibi, Tom Amca'nın kulöbesinde sarfedeceğı zamanın Onur'u mutlu etmeyeceğı de aşikâr. Diyeceğımız odur ki "İki iyi kalecinin rekabetinden Trabzonspor kazançlı çıkar" yorumu gerçeğı yansıtmıyor; kenarda oturan ister istemez körelecektir.

Vakti zamanında Leeds'in Leeds olduğı yıllarda **Harvey** ve **Stewart** örneğinde olduğı gibi iki iyi kalecinin sıkça değışerek oynadığına ise futbol sahalarında pek az rastlanılmıştır; üstelik başarı getireceğı noktası da tartışmaya açıktır. Bizim Onur'a tavsiyemiz tam iyileştikten sonra kendince makul zamana kadar beklemesi ve kaleyi alamazsa oynayacağı takıma giderek yeniden vitrine çıkmasıdır. Elbette bunu söylemek için erken zira iyi oynayan kalecilerin en korkulu rüyası "Üst üste hata yapmaya başladığı an moral kondisyonunu ve özgüvenini kaybetmesi, ve kaybettiklerini yerine koymakta zorlanması"dır ve bu durum her an vuku bulabilir; sakatlık riski de cabası.

Pumpido ayağını kırıncı **Goicoechea**, **Paglicua** sakatlanınca **Buffon**, **Enke** rahatsızlanınca **Neuer** ortaya çıkıyor ve kaleler asla sahipsiz kalmıyor. Zirveden aşağıya yuvarlanmanın acısınıysa iyi biliriz zira 20 Ocak 1989 günü Samsunspor otobüsüne şöhetli bir kaleci olarak binmiş, çok değil iki saat sonra sıfırı tüketmiş vaziyette aşağı inmiştik. O sebeple genç kalecileri "Kalelerini başkasına hediye etmemek için gerekeni yapmaya davet ediyoruz"; kadere karşı yapabilecekleriye bir şey yok.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe'ye herkes düşman mı

Fatih Uraz 27.08.2011

Fenerli dostlar geçirdikleri sıkıntılı günler sebebiyle bir konuyu algılamakta güçlük çekiyor. Diyorlar ki, "Neden biz? Herkesin ne tür herzeler yediğı az çok bilinir ve tahmin edilirken niçin Türk futbolunda onlarca yılın biriktirdiğı kirler üzerimize yıkılmaya çalışılıyor?"

Fener sevdalıları böyle düşünmekte haksız değil, lakin başkasının iş üstünde yakalanmamış oluşu onca ses kaydını, konuşmayı, pazarlığı boşa çıkarmaz ki? Elbette arınmadan bahsedeceksek tüm kulüpleri, sistemi, eski-yeni demeden tüm defterleri mikroskop altına alıp ayrımcılık yapılmamalı, kamu vicdanı yerle bir edilmemeli. Ama **lütfeñ siz de kabul edin**, –amaçları ne olursa olsun–, **yöneticileriniz legal sınırın dışına çıkmış ve gözünüzden dahi sakındığınız kulübünüzü yanlış kulvarlarda koşturtmuş; bunu savunma gayreti size yakışmıyor.**

Fener camiasının ne denli güçlü olduğı herkesin malumuyken elde kuvvetli deliller bulunmadıktan sonra kulübünüze karşı bu denli kapsamlı soruşturma açılmayacağını tahmin etmeliydiniz. Şaka değil Fener bu; milyonlarca oy, sadece adı süper olan ligin geleceğı, naklen yayınların kaderi, ona karşı o hafta mücadele edecek takımların geçici de olsa madden soluklanması demek!

Diğer önemli bir husussa, –yanlış anlaşılmasın–, hiçbir spor adamını demir parmaklıklar arkasında görmeyi istemeyiz istemesine de **niye örneğın Aziz Yıldırım içerde de Nihat Özdemir değil, niçin Şekip Mosturoğlu**

evinde değil de Ali Koç günlük hayatına devam ediyor? Ne yani o asırlık kulüpte olup bitenler yalnızca Yıldırım, Mosturoğlu, Turan'ın başının altından mı çıktı?

Bazı basın organlarında oldukça süslü kelimelerle Fener başkanlığına yakışacağı iddia edilen **Ali Koç'un durumu da ilginç.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aferin Volkan, Muslera ve Carson'a dikkat

FATİH URAZ 30.08.2011

İlerleyen günlerin neleri getirip götüreceği kolayına tahmin edilemese de **zor günler geçiren Fenerbahçeli futbolcuların özveri kokan açıklamaları takdirle karşılanmalı.**

Gerçeği saptırmadan konuşmak gerekirse **basında çıkan haberlerin ardından bilhassa Volkan Demirel'in ayrılmak isteyişine şaşırmış ve dünyanın en iyi kalecisi olduğu dönemde İtalyan Buffon'un küme düşürülen Juventus'tan ayrılmamasını örnek göstermeye hazırlanmıştık.** Elbette hiç kimse vazgeçilmez değildir ve oynamak isteyen vasat oyuncular oynamak istemeyen kaliteli futbolculara tercih edilmelidir. Ne var ki hassas zamanlarda sevilen isimlerden gelen küçük jestler camialarına inanılmaz moral desteği vermekte, açılan yaraların kolayca sarılmasına zemin hazırlamaktadır. Bu sebeple bir kaç gün önce şartlar nasıl gelişirse gelişsin **Volkan'ın kulübünde kalacağını deklare edişi bizce önemlidir.** Hayat sadece futboldan, başarılardan, para kazanmaktan ibaret değildir, olmamalıdır.

Aslında Fener Bank Asya'ya düşürülecekse Volkan'ın arkasında bekleyen kaleciler rahatlıkla o ligin hakkını verebilir ama derdimiz o değil ki. Bizim asıl derdimiz çok dağınık bir görüntü veren, nasıl bir yol haritası çizeceğini belirleyemeyen, anlık duygusal kararlar alma yanlısına düşen ülkenin en renkli takımı Fenerbahçe'nin, üstündeki ölü toprağını atması, silkinmesi, kendine gelmesi. Ve bunun için de sarı-lacivertli formayla özdeşleşmiş oyuncuların bu dönemde takımlarında kalabilmesi çok ama çok önemlidir. Bu sebeple de **Alex, Volkan ve Emre'nin gemiyi terk etmemesi Fener'in toparlanma sürecine olumlu katkı sağlayacaktır.**

Mondragon'un gidişinin ardından iyi kaleciler getirdiği halde (De Sanctis, Franco) istediği verimi alamayan Galatasaray ise, bu kez isimli bir kaleci aldığı halde erken sevinmese isabet eder! Türkiye'de kalecilikten gerçek manada anlayan pek az insan olduğu halde anlamadığını idrak edemeyen hayli fani yaşadığından kaleci transferlerinde isabet oranı düşüktür.

De Sanctis Napoli formasıyla geçen sene harika bir sezon geçirdi, oysa Galatasaray'da zaman zaman parlayıp sonra sönen deniz feneri gibiydi. Yetenek kaybolmayacağına göre problem "motivasyon eksikliği, yetersiz antrenman, sakatlık ya da mali sıkıntı" olmalıydı, değil mi? Sorunun cevabı hem evet hem hayır; evet, çünkü yukarıda saydığımız hususlardan bir tanesinde dahi aksama varsa, yabancı bir kaleci kolaylıkla tekleyebilir. Ama "bir ben vardır benden içerü!"de olduğu gibi gözden sürekli kaçırılan eksiklikse "takımın yapısına ve defans oyuncularının özelliğine uyumlu kaleci tercih edilmeyişi"dir.

Taffarel çoğunluğun düşündüğü ölçüde klas bir kaleci olmadığı halde (Leeds ve Arsenal maçlarında kendini aştı!) Galatasaray'a maksimum fayda sağladı, zira tecrübeli ama ağır **Popescu**'nun arkasında sahip olduğu libero özelliği ve yüksek top tekniğiyle doğru tercihti. Vasat **Cordoba**'nın bile bir dönem Beşiktaş'ta başarılı olmasının ardında yatan en temel neden ağır defansın arkasında çabuk hareket eden ve topu oyuna iyi sokan bir kaleci oluşuydu.

Bakın geçmişte defalarca söyledik durduk ama yine de tekrarlayalım; **Casillas** Real Madrid için biçilmiş kaftandır ama örneğin İngiltere Premier Ligi'ne gitse mümkün değil İspanya'daki performansını gösteremez; İtalya'da dikiş tutturamayan **Van der Saar**'sa Manchester'da resital sunmuştu. Her ligin yapısı farklı olduğu gibi her takımın da benimsediği bir sistemi vardır ve iş o sistem için uygun kaleciyi alıp takıma koymaktır.

Olaya geniş çerçeveden bakıldığında **tank gibi ağır ve ne yapacakları kolayına kestirilemeyen Gökhan-Servet ikilisinin arkasına onları tamamlayıcı niteliklere sahip olmayan Muslera'yı koymak, sizce ne denli akılcı?** Dahası belli oldu ki Cim-Bom'un yan top zaafı devam ediyor ve Muslera yan toplara **Dassaev, Mlynarczyk** gibi hâkim bir file bekçisi değil.

Bursasporlu dostları da **Carson** konusunda bu sütunlardan uyarmaya çalıştıysak da sesimizi duyuramadık ya da onların tavsiyeye ihtiyacı yoktu. Bursaspor gibi sürekli kazanmaya, gol atmaya oynayan bir ekibin çizgi kalecisi transfer edişine inanmak zor. Tabii ki **Carson iyi bir kaleci ama dikkat edin oyunu kale çizgisinden takip ediyor, yan toplara çıkmıyor ve şutları sürekli geriye doğru çelerek rakiplere ikinci bir şans daha tanıyor.** Bursa hatırlanacağı üzere Avrupa maçlarında Carson'un geriye çeldiği toplardan goller yedi. Defans takip etseydi demektense Ertuğrul Sağlam'ın yerinde olsak ona topları korner bayrağına doğru tokatlamasını, yumruklamasını öğretmeye başladık.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Efsane Cemil Turan da sahi içerdeydi değil mi

Fatih Uraz 03.09.2011

Stadyumda izlemeyene, canlı canlı seyretmeyene kolayına izah edilecek bir futbolcu değildi **Cemil Turan**. Birkaç cümleyle onu ifade etmeye kalkışsak muhtemelen şunu söylerdik; **şansızlığı Türkiye'de doğmuş olmasıydı, yoksa kolaylıkla en iyi forvetler listesinin üst sıralarında bir yer kapar ve tapusunu da kimseye vermezdi.**

Sanki bir Ferrari, Lamborghini gibi **kısa mesafelerde öylesine yüksek patlama gücüne sahip ve hızlıydı ki, topa doğru hamle yaptığı anda ondan önce hareketlenmeyecek bir defans oyuncusunun Cemil Turan'ı yakalama şansı koca bir sıfırdı.** Sağ ayağının da sol ayağının da içini-dışını-üstünü aynı ustalıklarla kullanır, kendisini durdurabilmek için acımasızca tekme atanlara karşılık verdiğine rastlanmazdı. Zaten **yurtiçi ve yurtdışında centilmenliğe aday gösterecek olsak, içerde Cemil Turan'ı, dışarıda Gary Lineker'i tereddüt etmeden listenin başına yazardık.**

Ne denli kötü bir gününde olursa olsun sahanın içinde tutulması gereken, eskilerin deyimiyle tabelayı her an değiştirebilecek sıradışı bir krampondu. Ancak ondan daha önemlisi "yetenek, temiz yüz, çocuksu ses, klas

golcülük" gibi aynı anda birçok özelliğe sahip oluşundan ötürü **kuşağımıza futbolu sevdiren baş figürlerden biriydi.**

Hayır, hayır âdet olduğu üzere "sallamaya başlamadan biraz gönül alıp salvo atışlarını sonraya saklıyor!" değiliz; yalnızca **Türk futbolunun yetiştirdiği en önemli oyuncuların birisinin başına gelen talihsiz olayın hemen hiç yankı bulmamış oluşuna şaşıyoruz**; yoksa başkaca bir derdimiz yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

100 doların kaybettirdiği final

FATİH URAZ 06.09.2011

1954 Dünya Kupası çeyrek finalinde 1952 Helsinki Olimpiyatları'nın gümüş madalyalı takımı Yugoslavya'yı turnuva dışına iten sebep neydi biliyor musunuz? 100 dolar, yanlış okumadınız adam başına 100 dolarlık bir hediye.

Yugoslavya maçın hemen başında topu kendi ağlarına yolladığı halde turnuvanın evsahibi Batı Almanya önünde en az 10 gol pozisyonu yakalayacak, heba edecek, nihayetinde bir gol daha yiyerek sahadan 2-0 mağlup ayrılacaktı. **O kaçan gollerin nedeniyse seneler sonra şöhretli kaleci Beara'nın ağzından dökülen incilerle anlaşılacaktı; önce vaat edilip sonra vazgeçilen İtalyan yapımı Vespa motosikletler.**

Gezegenin gördüğü en büyük kaleci **Lev Yaşin'in "Hayır, en iyi ben değilim, benden daha iyi Beara var" diye taltif ettiği usta eldiven Beara diyor ki "Federasyon Başkanı Dugonciç gruptan çıkacak olursak hepimize birer Vespa verileceğini söylemişti.** O vakitler bir **Vespa'nın fiyatı 100 dolardı.** Ama ne olduysa oldu ve **maçtan önce 'Vespa vermekten vazgeçtiğini, çünkü Yugoslav halkının sadece karnını doyurmak için çalıştığı gözönüne alındığında, burjuvalar gibi para karşılığı iş yapmanın, maç oynamanın yakışık almayacağını' ileri sürerek çark etti.** Bir anda halk kahramanlığından vatan hainliğine terfi edivermiştik! Değil nedenini sormak ağzımızı dahi açamadık; ancak **takım halinde şoka girdik ve rakibe değil kendi kendimize yenildik!"**

2002 Dünya Kupası'nda yarı final oynadıktan sonra katıldığı ilk turnuva da Letonya engeline takılan futbol takımımız, Avrupa Üçüncülüğü akabinde de Bosna Hersek virajında yoldan çıkmıştı. Bu yüzden Dünya İkinciliği'nin ardından Polonya gazisi olan basketbolcuların içine düştüğü drama şaşanın aklına şaşarız! **Yurtdışında spor eğitimi alıp, fundamental'ini tamamlayıp ülkemize gelen Naim Süleymanoğlu, Halil Mutlu gibi ekstrem şampiyonları dışarıda bırakıp bir liste hazırlasanız; örneğin son çeyrek yüzyılda branşında yaklaşık 10 sene zirveye ambargo koymuş tek bir isim hatırlayabilir misiniz?**

Genlerimizde var bir aksaklık, genlerimizde! Politikacı, sanatçı, sporcu, entel, cahil fark etmiyor ve bilaistisna hiçbir Türk belirli bir sürenin ardından işini savsakla(ma)mazlık edemiyor. Ya para ve şöhret bozuyor ya çevre, ya ulaşılan merteye yeterli görülüyor ya zirveye çıkarken yapılan fedakârlıklar, ya hak edilenin çok üzerinde verilen ödüller ters tepiyor ya olması gerekenin hayli altında kalan hak edişler.

Tanjeviç tecrübeliydi Orhun değil, NBA oyuncularını grev etkiledi, hakemler maçı katletti, üç sayı yüzdesi düştü, turnuva evimizde düzenlenmedi gibi sayısız bahane üretebilir ve bunların birçoğunda haklı da olabilirsiniz. Ancak Polonya maçının faturasını çalınan ya da çalınmayan düdüklere

çıkartamazsınız. İspanya, Fransa, Litvanya ile oynarken hakeme rağmen onları yenmek hakikaten zordur; Polonya gibi bir takımla oynarken ise hakemler potanıza dahi sayı atsalar kaybetmenin özrü olamaz. Sırbistan maçında Kerem'in çizgiye bastığını, son saniye de Semih'in blok ardından rakibine tosladığını görmeyen hakemlerde vardı değil mi?

Yıllardır bıkıp usanmadan "Milli Takım'da oynayan insanları yalnızca parayla motive etmeye çalışırsanız, gün gelir paranın dışında hiçbir şeyle onları motive etmeyi başaramazsınız" diyoruz ancak sesimizi kimse duymuyor. Dünya üçüncüsü olduklarında futbolcular başkanın söz verdiği jeep'lerin (Artık onun adı da niye jeep'se; niye yurtdışında SUV oluyor da bizde Chrysler firmasının ürettiği bir arabanın adı tüm arazi araçlarına veriliyor!) markasını beğenmeyip lükslerini istemiş, başkan da cebinden iki milyon mark ödeyip arzularını yerine getirmişti. Basketçilere de yine hatırlanacağı üzere Başbakan Türkiye şartlarının çok çok üzerinde bir meblağı, birer milyon doları layık görmüştü.

Öyle arabesk bir ülkeyiz ki biraz başarı gördüğümüzde ânında zıvanadan çıkıyoruz. Yönetmeliklerde başarının karşılığı ödüller belirlenmişken o ânın coşkusuyla fütursuzca verilen ekstralar, vatandaşların sporculara bakış açısını da değiştiriyor.

Moral eksenli sporcular, hocalar, yöneticiler yetiştirmeyi sürdürdüğümüz, iç çekişmelerle enerjimizi gereksiz tükettiğimiz, kişilerin gidiş-gelişiyle sistem değiştirdiğimiz, içimizdeki habisleri atamadığımız müddetçe bir gün gülüp beş gün ağlayacağız. Ama nasılsa bu dediklerimize kulak asılmayacağından dolayı en iyisi bu kez de Polonya gibi bir takıma yenilip Bayram ertesi onları mutlu ettikleri için basketçilere birer milyon dolar verilsin; verilsin ki moral olsun!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elin hocası, evin hocası

FATİH URAZ 10.09.2011

"Şunu iyi biliyorum ki benden çok daha kaliteli, başarılı yığınla hoca var ve asla onlardan daha iyi olduğunu düşünmedim. Evet, kupalar kazandığım için mutluyum ama benim için önemli olan içimdeki futbol sevgisiydi. Binlerce hoca tanıyorum ve onları çok da seviyorum; neticedeyse aslolan futbol ve hiçbir şey futbola duyduğum sevginin önüne geçemez."

1933 senesinde dünyaya merhaba deyip 78. yaşına girmesine sayılı günler kala 2011 yılında doğduğu ay haziranda hayata elveda diyerek aramızdan ayrılan **Tomislav İviç; Türkiye'nin kıymetini gereğince takdir edip bilemediği bir hocaydı.**

Düşünebiliyor musunuz 14 değişik ülkede çalışıp bunların altısında, **Yugoslavya- Hollanda- Belçika- Yunanistan- Portekiz ve Fransa'da lig şampiyonluğu unvanıyla taçlanan, Porto'yla Süper ve Kıtalararası, Atletico Madrid'le İspanya Kupası'nı kazanan,** meşhur *La Gazzetta Sport*'un **dünyanın en başarılı hocası** seçtiği bir çalıştırıcı, ölmeden önce çeşitli zamanlarda ve platformlarda inanarak, içtenlikle kendisinden nitelikli sayısız meslektaşını beyan etsin. Demek ki Galatasaray ve Fenerbahçe'de geçirdiği anlar içindeki insanlığı kurutmamış, objektifliğini kaybettirmemiş!

Hayretimizi mazur görün zira ülkemizde tanıdığımız isim sahibi hocalar bilaistisna Türkiye’de değil dünya üzerinde futbolu en iyi bilen bir kaç teknik adam arasında olduğuna tüm benliğiyle inanıyor. İstisnasız hepsi değerinin yeterince anlaşılamadığından yakınırken istediklerinin yarısı kendilerine tahsis edilecek ve şartlar nasıl gelişirse gelişsin en az üç sezon onlarla çalışılacak olsa, dünya futbolunun gidişatını değiştirebileceğini düşünüyor. Evet, aralarında tevazu kanatlarını indirmeye çalışanlar yok değil; lakin hâl ve hareketlerinden o tevazuun dilde kaldığı, kalplere sirayet etmediği kolaylıkla anlaşıyor.

Futbolun içinde geçirdiğimiz uzun zaman diliminde bizi en fazla şaşırtan olayların başında “Arkalarından birbirleri hakkında söylenmedik hiçbir söz bırakmayan hocaların, üstelik de birbirlerinin neler söylediğine tamamiyle vâkıfken, karşılaştıklarında yıllardır hasret kaldıkları can dostlarına kavuşmuşçasına sarılıp- koklaşıp- dertleşmeleri idi! Hani öyle az buz da değil, neredeyse küçük çaplı savaşa sebebiyet verecek ifadelerle birbirlerini gıyabında anan insanların biraraya geldiğinde canciğer kuzu sarması oluşları!” gelmiştir. **Bakmayın siz arada bir ekranlar yahut efkârıumumiye önünde birbirlerine gönderdikleri sıcak mesajlara; teknik adamların dünyasında dostluk yoktur.**

Aslında futbol dünyasının genelinde dostluk yoktur denirdi ama şike tahkikatı başladığından beri sürekli ispat edildiği üzere meğerse kulüpler birbirlerini ne de çok severmiş! **Baksanıza tüm kulüplerin baş düşmanı Fener, ligde kalsın diye bir kulüp haricinde yakında yağmur duası gibi küme düşürülme olmasın duasına çıkılacak!**

Yeniden İviç’e dönecek olursak Split’te doğan bir hocanın Evliya Çelebi misali dünyanın dört bir köşesini dolaşarak saygınlık kazanması, kupa koleksiyonu yapması, değişik kültürlerde başarıya uzanması kolayına rastlanan bir şey değil. Şüphesiz İviç isteseydi Alex Ferguson, Arsen Wenger gibi uzun mukavelelere imza atıp bir kulüple özdeşleşebilir ve daha kolay yoldan futbolun içinde varolabilirdi. Ama **o zor olanı seçti ve değişik coğrafyalarda futbola emek vermeyi yeğledi.**

Kalburüstü hocalarımızdan Fatih Terim’in Fiorentina ve Milan’da sezonu bitiremediği, Mustafa Denizli’nin Alman 2. liginde aldığı takımı küme düşürdüğü, İran macerasının pek parlak geçmediği, Şenol Güneş’in Güney Kore’de mutlu sona ulaşamadığı hatırlandığında, **37 senelik teknik adamlık kariyerinde o ülke senin bu ülke benim derken 20’den fazla farklı takım çalıştırıp da zirveye çıkan İviç, ayakta alkışlanmalı.**

90’lı yılların başında çalıştırdığı Benfica’nın yıldız oyuncusu Pinto onun hakkında “İyi ve neşeli bir insandı, futbolcularıyla sıcak ilişkiler kurar ve sürekli gülerdi, hayatımda ilk defa günde üç idmanı onunla yaptım ve buna rağmen yine de onu severim” diyor. Ne yazık ki kendi topraklarımızda hocalar fazla sevilmez; az buçuk sevilenlerinse sevilme nedeni ikili muhataplarına gösterdikleri ilgi-anlayış ve destekle yakından alakalıdır. Oynamayan ya da oynadığı halde varlık gösteremeyen futbolcu için en kolay yol hocasını suçlamaktır! Kadro dışı kaldığında maç başlarını kaybeden oyuncunun hocasını sevmesini ve anlamasını beklemekse hayaldir.

Keşke futbolumuzun aktörleri de oyunu aynen İviç gibi candan sevse ve başarı için kural tanımazlığa bir son verebilse.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muslera’cılar sakın panik yapmayın

Âdetimiz olmasa da müsaadenizle 30 ağustos tarihinde yazdığımız yazıdan üç küçük paragrafı alıntılanmak istiyoruz; sonrasında tabii ki çalacak çevganımız, çeलेcek kopuzumuz olacak.

“Mondragon’un gidişinin ardından iyi kaleciler getirdiği halde (De Sanctis, Franco) istediği verimi alamayan **Galatasaray** ise **bu kez isimli bir kaleci aldığı halde erken sevinmese isabet eder!** Türkiye’de kalecilikten gerçek manada anlayan pek az insan olduğu halde anlamadığını idrak edemeyen hayli fani yaşadığından kaleci transferlerinde isabet oranı düşüktür.”

“De Sanctis Napoli formasıyla geçen sene harika bir sezon geçirdi, oysa Galatasaray’da zaman zaman parlayıp sönen deniz feneri gibiydi. Yetenek kaybolmayacağına göre problem ‘motivasyon eksikliği, yetersiz antrenman, sakatlık ya da mali sıkıntı’ olmalıydı değil mi? Sorunun cevabı hem evet hem hayır; evet çünkü yukarıda saydığımız hususlardan bir tanesinde dahi aksama varsa, yabancı bir kaleci kolaylıkla tekleyebilir. Ama ‘bir ben vardır benden içerü!’de olduğu gibi **gözden sürekli kaçırılan eksiklikse ‘takımın yapısına ve defans oyuncularının özelliğine uyumlu kaleci tercih edilmeyişi’dir.**”

“Her ligin yapısı farklı olduğu gibi **her takımın da benimsediği bir sistemi vardır ve iş o sistem için uygun kaleciyi alıp takıma koymaktır.** Olaya geniş çerçeveden bakıldığında **tank gibi ağır ve ne yapacakları kolayına kestirilemeyen Gökhan-Servet ikilisinin arkasına onları tamamlayıcı niteliklere sahip olmayan Muslera’yı koymak, sizce ne denli akılcı? Dahası belli oldu ki Cim-Bom’un yan top zafiyeti devam ediyor ve Muslera yan toplara Dassaev, Mlynarczyk gibi hâkim bir file bekçisi değil.’**

Haklı çıkmak ya da çıkmamak mesele de değil, umurumuzda da değil, keşke biz yanılsak ve Galatasaray’la futbolumuz kazansa; kaldı **ki ilk 90 dakikanın ardından her kalecinin yapabileceği bir hatayı yaptı diye Muslera’yı yargılamak da kimsenin haddi değil.** Sözümüz Muslera’yı kurtarıcı gibi görenlere ve anlamadıkları bir konuda sadece isme göre hareket ederek insanları yanıltan biçarelere!

Türk futbolunun en zayıf halkalarının başında defans oyuncularının iş bilmezliği gelir ki bunun işaret ettiği mana şudur: **“Kalite yüksek olmamasına karşın ligimizde mücadele edecek ecnebi kalecilerin başarılı olma şansı başarısız olma ihtimalinden daima düşüktür!”** Zaten bir numaraları çalıştırmasını bilmediğimiz düşünüldüğünde, birbirini tamamlayacak defans-kaleci kombinasyonu kuracak kapasitemiz olmadığı gözönüne alındığında, kulüp takımlarımızın Avrupa’da iddialı olması en azından kısa vadede gerçekleşemeyeceğine göre; topraklarımıza üst düzey kalecinin gelmesi, gelse bile bekleneni vermesi, bekleneni verse dahi mutlu olup buraya kök salması uzak mı uzak bir ihtimaldir.

Mondragon’un De Sanctis’den daha iyi kaleci olup olmadığı tartışılabilirse de Mondragon zıpkın gibi iki defansla, Song-Tomas’la oynuyordu. O sebeple Muslera’yı Taffarel’le kıyaslamak isteyenlere birisinin önünde Popescu-Bülent-Capone’nin oynadığını, diğerininse Servet-Gökhan’a mahkûm olacağının altını çizmek isteriz. Bir de Muslera Uruguay Milli Takım’ında Suarez, Forlan, Cavani gibi tabelayı her an değiştirebilecek süper futbolcularla mücadele etmenin rahatlığına sahipti; yani bir hata yaptığında takımının o hatanın altından rahatlıkla kalkacağını bilmenin güvenini taşıyordu; Galatasaray’da sürekli diken üstünde oturacaktır ki bu da ister istemez onu strese sokacaktır. Velhasıl **biz herkesin Muslera’ya övgüler yağdırdığı günlerdeki fikrimizi muhafaza ediyoruz; kaleci probleminin bittiğini iddia etmek için erken.**

Ülkemizde futbolseverlerin büyük kısmı enfes kurtarışlarla bariz hatalara odaklandığından ve kalecilik tekniğiyle ilmine kafası basmadığından ötürü iyi kaleciyle iyi olmayan kaleci ayrımını yapmaya muktedir değildir. Hoş gazetecilerin, hocaların, spikerlerin de kalecilik esaslarını bildiği söylenemez ya! Örneğin **Sivaslı Navratil’in Karabük filelerine gönderdiği gol** onlara göre muhteşemdir; gerçekteyse **hatalı çıkışın hediye**

ettiği çok basit bir goldür o. Gençlerbirliği'nin Samsun filelerine yolladığı frikik onlara göre güzel bir kesme vuruşun sonucudur; halbuki o doğru yerde durmasını bilen bir kaleci için yere dahi atlamadan kurtarılacak bir şuttur. Aynen **Ankaragücü Serdar'ın Mersin ağlarıyla buluşturduğu frikikte** topun çıkışını görmediği için **geç hareket eden Hakan'ın kalenin içine doğru atlamasının da yanlış olduğu gibi.** **Temel bilgisi zayıf kaleciler her an takımlarını yakabilir, bizden hatırlatması.**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tolga kaybettiği yılların acısını çıkarıyor

FATİH URAZ 17.09.2011

Inter Milan'ın iki sene öncesine göre güç kaybetmesinin, oyuncularının yaş handikabının (13 futbolcu 30'unu devirmiş durumda), geçen hafta Palermo'dan dört gol yemesinin, Milito'nun sayılı metrelerden çerçeveyi bulamamasının hiçbir اهمیyeti yoktur; San Siro Meazza tüm rakipler için korkulu bir deplasmandır ve oradan galibiyet çıkaran takım alkışlanır.

10 ay önce yayımlattığım **Adamın Abdalı Kaleci Olur** kitabında Inter maçının kahramanı Tolga için "Trabzonspor'da bir görünüp, sonra hızla kaybolma sürecine giren Tolga'nın performansı için iyi-kötü demeden önce durumu iyi tahlil etmek lazım. Milli Takım kadrosunda yer aldığı ve hazırlık maçında forma giydiği dönemde bile Tolga'nın kulübü yabancı kaleci arayışı içerisindeydi ve nitekim bulmuştu da. 'Ama o da kendisini geliştiremedi, verilen şans iyi değerlendirmedi' diyenler olacaktır, bir an onların haklı olduklarını farz edelim ve Tolga'nın kızığa çekilişine haklı nedenler olduğunu varsayalım. Böyle olsa bile, vakti zamanında yaptığı büyük hatalara karşın Galatasaray'ın Yasin Özdenak'a gösterdiği sabrı hatırlayalım. Neden benzeri bir tahammül, benzer kararlılıkla Trabzonspor tarafından gösterilmiyor? Neden kimsecikler çıkıp da Tolga'nın arkasında durma cesaretini gösteremiyor" diye sormuştum.

Senegalli Sylva'nın sürekli düşük performans göstermesinin ardından kaleyi devralan Onur, nasıl kendisine sunulan tarihî fırsatı kaçırmadıysa; aylardan beri Tolga da, Onur'un sakatlığıyla yıllar sonra avuçlarına gelen talih kuşunu ürkütmemek için gerekeni hakkıyla yapıyor. Demek ki iddialı bir dönüş yapması için kulübe acısının içine çökmesi, kaleyi özlemesi gerekiyormuş.

İnsanların "Onur gitti şampiyonluk hayalleri bitti!" diye hayıflandığı bir dönemde kaleye geçip, gün be gün üstüne bir şeyler koyarak kalenin emanetçisi gibi değil gerçek sahibi gibi oynamak bir bilseniz nasıl zordur. Yalnızca bunu yaptığı için dahi Tolga takdiri hak ediyor ancak tüm kaleciler için sıklıkla tekrar ettiğimiz bir hatırlatmayı yapmadan geçmeyelim. **İyi kaleci, hata yapmaya başladıktan, kritik maçlarda takımı yaktıktan, sert eleştiriler aldıktan sonra ayakta kalabilen kalecidir. Bu açıdan Tolga'nın verdiği onur mücadelesini saygıyla karşılayıp kendi adına çok sevindiğimizi ilan ederken diyoruz ki "Büyük kaleci olmak istiyorsa senelerce bu düzeyde performans göstermesi, moralmen ve fizikman çöktüğü anlarda çabucak ayağa kalkması gerek".**

İyi bir file bekçisi olmanın şartlarının başında istikrar gelir ve bu konuda genç kalecilere sık sık anlattığımız bir anekdotu Tolga'ya da hatırlatmak isteriz. Fenerbahçe'de oynarken Arsenal önünde birbirinden güzel kurtarışların altına imzasını atan, İrlandalı yıldız Brady'in penaltısını çelen Adem için müsabaka sonu Türk gazeteciler rakip takım menajeri Don Howe'a "Fener kalecisini nasıl buldunuz" diye sorduğunda aldıkları cevap

şu olmuştu: "Kaleciniz bugün çok iyi oynadı, eğer bu formunu senede 50-60 maçtan az olmamak üzere en az 12 sene sürdürebilirse bizim Pat Jennings (119 kez Serbest İrlanda formasını giyip, 41 yaşına kadar üç direk arasında bekleyen, İngiltere Premier Ligi'nde 750'in üzerinde maç oynayan, 1967 yılında kendi altı pas çizgisi içinden yaptığı degajla topu Manchester United ağlarına yollayan sıradışı bir file bekçisiydi!) gibi üst düzey bir kaleci olabilir!"

Kalecilikte durmak demek düşmeye zemin hazırlamak demektir; klas bir kaleci hatalarından ders alırken önüne sürekli yeni hedefler koyar ve asla elindekiyle yetinmez. Önümüzdeki ay 28 yaşına girecek **Tolga unutmamalı ki 25 ve 26'lı yaşlarını heba etti. Şimdi o kayıp yılları telafi adına önce Trabzon formasını üzerinden çıkarmamalı, A Milli Takım'ın bankosu olmanın yollarını arayıp bulmalı ve akabinde de uzun yıllardır hiçbir Türk kalecisinin yapamadığını yapıp yurtdışına gidip şansını denemeli. Ama Turgay Şeren, Rüştü Reçber örneklerinde olduğu gibi erkenden pes edip dönmemelidir, Özcan Arkoç (Hamburg'da 305 kez forma giydi) misali gittiği yerde kök salmalı, Türkiye'den kaleci çıkmaz öngörüsünü paramparça etmeli.**

Manchester United gibi dev bir takımın kalesi 20 yaşında De Gea ile Tolga'dan altı ay küçük Danimarkalı Lindegaard'a emanet edilmiş durumda. İspanyol De Gea'nın bonservis bedeli olarak Atletico Madrid'e 19 milyon avro ödendiği düşünüldüğünde (ki bizce o para mevcut haliyle ona çok!) şu ortam, ideali olan Türk kaleciler için hayli uygun. Umarız Tolga'nın vizyonu geniştir ve lokal başarılarla yetinmeyi düşünmüyordur.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her kaleci akıllı olacak diye kural yok

FATİH URAZ 20.09.2011

Bir numaralar arasında "panterler de vardır uçan mandalar da; aşılmaz kaleler de vardır gelene geç diyen kevgirler de; balerin estetiğiyle topla bütünleşenler de vardır sürekli ağlardan çıkaran çuvallar da". Ancak geçen hafta literatüre "aklını kullanarak işini yapanlar da var sinirine mağlup olup takımını yakanlar da!" diye bir başlık daha ekleniverdi.

Senelerdir **"Üç direk arasında bekleyen her yalnız adam kaleci değildir; konjonktürün, şansın, talihin rüzgârlarıyla kaleyi teslim alıp bir süre oyalandıranlar kalelerin gerçek sahipleri birbirinden ayrıttır edilmeli"** diye haykırıyoruz ama görünen o ki meramımızı gereğince anlatamıyoruz.

Bırakın karşı karşıya, frikik, penaltı, yan top gollerini, kornerden, degajdan, orta sahadan yenenleri dahi normal karşılamak gerektiğini bilecek süredir bu çarkın içindeyiz; ve kolayına kimseyi de suçlamayız; çünkü hata yapmak mesleğin doğasında var. Amma velâkin evinin, arabasının kapısını açık, anahtarını üzerinde bırakan insanın da hırsızı, polisi suçlamadan önce kendini sorgulamasında fayda var!

Örneğin Galatasaray-Samsun maçını ele alalım; Ahmet'in yaptığı hareket penaltıydı değildi, ağırdı hafifti, hakem hatalıydı hatasızdı, oyuncu kendini yere attı atmadı, tartışılabilir; ne var ki değil profesyonel ligde, amatör kümede oynayan ve az buçuk futbol oyun kurallarından haberdar bir kalecinin bile, takımı aleyhine sonuçlar doğuracak, yoruma açık hareketlerden kaçınması gerekir. Rakip oyuncunun üzerine yürümezsen, dokunmaz ya da itmezsen, ağız dalaşına girmezsen, provokasyonlara kapılmazsan, yalnızca işine odaklanırsan dünya üzerinde hiçbir hakem olmayan pozisyon yaratarak senin ipini çekmez, çekemez. Melo'nun hareketli topa yaptığı muhteşem gol vuruşundaysa köşeye gitmediği halde falsoyu çabuk anlayıp plonjondan evvel hızlı

adım almadıkça topu çıkarmak hayli güç.

İki dakikada iki sarıdan üstelik de üç farkla mağlupken oyun dışı kalan kaleciyeyse diyecek laf

bulamıyoruz. Eğer söylenenler doğruysa ve akabinde Sivas hocası hakikaten kalecisiz oynamak istemişse, o da ayrı bir felaket. **Borjan, Dede'nin golünü defansı baraj hizasına çıkarmadığından ve orta beklediğinden, Mehmet Yıldız'ın golünüye gereksiz şekilde ceza sahasının dışına çıktığından yerken kontrolsüz bir file bekçisi izlenimi verdi.**

2002 Dünya Kupası'nın en iyi kalecisi seçilen Oliver Kahn'ın 27 metreden uzak frikiklerde baraj yaptırmamak gibi değişik bir huyu vardı; bizse aynı fikirde değiliz çünkü bırakın baraj yaptıırıp yaptırmamayı, şimdiki oyuncular üst iç ve dış vuruşları öylesine maharetli yapıyor ki, top neredeyse kurşun süratinde gidiyor. Kabul etmeli ki ilk Dünya Kupası'nın topu Tiento'yla 1978'den itibaren kullanılmaya başlayan Tangoların, Aztecaların, Fevernovaların, Jabulanilerin tek benzerliği yuvarlak oluşları! Şimdiki toplar sürekli daha hızlı gitmesi için dizayn edilirken, sıradan oyuncular dahi o toplara Bombacı Bekir gibi teperken, bırakın baraj kurdurmamayı kalecilerin yeni baraj teknikleri geliştirerek ekstra önlemler almaya başlaması gerekir; ama kim bu işlere kafa yoracak ki? O sebeple **Volkan'ın Olcan'dan yediği tarzda gollere bu sezon hazırlıklı olun; benzerlerini sık sık göreceksiniz.** Düşüncemiz odur ki **30 metre ilerisinden beş kişilik baraj oluşturduktan sonra sıradışı bir vuruş gelmedikçe yenen gollerde mutlaka kaleci hatası vardır. Frikikte vuruş, paslaşma ardından geldiğindeyse hareket halinde yakalanmadan seri adımlar almak gerekir.**

Karcemarskas geçen sezon ilk yarının tartışmasız en iyi kalecisiydi. O birbirinden güzel kurtarışları yaptığı günlerde defalarca "Ülkemize gelen kaliteli kaleciler altı ay geçmeden duraklama ya da gerileme dönemine giriyor, yetenek kaybolmayacağına göre bunun en büyük sebebi yetersiz ve yanlış çalışmalardır. Kale çizgisinde çakılı kalıyor, geriye doğru atlıyor" diye uyarıştık; demek ki Tolunay Kafkas'a sesimizi duyuramamışız. **Alex'in gol vuruşlarında topa müdahale edecek reaksiyon kuvvetine sahip bir kalecinin iki metre öne çıkmayı akıl edemediğinden yetersiz kaldığına şahit olmaksız üzücü. Sivassporlu Borjan'ın ve Kayserili Gökhan'ın fazlasıyla ileri çıktıkları düşünöldüğünde en iyisi onlarla Baltıklı kaleciyi toplayıp ikiye bölmek!**

Enteresan bir ülkeyiz, topraklarımıza adım atan yabancıları çalıştırmasını, antrene etmesini bilmediğimizden kısa sürede onlar da yerli file bekçileri gibi doğaçlama kalecilik yapmaya başlıyor. Bilimsellikten uzaklaşmanın faturası elbette ağır oluyor olmasına da daha hastalığı teşhis edemedik ki.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırk bin kadın ve çocukla maç

Fatih Uraz 23.09.2011

Yaklaşık 38 sene önce o dönemlerdeki popüler adıyla meşin yuvarlağa kulüp bazında merhaba dediğimiz günlerde kendi kendimize iki, yok yok üç hedef belirlemiştik; Milli Takım'da ve Wembley'de oynamak, kırmızı kart görmeden spor yaşantımızı sonlandırmak.

Eğer zamanı geriye sarmak imkânımız olsa hiç şüphesiz bunlara bir ek bir yeni ilave daha katmak isterdik; Wembley'deki maçtan İzmir'de oynadığımız 0-0 biten ilk İngiltere 90 dakikasında olduğu üzere gol yemeden ayrılmak ve son Fenerbahçe-Manisa karşılaşması gibi sadece bayanların ve çocukların tıklım tıklım doldurduğu stadyumda bir kez olsun oynamak.

Neymiş, bayanlar ofsayttan anlamıyormuş, sesleri çok tizmiş, bazıları sanki güne gidercesine Saraçoğlu'na gelmiş, maçı değil önündeki tv'den diziye seyredenler varmış, son Dünya Kupası'ndaki vuvuzela gibi sesler çıkartıyorlarmış, kaybolan çocuklar olmuşmuş, vs. vs. vs... Ofsayttan anlamamanın ne zararı var ki? Hem sonra erkekler anılıyor da ne oluyor? Millet kaçan şampiyonluğu bile dakikalarca kutlarken büyük çoğunluğu muhtemelen ömrü hayatında **ilk defa 50.000 kişilik stadyuma gelen kadınlara, çocuklara 94. dakikada gelen ama sayılmayan goldeki yalancı bahar sevincini niye çok görüyorsunuz ki?** Hele bir kaç maça daha gelsinler ve atılan golün ardından iki hakemi de kontrol etmeden sevinmemeleri gerektiğini öğreysinler; görürsünüz sonrasında karşı cinsin sürekli yaptığı dangoşlukları bir daha yapıp yapmayacaklarını!

Maçın hakemineyse ilerleyen maçlarda Yaradan kolaylık versin! Yardımcı hakemlerin dikkatsizliğinden önemli pozisyonları atlayan, son saniyelerde gelen Fener golünü hatalı kararla iptal edip **evsahibinin iki puanını engelleyen bir hakemin sahadan küfürsüz, protestosuz, polis korumasız ayrılması küçük bir mucize değilse nedir?** Elbette Manisa'ya galibiyet getirebilecek golün iptalini de unutmuyoruz ancak inanıyoruz ki hakem Manisa'nın golünü verip Fener'inkini iptal dahi etse oyunu esenlik içinde tamamlardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

180'e 80 cm'lik kalas daha iyi

FATİH URAZ 27.09.2011

Kaliteli yabancıya asla karşı olmadığımızı tekrar ederken kulüplerimizin bilhassa kaleci seçiminde yaptığı yanlış tercihlere dikkat çekebilmek maksadıyla mübalağa sanatından esinlenerek diyoruz ki, **"180'e 80 cm'lik bir kalası alıp kalenin ortasına dikseniz eminiz ki o ağaç parçasının gol kurtarma şansı kimi file bekçilerinden fazla olacaktır!"**

Yılmadan, usanmadan, bıkmadan gerçekleri kamuoyuna sunmaya devam edeceğiz etmesine de, insanımızın nasıl olup da bu denli kalın kafalı olduğunu anlamakta zorlanıyoruz. Tamam, **her transfer az ya da çok risk barındırır** ve Van Der Saar'ın Juventus'ta, Dassaev'in Sevilla'da, Barthez'in Manchester United'da yaşadığı üzere **kaliteli eldivenlerin dahi zaman zaman teklemesi normal karşılanmalıdır**. Ancak oyun anlayışını, sistemi, kurguyu, eldeki futbolcuların teknik ve fizik özelliklerini dikkate almadan sadece isme, takıma, yaşa bakılarak, uluorta söylenmiş tavsiyelere uyularak yapılan transferlerin sürekli boş çıkmasına karşın aynı yöntemde ısrar edilişine isyan ediyor, yeter diyoruz!

Kalecilik sanatından bihaber, hasbelkader konjonktürün, şansın, talih rüzgârının yardımıyla adları pantere, kediye çıkmış, teknolojinin gelişmediği dönemlerde fısıltı ve dedikodu gazetelerinin yardımıyla hak ettiklerinin üzerinde övgüye mazhar olmuş, tek bir kaleciyi dahi Türk futboluna hediye edememiş, konuyla ilgili dış dokunur hiçbir yazının ya da icraatın altına imzasını atmamış, sürekli eleştirmiş insanlara kulak vererek bu işlerin yürümeyeceğini kafalar artık basmalı.

Biliyorsunuz **Muslera adının anılmaya başladığı günden itibaren üstünde taşıdığı vasıflarla Galatasaray'ın aradığı kumaş olmadığını, başarısız olma ihtimalinin başarılı olma ihtimalinden fazla olduğunu vurguladık**. Şimdi gelin bir zat-ı muhteremin o süreçte söylediklerine kulak verelim. 2011'in 19 temmuzunda "İyi bir kalecide sahip olması gereken herşeye sahip. Zaman ayarı var, savunmasıyla iyi diyalog içinde ve

kendine güveniyor. Galatasaray'ı gerçekten çok iyi bir kaleci bekliyor" diye söze girmiş; 12 eylülde "Hepimizin merak ettiği kaleci Muslera yediği ilk golde topu tutmasına rağmen Efe'ye buyur at diye ikram etti" diyerek konuyu kısaca geçiştirmiş; 19 eylülde "Muslera yine beni hayretler içinde bıraktı. Top bir yana, o bir yana, top kalede... Bu işi götürebilecek mi diye bir soru işareti kafamda oluştu"yla çark etmeye başlayıp; 22 eylülde "Galatasaray'ı batırmaya gelmiş, eğer bundan sonra da böyle oynayacaksa geldiği gibi gönderilmeli" deyip kalemi kırmış! Olur, başka bir arzunuz var mı? Galatasaray Uruguay Milli Takımı'yla son iki senede Dünya Kupası'nda yarıfinal, Kupa Amerikano'da final oynamış bir kaleciye çuvalla para verme taahhüdünün altına girdikten sonra İBB ve Karabük maçında iki hata yaptı diye hemencecik ondan vazgeçsin ve milyonlarca doları sokağa atsın; onu mu istiyorsunuz? Mademki o kadar yetenekli; öyleyse neden yol göstermeyip de tribünlere oynuyorsunuz?

Carson'un da Bursaspor'un oyun anlayışı ve yeşil-beyazlı defansın sahip olduğu değerlerle uyum sağlayamayacağını iddia etmiştik; orada kaleciliği bizden iyi bilenler varmış ki feryadımıza kulak asılmadı. Bursaspor'un Beşiktaş'tan yediği son dakika golü lisans iptal ettirse yeridir! Holosko'nun kafa vuruşuna bir şey dediğimiz yok; üzerine parmak bastığımız konu **İsmail'in orta sahayı geçer geçmez yaptığı çok yüksek ortayı çıkıp almayan,** hadi almaktan vazgeçtik **teşebbüs dahi etmeyen, çizgiye yapışıp kalan,** Sivas maçındaysa tam tersine **yükseklik kazanmış topu gerekmediği halde öne çıkıp bekleyen, sonrada defansını suçlayan bir kalecinin mantalitesine dikkat çekiyoruz.** Arada bir, takımı yakmak başka şeydir, hataları otomatik pilota bağlamak başka şeydir.

Kaleci seçimi öylesine önemlidir ki, örneğin İBB'de çıkarın Hasagiç'i kaleden, görürsünüz dünyanın kaç bucak olduğunu! Ki Hasagiç dünya çapında bir kaleci de değil, yalnızca iyi kaleci, ne yapması gerektiğini gayet iyi bilen bir kaleci; zaten daha fazlasına sahip olsa İspanya'da, İtalya'da oynar. Hoş bu Carson İngiltere'de oynadıktan sonra bizim Volkan ve Tolga da (Karabük frikiğinde tek kişiyle baraj yaptırma gafletine düştü) rahatlıkla oynar oynamasına da, ey cesaret neredesin?

Elbette 180'e 80 cm'lik kalası kaleye koyalım derken Muslera'yı, Carson'u kastetmiyoruz; bizim kastettiğimiz zaman ve para israfına sebebiyet verenler; ne var ki ikisinin de eğitilmeye ihtiyacı var. Özkan, Ertuğrul gibi gençleri sürekli oynatıp kazanmaya çalışmaksa en akılcı yol gibi gözüküyor.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçerdekilere yazık, çıkarın onları dışarı

Fatih Uraz 30.09.2011

Korkak, basiretsiz, çapsız insanlar ile yozlaşmış sistem maalesef ağır bastı ve Türk futbolu günahlarıyla yüzleşme, arınma, yeniden var olma savaşını kaybetti; üstelik mutlu sona o kadar yaklaştı.

Genel çoğunluğun aksine biz tikanıp kalan soruşturmayı "Tüm kulüplerin kıyısından köşesinden de olsa şike-teşvik-doping üçlüsüyle kurduğu içli dışlı ahbablığa, başkalarının yarasını kaşırsam sonra birileri de benimkini kaşırlar!" endişesine bağlamıyoruz.

Futbolun üzerine çöreklenmiş insanların ahlaki zaafları, Federasyon'un acizliği, kaleşörlerin inceden inceden zalimi mazlum gösterme çabası değildir bugün üstlere serpilen ölü toprağının nedeni. Öteden beri dillendirilen "kara parayı aklama, gücü elinde tutma, futbolun büyüşüyle diğeri işleri yoluna koyma" dahi, son derece kararlı başlayan ve daha ilk dakikadan toplumun büyük desteğini kazanan böylesi derin soruşturmanın bir anda gücünü ve albenisini yitirmesini açıklayamaz. Şüphesiz andığımız hususların unutturulmaya çalışılan şike tahkikatıyla yakın ilişkisi mevcuttur, lakin sanki dikkatlerden bir şeyler kaçırılıyor gibi.

Oldum olası futbolu yönetmeye talip olanların hatırı sayılır çoğunluğunu sempatik bulmamış, yaşanan garabetleri sıklıkla onlarla ilişkilendirmişizdir. Kulüpler bugün borç batağında boğulmak üzereyse, harcanan onca paraya rağmen kayda değer başarı gelmiyorsa, kimse kimseyi gerçek manada sevmiyorsa ortaya çıkan hazin manzarada aslan- kaplan- sırtlan- çakal payı yönetme sanatından bihaber yöneticilerindir.

Ama **şimdilerde gördüğünüz gibi o kendilerini mühim adam zanneden kimi müsveddeler şikeyi suç olmaktan çıkarma uğraşını veriyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaleci dayak yemez, gerekirse atar

FATİH URAZ 04.10.2011

Eğer hakikaten söylemişse özrü kabahatinden büyük derler ya hani, işte aynen öyle bir itiraftı Beşiktaş kalecisinin Stoke City maçıyla ilgili "Beni ve arkadaşlarımı sahada dövdüler" ifadesi. 16 seneden beri MTK, Steau Bükreş, Parma, Panathinakos, Lyon, Manchester United, Parma, Porto derken **Avrupa kulvarında sayısız kritik hatalara imza atıp, pek az maçta iyi oynamış bir file bekçisinin sürekli mazeret üretmesi inandırıcı gelmiyor kulağa.**

Bildiğiniz gibi futbolcu lisanslarının üzerinde kaleci yazmıyor; 11 kişilik esami listesinden bir ismi maç öncesi kaleci diye seçip, üzerine farklı kıyafet giydirdince, kurallar onun kendi ceza sahası içinde elle oynamasına müsaade veriyor. 18 pas çizgilerinin dışına çıktığındaysa kaleye koyduğunuz o oyuncunun tüm imtiyazları elinden alınıyor. Hadi **size ek bir bilgi daha; kaleci herhangi bir takım arkadaşıyla oyun durduğu anda hakemden izin almak şartıyla teknik direktörüne danışmadan saha içinde görev değişimi yapabilir.** Ha sonra hocası onu Sibiry'a sürgüne gönderir, göndermez; orası ayrı bir konu!

Bu ufak hatırlatmaların sebebi **hakeme kaleci olduğu söylenen oyuncunun diğerlerinde bulunmayan süper güçlere sahip bulunması!** Mesela **topa yükseldiğinde dizini adamın suratına çakar hakem aldırılmaz; meşin yuvarlağı yumruklarken dirseklerini rakibin yüzüne kroşe gibi indirir hakem oralı dahi olmaz;** topa yatarken karşısındaki şahsın yerçekimi gücünü iptal edip havalara fırlatır, tebessümle karşılanır; **yeter ki niyeti topa dokunmak olsun ve de dokunsun; o 400 küsur gramlık topa dokunduktan sonra yeşil çimler üzerinde dolanan 21 oyuncunun kaşını gözünü yarsa da, etrafa saçılan kemikleri toplayıp eve götürüp çorba yapsa da kimse ondan hesap sormayacaktır!** Şimdi böylesine tavizler verilerek korunmuş bir kalecinin topa doğru yıldırım hızıyla giderek önüne çıkan buldozer gibi ezmesi beklenirken, sızlanıp durması normal midir değil midir? Cesaret yoksa, zamanlama yeterli değilse, sıçrama azalmışsa, dinamizm ve caydırıcılık kaybolmuşsa elin oğlu topla karışık döver de, ezer de. **Siz hiç Schemeichel'le dalaşan bir oyuncuya rastladınız mı?** Hele bir sataşmaya teşebbüs eden olsaydı da hastaneden kaç haftalık rapor alacağını birlikte görseydik!

Kimseye gidip de rakibi öldürsün, parça parça yapsın demiyoruz; **yalnızca “intimidate” denen göz korkutma, yıldırma aksiyonlarının kötü niyetli rakiplere karşı kaleciye sayısız fayda olarak döneceğini vurgulamaya çalışıyoruz**; yine de karar kalecilerin.

Beşinci hafta maçları biz yazıyı kaleme alana dek biri dışında tamamlanmış ve sekiz maçta top 29 kere rakip ağlarla kucaklaşmıştı. Futbolsever olarak bol gollü maçları tabii ki seviyoruz, ah bir de kaleciler temel hataları yapmakta ısrarcı olmasa. **Antalyasporlu Ömer Sivasspor’un ilk golünde topa atladıktan sonra kalenin içine düştü; öyle az buz da değil en az bir metre içeri düştü; aynen zaman zaman Karcemarskas’ın, Hakan Arıkan’ın, Rüştü’nün de yediği kimi gollerde içeri düştüğü gibi. Oysa yapmaları gereken topa öne doğru diyagonal atlamayı tercih etmek** (tabii önce öğrenmeliler.)

Geçen hafta İBB’den çıkarın Hasağıç’i kaleden, görün gününüzü demiştik; gördünüz değil mi? **Beş senedir sahip olduğu özelliklerin üstüne bir gram olsun yeni bir şey eklemeyen Tolgahan, merak ediyoruz Stoch’dan yediği golde ne düşünüyordu; top kalenin neredeyse ortasından ağlarla kucaklaştı da.**

Volkan Demirel maalesef rakipsizlik handikabıyla boğuşuyor; zorlayan olmayınca mevcut değerlerinin üzerine ilaveler yapması güçleşiyor. **Webo’dan yediği ilk gol iş kazası diye nitelenebilir, ikinci golse asla. Çünkü tutamadığı topa ikinci hamleyi direk yapacağına kendi eksenini etrafında dönmek gibi anlamsız işe soyununca çok kıymetli saniyeleri heba etti ve istemeden bir gole iki fundamental hatayı sığdırdı.**

Kayserili Navarro’yaysa sormak isteriz; anladık, yediğin gol talihsizlikti de **yüzde yüz emin olmadığın bir pozisyonda neden ceza sahası içinde rakibini karşılamıyorsun da dışarı çıkıp kendini oyundan attırmaya zemin hazırlıyorsun? Ceza sahasının dışına çıkan kaleci kendini kolsuz bellemeli.**

Şu suallere cevap verilmedikçe ikram golleri kaçınılmaz olacaktır: Kaç kaleci ceza sahasına hâkim, oyunu eliyle ve doğru noktadan başlatıyor, libero görevi üstleniyor, doğru açıda duruyor, plonjonlarını öne atıyor, rakiplerin özelliklerini biliyor (frikiği, penaltıyı nasıl attığını, vb.), moral eksenli kalecilik yapmıyor, iyi çalışıyor, oyunu idare ediyor, hatalardan ders alıyor? Cevaba gerek yok; herşey ortada!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tevez değiliz ki onu anlayalım

Fatih Uraz 07.10.2011

Her ne kadar Mihaloviç yeşil sahaların aykırı ismi Mourinho’ya “Futbol oynamamış birinin bazı şeyleri anlaması beklenmemeli” diye sataşıp, ondan “Jokey olmak için önce at mı olmak gerekiyor” diye muhteşem bir karşılık aldıysa da, Tevez’i tenkit etmek isteyenlerin daha katmerli ve güçlü dayanaklara ihtiyacı var.

Gösterdiği yüksek performansla taraflı-tarafsız herkesin saygısını kazanmış, **West Ham ve Manchester United’da geçirdiği üç sezonun akabinde 2009’da geldiği Manchester City’de 91 maçta 53 gol atmış, daha üç ay önce bonservisine 40 milyon pound değer biçilmiş bir oyuncudan bahsediyoruz.** Böyle bir futbolcunun verdiği tepkiyi anlamak için empati yapmak yetmez; o çarkın dişlileri arasında yoğrulmak da gerek.

O tarz bir oyuncuyla sıradan bir kramponun yedek soyunması arasında dağlar kadar fark vardır. Büyük futbolcuların egosu da büyüktür ve onları sebep ne olursa olsun, ne kadar haklılık payı bulunursa bulunsun Tom Amca'nın kulübesinde oturtmak zordur, zapt etmek de. **Bakın yıldızları tribüne gönderdiğinizde canlarını yedek bırakmak kadar yakamazsınız, zira saha dışında beklemeye aranırsa mazeret bulunur. Yedek kulübesine oturttuğunuz andan itibaren herkes anlayacaktır ki ortada sakatlık yok; formsuzluk, kişisel sorun ya da 'altın makas' hadisesi var! Kulübeyi hazmetmekse flaş oyuncular için ne zordur bir bilseniz.**

Tevez gibi meşhur ve vazgeçilmez değildik top tutmaya çalıştığımız günlerde; ama yine de oynamamak öyle acıttı ki içimizi. Tevez kadar ünlü bir arkadaşımızsa hiç olmadı; hoş nasıl olacaktı ki; var mıydı ki öyle bir şans; yurt içinde kolay para kazanmanın dayanılmaz cazibesi dururken yurtdışını tercih edip dil öğrenme zorluğuna, mantı- çiğ köfte- lahmacun özlemine katlanmak, ayrıcalıkları kaybetmek kolay mıydı!

Tevez Bayern Münih maçında oyuna girmeyi reddetti diyenler var, oyuna girmek isterken Mancini kendisini yeniden ısınmaya gönderince protesto etti diyenler var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alaman'ın kalecisi Türk'ün kalecisi

FATİH URAZ 11.10.2011

Son dönemin en iyi kalecilerinden Alman **Neuer**, Porto önünde küçük bir destan yazarak elitler kulübüne gireceğini ilan ettiğinde tarihler 2008 martını gösteriyordu. Fantastik kurtarışlarından, penaltılara geçit vermeyişinden ziyade, genç yaşına karşın kolaylıkla hissedilen yüksek özgüveninden, 1 metre 94 cm'lik boyuna rağmen topa gidiş hızından, aşırı hırsından etkilenmiştik.

Tam iki sene sonra bu kez 2010 martında Almanya-Arjantin arasında oynanan maçı Berlin'de tv karşısında kalecilikten en az bizim kadar anlayan **Fikret Doğan**'la seyrederken, **Enke**'nin yokluğunda Almanya Milli Takımı kalesini o gün forma giyen **Rene Adler**'in değil, **Neuer**'in koruması gerektiğini konuşuyorduk. O sıralar **Löw**, Güney Afrika'da **Adler**'in oynayacağını çoktan deklare etmişti etmesine de, kaderin cilvesine bakın ki o meşhur "Birinin yüzüne kapanan kapılar diğerine sonuna kadar açılır!" genellemesinin tezahürüyle âni bir sakatlık **Adler**'in kaburgasına gelip yapışacak, **Löw** de kaleyi 36'lık **Butt**'a değil 24'lük **Neuer**'e teslim edecekti. (Son maç hariç; Almanlar muhtemelen gönül alma bâbında yarı finalde kaybedince son 90 dakikada kaleci değiştirmeyi âdet edindi; 2006'da üçüncülük maçında as kaleci **Lehmann**'ı değil **Kahn**'ı, 2010'da Uruguay önünde **Neuer**'i değil **Butt**'ı tercih ettiler.)

Bugün **Neuer**'in birinci ve ikinci golde topu eliyle/ayağıyla, çabuk ve isabetli başlatmadaki hünerine değil; karşı karşıya kaldığı pozisyonda **Hamit**'in yakın mesafeden şutunu kurtarıırken kullandığı tekniğe, **Volkan Demirel**'in maç sonu kendini bilmez bir seyircinin sataşmasıyla zıvanadan çıkışına, **Neuer**'in Bayern Münih'lilerin eziyetini soğukkanlılıkla göğüslemesine vurgu yapacağız.

Neuer 2010 Dünya Kupası'nda 4-1'lik İngiltere maçında da **Kloze**'ye ilk golün asistini yapmıştı ancak son yıllarda hemen her ligde, her düzey kaleci artık gol pasları vermeye muktedir (yerlilerse nadiren!). Hollanda'nın

yetiştirdiği en iyi kaleci **Van der Saar**’dan Beşiktaş’ta da oynamış vasat **Cordoba**’ya varıncaya dek konuyla ilgili sayısız örnek verilebilir. Öyle ki kısa bir süre bu durum iyiden iyiye sıradanlaşır ve gol attıranı vmektense gol attırmayanı tenkit yeğlenirse sakın şaşırmayın!

Neuer, yeri geldiğinde bir çift sözün yahut ekstrem bir davranışın nasıl hayat karartabileceğinin en çarpıcı figürlerinden. Gelecek sezon bedava gitmek yerine bu sene kulübünün kasasına 18 milyon avro koydurup da ayrılan ama Schalke’lilerin nefret objesi olmaktan kurtulamayan **Neuer**; Bayern cephesinde de ne yazık ki sıcak kabul göremedi. Bir kalecinin en son isteyeceği şey hiç şüphesiz kendi seyircisinden tepki almaktır; rakipten gelen protestolar kimi zaman motivasyon artışına dahi sebebiyet verirken, z taraftardan gelen aleyhte tezahüratın hazmı zordur.

2009 senesinde ma sonu yaptığı bayrak şovu yüzünden Bayern’lilerin, hiç hazzetmedikleri Bavyera takımına transfer oluşu ve sonrasında zevahiri kurtarmak için söylediği kimi sözler yüzünden Schalke’ye gönül verenlerin aynı anda öfkesine hedef olmak hem komik hem trajik. Konuyla ilgili geniş bilgi isteyenlere **Tanıl Bora**’nın 21 eylül tarihli “Hiçbir maçta evinde değil” başlıklı çarpıcı yazısını tavsiye edip **Neuer**’in kurtardığı o kritik pozisyona geçiyoruz. Maçın kırılma nıydı ve Türk kalecileri 780 bin kilometrekare içinde tıklıp kalmak istemiyor ise o stili mutlaka öğrenmek ve uygulamak zorunda. **ni gelişen ataklarda karşı karşıya kalındığında plonjon şansı yoksa, mesafe de yakınsa ayakta kalmanın fazla bir getirisi olmuyor, olamıyor. Yere erken düşmek yahut vücudu bir tarafa ayakları diğer tarafa atarak yapılan hamlelerde sonuç almaksa şansa ve rakibin hnersizliğine bağlı. O sebeple mutlaka bacakları ve kolları aynı anda iki yana açarak ve açıyı süratle küçülterek topu karşılamak gerek.** Bu stilin en büyük faydası eski dönemlerin yaygın klasik atlayışlarında ortaya çıkan iki eli birden aynı tarafta kullanma mecburiyetini ortadan kaldırması. Yani **terste yakalanma şansı hiç yok; burada tek handikap bacakları iki yana açarken dizler abucacak yere değdirilmediğinde topun bacak arasından geçme ihtimalinin yükselmesi.**

Öte yandan ligimizde oynayan forvetlerin son vuruş becerisinin sayılı ayaklar dışında düşük oluşu enternasyonal maçlarda yerlilere baş ağrısı veriyor. Almanya’nın ilk golünde **Müller**’in kalenin sol tarafına çektiği topu sol ayağının iiyle kalecinin soluna mermi hızıyla yollamasına ligimizde pek rastlanmıyor.

Almanlar sürekli iyi kaleci yetiştirirken biz niye beceremiyoruz dersiniz? Galiba kaleci eğitimini bilmediğimizi bilmiyoruz!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurtarıcıya ihtiyaç yok ki

Fatih Uraz 14.10.2011

“Başarı hakkında daha önceleri yazılmış kitapları okuyacağınıza neden kendinizinkini yazmıyorsunuz” diye soruyordu geç bir adam 32 sene önce. **“Siz başkalarını sadece yetenekle yenecek kadar kabiliyetli değilsiniz”** deyip çalışmaktan başka şansları olmadığına iknaa çalışıyordu kendine has metotlarıyla.

Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı belki de, unvanda ağır gelmiş olabilirdi ona; öyle ya, şöhretli, tecrübeli onca oyuncu dururken oturmuş kadrodan yalnızca ikisini alıp geriye kalan 18 kişiye amatörlerden ve kolej

öğrencilerinden seçmek de neyin nesi oluyordu ki? Onlarında çoğu kendi üniversite takımıyla çekiştiği kolejden geliyordu.

1979 yazında neredeyse sıfırdan kurduğu bir takımla son dört olimpiyattan dört altın madalya çıkaran SSCB'ye rakip olmaya çalışacaktı. *New York Times* aslında şanslarını şu çarpıcı satırlarla gayet güzel özetliyordu; **“Buzlar erimedikten yahut bir mucize gerçekleşmedikten sonra SSCB şampiyon olacak!”**

Yaklaşık altı aylık sürede inanılmaz çalışma temposunun arasına sıkıştırılmış 61 maç oynadı **Herb Brooks**'un takımı; öyle ki gereken eforun sarf edilmediğine inandığı bir maçın ardından kusturana değin saatlerce ceza idmanı yaptırdığı bile oldu; olimpiyatların başlamasına sayılı günler kala SSCB önünde alınan 10-3'lük ağır yenilgi de cabası. O da yetmezmiş gibi ağır bir sakatlık geçiren oyuncusunu kadrodan çıkarmayı reddederek millete saç baş yoldurttu çiçeği burnunda hoca. Federasyon başkanı dahi içinde zerre miktarı umut kırıntısı taşımyorken karısını, çocuklarını ve geride kalan neyi varsa hepsini topyekûn ihmal edip 24 saatini ekibine adayan Brooks, onların görmediği önemli bir ayrıntıyı görüyordu oysa; takım olmaya başladıklarını.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akılsızlığın adı kahramanlık mı oldu

FATİH URAZ 18.10.2011

Gençlerbirliği'nin yarınlar adına **umut veren kalecisi Özkan Karabulut**'un, karnındaki şiddetli ağrıya karşın İtalya önüne çıkıp mücadele etmesi kimilerine göre kahramanlık kimilerine göre akılsızlık; oysa ne o ne diğeri; yalnızca abartılı ve anlamsız bir fedakârlık.

Peki, **Kayserispor kalecisi Gökhan**'ın hayatında çok önemli bir yer tuttuğu açıkça belli olan babasının ölümü ardından son derece hüznü bir atmosfer içinde oynamasına ne demeli?

Kısa süre önce sanatçı **Haluk Bilginer**, **sevdiklerini kaybetse dahi “Perde asla kapanmamalı, içim kan ağlasa da çıkıp oyunumu oynarım”** diyenlere ağır hakaretlerde bulunup bazı yerlerini öpmesini tavsiye etmişti! **Tarzını doğru bulmasak da özünde söylediklerinde haklı olduğunu düşünüyoruz. Ömrünüz varsa daha yüzlerce kez sahneye, sahaya çıkabilirsiniz, lakin çocuğunuz, anneniz, babanız ölünce onların yerini dolduramazsınız ki.**

Özkan kaleye geçmese U 21 takımı çökecek miydi, elbette hayır; bu delikanlı İvo Victor değil ki; vелеv ki Victor olsun, alınacak puan sağlığının önüne geçmemeliydi. Keza Gökhan'da Beşiktaş karşısında üzerine düşenleri hakkıyla yapmış olsa da (İbrahim'in burnunu kırmak hariç) maç sonunda yere yığılıp kalarak hâlâ duygusal yoğunluk yaşadığını gösterdi. Gerek var mıydı kendisine eziyet çektirmeye.

İki genç kaleci de dillendirmek istediğimizi yanlış anlamasın diye bir ilave yapalım; elimiz ve burnumuz kırıkken de, yırtık menüsküsle de, bir saatte yedi iğne yiyerek de maç oynadık. Şimdi düşününce anlıyoruz ki doğru değilmiş yaptığımız; Kurtuluş Savaşı'nda vatani kurtarmıyorduk.

Yakın bir dostumuz geçenlerde “Bu memlekette demokrasi ve kaleci sorunu asla bitmez” diyordu; altıncı haftada ortaya çıkan görüntü onun kaleciler hakkındaki öngörüsünü haklı çıkarıyor. İki metrenin üzerinde boya sahip **İveça**'yla başlayacak olursak **Orduspor'dan yediği ikinci golde hatalı ancak insani bir hata o, herkesin arada sırada yapacağı türden.** Ama elini havaya kaldırdığında sıçramadan 2,75 metreye değen bir

kaleci hava topuna çıktığında rakibinin topa temasına izin vermemeli; zaman zaman topa değemeyebilir lakin en azından mücadeleye girdiği oyuncuyu bozmasını bilmeli ve gol üçüncü şahıstan gelmeli.

Senelerin **Ömer Çatkıç'ın ilk golde başına gelen ise tam bir talihsizlik ve orada suçlu aramak gereksiz.** Aslında **maç içinde yaptığı en affedilmez hata üçüncü golde Oktay Delibalta'yı rakip yarı alanda arkasına kaçırın Uğur'u önceden uyarmamaktı; başkaları oyun içinde uyuyabilir, kalecinin böyle bir lüksü yoktur.** Bire birlerdeyse tecrübesini konuştu.

Ankaragücü Özen'i anlamaksa zor! Uzun yıllardır 1. Lig'de kalecilik yapıyor ve **henüz 'Baraj yaptırdıktan sonra topun çıkışını görecektir noktada durması' gerektiğini öğrenememiştir** (birçok meslektaşı gibi!). **Ayak içiyle ceza sahası dışından açık köşeye atılan golde vuruşun kalitesi ne olursa olsun pozisyon hatasıdır ve ikram sınıfına girer. Topu görse ve baraj üstü vuruş beklemese golü rahat önlerdi.**

Trabzonspor'un sıfırı tükettikten sonra muhteşem bir dönüşe imza atan kalecisi Tolga da maalesef arada bir tekliler. Sadece şut kurtararak klas kaleci olunmaz; **Theo Weeks'ten yediği golde rakibin yanında onunla mücadele eden oyuncusu olmadığından ötürü öne çıkıp beklemektense hareketini sürdürmeliydi.** Dahası **topa temas edemese dahi Theo'yu kalenin içine değil dışına doğru itmeliydi; yani içeri değil dışarı doğru çalım yemeliydi.** Bir gün sahiden İspanya'da forma giymek istiyorsa **defans arkasına atılan toplara daha çabuk hareketlenmeli ve maçı kale çizgisinden uzakta izlemeli;** aksi takdirde seyahat turistiğe dönebilir!

Samsunspor'lu Ahmet şutları geri verdiği müddetçe takımına istenen faydayı sağlayamayacak. Neden tutamayacağı topları sürekli hem de tehlike hunisinin içine doğru tokatlıyor, bilinmez. Geçen hafta Ordu deplasmanında kritik kurtarılar yapan Ertuğrul, eğer ki sakat değilse kalede durmalıydı. Bir kaleci yalnızca iyi oynarken sakatlanır yahut kırmızı kart görürse hazır olduğunda formasını geri almalıdır.

Bursasporlu Carson'unsa 15 metre geriye top tokatladığını ve Barış'un golünde bayağı ileri çıktığını gördük ya; artık gözümüz açık gitmez; umarız bir gün maç da kurtarır! Kaç kere sakatlandığını kendisinin dahi hatırlayamayacağı **Rüştü'ye ise "Geçmiş olsun," deyip ekliyoruz "son noktayı koymak istemeyişinin getirdiği risklerin umarız farkındasındır".**

Haftalardır yığınla gol kalecilerden dönen toplardan gelirken defansların gözle takipten fiili müdahaleye geçmemesinin faturası ağır oluyor; elbette bu hatırlatmayı ısrarla yapmayan kalecilerin savunulacak yanı yok!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

100 yaşında koşmak mı

Fatih Uraz 21.10.2011

Asırlık çınar **Fauja Singh'i** Toronto'da bitiş noktasını geçerken gördüğümüz an bu bir kamera şakası mı yoksa gerçek mi diye düşünmekten kendimizi alamadık; öyle ya **100 yaşındaki bir adamın dünyanın en güç**

sporlarından maraton koşusuyla ne ilgisi olabilirdi ki!

Şu an nerede bulunduğumuzun, hangi coğrafya da yaşadığımızın azıcık olsun kıymet-i harbiyesi yok zira su katılmamış bir Türk'üz; hâl böyleyken sahip olunan ânın tadını kaçırmama gibi bir haslet bizden beklenemez! Dememiz odur ki **100 yaşındaki Hintlinin 42 km, 195 metrelik parkuru 8.25.16 saatte bitirdiğini öğrendiğimiz an üç şey kafamıza gelip takıldı: Ülkemizde o yaşta birisi yolda koşarken görülse övgülere mi mazhar olur yoksa "Amca git torunlarını sev, bir değil iki ayağın tabutta, boş işleri bırak da tez elden Allah'tan af dile, koşacan da ne olacak sanki!" gibi sallamalara mı maruz kalır? Az daha sıkısa birinci olacaktı; yazık ki altı saatlik farkı kapatamamış!** Geçen sene ondan çeyrek yüzyıl daha genç babamızla İstiklal Caddesi'ni yürüyerek baştan sona bir kaç saatte bitiremezken, kaldırım üstünde karınca da dahil hiçbir canlıyı geçememişken; bu Hintli nasıl olur da 22 mil koşar, acaba doping mi kullandı yoksa o da yerli Rambo misali bazı yerlerde otobüse, metroya mı bindi?

Oysa anısına maratonun ihdas edildiği Yunanlı asker Pheidippides yattığı yerden kalksa gelse Singh'i alnından öpüp "Ben zaferi müjdelemek için mecburiyetten koşmuştum, oysa sen kendin için koşuyor, bununla yetinmeyip bir de günümüz insanına inceden inceden mesajlar veriyorsun" derdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her top tutanı kaleci sanma

FATİH URAZ 25.10.2011

Bursaspor'un geri pasıyla kaybettiği iki puanın hesabı Serdar Aziz'den sorulmalıdır diyorsanız, kusura bakmayın siz futboldan anlamayanlar grubundansınız! Tabii ki Bursa kaptanı masum değil, lakin **geri pas vereceği o denli aşikârken Carson'un altı pasın bir metre önünde oyunu takip etme yanlısına düşüşü takım arkadaşının yaptığı hatayı kapatamaması sonucunu doğurdu.** Orada **hem daha önde pozisyon almalıydı hem de oyuncusunun niyetini kestirip erken uyarı yapmalıydı.**

Sanmıyoruz "elin İngiliz'i Türkçe bilmiyor ki!" diyecek bir Einstein çıksın ama belli mi olur endişesiyle konuya açıklık getirelim; **öğrenmesi gereken topu topu 10 kelime var; "benim- senin- çık- çıkma- ver- verme- boş- geliyor- tut-al."** "Adam çe'yi, şe'yi nasıl telaffuz etsin?" diye işi yokuşa sürenleri de bekletmeyelim; **"No no ya da okey okey dese de olur, ne dediği anlaşılır!"** Ancak cevabını alıncaya dek "Bursaspor gibi sürekli hücumu ve gol atmaya düşünen, defansını ileriye çıkaran bir takım nasıl olur da yan toplarda etkisiz, çizgiye yapışıp kalan, önüne atılan toplara hızlı gidemeyen bir kaleci transfer eder" diye sormayı sürdüreceğiz!

Bilen bilmeyen onlarca, yüzlerce kişiye "Bir kalecide bulunması gereken ilk özellik nedir yahut iyi kaleci kimdir" diye sual etseniz inanıyoruz ki hayli farklı cevaplar alırsınız. Kimisi "zor şutları kurtaran" der, kimisi "iyi yer tutan", beriki "ceza sahasına hâkim olan" der, ötekisi "takımını idare eden"...

İşin özüyse sokaktaki insanın düşündüğünden farklıdır. **Kaleci evvelemirde kaleciye benzemeli ve çevresine klimanın verdiği serin hava misali güven dalgası yaymalıdır.** Sadece arkadaşları ve hocası değil, rakipleri, tribünde oturanı, tv karşısında seyreden dahi bunu hissedebilmelidir.

Manchester kentinin iki takımı United ile City'nin pazar günü oynadığı maçı izleyenler söylemek istediğimizi kolayca anlayacaktır. **United'ın genç İspanyol file bekçisi De Gea, yetenekli olmasına, yarınlar adına umut**

vaat etmesine karşın henüz rakipleri caydıracak, kendisine saygı duyuracak seviyeye gelmedi. United gibi üst düzey bir takım, üstelik de kendi evinde oynadığı bir maçta 3-1 mağlupken son dört dakikada üç gol daha yiyorsa, orada **en ağır eleştiri alması gereken kişi dağılmış defansını toparlamayı beceremeyen kalecidir.** Schemeichel veya Van Der Saar böyle dramatik bir sona kolayına müsaade etmezdi. Rakipler mesafe ve uygun aç kaygısı taşımadan her düşündüğünü tatbik kalkışıyorsa bunun nedeni kaleciye duyulmayan saygıdır!

Ligimizdeyse durum düşünülenden vahim zira bizde forvetlerin uygun pozisyon araması ya da kaleciyi kale alması bile gerekmiyor. Gerekmiyor, çünkü ceza sahası içine düşen hemen her top potansiyel tehlike! En iyisi bunu örneklendirmek; **Orduspor'un Ankaragücü'ne attığı birinci golde Raymond'la kaleci Bora'dan biri diğerine seslense, o basit ortanın gole dönüşme şansı yoktu.** Bu kadar zor mudur topa giden kalecinin oyuncusuna "benim, bırak" tarzı yalnızca beş harften oluşan bir cümle kurup ikram gol yememesi; üstelik de anadili Türkçeyken!'

Geçiyoruz **Kayserispor'un Sivasspor önünde Gökhan'la bulduğu frikik golüne; Atilla'nın kolaylıkla yakalayabileceği topu tutamayışını kaleciliğin cilvesi diye nitelendirmek mümkündü; eğer ki Atilla 30 metreden çekilen frikikte kale çizgisi üzerinde kalmayıp iki adım öne çıkmayı düşünebilse!**

Sayfamızın vazgeçilmez konuğuysa sütunlarımızın onsuz öksüz ve yetim kalacağı **İveça! Manisasporlu Ahmet İlhan'ın 25 metreden çektiği ve kalenin tam ortasından ağlarla kucaklaşan topu yemesi için yabancı kaleci getirmeye ne gerek vardı ki?** Bırakın bizim çocuklarımız o tür golleri yesin; yabancıyı o tür topları kurtarsın diye getiriyoruz değil mi? **Yayıncı kuruluşun spikerlerinin kalecilik hakkındaki bilgisizliğiye artık maçları seyrederken sesi kapatmayı zorunlu kılıyor. Refleks değil reaksiyon; kalenin ortasından içeri giren top mükemmel olmaz, kaleci hatası olur; açık köşeden yenen frikik golü hüner değil, armağandır gençler; anladınız mı?** Kendi hatasını telafiye çalışırken sakatlanan İveça'nın sakatlığı umuyoruz ciddi değildir.

Tartışmasız **geçen haftanın yıldızı**, Palop'un arkasında beklediği senelerin acısını çıkarmaya kararlı gözüken, 28 yaşında teslim alabildiği kalenin hakkını dünyanın en güçlü takımı Barcelona'ya karşı veren **Sevillalı Javier Varas'tı. Penaltıyı ve sayısız şutu kurtardığı için değil oyunun tümünde teslim olmadığı, yenilgiyi asla kabul etmediği için destan yazdı.** Zaten hocası Marcellino'nun dediği gibi "Camp Nou'da gol atmadan puan almak istiyorsanız mükemmel bir kaleciye sahip olmalısınız".

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

11 yaşında ölmek

Fatih Uraz 28.10.2011

Biliyor musunuz, **İbrahim adlı minik bir yavru geçtiğimiz günlerde sessiz sedasız aramızdan ayrılıp sonsuzluğa yürüdü.** Öldü diyemiyoruz çünkü 11 yaşında bir çocuk gerçek manada yaşamaya başlamamıştır ki "Benden bu kadar, oynamıyorum işte, verin misketlerimi!" protestosu yapıp, uzak diyarlara, şimdiye değin gidenlerin asla geri dönemediği yerlere alıp başını gidebilsin.

İbrahim neden ölmüş haberiniz var mı; kafasına direk düştüğü için! Genç-yaşlı, kadın-erkek demeden milyonları peşinde koşturan futbol topunun arasından geçeceği **direkleri 21. yüzyılda hâlâ demirden yapan**

dangalakların yaşadığı bir ülkede doğma bahtsızlığına uğradığından şimdi toprağın altında yatıyor İbrahim.

Kadere ve Yaradan'a inanırız, hadiselerin perde arkasında göremediğimiz- bilemediğimiz- algılayamadığımız gerçeklerin, ince hesapların bulunabileceğine yeri geldiğinde rıza gösteririz. Ne var ki kulların göz göre göre yaptığı hataların, yediği herzelerin ilahi makama tevdi edilerek sorumluların kendini kurtarmaya çalışmasına tanık olmaktan bıktık usandık.

1986 senesinde A Milli Takım'ın İstanbul'da Galatasaray tesislerinde yaptığı idmanda portatif kale direği iki kez kafamızı teğet geçerek yere devrilince nurlar içinde yatsın Coşkun Özarı'nın yüzü bir anda solmuş, hoca antrenmanı yarıda kesip otelin yolunu tutturmuştu. 1987 yılında yine Milli Takım'ın bu kez İzmir Atatürk Stadyumu'nda yaptığı idmanda benzer olay vukuu bulmuş ama diğer kaleci bizim kadar şanslı olamadığından üzerine düşen direk ile istemeden kafasının sağlamlığını test etmek zorunda kalmıştı!

1980'li, 1990'lı yıllarda beton zemin üzerine bir iki cm'lik halı serilerek açılan sahalarda şimdiye değin kaç bin insanımızın yer üstünden yer altına yollandığını bilemesek de tahmin etmesi zor değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Holstein ineğine haksızlık

FATİH URAZ 01.11.2011

Amma da gülmüştük rakibe hediye vermeyi alışkanlık edinen kalecilere ithafen söylenen **"Holstein ineğine benziyor; kilolarca süt verdikten sonra kovayı tekmeleyip sütleri yere döktüğünden elde bir şey kalmıyor!"** benzetmesine.

Teşbih sanatıyla yapılan esprinin gücünü takdir etsek de hakikat gözlüğünü takarak bu ince göndermeye baktığımızda ortada haksızlık olduğu kanaatindeyiz; en azından Holstein inekleri bu yakıştırmayı hak etmiyor!

Holstein inekleri genellikle 25-30 sene arasında yaşıyor ve günde 10 ila 40 kg. arasında süt veriyor. Yerli malı kalecilerin 20'li yaşlarda oynamaya başladığı ve 35 civarı son noktayı koyduğu düşünüldüğünde Holstein ineğinin file bekçilerinden daha uzun meslek hayatı olduğu aşikâr.

Holstein ineklerinin verimi "Arazinin yapısı, ırkının katkısı, beslenmesi" gibi değerlerle yakından alakalıyken, kalecilerin performansıyla "Yeterli ve doğru çalışma, moral kondisyon, hatalardan ders alma, özgüven, reaksiyon hızı, oyunu okuma ve organize etme" gibi sayısız bileşenle irtibatlı.

Holstein inekleri huzurlu bir ortam bulduğunda ve klasik müzik dinlettirildiğinde karşılığını daha fazla süt vererek öderken, ne yazık ki yerli eldivenleri "Paraya da boğsanız, rock'dan caza envaiçeşit müzik de dinletseniz" başarının garantisi yok.

30 küsur ton, yanlış okumadınız 30.000 kilonun üzerinde sütü bir yılda verebilen Holstein ineğine bile rastlanmışken, kalecilerin nihai amacı gol yememek söz konusu olduğunda **milli maçlarda Dino Zoff'un**

1142, lig müsabakalarında İspanyol Abel Resino'nun 1275 dakikalık rekoru hatıra geliyor.

Sağlıklı bir Holstein ineğinden tüm yaşamı boyunca 200.000 bardak süt alınırken, yerli yabancı hiçbir file bekçisinden o seviyede yüksek verim alınma şansı yok. Hatta bırakın üst düzey verimi; şimdilerde yerli kalecilerden istenen yegâne şey "takımlarını yakmamaları"!

Fener'li Özer'in Mersin'li Hakan'ın üzerinden attığı aşırı golün ardından altın madeni bulunmuşçasına benzer girişimler çoğaldı. Muhammed'in şutu Trabzon direğinde patlarken, Sivas'lı Grosicki meşin yuvarlağı Cenk'in üzerinden ağlara yollarken, Eskişehir'li Alper'in yumuşak vuruşu Samsun'lu Ahmet'i mutsuz ediyordu. Doğruyu ararken ifrata kaçılmasın, hata yapma korkusu kalecilik gerçeklerini unutturmasın diyerek konuyu açalım; bir numaralara "Kale çizgisinden uzaklaşma" demenin "Soğuk havalarda dışarı çıkma yoksa hasta olursun!" uyarısından farkı yok. İsterse dışarı buz kessin evinizden, işyerinizden istediğiniz an sokağa çıkabilirsiniz; yeter ki kıyafet seçimini doğru yapın ve soğukla şaka olmayacağını, her sene yüzbinlerce kişinin kendini yeterince koruyamadığından öldüğünü aklınızdan çıkarmayın.

Oyunu okumayan, okuyamayan kaleciler ister çizgide beklesin ister ceza yayı üzerinde, pozisyonun hakkını asla veremeyeceği gibi ikram gollerden de kendini sakındıramazlar. Forvetlerin topa geliş açısı ve hızı, kendilerinin ve onları marke edenlerin konumu çoğunlukla niyeti ve eylemi şekillendirir. Hadi diyelim bazı kalecilerde "instinctive, sixth sense" denen "içgüdü ve altıncı his" duyuları güçlü değil; peki ya "top rakibin önünde sekerken öne çıkılmaz" prensibine ne oldu?

Beşiktaş'lı Cenk iyi kaleci olma potansiyeli taşıdığı halde mesleğinde zirveye çıkıp çıkmayacağı hakkında ciddi şüphelerimiz var. Fantastik kurtarışlar yaptığı maçlarda bu kadar sık can alıcı hatalar yapan kaleciye kolayına rastlanmaz. **Fenerbahçe önünde iki kişilik baraj yaptırmayı golden daha vahimdi; "baraja ek adam istedim, oyuncularımı dinlettiremedim" mazeretiye affedilemez.**

Kaleci satranç oyuncusu gibi olmalıdır; satrançta açılışlar üç aşağı beş yukarı aynıdır, sonra rakibin ve sizin kıratınız, stratejiniz, yapılan hamlelerin getirdiği fırsatlar gidişatı değiştirir. Genel doğruları özel enstantanelerin içine serpiştirmek gerekir; başka ifadeyle temel prensipler ışığında rakibin ve topun konumuna göre yeni çözümler üretilmelidir.

Eski dönemlerde muz frikik atanlar, korner çekenler elle gösterilecek kadar azken şimdi genç takım oyuncuları dahi o topları maharetle kullanıyor. Öyleyse **18 pas dışından çekilen frikiklerde defansı ceza sahası üzerinde mevzilendirmek gerekiyor.** Galatasaray'ın Kayseri'ye attığı kafa tarzı gollerin asıl müsebbipleri oyuncularını ileriye sürmeyi beceremeyen ve kale çizgisine kendini mahkûm eden kalecilerdir; ve bunu onlara öğretmeyenlerdir.

İhtimamla bakılan Holsteinlar karşılığını cömertçe verdiği göre muhtemelen kovayı tekmeleyen iki ayaklı olmalı!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex'in gördüğü kartın açılımı

Fatih Uraz 05.11.2011

Günümüz oyuncularının "kazanılmayanı, hak edilmeyeni" elde etmek için "artistliğe, şovmenliğe, üçkâğıtçılığa" kolaylıkla başvurduğunu görmek yeri geliyor sevdalıları futbolan soğutuyor.

Neymiş "profesyonellikmiş" bunun adı; hırsızlığın, arsızlığın, düzenbazlığın mesleki performans içinde değerlendirilmesinin şimdilerde süslü ismi bu; profesyonellik. Darbe almayan insanın ocağına incir ağacı dikilmişçesine çığlıklar atarak, acıklı mizansenler eşliğinde hakemi yanıltmasının, rakibin emeğini çalmasının, karşı takımın defterini az zahmetle dürmeye çalışmasının ne de güzel karşılığı bulunmuş ama; profesyonellik.

"Ama herkes yapıyor, diğerleri de yapıyor, sistem zorluyor bunu yapmaya!" dendiğini duymaksa cinleri tepeye çıkarıyor. Ne yani ahlaksızlığa verilecek karşılık illaki aynı yöntemle mi olmak zorunda! Nerde kaldı eğriyle doğrunun, güzelle çirkinin farkı?

50 yaşın arifesinde hakem rozetini göğsüne takıp sporcu geçmişinin verdiği avantajla aralarında vakti zamanında üst düzey futbol oynamış sporcuların bile bulunduğu bir ligde orta ve yardımcı hakem olarak aylarca düdük çalan, bayrak sallayan birisi olarak diyoruz ki; **zor bir meslek hakemlik, hem de çok zor!** Karar aleyhinde olduğu an en halimselim, akli başında futbolcunun dahi acemi-usta fark etmeksizin potansiyel bir sinir küpüne, ateş almaya hazır baruta dönüştüğü bir arenada yamyamlarla uğraşmayı kolay sananın aklına şaşarız.

Fenerbahçe-Karabük karşılaşmasının hakemi, –yanılmıyorsak– Nikoliç'in artistik mizansenine kanarak Alex'e kırmızı kartı gösterdi; aynen olaylı Real Madrid-Barcelona maçında hakemin Dani Alves'in Hollywoodvari oyunculuğuna kanıp Pepe'yi saha dışına attığı gibi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

16 saniyelik utanç

FATİH URAZ 08.11.2011

Yurtiçi ve dışında seyredenleri hayrete düşüren o heyecan dolu anlar, aslında **Beşiktaş'**ın içine düştüğü aczin güçlü göstergesiydi. Rakip kim, sonuç ne olursa olsun **16 saniyede yedi kez gol korkusu yaşamak övünç değil utanç vesilesidir.**

Düşünebiliyor musunuz, **Dinamo Kiev gibi** uzun yıllardır kuvveti, koşuyu, tek pası ön plana çıkarıp arada bir parlamasına karşın **elitler liginde yükselemeyen bir ekip, 16 saniyede yedi kez gol şansı yakalıyor ve iki şut çizgiden çıkarılırken, bir şut direktten dönüyor, bir şutu kaleci kurtarıyor, iki şutu defans çeliyor, bir şut auta gidiyor; sonrada bunun adı zafer oluyor.**

Merak ediyoruz Kiev kalecisi Shovkovskiy'in kafa şutu kendi oyuncusuna çarpmasa ve gol olsa yine BJK kalecisine ve arkadaşlarına övgüler dizilecek miydi? **Top iki kez mucizevî şekilde ağlarla kucaklaşamazken**

Cenk ortalıklarda yoktu zira pozisyonu başlatan kornerden gelen topa boşa çıkmıştı. Sonra bu nasıl bir takımdır ki top auta gidinceye değin tek ribaunt toplayamıyor.

1978 Dünya Kupası'nın unutulmaz Brezilya-Polonya maçında meşin yuvarlak tam üç kez direktten döndükten sonra Lehlerin ağırlarıyla kucaklaştığında başlangıçla bitiş arasında geçen süre 30 saniyeydi. **Beşiktaş'ın geçmişte Stegal Roşu'dan üç dakikada üç gol, Valeranga'dan 17 dakikada üç gol gibi sayısız sabıkası olduğundan Gençler'den 36 dakikada dört gol yemesi sürpriz sayılmaz; Kiev maçının son saniyelerinde yaşananlarsa BJK için dahi fazla!** Unutmadan **Egemen'in geri pasında verenin bir yiyenin iki hatası var; Egemen kalenin içine doğru pas verdiğiinden, Cenk'se öncelikle degajdan gelen topu önde bekleyip çıkıp almadığından, sonra da sol kale direğinin dışına taşıp, adım halinde yakalandığından hatalıydı.**

Bursaspor kalecisi Carson, son İBB maçında üst üste iki kritik kurtarış yaptı ki, özellikle ikincisi fantastikti. Henüz Cim-Bom'a gelmeden onunla birlikte zaaflarına dikkat çektiğimiz Muslera da Mersin karşısında penaltı kurtardı; elbette iki sıradışı kurtarış geldi diye Carson-Muslera ikilisi bir anda takımları için doğru tercihler haline dönüşmedi! **Carson çizgiye yapışıp kaldığı ve yan topları seyrettiği müddetçe, Muslera'ysa defans arkasına atılan toplara çabuk ve kontrollü gitmediği sürece güven vermeleri mümkün değil.** Kaldı ki Muslera avut çizgisine doğru giden Moritz'e lüzumsuz temas edip onu yere indirirken Kayseri kalecisi Navarro, hemen aynı pozisyonda Alanzinho'ya dokunmayarak muhtemel bir penaltıdan kendini korumasını bildi. Yalnız **Navarro yediği ilk gol de Alanzinho'nun Burak'la yan yana geldiğini görüp ileri fazla çıkmamalıydı.** Bire birlerde meşin yuvarlak yerde yuvarlanırken öne çıkmak genellikle fayda getirirken ikiye bir kalındığında ileri açılmak tam tersine kaleciye zarar veriyor.

Hâlihazırda ligin kalburüstü kalecileri kim diye sorulsa, bu işten biraz anlayanların vereceği isimler "Hasağış, Volkan ve Tolga" olur. İşte o iyilerden **Tolga'nın kısa süre önce sıfır açıdan Lille'ye verdiği ikramın aynısını Volkan da Sivas'a hediye etti. Neden sınırlı gol şansı bulunan pozisyonlarda üst düzey kaleciler yere yatmayı düşünür; inanın mantıklı bir açıklaması yok;** kötü alışkanlık ve bunu değiştirmeye niyet olmayışı haricinde. Oysa Manisa-Antalya maçında Ali Tandoğan benzer enstantanede kaleci İlker'in ona yaklaşıp ayakta kaldığını gördüğünde orta yapmak zorunda kaldı. Kafalara dank ettirinceye kadar **"Sıfıra yakın açıdan topun bacak arasından başka geçebileceği yer yoktur, o sebeple ayakta kalır ve bacak aranızı açmazsanız üzülmezsiniz, üzmezsiniz"** demeyi sürdüreceğiz.

Yedek kulübesinin acısını gayet iyi bilmesi ve arkasında Onur gibi dişli bir meslektaşının bulunması Tolga'yı avantajlı kılarken, Volkan'ı zorlayacak bir ismin olmayışı onun cephesinden handikap; **Hasağış ise gerçekten iyi kaleci** ancak dört sene de oynadığı maç sayısı 80 bile değil, sık sakatlanıyor yahut mevcut sakatlığı aralıklarla nüksediyor. **Volkan'ın Sivas maçını tekrar tekrar seyretmesi ve defansın çizgiden çıkardığı toplara neden hamle yapmadığını düşünmesi gerek.** Yerli file bekçileri sadece kurtarışlara odaklanmayıp, oyunu okumaya, yönetmeye, iyi pozisyon almaya, defans arkasına atılan toplara hızlı çıkmaya da çalışmalı. **Tolga Kayseri'nin ikinci yarıda çaprazdan kazandığı frikikte yanlış yerde pozisyon aldı** ve usta bir ayak onu kolayca mağlup edebilirdi. Topu doğru noktadan çabuk başlatarak ikinci gole yaptığı katkıyıysa daha sık görmek isteriz.

Ligde topa iyi vuran oyuncu sayısının azlığı büyük şans; aksi varit olsa baraj kurmayı dahi bilmeyen kaleciler frikikten çok gol verdi!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşarken şebek, ölünce aziz

Fatih Uraz 11.11.2011

Çocukluğumuzun hüküm sürdüğü günlerde hemen tüm arkadaşlarımız gibi onulmaz bir **Muhammed Ali** hayranı olduğumuzdan, allem edip kallem edip gazoz içmeyip, sinemaya az gidip, sokaklarda satılan köfte-ekmeğe yüz vermeyip boks eldiveni almış ve mahalle arasında “**Kelebek gibi uçup arı gibi sokmayı!**” denemiştik.

İnanılmaz zevkli geçen maçlarda yaşanan tek sorunsu adil hakem bulmaktan ziyade bir çifti 75 lira olan Kral marka eldivenlerin ikinci çiftini alacak paramızın olmayışı; bu yüzden diğer elimize ucuz idman eldiveni takışımızdı. Zamane boksörlerinin genellikle kum torbası döverken kullandığı o ince eldivenlerle yumruk yendiğinde can çok yandığından, mahalle kuralları gereği sadece maç eldiveniyle vuruş yapabiliyor, diğer eldivenle burnu kırdırmamaya, dişleri döktürmemeye çabalıyorduk!

Boks sevdalıları alınmasın lakin fitratımıza son derece ters bir spora geçici süreliğine de olsa ilgi duymamızın sebebi ağıktı; yurtdışında **Muhammed Ali- Joe Frazier- Vyacheslav Lemeshev**, ülke içinde **Cemal Kamacı- Celal Sandal- Seyfi Tatar** üçlüsü.

İnançları ve savunduğu değerler adına Vietnam Savaşı’na karşı çıktığından Ağır Sıklet Dünya Şampiyonluğu unvanını masa başında kaybeden Muhammed Ali’nin, yeniden var olma savaşında Frazier’in karşısına çıkıp yenilişinde karalar bağlamıştık. 1971’in 9 martında Madison Square Garden’da yere sırtüstü kapaklanan, dayağı yiyen şahsımız olsa, canımız o kadar yanmazdı. Çünkü evrenin en güçlü adamı 11 yaşında bir çocuğun gözünde artık yenilmez değildi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2012’yi hak etmedik ki

FATİH URAZ 15.11.2011

Hırvatistan karşısında alınan 3-0’lık yenilginin ardından hemen herşey söylenirken unutulmuş tek şey vardı; ikinci maçı neden üç farkla kazanamayalım umudu. Adet yerini bulsun kabilinden de olsa hiç değilse bir kişinin “**15 kasımı bekleyin hele; sonrasını konuşuruz**” demeyişi, diyemeyişi hazin.

Goethe “Parasını kaybeden bir şeyini, namusunu kaybeden çok şeyini, cesaretini kaybeden herşeyini kaybeder” diyor; belli ki bizler eşzamanlı olarak hem cesaretimizi hem başarıya uzanma inancımızı kaybetmişiz.

İlginç bir ülkeyiz; sarf edilen söz, yapılan hareket ne denli kabul edilemez olursa olsun suçluyu mahkûm sandalyesinden alıp mağdur koltuğuna oturtan birileri muhakkak çıkıyor. Seyircinin oyuncusunu milli maçta protesto etmesi hoş değilse de hasbelsekader **ay yıldızlı formayı giydiğimiz dönemlerde** o zamanki futbolumuzun düşük seviyesi ve alınan neticelerin sindirim zorluğu aşikârken **saha içinde ve dışında nahoş bir olayla hiç karşılaşmadık.** Çünkü bırakın tribünlere cevap vermeyi, kafamızı dahi kaldırmadan, sınırlı

kapasitemizle elimizden geleni yapmanın derdindeydik. Seyirciye "eğitimsiz, terbiyesiz, kompleksli, kurallardan bihaber, destek vermesini bilmiyor" tarzı yığınla suçlamada bulunabilir ve bunların bir kısmında haklı da olabilirsiniz. Futboldan anlamadığını ve sahada neyi var neyi yok verenle vermeyeni ayırt edemediğiniyse söyleyemezsiniz.

Zamane sporcuları camialarını gereğinden fazla önemserken dışarıda kalanları aynı derecede ciddiye almıyor. Hâlbuki hayat futboldan ibaret olmadığı gibi kendi taraftarları haricinde insanların saygısını ve sevgisini kazanmak da oldukça mühim. **Volkan'ın, ayağıyla kolaylıkla kontrol edebileceği topu üzerine oturarak durdurduğundan beri Galatasaray seyircisiyle başının hoş olmadığını unutmamalı.**

Gelişine bir zil takıp oynamadığımız kalan Hiddink'in, işine dört elle sarılmadığı, zihniyeti ve kurguyu değiştiremediği, büyük vizyonundan Milli Takım'a bilgi aktarımında hayli cimri davrandığı açık. Dışarıdan görünüşü ve çalıştırdığı takımlarda yaptıklarıyla, arkasından söylenen sözlerin güzelliğiyle fark yaratıyordu; lakin olmadı, maya tutmadı. Aman marka bir isimle anlaşalım da başımız ağrımazın mantığıyla belli ki Hollandalı teknik adamın her isteği kabul görmüş ve Hiddink'le deyim yerindeyse 'part-time' hoca diye anlaşılmış. Zaten bu denli büyük beklentilerin ardından ortaya çıkan hayalkırıklığıyla bundan sonra yabancı hocalar ve futbolcular insanımızı olsa olsa iki şekilde mutlu edebilir; geldikleri ve gittikleri gün!

Seneler önce bir milli maç arifesi basının anlı şanlı kalemlerinden bir zat "Yarın eğer bir hezimet olur ve sizler hakkında ağır eleştiriler yaparsak sakın alınmayın ve işinize devam edin" dediğinde "Neden kötü günde yanımızda olmuyor, destek vermiyor, sorumluluğu paylaşmıyor da güzel şey söylemek için illa iyi netice bekliyorsunuz?" diye mukabele de bulununca, kem küm edip selam vermeden çekip gitmişti.

Volkan Demirel'i dünyanın en iyi kalecileri arasına koyan, Arda'yı Messi'yle kıyaslayan, Gökhan Gönül'den bir Maicon, bir Cafu çıkartan yurdum insanı ve basını, merak etmeyin bu neslin de hakkından gelir bir sonrakinin de.

Sakatlığının ardından henüz form tutamayan Volkan, Hırvatistan maçında yediği **ikinci gole** benzeri hatayı iki kez Sivas karşısında da yapmıştı. **Volkan yakın direktan arka direğe doğru düz çizgide dönüş yapmakta ısrar ettiğinden, top koşuya başladığı yöne doğru vurulduğunda en ufak bir şansa dahi sahip olamıyor. Oysa dönüşünü doğrudan topun gittiği rakibine karşı yapsa hem açi küçültme hem de iki tarafa birden atlama şansına sahip olacak, meşin yuvarlağı kurtarma ihtimali de yükselecek.** Dahası golün ortasında ön direktan rakip olmadığından ve o zaviyeden gol şansı da bulunmadığından **kalenin ortasında konum alması daha akılcı olacaktı. Üçüncü goldeyse atış öncesi altı pasın üzerine gelip beklemeye başlayan oyuncusunu baraj hizasına çıkarmalıydı. O tarz ortaları almak neredeyse imkânsız olduğundan oyuncularını rakiple bire bir eşleştirmek ve mümkün olduğunca ileri sürmek gerekir.** Meslek hayatının en parlak günlerini yaşayan, dahası Egemen-Giray ikilisini yakinen tanıyan Tolga'nın niye tercih edilmediğiniyse sormuyoruz bile; zira bu teknik heyetin kapasitesi o ince nüansı düşünmeye elverişli değil!

Söylendiği üzere Hiddink'in tazminatı yüksekse ülke içinde daha fazla kalması istenerek mukavele sonuna kadar beklenebilir; hem bakarsınız bugün iyi sonuç alınır ve ortalık süt liman olur! İlla değişiklik isteniyor ise daha önce denenmişlerden medet ummamalı.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

500 bin dolara emeklilik

Fatih Uraz 18.11.2011

“Basit bir yalan devasa şöhreti kolaylıkla mahveder” diyordu 17. asrın derin izler bırakıp geçen Baltasar Gracián’ı. Aylar, mevsimler, yıllarca büyük fedakârlıklar yapılarak, bin bir zorluğa katlanılarak tesis edilmiş ismin, ünün saniyeler içinde kaybolup gitmesi ıstırapın zirvesi olsa gerek.

Dün sabah kariyerlerini mahveden sporcularla ilgili yazıyı okurken aklımıza ilk gelip takılan şey İspanyol düşünür Gracián’ın ne kadar haklı olduğuydu. Muhammed Ali’nin popülaritesini yakalaması beklenirken kendini bir anda cezaevinde bulan **Mike Tyson**’dan, geçmişinde Amerikan futbolunun en değerli oyuncularından biri kartviziti dururken eski karısını ve sevgilisini öldürmekle suçlanan, beraat ettiği halde halkın gözünde itibarını kaybeden, sonrasında hayat pusulası şaşan **O.J. Simpson**’a; evrenin en çok kazanan sporcusuyken kliniklerde rehabilitasyona mahkûm edilen **Tiger Woods**’tan beysbolun taşsız yıldızı **Shoeless Joe**’ya varıncaya dek yığınla isim listedeyken; galiba **Joe Paterno**’yu diğerlerinden ayırmak gerek.

Çünkü önümüzdeki ay 85 yaşına girecek, dile kolay tam 45 senedir aynı üniversitenin futbol coach’luğunu yapan, stadyumun önüne heykeli dikilen spor dünyasının bu çok önemli figürü, 84 senede kazandıklarını saniyeler içerisinde kaybederken platform da arka plandaydı..

Penn State Üniversitesi’nde 15 sene asistan coach’luk da yaptığı düşünüldüğünde ömrünün 60 yılını aynı müesseseye sarfetmiş ve karşılığını da maddi manevi en üst doyuma ulaşılarak almış **bir hocanın, tereddütsüz kapı dışarı edilmesinin ve saygınlığının sıfıra inmesinin sebebiyse eski yardımcısının öğrencileri taciz ettiğini öğrendikten sonra durumu üstlerine bildirip, takibini gereğince yapmayışı.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Frikikler penaltıya dönüşmemeli

FATİH URAZ 22.11.2011

Türkiye liglerinde –iddia ediyoruz– ceza sahası üzerinde kazanılan frikiklerde düzgün vuruş yapıldığında topun ağlarla kucaklaşma ihtimali neredeyse penaltı çekiliyormuşçasına yüksektir. İnanması zor ama gerçek!

Oysa üç ayrıntıya dikkat edilse kolaylıkla frikik hediyesi vermekten kurtulabilinir. **Öncelikle baraja doğru sayıda adam koymak gerekir;** hayatın her ânında olduğu gibi serbest atışlarda da denge önemlidir ve az oyuncuyu meşin yuvarlağın önünde mevzilendirmek de hatadır, çok oyuncuyu da. **İkinci olarak mutlaka topun çıkışını gören bir konumda pozisyon alınmalıdır.** Topu barajı üstünden yahut yanından geçtikten sonra görmek en az 10 metre kaybetmek demektir ki, telafisi zordur. **Üçüncü önemli noktaysa Nostradamus’luğa soyunmamaktır.** Kâhin bile olsanız geleceği bilmeniz mümkün olamayacağına göre “rakip oyuncu topu iç-üst kesme vuruşla soluma gönderecek, yok dış-üstle falso verecek!” gibi saçma öngörüler terk edilmelidir.

Elbette rakibin topa geliş açısı ve hızı kaleciye yapılacak vuruşun niteliği hakkında önemli ipuçları verir vermesine de, önce bu ipuçlarını değerlendirecek donanımına sahip olmak, sonra da **ne olursa olsun hislerle değil gerçeklerle hareket etmek gerekir**. "İçime doğdu, rüyamda gördüm, sağıma dikkatlice baktı" bahaneleriyle vuruş yapılmadan ters köşeye giden yahut donakalan kaleci durumuna ve acizliğineyse asla düşülmemelidir. İşin ucunda "Abdal diye anılmayıp b ve d'nin yerine, p ve t'yi koydurtmak da var!"

Manisa kalecisi İlker genel manada fena bir kaleci değil; zaman zaman zor toplar kurtarabilen, dengeli bir kaleci; gelin görün ki geçen hafta Antep karşısında Olcan'dan yediği gol kalecilikle ilgili bir sempozyuma konu olabilecek vahim yanlışlar içeriyor. Vuruşun güzelliği şapka çıkarılsa da, **o gol oyuncu hünerinden değil kalecinin duruş hatasının, topun çıkışını göremeyişinin ve baraj üzeri vuruş bekleyişinin sonucudur.** İşin en düşündürücü yanıysa Türk kalecilerinin hemen tüm serbest atışlara bir-iki hata sığdırmasından ötürü orta halli vuruşların dahi tehlike yaratmasıdır.

Mesela **Selçuk'un santimetrelerle avuta giden frikiğini hatırlayın;** vuruş mükemmel olmasına mükemmel de **kaleci milim olsun yerinden kımıldamıyor ve sadece topu seyretmekle yeniyor.** Oysa o Süpermen değil ve gözlerinden x ray ışınları saçarak golü engelleme şansı hiç yok!

Galatasaray'ın gelmeden panter ilan edilip İBB, Karabük maçlarının ardından kova muamelesi gören **Muslera'sıysa, BJK önünde takımını ayakta tutan isimdi.** Onun hakkında geldiği günden beri fikir değiştirmeyen tek kişi olarak diyoruz ki **"Önünde bu müdafaa hattı varken sahip olduğu nitelikler de gözönüne alındığında bilhassa kalesine az top gelen maçlarda adının yeniden tartışmaya açılması kaçınılmaz"**. Ama bu oyunun hakkını verdiği maçlarda takdir edilmesini engellemez tabii ki; bu arada **Almeda'nın direktten dönen, Simao'nun milimetreyle direği sıyıran topu "İyi oynayan kaleciye şans da yardım eder!" kuralının sağlamasıydı.** En büyük şansı sık sık Uruguay Milli Takımı'yla maça çıkıyor oluşu.

İstanbul derbisini seyrederken diğer ekranda baktığımız **Chelsea-Liverpool** karşılaşmasında ise Kırmızı Başlıklı Kız'ın Londra uyarlaması Siyah Başlıklı Adam, **Peter Cech** işbaşındaydı. **Etrafında üç Liverpoollu dururken takım arkadaşına aut atışından pas verince, 10 saniye geçmeden tabela takımının aleyhine değişiverdi. Akıllı kaleci rakibe hediye vermediği gibi takım arkadaşlarını da ateşe atmayan kişidir.** Bir kaç sene öncesine değin dünyanın en iyi kalecilerinden biriyken kafatasının çatlamasıyla reaksiyon süratini, yan toplara hâkim olma özelliğini kaybeden Çek kaleci; o komik başlığı kafasına geçirdiğinden bu yanaysa devasa fiziğine karşın caydırıcılığını yitirdi.

Mersin-Trabzon maçında **Tolga** korner atışından gelen topa çıkmaya niyetlendiyse de, topa ulaşamayacağını anlayınca kale çizgisine geri döndü. Bu da ister istemez Giray'ın hamle yaptığı topa atlamasını engelledi. Başka bir kaleci o golü yese anmaya dahi gerek görmez ve şansızlık deyip geçerdik. Ancak **Tolga Lille maçı gibi tek tük hatalar hariç öylesine güzel maçlar çıkarıyor ki, hatalarını asgariye indirip adını altın harflerle kalecilik duvarına yazmasını istiyoruz.** Yalnız fedakârâne plonjonlar yaparken güvenliği arkaplane atıyor ki korkarız bunun ceremesine katlanması an meselesi.

Son sözümüzse kalecilere değil şike tahkikatını yürütenlere; ilk günden beri yaptıklarınızı desteklerken Federasyon İkinci Başkanı'nın ifadesini yaklaşık beş ay gecikmeli almanızı anlayamadık. Adam suçluysa temmuzdan bu yana neredeydiniz ve o kadar süre de kimi deliller uçup gitmez mi?

Parlamento şike yapmamalı!

Fatih Uraz 25.11.2011

Şikeci yöneticiden, avantasever futbolcudan, kazanmaya odaklı hocadan, takımından gayrısını sallamayan taraftardan, gerçeği kendine göre kurgulayan gazeteciden, düdük çalarken isme ve titre bakan hakemden, temiz futbol için çıkardığı kanunun ortalığı yakıp yıkacağını anlayınca kendini inkâr pahasına yenileme derdine düşen politikacıdan o kadar sıdkımız sıyrılmış ki; yalnızca gerçeği dillendirdiği için Turgay'ı nereye koyacağımızı şaşırdık.

Elbette Turgay'ın yaptığı güzelliştir ve takdire şayandır; ne var ki gole sevinmeden, rakip oyuncuların isyanını beklemeden, hakemin "Elle oynadın mı" sorusuna ihtiyaç hissettirmeden golü iptal ettirebilseydi, işte o vakit yaptığı jest tadından yenmeyecekti. Eğer kimsenin dahli ve zorlaması olmadan bunu düşünebilmiş olsa öteden beri futbolcuların diline pelesenk ettiği ve profesyonelliğin gereği deyip süslediği "sahtekârlıkla oyunun sonucuna etki etme uygulaması" can alıcı bir darbe yiyebilirdi.

Şu an olup bitenden anladığımız "Turgay'ın özünde doğru bir insan olduğu ve hakemin ona yönelttiği sualde yalan söylemeyi kendine yediremediği"dir. Ve doğruyu söylemek gerekirse rakip takımın hakeme baskısı olmasa, o asil tavrı gösterebileceği şüpheliydi. Hocasının kendisini kapalı kapılar arkasında da tebrik etmesiye önemli zira nice teknik adamın gönlü bu tip şövalyeliklere sımsıkı kapalıdır!

O Bursa Stadyumu vakti zamanında sonraları çok meşhur olacak bir futbolcunun "Penaltı!" diye bağırmasıyla görmediği pozisyonda 11 metre atışına hükmeden hakem bile ağırlamıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Cumhurbaşkanı'ndan ricamız

FATİH URAZ 29.11.2011

91-92 sezonunun açılış maçında uzun süredir evinde kaybetmeyen Siirtspor'u yenerek üç puanı alınca; ertesi gün soluğu Kayserispor'a gelmemize vesile olan dostumuzun yanında almış, sevincimizi onunla paylaşmak istemiştik.

Sabahın erken saatlerinde avukat Enver Abi'nin yazıhanesinden içeri girdiğimizde bir bakmıştık güler yüzlü bir beyefendi de orada oturuyor. Adı Abdullah'mış ve yeni yapılan genel seçimde Kayseri Milletvekili seçilmiş. Kendisini kutlayıp kısa bir süre sohbet ettikten sonra karşılıklı güzel temennilerin ardından ayrıldık ve enteresandır, bir daha hiç karşılaşmadık.

Bir kahvenin 40 yıl hatırı vardır denirse de beraber kahve içmedik ki söze kestirmeden girip meramımızı anlatalım. Öte yandan sağlam gerekçeler bulmalıyız ki muhatabımızı ikna edebilelim. Belki de en iyisi bir fincan kahvenin 40 yıl hatırı varsa bir kaç dakikalık sohbetin de nereden baksanız 20 sene hatırı olmalı deyip başlamak!

Sayın Cumhurbaşkanı; parlamento mensupları sizin yurtdışında bulunduğunuz günlerde hangi amaca hizmetse artık, sporda şiddet yasasını budayan değişiklikleri Meclis'ten geçiriverdi. Bilemiyoruz 550 vekilin kaç Türkiye'de futbolun ahlak ve sınır tanımayan kirli geçmişinden haberdardır. Hoş, bu kadar yazılıp çizilmesine rağmen konunun vahametini idrak edemedikleri belli, zira futbolun geleceğini kurtaramayacak olsa da, suç erbabının uykularını kaçırılan, savcılarının, yargıçlarının elini güçlendiren kanunu budamakta tereddüt göstermediler.

Sayın Cumhurbaşkanı; kariyerinin ilk deplasman maçında kale ağlarına yaslanan tabancalı adamlardan "gol yemezsen ölü çıkar" zılgıtını işitip ilerleyen zamanlarda, güvenlik güçlerinin gözetiminde meydan dayakları yemiş, linçten jandarmanın G-3'lerle havaya açtığı ateşle kurtulmuş, devletin valisinin, belediye başkanının direktifiyle polisten terörist muamelesi görmüş, sporun zirvesindeki ismin hakem bağladığına tanıklık etmiş, emniyet müdürünün gol olduktan sonra yardımcı hakemi kolundan tutarak "Ofsayt bayrağını kaldır lan!" dediğine şahit olmuş, arkadaşlarına çanta dolusu paranın şike diye teklif edildiğini, rakip takımı yenmek için sayısız kulübün teşvik primi vaat ettiğini şaşkınlıkla izlemiş, koca bir ilin tüm milletvekillerinin el ele verip takımlarını ligden düşürmeyeşine pes, seyirciye patlayıcı maddeleri polis şeflerinin dağıttırdığını görünce dayanamayıp yeter demiş, karşı takım kaptanının "Adam gibi oynayın yoksa sizi vurur dağa çıkarım!" tehdidiyle sarsılmış ama yıkılmamış eski bir sporcu olarak diyoruz ki; içinden, kıyısından, köşesinden illegaliteye bulaşmamış tek bir kulüp, müessese, camia yoktur coğrafyamızda.

Biliyor musunuz önemli koltukta oturan bir zat-ı muhterem Ankaragücü'nün konsey kararıyla lige alınacağını tamı tamına beş ay önceden söylemişti bize. Hadi, o 20. yüzyılda kaldı diyelim; ya 21. asırda parti başkanı, belediye başkanı, Federasyon'un etkili ve yetkili bir üyesinin şöhretli hocayı ikna adına "takımın üst lige çıkacak!" garantisi verip, gereğini yapışına ne demeli!

Milli maçlara dahi teşvik primi gönderen, devre arasında rakip takımdan artık gol atmamasını rica eden, karşıdan parayla oyuncu satın alan, yabancı hakemleri zengin eden, UEFA Başkanı'nın karısına gerdanlık hediye edip bir de bunu marifetmiş gibi açıklayan vatandaşlarımızın varlığından umarız haberdarsınızdır.

Dikkatinizi çekeriz; ne bahis konusuna değindik ne İsviçre maçı utancına; ne devasa gelirlerine rağmen kötü yönetimden iflasın eşiğine gelip devlet kapısında sürekli dilenen kulüpleri eleştirdik ne vicdanla cüzdan arasına sıkışmış konu mankenlerini.

Senelerdir yurtdışında yaşayan bir sporsever olarak sizden istirham ediyoruz Meclis'in yanlısına ortak olmayın, futbolun sevimsiz, kavgacı, hırçın aktörlerinin hareket alanını yeniden genişletmeyin. İnaniyoruz hadiselerin içyüzü size aksettirilse, ilgili yasanın yeni hâli şahsınızdan tasvip görmeyecektir. İstiyorsanız sizi ikna adına 12 saat uçar, yanınıza gelir, isim isim, mekân mekân, tarih tarih yaşananları ifşa ederiz.

Mafyanın anavatanı dahi temiz sayfalar açmayı başarırken bizler elbirliğiyle tarihî arınma fırsatını sulandırıp maalesef heba ettik. Adaletin yavaş işlediği malumunuz lâkin sanıklarda çimlere izinsiz bastığından tutuklanmadı!

Eksik bilgilendirilme sebebiyle önünüze gelecek kanunu imzalar iseniz, tahkikatın geleceğini tehlikeye atacak, "bu ülke de herşey düzelir ama futbolda kirlilik asla bitmez" algısını güçlendireceksiniz. Ola ki çevrenizde bu yasayı onaylayabilirsiniz diyen çıkarsa; lütfen Çankaya Köşk'ünün kapısını ebediyen ona kilitli tutun!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe, TFF, UEFA savaşı

Fatih Uraz 02.12.2011

Arada bir tempo yavaşlayabilir hızlanabilir, tansiyon düşebilir yükselebilir, mehteran misali öne-arkaya-yana adımlar atılabilir; lâkin bu savaş taraflardan birini ya da ikisini götürmedikçe kolayına sulh sağlanamaz.

Fenerbahçe ve Futbol Federasyonu enerjilerini boşuna tüketiyor; er yahut geç ikisi de kaybedecek ve her halükârda kazanan yalnızca UEFA olacak. Sarı-lacivertli takımın İsviçre semalarından tazminat ve özür dışında (onunda olup olamayacağı muallâkta) alabileceği hiçbir şey yok.

“Bana yalan söylüyor olman değil artık sana inanmıyor olmam beni yaralıyor” diyen filozof ne de güzel söylemiş. TFF ile Fenerbahçe’nin anlayamadığı nokta işte orası; toplum nezdinde güvenilirliğiniz yok ki insanlar size itimat edebilsin. Elbette konu sizle sınırlı değil, spor bilhassa futbol camiasında sözü senet sayılacak, dosta-düşmana “ben aksini düşünüyordum ama o söylemişse doğrudur” dedirtebilecek bir tanecik olsun faal aktör yoktur.

Güçlü deliller de bulsanız, şahitlerle de destekleseniz, kutsal değerler üzerine yemin de etseniz kabul edin inandırıcı olamıyorsunuz, çünkü güven vermiyorsunuz.

Başkanlığa aday olduğu gün karşısına bir başkasının çıkma ihtimalini futbola ihanet diye niteleyen Federasyon Başkanı’nın son vecizesiyse “Benim olduğum yerde hiçbir kulübe yanlış yapılmaz”. Naçizane ifade etmek isteriz ki bu hususta şu âna değin kiminle konuştuysak onun aksini düşünüyor; süreci başından beri yanlış işlettiği, söylediklerinin arkasında durmadığı, kamuoyunun en ağır cezaya hazır olduğu zaman da oyalama taktiği güderek güçlü bir temizliği engellediği fikrindeler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Socrates’e selam olsun

FATİH URAZ 06.12.2011

1982’de kendisini seyretmek için küçük bir aile faciasını dahi göze aldığımız, **futbol topunun muhtemelen veryüzünde ayağına en çok yakıştığı isim olan “Doktor” Sokrates de, çalan son düdükle oyun dışına yollandı!**

Zamanının kalburüstü kalecilerinden **Rinat Dassaev’e** 25 metreden attığı şahane golün ardından televizyonun başına çöreklenmiş sayısız insanın bilaistisna ayağa fırlayarak yaptığı kutlamayı ömrümüz oldukça hatırlayacağız. Hatırlayacağız çünkü Socrates ve **Zico’lu** Brezilya’nın SSCB ile oynayacağı maçı bir yakınımızın düğününde müdür odasına koydurduğumuz televizyondan izlemiştik. Tamam, yaptığımızla övünmüyoruz; yanlış kere yanlış lâkin Socrates’in ve **Eder’in** attığı o muhteşem gollerde düğünden daha az önemli değildi ki! Düğünü alışılmış olmasa da istiyorsan bir daha bir daha tekrarlayabilirsin; o maç gibi muhteşemini nerede bulup da seyredeceksin ki!

Sahanın içindeki tavırlarından, topa hükmedişinden, penaltıları çekişinden, içkiye ve sigaraya sevdasından, politik kişiliğine varıncaya dek her yönüyle meslektaşlarından farklıydı. Ayakları iyi çalışanların nedendir

bilinmez kafaları ters orantılı işlediğinden, Sokrates'in filozofik kişiliği karanlık gecede ay gibi parlıyordu. Ona bir kez, o da 86'da penaltıyı Fransız **Bats**'ın ellerine nişanladığında kızıp gücenmiştik; çünkü dünya kupasını havaya kaldırırken onu görmeyi çok istiyorduk!

Sokrates'in ruhu huzur ve sükûn bulsun deyip, dönelim **şaibeli ligimizin yanlışlarından ders almayan eldivenlerine ve soralım: Neden oyunu takip etmiyor, daha fazla adım alarak plonjon yapmayı denemiyor, uzak mesafelerden çekilen şutlara gel-geç diyorsunuz?**

Cenk'in Happonel'den, **Özden**'in Fener'den yediği tarz gollerin sayısı süratle artmıyorsa biliniz ki şutör eksikliğindendir. **Stoch**'un attığı gole bir şey demiyoruz zira vuruş mükemmeldi, uzak direğe ve tavana doğru gitti; peki ya **Cristian**'ın golüne ne demeli, yakın direğe geldiği gibi orta yükseklikteydi.

Sivas-Trabzon maçındaki dört golünse üçü hediye birisi talihsizlik. **Borjan ilk golde topu tehlike hunisinin içine çelmesi** yetmezmiş gibi **önce ayağa kalktığı yerde durmakla, sonrada geriye doğru yatmakla iki saniyeye iki hata sığdırdı**. Yediği ikinci **goldeyse topu yakalamaya çalışırken vücudunu ileri taşıyıp ellerini geride bıraktı**; orada ancak plonjon yapılırsa bu essential hatayı tolere etme şansı olabilirdi zira **öne doğru koşarken eller vücudun arkasında kaldığında denge bozulması kaçınılmazdır**.

Mitolojik Phoenix gibi küllerinden yeniden doğan **Tolga**'ysa kritik eşiğe yaklaşıyor. Birinci gol kalecilerin en büyük kâbusu kontrpiyeden geldiğinden ötürü suçlanamaz, ama geçmişte Iribar, Arconada gibi kalecilerin üstelik de kısa mesafelerden inanılmaz deflected toplar çıkardığı hâlâ hafızalarda. **İkinci gol ise yüzde yüz onun hatası çünkü iki arkadaşı Erman'a baskı yaparken, top da yerde sekerken kale çizgisinden 10 metre öne çıkmanın adı aç kışkırtmak değil intihar etmektir**. Şimdi Lille maçı değişik bir boyut kazandı zira orada takımının kaderiyle oynayacak olur ise arkasında bekleyen iyi bir kaleci olduğu hatırlanacak, kredisi azalacaktır! Ayrıca 25 metrelik degaj da ona yakışmıyor.

Samsun kalecisi **Ahmet Şahin**'in zorluk derecesi yüksek topları çıkarırken **ucuz goller yemeyi sürdürüşü şaşırtıcı**. Gaziantep golünde top yaklaşık 40 metreden ortalanırken defans oyuncularını altı pas üzerinde duruyordu; eğer takım kaptanıyken bile o tip atışlarda defansını ceza sahası çizgisi üzerine çıkartamıyorsa, oynamayı hak etmiyor demektir. Hadi o hatayı yaptı, **neden hayli yüksek gelen topa çıkmayı düşünmedi ki?** Muhammed'in kafa şutunun yumuşaklığı bir yana, **durması gereken yerde dursa atlamadan topu çelmesi kuvvetle mümkündür. Ertuğrul'a yeniden şans verilmeli**.

Kayserisporlu **Navarro** ilk kez vasatın üzerine çıktıysa da **topları yakalamayı değil sürekli tokatlamayı düşünen bir kaleci, ne yapacağı belli değil ve savruk**. Taner'in frikiği üst direktten dönerken o aşağıya doğru atlıyordu. Zaman kaybına sebebiyet verme ihtimali yarın bir gün kazanılması ihtimalinden yüksek; bizden hatırlatması.

Bursasporlu **Carson**'da bir başka kontrpiye mağduruydu; soluna hareketlenmişken sağına dönüp topa atlaması takdire şayandı ama yetmedi. Onu altı pasın üzerinde topu yumruklarken görmekse sevindirici; darısı gerisine.

Son olarak da **Ömer**'in İBB'den yediği gole dikkat çekmek istiyoruz; **o mesafelerden ve çaprazdan ekstra vuruş yapılmadıktan sonra kapalı köşeden gol yemek yanlış zaviyede durma anlamı taşır** ve üzülmek ifade edelim bu genel bir sorun. Ve kısa vadede çözümü de yok.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Danışıklı dövüş müydü olup bitenler

Fatih Uraz 09.12.2011

Dün Ankara'da Kızılay'dan Kolej'e doğru yürürken gözlerimiz yolun solunda kalan binalardan birine kayınca zihnimizde canlanan bir anı, uzunca süre gülümsetti bizi. Baktık güldük, yeniden baktık yine güldük...

1970'li yılların başında o binanın karşısına geçip yarım saat boyunca "ha şimdi yıkılacak, ha şimdi yıkılacak!" diye kalabalık ahaliyle beraber bekleyişimizi hatırladık. Düşünebiliyor musunuz; yolu iki taraftan araç ve yaya trafiğine kapatıp bu akşam mutlaka yıkılacak dedikleri bina 40 sene geçmiş, sapasağlam ayakta!

Kuvvetle muhtemeldir ısrarla kapatılmaya çalışılan şike tahkikatı hakkında da Yaradan bizlere, sizlere ömür verirse 10-20-30 sene sonra bile "o şike yapmıştı-yapmamıştı, bu mazlumdu-zalimdi, bu işler bu ülkede düzelmez-düzelir!" tartışmalarına şahit olacağız. İşin daha kötüsüyse Cumhurbaşkanı'nın veto ettiği tasarı eski haliyle de TBMM'den geçse, değişikliğe de uğrasa futbolumuzu bekleyen son belli; kamplaşma, güvensizlik, hesap kapatma ve asla geri gelmeyecek saygınlık.

Hemen her konuda birbirlerine muhalefet etmeyi neredeyse şiar edinmiş siyasi partilerin, şike yasası hakkında gösterdiği dayanışmayı da sanmayın ki bu ülkenin onurlu insanları kolayına unutacak! Dahası bu aceleciliğin ve aşırı merhametin nedenini anlamakta da zorlanıyoruz. Kimse 130 sene içeride yatmasın ama suçluysa bir kaç ayda da dışarı çıkmasın!

Tutukluların şu âna kadar gösterdiği dayanışmaysa takdire şayan! Abartılı istenen hapis cezalarına karşın kimsenin itirafçı olmaya yanaşmayışı düşündürücü! Ya bu adamlar gerçekten masum, ya yola çıktıkları arkadaşlarını satmayacak derece de ahitlerine vefalı, yahut da kanun yapıcıların onlara yardımcı olacağına bir şekilde inandırılmış, ikna edilmişler! Sebep ne olursa olsun ihaleyi birbirlerinin üstüne yıkmaya çalışmadan arzu ettiklerini alacak oluşları ibretlik!

Siyasetin en güçlü isimlerinden birisinin söylediği "Kimse bu kanun teklifini yeniden gündeme getirmeyecektir" mealindeki sözlerin neredeyse tükürüğü kurumadan kabul cephesinden gelen tepkilerin manasıysa açık değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne şanslı kaleciler var dünyada

FATİH URAZ 13.12.2011

Cumartesi akşamı Real Madrid-Barcelona maçını seyrederken **Victor Valdes**'in ilk dakika da yaşadığı talihsizliği görünce "'ne büyük bir talihsizlik" derken, Barca'nın ilerleyen dakikalarda oyuna ağırlığını koyup skoru lehine çevirmesinin ardından bu kez "amma da şanslı kaleci bu Valdes" diye düşünmeye başlayacaktık.

Hatırlarsanız Valdes'le çıktığı unvan maçını birinci rauntta yaptığı bariz hatalar ve ringi erken terk edişiyle kaybeden **Rüştü hakkında, Türkiye'ye geldiğinde Rijkaard "Tuttuğu topları sürekli degajla ileri yolluyordu. Valdes'i topu oyuna eliyle soktuğu ve önündeki arkadaşlarıyla diyalog kurabildiği için tercih ettim" demişti.** Uzun yıllardır müsabakanın her karesinde pozitif futbol oynamaya ve topu bilinçli

kullanmaya gayret eden bir takımda bırakın oyuncuyu, kaleciyi, o kulüp çatısı altında barınmaya çalışan malzemecinin dahi bu felsefenin hilafına hareket etme şansı yoktur, olamaz da.

Yerli eldivenler kendilerine verilen geri pasları genelde dağlara, taşlara, en uzak diyarlara göndermeye ahdettiğinden geçen sezon Kayseri kalecisi Volkan'ın Fenerbahçe önünde yaptığı tarz hatalara pek rastlanılmaz. Oysa kaleciye sıkışık anlarda verilen geri paslara bir yahut iki oyuncu mutlaka baskı yaptığından, topun uygun pozisyonda bekleyen takım arkadaşına verilmesinin manası "boş alan bulma ve gol şansını arttırma" demektir. Yani **Van Der Saar, Valdes** stilinde kalecilerin yetenekleri ve kapasiteleri kendileriyle rekabete giren kalecilerden bir parça az olsa da (ki değil!) meslektaşları değil onlar tercih edilecektir çünkü **tek yönlü kalecilik artık demode**.

Elbette kalecinin elleri dışında kalan azalarını kullanarak topla kurduğu temas geri pasla sınırlı değil. Degaj, top kontrolü, avut atışı, kafa vuruşu derken modern futbol içinde kalecinin aldığı rol sürekli artarken (**Rogério Geni** gibi gol atanlarda cabası), topa elle temas edilemeyen anlarda yapılan hataların azlığı, pas isabetinin yüksekliği ilerleyen zamanlarda bir numaraların konumunu doğrudan etkileyecek.

Türkiye kendine özgü şartlara sahip bir ülke ve öteden beri doğru ile yanlış abartılır da abartılır. Fener-Kayseri maçında kendi oyuncusuna topu vermek isterken adresi şaşıran Volkan Babacan, bunun karşılığını "maçı satma" ithamı ve "mukavele feshi"yle almıştı. Oysa Valdes belki de şampiyonluğun kaderini erkenden çizecek bir maçta yaptığı büyük hataya karşın doğru bildiğinden şaşmayıp müsabaka sonuna kadar topu arkadaşlarına verme gayretini sürdürdü. Çok kritik anda benzer hatayı bir kez daha tekrarladı, buna rağmen vazgeçmedi. İşte **yerli eldivenlerin asıl odaklanması gereken nokta bu; takımın ipini çekecek seviyede bir hataya karşın özgüveni kaybetmeyip doğru olanı yapmaktan asla vazgeçmemek**. Volkan Babacan'ın tavsiyemize kulak vereceğini zannetmiyoruz; zira genç yaşında öylesine ağır bir bedel ödedi ki!

Oysa 19. yüzyıl sonlarına, 20. yüzyıl başlarına kadar kalecilik yapmak ne de keyifliymiş! Sahanın her tarafında topla elle oynamaya müsaade varken kaleciler sık sık karşı kaleye gol atmaya gidermiş. Diğer yandan o dönemlerde kalecilik yapmak çok da zormuş çünkü müsabakanın her ânında top ellerinde olsun olmasın, tekme yeme riski mevcutmuş. Öyle ki **Thorpe topu yakaladıktan sonra yediği tekmeyle hayatını kaybedene kadar kimse kalecileri korumayı düşünememiş**.

Şimdi gelelim Valdes'e şanslı değişimizin gerekçesine. Sporseverler nedense yetenekli defans oyuncularına sahip kalecileri bahtiyar addeder, hâlbuki gerçek saadet kaliteli golcülerle aynı takımda oynamaktır. Hangi kaleci istemez **Fachetti, Stum, Baresi** gibi isimleri önünde görmeyi; ancak **gol yemek kaçınılmaz bir sonken maçı kazanmak içinse gol yememek değil gol atmak gerekir**. Taş gibi sağlam bir defans hattının yerine 1970 Dünya Kupası'nda Brezilya'nın Pele-Tostao-Jairzinho forvetine sahip olsanız bunun manası yapacağınız hataların kolaylıkla tolere edileceğidir. **Valdes iki yönden şanslı; takımın her bölgesi kuvvetliyken bir de Messi'ye, Xavi'ye, İniesta'ya sahip. Neredeyse sınırsız hata yapma lüksüne sahip; pası hatalı yere yolla ama merak etme, Messi dört kişiyi çalımlayıp asisti yapar. Frikikte yanlış yerde durup golü yiyebilirsin ancak sakın endişelenme; İniesta 20 metreden şutu çekip nasılsa kırdığın yumurtanın yerine yenisini koyacaktır**.

Yeniden dünyaya gelsek bu kere kesinlikle Messi gibi oyuncuyu önümüzde görmeyi isteriz; nasılsa zayıf defanslarla cebelleşmeyi, iki senede yalnızca iki gol atan forvetlerle yaşamasını bir şekilde öğrendik!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emre'den melek olması istenmiyor ki

Fatih Uraz 16.12.2011

Futbol sahalarında sık rastlanılan bir savunma tarzıdır **"neyim var neyim yoksa verdiğim, takımımın başarısı adına yırtındığım için kendimi kaybediyor, istemeden kırıncı olabiliyorum!"** dizeleri.

Öfkesini bir türlü dizginlemeyen, dizginleyemeyen asi kramponların imdadına yetişen diğer bir özür ise onları sevenlerden gelen **"saha dışında aslında melek gibidir, karıncayı dahi incitmez; yeşil çimenler üstünde neler olup bitiyorsa artık bir anda çıldırıyor. Peki ya, onu deli edenlerin hiç mi kabahati yok?"** sözleridir.

Öncelikle şu melek konusunu açığa kavuşturalım; **dışarıda melek sahada iblis olmaz, melek her yerde melektir! Dahası kimse kimseden melek olmasını yahut o role soyunmasını istemiyor ki.**

Tahmin edeceğiniz gibi konuyu tavırları, sözleri, aşırı hırsıyla kredisini uzun süre önce tüketen; sempatikliğini, sevimliliğini çoktan yitiren **Emre Belözoğlu**'na getireceğiz. Üzülerek ifade etmek gerekirse **geçmişte az sayıda futbolcuda ara sıra gözlemlenen yanlış tavırlar, mimikler, lakırdılar Emre'de epeydir kalıcılığa dönüştü.** "Kimi örnek aldı, neden bu denli agresifleşti, cinlerini tepesine çıkaran ne, haklı mı haksız mı" suallerinin ve cevaplarının bu saatten sonra önemi yok zira **o, dönülmez noktayı geçip tahammül sınırlarını aştı!**

Bakın **gönüllerde mahkûm edilmek mahkûmiyetlerin en ağırıdır** ve Emre hakkında iyi konuşanların sayısı konuşmayanlara nazaran öylesine az ki! **Boğaz kesme jestleri, tribünlere kol göndermeleri, hakemlerle dalaşmalar, takım arkadaşlarıyla kapışmalar, hocasıyla polemikler** derken ne kaldı ki geriye!

Özür dilemek elbette güzelliştir ve büyük anlamlar taşır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah Tolga, ah...

FATİH URAZ 20.12.2011

Karşı karşıya kaldığı pozisyonlarda gösterdiği üst düzey performansla gerçekten **övgüyü hak ediyor Tolga. İki bacağını yana açarak uyguladığı yatış tekniğiyle, rakibe yakınlaşmasıyla, topun önüne kendisini fırlatış zamanlamasıyla bire birlerde yapılması gerekenlerin çoğunu hakkıyla ifa ediyor.**

80'li yıllarda **Toni Schumacher** de rakip forvetlerle baş başa kaldığında zor geçit verirdi ama onun stili biraz daha farklıydı. Toni yere çok zor düşerdi oysa **Tolga topa doğru kendisini mümkün olduğunca geniş yayarak atıyor.** Birileri topun dibine girerek eşape vuruşlar yapmayı akıl edene kadar belli ki Tolga'yı teke teklerde mağlup etmek zor olacak. O sebeple genç kaleciye örneğin ilk Lille maçında yaşadığı benzer talihsizliklerden kendisini korumak adına bilhassa **çaprazdan gelen şutlarda yere düşmemeye özen göstermesini salık verimiz.**

İlerleyen yaşına rağmen bilindiği üzere Rüştü de oldum olası karşı karşıya pozisyonlarda vasatın üzerinde muvaffakiyet kaydetmiştir. Bunun son sağlamasını da Samsun önünde ispatladı ancak Spor Toto ve Bank Asya'da oynayan herhangi bir kalecinin kolaylıkla kurtarabileceği gol vuruşuna engel olamadığı da bir hakikat. Keza Egemen'in kafasına çarparak oyun alanının dışına çıkan enstantanede sıçrayamayışı da meraklı gözlerden kaçmadı. Her sporcunun kariyerine nihai noktayı koyacağı zamanı belirleme hakkı varsa da, gönül kubbe de hoş sadâlar bırakılırken gidilmesini arzu ediyor.

Şahsen tüm kalecilerin **Van Der Saar** gibi eldivenlerini duvara asmasını isteriz istemesine de bu dileğimizin gerçekleşmeyeceğini bilecek süredir futbolun içindeyiz. Bazen hırs, bazen para, bazen çevre dolduruşu, bazen de kişinin kendisini gereğince değerlendiremeyişi futbola en uygun anda vedayı engellemektedir. **Alex Ferguson**'un Hollandalı kaleci hakkında söylediklerini gelin yeniden hatırlayalım; "O müthiş bir kaleci; yalnız saha içinde değil dışında da ve **Frank Swift** gibi zirvede bırakmayı hak ediyor. 40'lı yaşlarda çöküntü aniden gelir ve ben **Van Der Saar**'ı o halde görmeyi asla istemem." Yıllar önce kanser hastalığına yakalanan bir dostumuz son günlerinde ne bizim ne diğer arkadaşlarının kendisini görmesine müsaade etmişti. Sonradan işittik ki "Beni en güzel halimle hatırlasınlar" demiş. "İyi kaleciydi ama son dönemlerinde neredeyse vur-öpüş olmuştü; amma da misafirperverdi!" dedirtmemek lazım diyoruz, naçizane!

Trabzon'un Fener'den yediği golse takımlarımızın yurtdışında neden kolayına nal topladığının kısa bir özeti gibiydi. Bu denli kalabalık defansla öylesine kötü adam paylaşımı yapmayı, hareketli adamı takibi ihmali bırakın; oyuncular birbirlerinin aksiyon alanını engelliyor. Kalecilerin yalnızca korner atışlarında değil tüm duran toplarda doğru eşleşmeler yaptırmaları gerekir ve bu konu teknik adamlara bırakılmayacak derece de hassastır. Maalesef Türk oyuncularının konsantrasyonu müsabaka genelinde inişler çıkışlar gösterip süreklilik arz etmediğinden onları sürekli uyarmayan kalecilerin korkulu rüya görmesi kaçınılmazdır. **Mehmet Topuz'un kafa vuruşu çok iyi yere gittiğinden tesadüf eseri arka direğe yakın durmayan bir kalecinin o golü engelleme şansı hemen hiç yok.** Arka direğe oyuncu koyulmuş olsa durum değişebilir miydi, evet değişebilirdi ancak kimi kaleciler sadece ön direğe adam alıyor ve onlara saygı göstermek gerek. **Bizim takıldığımız noktaysa kalecilerin atış öncesinde doğru eşleştirmeleri yapmaktan imtina edişi.** Alex'in çektiği kornerin oldukça alçaktan geldiği gözönüne alındığında orada defans organizasyonunu düzenlemekten gayri çözüm bulmak zor. Düşünsenize Tolga'nın yaptığı sayısız kurtarışa rağmen nice maçlarda Trabzonspor puan alamadı.

Bu sezon inişli çıkışlı grafik çizen Volkan Demirel'se oyunun genelinde iyiydi. Volkan nice meslektaşının büyük zorluklar yaşayabileceği şutları kolaylıkla kurtarabilme özelliğine haizken, ceza sahasına hâkim olma sorununa henüz çözüm bulamadı. Yan toplara yüksek gelmedikçe çıkmayıysa halletmesi gereken bir problem. Dünya çapında kaleci olmak, Milli Takım kalesine yeniden geçmek, Sinan'la Tolga'nın arkasına düşmek istemiyorsa çabuklaşması ve yalnızca şutları çelmekle yetinmemesi gerekiyor.

Bursalı dostlara "Sakin **Carson**'un oyun stilini değiştirmeye çalışmayın, biraz önde pozisyon almasına sözümüz yok lakin alışık olmadığı şeylere zorlarsanız iki hafta önce Semih'ten yediği golün benzerlerine hazır olun!" derken **Tolga'ya küçük bir hatırlatmada bulunuyoruz; "Kimi zaman çok fedakârâne atlıyorsun ve inan kendini korumaz isen ciddi sakatlıklar yaşaman kaçınılmaz."**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lig TV indirim istemekte haklı mı

Fatih Uraz 23.12.2011

Bazı sorulara net cevaplar vermek kolay değil; yorum getirmek, mantık yürütmek, analiz yapmak icap ediyor. Asıl zorluksa matematiğin dahi gün gelip tartışıldığı, insanların sadece kendilerinin ve camialarının menfaatlerine göre doğruya ve eğriye karar verdiği ülkelerde kriter belirlemenin imkânsızlığı.

Türkiye’de oynanan futbolu isteyen istediği kadar yüceltsin, ciddiye alsın, taltif etsin netice değişmez; dünya genelinde esamisi okunmayan, müşterisi bulunmayan, talep edilmeyen, izlenmeyen lige sahibiz. Ancak nasıl bir garabetse artık o düşük seviyeli lige muazzam paralar ödeniyor.

“Bir malın alıcısı varsa satıcısı olur” yahut “malın asıl değeri satıldığında belli olur” tarzı ticaretle özdeşleşmiş klişelere genelde itirazımız olmasa da, **yarım milyar dolara yaklaşan bir meblağın yerli futbola değer diye biçilmesi akıl sınırlarını zorluyor**. Bir de o güzelim oyunun yan faktörlerce kirletildiği, manipüle edildiği, kimi maçların sonucuna masa başında karar verildiği iddiaları hatırlandığında resim daha da netleşiyor.

Ta başından beri memlekette dolarla naklen yayın ihalesi yapılmasını anlayamadık gitti! Bırakın kur riskini, dalgalanmasını; ekonomik açıdan iyiye gittiği söylenen bir coğrafyada **kulüpler ve Lig TV neden dolar üzerinden anlaşır, anlamlandırmak güç**. Aslında bu uygulamaya yayıncı kuruluşun karşı çıkması lazımdı, zira geçmişte canı esaslı yanmıştı. Öte yandan kur riskini sigortalama denen bir uygulama da var günümüz dünyasında; eğer yabancı parayı baz alarak büyük montanlı akçeli ilişkilere giriyorsanız denizdeki fırtınalara hazırlıklı olmak zorundasınız; bilhassa da bizim diyarlarda.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Merak etmeyin bu da unutulur

FATİH URAZ 27.12.2011

Hem güzel hem de eğlenceli bir yer olan ülkemizi daha sık ziyaret etmeliyiz galiba! Canınızın sıkılma ihtimali yok denecek kadar azken unutkanlık ile tutarsızlığın kol kola girişi her daim monotonluğun önünde set vazifesi görüyor.

Birbirinden güzel şiirleri nice besteci ve yorumcuya ilham vermiş **Ümit Yaşar Oğuzcan** “Gün gelir de unutturmuş insan, en sevdiği hatıraları bile” derken, başbakanken yoğun tepkiler aldığı günlerde “Unuturlar, unuturlar, merak etmeyin herşeyi unuturlar” diye vatandaşları tanımlayan ve de haklı çıkan **Turgut Özal**’ında hakkı teslim edilmeli!

Temmuz başında ülke gündemine bomba gibi düşen şike soruşturmasında ilk bir kaç güne, iki hafta sonrasına ve şimdiye bakıldığında ele geçen spor da arınma fırsatının heba edildiği açık ve net. Herkesin hâkim, savcı, cellât veya yandaş olduğu ve kendi fikrinin dışındakileri ciddiye almadığı, güvenmediği yerlerde bizim gibi saflar haricinde büyük çoğunluk işlerin gideceği noktayı tahmin etti ve yanılmadı!

Hayatları boyunca yaptıkları ve söyledikleriyle tutarlı davranan küçük bir azınlığın hakkını teslim edip, onlara içtenlikle saygı gösterdiğimizizin altını çizirken “Bu kirli ligi artık takip etmeyeceğiz!” diyenlere seslenmek isteriz; seyretseniz ne olur seyretmeseniz ne olur?

Faal antrenörlük yaşantısına dönüş kararı alan **Mustafa Denizli**'nin giderayak söylediği bir kaç cümle sebebiyle konuyu açtığımızı söyleyip tecrübeli hocanın demecini hatırlatalım; "Türkiye'den iki takımdan teklif aldım da ülke de yaşananlar beni etkilediğinden burada çalışmayı istemedim, İran'a gidiyorum!" Enteresan çünkü *Lig TV*'de yorumculuk yapmasına ortaya çıkan çirkinlikler mani olmamıştı! Diğer yandan İstanbul'un üç eski kulübünden birinden faraza teklif almış olsaydı yine reddeder miydi, doğrusu ondan da emin değiliz! O vakit Türk futboluna damga vurmuş hocalardan Denizli'ye "Ne gereği vardı bunun?" denebilir, değil mi?

Geçelim Galatasaray'a.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybedenler Kulübü 2011

Fatih Uraz 30.12.2011

Kaybetmeyi sevmeyenlerin ve kaybetmeye tahammül edemeyenlerin nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturduğu ülkelerde, insanlar küçük kârlar elde etmenin hazzıyla avunurken uzun vadede yitirdiklerinin farkına varamaz ne yazık ki!

Ciddiyeti asık suratlılık sanan, mizahın sihirli gücünden faydalanarak yaşama renk katamayan, başkalarının kendisinden akıllı olabileceğine sureti katiyede inanmayanları gülümsetebilmek kolay değildir. Ancak varsın öyle olsun; biz yine de iki günlüğüne dünyayı kurtarmaktan vazgeçip 2011'in kaybedenlerine neşeli bir bakış fırlatalım!

» **YILIN TALİHSİZİ:** Tabii ki **Mehmet Ali Aydınlar**. Voleybol'da yazdığı tarihin aynını futbolda da yazmak ve ileriki yıllarda Fenerbahçe'ye başkan olmak isterken, altın tepsi içinde sunulmuş futbol patronluğunda bir gün olsun yüzü gülmedi. İşin en hazin tarafıysa bir başkası başkan olsa yüzde 99 ihtimalle küme düşürülecek Fenerbahçe'ye gönül verenlerin, ona duyduğu öfke! Gelgit'leriyle ideal bir yönetici prototipi çizmemiş olsa da bir noktanın altı çizilmeli; yerinde olmayı kimse istemezdi.

» **YILIN ŞANSIZI:** Elbette **Aziz Yıldırım**. Başbakan'dan sonra memleketin en güçlü ve karizmatik kişisi gösterilirken, adıyla soyadı "muktedir" kelimesiyle birlikte anılırken şimdi hesabını bilmediği parasının dahi hükmünün geçmediği bir yerde ömür tüketiyor. Aklanır mı aklanmaz mı, suçlu mu suçsuz mu sorularına verilecek cevap muhtemelen yalnızca özgür bir insan olup olamayacağını belirleyecek. Çünkü statüsü telafi edilemeyecek ölçüde yara aldı.

» **YILIN ŞAŞKINI:** Şaşkınları demek daha doğru olabilir; zira bir kişi değil, onlarca hatta yüzlerce! Şike kanununu yasalaştırıp işlerlik kazandırdıktan sonra "Aa, bu maddeler de gereğinden ağır mı?" aymazlığıyla aynı sene içerisinde daha uygulanmadan kanunu revize eden **mebuslar**, bu ödülün tartışmasız hak eden!

» **YILIN SESSİZİ:** Meclis'in gündemini futbolun belirlediği günlerde bile konuşmaktan, yorum yapmaktan, bildiklerini paylaşmaktan sakınan eskinin gol kralı, şimdinin milletvekili **Hakan Şükür**; acaba değerli fikirlerini bütçe görüşmelerine, Fransa'ya uygulanacak yaptırımlara, İsrail'le limoni ilişkilerin düzeltilmesine mi saklıyor?

Futbol oynadığı günlerde savaşıarak, yılmadan, yorulmadan ayağını, kafasını her yere sokarak birbirinden güzel gollere imzasını atmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Amrabat'ın düşündürdükleri

Fatih Uraz 03.01.2012

Şampiyonluk ambargocularının hükümranlığı sona erse, yaşam mücadelesi vermeye mahkûm edilen mütevazı takımlar İstanbul hegemonyasını başarıya hasret bıraktırsa dahi, Amrabatların Marmara'yla bütünleşme arzusu kolayına dinmeyecek. Böyle biline...

Dün olduğu gibi yarın da "para ve ün kiskacına düşen kramponlar" sosyal hayatın nimetlerinden yararlanmayı "yangından ilk kurtarılacaklar listesi"nin tepesine koymayı sürdürecektir. Kazanılan paralar gönülden geldiğince harcanmadan, şöhretin nimetlerinden alabildiğince istifade edilmeden ele geçen saltanatın çekici olduğunu düşünüyorsanız, bilin ki yanılıyorsunuz.

İstanbul futbolcular için "statü, çevre, vitrin, adrenalin, manşet, adam yerine konma, cilalanma" anlamına geldiği müddetçe istemediğiniz kadar Amrabatları el üstünde taşıyın, parasını hakkıyla ve zamanında ödeyin, şehirde kahraman gibi ağırlayın; sonuçta size ahde vefasızlık gibi görünse de, parıltılı ışıklara sahip şehirler onları cezbedecek, Amrabatlar çekip gidecektir.

Aslında bu noktada bir parantez açıp yöneticilik sanatının fukaralığına vurgu yapmak gerekiyor. "Kulüplerin sahibinin taraftar olduğu safatasından bir an önce vazgeçilerek yüzde yüzünün halka açılması ve oyunun kurallar çerçevesinde icrası sağlanmalı!" Sıfır sorumluluk, sınırsız yetki ve düşük kalibreyle kulüplerin canına okuyan yönetici güruhunu hisse sahibi etmeden inanın günyüzü göremeyiz.

Eğer Demirören Beşiktaş'ın sahibi olsaydı da Del Bosque'yi beş ay sonra gönderir ve 17 milyon doları aşkın tazminatı öderdi diye düşünüyorsanız, kusura kalmayın ama çok safsınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atanın mı hüneri, yiyenin mi ikramı

Fatih Uraz 06.01.2012

Futbol oyununda basit görünmesine karşın yapılması en zor işlerin başında gol atmak gelirken, ne mutlu ligimiz golcülerine; böyle derde tasaya sahip değiller!

Topa az biraz şiddetli ve isabetli vuruyorsanız, merak etmeyin senede 8-10 golü rahat rahat atarsınız. Eğer meşin yuvarlağı hafif kavisle yükselterek rakip altı pasa yolluyorsanız da yine telaşa kapılmayın, kolaylıkla 8-10 gol de attırırsınız!

Ama büyük sözü dinlerseniz o golleri attıktan yahut attırdıktan sonra sakın ola yurtdışına gidip de şansınızı denemeye kalkışmayın; çünkü aynı performansı gösterebilmek için yanınıza Spor-Toto Ligi'nde oynayan bir kaç kaleci alıp götürmek zorundasınız! Elin kalecileri de arada sırada örneğin birkaç gün önce Premier Lig'de Tim Howard'dan yaklaşık 80 metreden gol yiyen Bolton'lu Bogdan gibi abuk sabuk işler yapmıyor değil! Amma velâkin o tarz golü bir kaleci 20 senede olsa olsa bir kere yer; yanlış pozisyon alıp eksik iş yapanlarsa her an yeni hatalar üretebilir.

Galatasaray'lı Emre Çolak şüphesiz yetenekli bir oyuncu ve genç futbolcuların daha iyi motive edilmesi adına başlangıçta olduğundan fazla gösterilmesine de karşı değiliz. Yeter ki kariyerinin en talihsiz günlerinden birini yaşayan İBB'li Hasağiç'in yüzde 99 kendi hatasıyla hediye ettiği gollere muhteşem vuruşlar deme yanlışına düşmeyin!

Ordu'lu Stancu'nun Volkan Demirel'in bakışları arasında Fener ağlarına gönderdiği golünde Hasağiç'in yediklerinden aslında pek bir farkı yok. O sebeple kimsenin kulak vereceği yok demeyip çok uzaklardan atılan şutlarda yapılan kronik hatalara parmak basıp, çözüm yolları göstermeyi sürdüreceğiz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Franco Baresi'nin on biri

Fatih Uraz 10.01.2012

Bizim kuşağın seyrettiği uzak ara en iyi libero İtalyan **Baresi**'nin gördükleri ve yaşadıkları ekseninde yaptığı en iyi on bir listesine bakınca iki eski dostla, **Roberto Carlos** ile **Rijkaard**'la karşılaştık ve gülümsemekten kendimizi alamadık. Merasimle getirip dövmekten beter edip geri gönderilişlerini hatırlayarak!

Baresi kaleye Buffon'u koyarken defans hattını Cafu- Nesta- Maldini- Roberto Carlos'tan, orta sahayı Figo- Rijkaard- Zidane- Giggs'ten kurup forvet hattınaysa Van Basten ile Maradona'yı yerleştirmiş.

Nesta'yı çıkarıp kendi adını eklese ideale hayli yakın bir takım tertibi denebilirdi tercihlerine. Elbette en iyiye karar vermek kimsenin inhisarında olmadığı gibi öyle bir şeyin varlığını iddia etmek de mantıklı değil. 2000 sene önce "Büyüküğün belirli bir ölçüsü yoktur, yükselten ve alçaltan şey kıyaslamadır" diyen filozof, konuyu ne de güzel netleştirmiş.

İtalyan liberonun hoca seçimiyse şaşırtıcı çünkü onlarla birlikte büyük başarılar imza attığı **Sacchi** ve **Capello**'yu değil, ikisinin sentezi diye adlandırdığı, üstelik de birlikte çalışmadığı **Ancelotti**'yi zirveye yerleştiriyor. Baresi'nin objektifliğine, tarafsızlığına hayran olmamak elde değil çünkü ülkemizde müzik- edebiyat- spor- sanat- kültür derken her alanda alenen yapılan kritikler, değerlendirmeler muhakkak birilerini gücendirdiğinden politik davranmak zorunludur!

Ligin zirvesindeki Galatasaray'ı ele alalım isterseniz. Sizce herhangi bir Türk futbolcunun "Çalıştığınız en iyi hoca kimdir" sorusuyla uzatılan mikrofona Fatih Terim'den gayrı bir isim söyleme şansı var mıdır? Konu elbette Galatasaray ve Terim'le sınırlı değil; iddia sahibi hiçbir hoca futbolcularının başka bir teknik adamı daha iyi diye nitelemesine hoşgörüyü bakmaz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Cumhurbaşkanı Cantona

Fatih Uraz 13.01.2012

Futbola gönül vermiş yüz milyonlar içinde sanmayız ki sevmese dahi yakinen bilip de **Eric Cantona**'yı takdir etmeyen kişi çıkabilsin! Aslında ona gösterilen ilginin nedeni ayaktopu izleyicilerinin sanılanın aksine hiç de akılsız olmadığının en güçlü delili sayılsa yeridir.

Her an rakibinin gırtlığına sarılabilecek, tekmeyle kaval kemiğine yerleştirecek, yanlış düdüğü çalan hakemi kovalayacakmış gibi portre çizen bir futbolcu, **kariyerini yaklaşık 15 sene önce sonlandırdığı halde hâlâ hatırlanıyor, hırsı ve iş ahlâkıyla yüceltiliyorsa üzerinde durup düşünmek gerek.**

İki gün önce aynen onun gibi nevi şahsına münhasır bir futbolcu olan **Razor Ruddock**'un röportajını okurken, İngiliz futbolcunun Cantona için sarf ettiği **"Maçın içinde kalçalarımı tekmeleyip hakemin bitiş düdüğünden sonra tünelde beni döveceğini söylemesine rağmen onu severim!"** cümlesine takılmıştık. Bir adam oyun süresince kendisine hakaret eden, itip kakan, tekmeleyen, soyunma odasına giderken ağzını-burnunu kıracağım deyip tehdit eden meslektaşını niye sever ki? Niye olacak, **Cantona olduğu için!**

Ruddock'un Liverpool forması giyerken Anfield Road'da yaşadığı sıradışı bir olayı anlatalım da hakkında kanaatiniz oluşsun. Manchester United'ın 3-0 öndeyken 3-4 kaybettiği maçta nasıl olduysa Razor, üçüncü golü **Schemeichel**'in ağılarına kafayla gönderir ve tam da ondan bekleneceği üzere pozisyonda sakatlanır. Yedek oyuncu haklarını çoktan kullanmış Liverpool menajeri Sounness, Ruddock'un golün ardından orta saha civarında aylak aylak dolandığını görünce (beyin sarsıntısı geçirdiğini bilmediğinden) cinleri tepesine çıkmış vaziyette ona en yakın oyuncu olan Whelan'a öfkeyle bağırır;

- Söyle o lanet olasıca Razor'a, ne halt ediyormuş orada?
- Ne söyleyeyim ki? Şu an o kim olduğunun farkında değil, adını sorsam onu bile bilemez!
- Öyleyse o or.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Konuştukça batanlar ve Hakan Şükür

Fatih Uraz 17.01.2012

Binlerce yıldır onca filozof, yazar, şair **"bilirken konuşmanın güzelliğinden, bilmezken susmanın faziletinden"** dem vururken ülkemiz insanının bu temel gerçeği kabul etmeme ısrarı can sıkıyor.

Cehaleti yerdiği halde okuma ve dinlemeyle arası olmayan, en küçük eleştiride kontrolünü kaybeden, pohpohlanmaya bayılan, önüne uzatılan mikrofonun, kendisine çevrilen kameranın karşısında eriyip giden fanilerin hata üstüne hata yapmasına şaşanınsa aklına şaşılmalı.

Ankaragücü Sivas'tan üç gol yiyor, hocası "İkinci yarıya ıslak formalarla" çıktık diyor; ne düşünüyorsa artık! Sen o takıma sonradan ilhak olmuş birisi değilsin ki; uzun yıllardır orada yoğrulmuş, tüm sorunlarına vakıf, camiayı yakinen bilen bir kişinin. Zorlu şartlar hüküm sürerken Ankaragücü'nü sevdiğin için görev aldığının ve mucize olmadıkça takımı kurtaramayacağını herkes farkında. O yetersiz kadroyla alacağın her puan altın değerindeyken, taraflı-tarafsız cümle âlem seni takdir ederken bırak eskinin kaşarları gibi manasız sızlanmaları ve sezonu tamamla. Vakti zamanında İngiltere önünde futbol ve skor olarak ezilirken bizim de giyecek ikinci bir kazağımız bulunmadığından fırtına ve tipi altında geçen maçı aynı kazakla tamamlamıştık. Ama hezimetin sebebi değişmeyen formalar değil; rakibin kalitesi, bizlerin sınırlı kapasitesi, erken pes edişimiz ve olmayan takım ruhuydu. Diyeceğimiz odur ki gidenler gitsin, gerekirse evdeki formaları getirip giyin, 10 yiyin 15 yiyin ama şikâyet etmeyin. Şikâyet etmeyin ki o koca kulüp tam anlamıyla dibe vursun ve onu bu hale getirenlerin foyası dökülsün.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 ocak, Samsunspor, Manchester United

Fatih Uraz 20.01.2012

Senelerdir "Bir daha bu konuda yazmayacak, acıları depreştirmeyecek, yalnızca rahmetlileri dualarda anmakla yetineceğiz" diye kendimize söz verip, 365 gün sonra cayıyoruz.

Hayatın en kesin gerçeği ölümün kırmızı-beyazlı formayı giyen güzel insanların üzerinden geçip gitmesinden bu yana tam 23 sene geçmiş. Çoğu 20'li yaşlarda gençlerin birkaç istisna dışında hemen hepsi yürüyerek, güle oynaya bindikleri kulüp otobüsünden yaklaşık iki saat sonra ellerde, omuzlarda aşağıya inecek; kimi hastanenin kimi morgun yolunu tutacaktı.

Kimimiz kariyerini, kimimiz organlarını, kimimiz umudunu kaybederken en ağır faturayı **Nuri Hoca, Mete, Muzaffer, Tomiç, Asım Abi** ve **kamyon şoförü** ödeyecekti. En şanssızlarımızsa galiba o külüstür otobüsün içinde yorulmak bilmeyen bacaklarını kaybederek çıkan kaptan **Emin**'le, hayatını tek kolla sürdürmeye mecbur kalan **Erol** olacaktı.

Asıl darbeyi yaşamdan kopup kara toprağın altına girenler ve onların geride bıraktığı aileleri öderken, kulübeysen sanılanın aksine bir şey olduğu yok. **Samsunspor** yine layık olduğu yerde, Süper Lig'de mücadelesini sürdürüyor; aynen 1958'de yaşadığı büyük trajedinin ardından **Manchester United**'in da sürdürdüğü gibi. Ki düşünün hâlihazırda dünyanın en büyükleri arasında ilk beşte yer alan **United, sekiz oyuncusunu kaybettiği** halde sayılı günlerin ardından genç takımdan, diğer ekiplerin boşta kalan futbolcularından takviye alıp deneme yaparak; evet yanlış okumadınız koca United "try out" denen seçmelerle kadro oluşturup yardımcı hoca **Jimmy Murphy**'in gayretleriyle lige devam ederek, âleme nasıl büyük kulüp olunur dersi verdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim ödeyecek kalecilerin parasını

Fatih Uraz 24.01.2012

İnanılmaz güzellikte enstantaneler sıkça yaşansın, seyirci hop oturup hop kalksın, kahvehanelerde, sokaklarda muhteşem röveşatalar- voleler- bel kıran çalımlar anlatılıp dursun; iki maç golsüz bitince muhabbet baymaya başlar. Çünkü golsüz futbol hasat edilmemiş tarla gibidir.

Gol bu derece mühimken atan ve attıranların el üstünde tutulmasından doğal ne olabilir dersiniz, itiraz etmeyiz. Yeter ki Spor Toto Ligi'nde gollerin oluşumda kalecilerin üstlendiği rol karambola gitmesin! Kanaatimiz odur ki "Yayınca kuruluş ile Federasyon yerli- yabancı eldivenlerin parasal yükünü kulüplerin sırtından alıp üstlense dahi misafirperver kalecilerin hakkını ödeyemez!"

Sadece 21. haftaya üstünkörü bakıldığında "Kayseri'li **Navarro**'nun Alex'ten, Trabzon'lu **Tolga**'nın Jahiç'ten, Antalya'lı **Sammy**'nin Almeida'dan, Bursa'lı **Carson**'un Cihan'dan, Beşiktaş'lı **Cenk**'in Tita'dan yediği" derken yığıla golün üç direk arasını bekleyenlerin hediyesi olduğu görülecektir. Kalecileri bu denli cömert kılan, üzerlerine vazife olmayanları yapmaya iten sebeplerse izaha muhtaç!

"Navarro'yla Tolga tamam da Sammy, Carson, Cenk ne yaptı ki? Sammy'nin yediği gol Deniz'in hatasından gelirken Carson'la Cenk penaltıya teslim oldu" diyorsanız siz kalecilikten anlamıyorsunuz demektir! Sammy'nin Deniz'in topla kale çizgisine doğru yöneleceğini hissedip erkenden uyarması, risk aldırması gerekirdi. Dahası topun değişen konumuyla eşzamanlı pozisyon alabilse kolaylıkla Deniz'in hatasını da kapatabilirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nereden bileceksin Chuvalo'yu

Fatih Uraz 28.01.2012

Muhtemelen daha önceleri işitmemişsinizdir **George Chuvalo** adını. En zor sporların başında gelen profesyonel boks dünyasında, 93 maç yapıp sırtı 10 saniye yere yapışmadan kariyerini tamamlayan, dayanıklılığıyla nam salmış bir eldivendi.

Ringde korkmayışı, yılgınlık göstermeyişi, dayak yese bile rakibin üstüne üstüne gidişle bilinen **Chuvalo, ilginçtir ününü, kazandığı 73 maça, nakavt olmayışına değil Muhammed Ali'yle dövüşmesine borçlu.** İşte size büyüklüğün bambaşka bir tanımı daha; yendiğiniz rakibe dahi nam kazandırmanız, onur bahşetmeniz.

Ufak bir nüansı izahta sürekli zorlanıyoruz; **büyüklik zaferlerle, galibiyetlerle, şampiyonluklarla gelen ve yenilince giden bir değer değildir. Yaşama bakıştan başlayıp sonucu kabullenmekte gösterilen olgunluğa varıncaya değin bir silsiledir ve alması da zordur, taşınması da.**

Boks organizasyonlarının tanınmış ismi Aaron, Muhammed Ali'nin menajeryken başından geçen bir olayı anlatıyor, kulak verelim: "Las Vegas'ta maç için konakladığımız otelde bir odanın faturaları çok kabarıktı. İncelediğimde gördüm ki şahsı tanımıyorum. Adamı bulup 'Sen kimsin' diye sorduğumda 'Muhammed Ali'nin dostuyum, o bana istediğini yapabilirsin dedi' diye pişkince karşılık verince yüzüne baktım, tam bir sahtekâr, buna rağmen yine de şampiyonu davet edip sordum; 'Bu adamı tanıyor musun?' Yemin ederim ki Ali onu tanı mıyordu ama bir ona bir bana bakıp 'Arkadaşımdır, masraflarını bana yazın' deyiverdi."

Geçenlerde ABD’de futbol denince (soccer değil) ilk akla gelen isim olan **Joe Paterno**’nun 46 yıldır Penn State Üniversitesi’nde hocalık yaptığından, emekli olsa ayda 43 bin dolar alacağından bahsetmiştik.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çıkmaz tabii bizden Sacchi

Fatih Uraz 31.01.2012

Hani olacağından değil ya, bir gün topraklarımızdan dünya çapında şöhrete kavuşacak bir futbolcu yahut kaleci çıkabilir mi dersiniz, deriz ki zor ama mümkün. Aynı soruyu teknik adamlar hakkında sorduğunuzda ise cevabımız kısa ve net olacaktır; asla!

Çünkü teknik adamların başarısı oyuncuların kalitesinden ve sahip olduğu değerlerden önce yöneticiler ve yönetim anlayışıyla alakalıdır; ve Türkiye’nin her saha da idareci yetiştirme zafiyeti vardır. Elde edilen başarıların yerli hocaların başını kolay döndürmesi ile kendilerini yenileme hızının yavaşlığı da cabası.

İsterseniz 80’li yılların **Milan**’ına uzanıp **Sacchi**’nin göreve başladığı günleri mercek altına alalım. Profesyonel futbol oynamayışı bir yana, 41 yaşında Milan’ın patronluğuna getirildiğinde hayli zayıf backrounda sahipti Sacchi. Yoğun eleştiri bombardımanı altında ilk maçı **Fiorentina**’ya karşı San Siro’da kaybettiğinde, yerkürenin gördüğü en büyük golcülerden **Van Basten** alışlagelmedik biçimde, hayli ağır ifadelerle onu tenkit edecekti. Ne var ki Milan Başkanı **Berlusconi** (ülkemizde başbakanlığından çok dillere destan kazanovallığıyla tanınıp bilinen çapkın İtalyan!) yerli malı yöneticilere nispet yaparcasına şu sözleri fısıldayacaktı: “Bildığın yolda devam et çünkü o doğru yol.”

Sacchi diyor ki “Başkan’dan desteği alır almaz yaptığım ilk iş bir sonraki maç Van Basten’i yedeğe çekmek oldu. Hollandalı yıldız kulübedeyken ‘Ben neden buradayım?’ dediğinde ‘Geçen haftaki maçla ilgili sözlerinden belli ki sen taktikten, teknikten çok iyi anlıyorsun.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurumuna hâkim olamayan Başkan

Fatih Uraz 03.02.2012

Gidenin, düşenin, kaybedenin, koltuktan aşağı inenin duygusal yoğunluğu gözönüne alınmalı, baltalar toprağa gömülmeli diyenlerin safında yer aldık hep. Ne var ki başkanlığa soyunduğunuz gün “**Başka aday çıkması futbola ihanet olur!**” diyerek yola koyulup zikzaklar çizdiğinizde eleştiri yağmurundan kurtuluş yoktur.

Düşünebiliyor musunuz, henüz kendisini başkanlık koltuğuna oturtacak seçim yapılmadan “**konulara vâkıf olduğunun, mükemmel kadro oluşturacağının altını çizip, iş hayatında ve voleybolda kazandığı başarıları futbola yansıtacağını vaat eden**” birisi; bırakın sorunları çözmeyi, futbola çağ atlatmayı, saygınlığı arttırmayı, İsviçre semalarından gelen yazılardan dahi bihabermiş! Eğer ki hafızası onu yanıltmıyorsa, çünkü konunun muhatapları onunla aynı fikri paylaşmıyor.

Hani personel alımı, küçük montanlı ihale, maç gününü değiştirmek gibi olağan faaliyetlerden haberi olmasa neyse de, Avrupa futbolunun patronundan gelen hayati önemi haiz belgeler hakkında kendisine bilgi verilmeyen; adının etrafında spekülasyonlar hiç eksik olmayan asbaşkanla yolunu ayırmayan, neyi amaçladığı net anlaşılamayan, söylemlerini sıkça değiştiren bir başkanın, başarısızlık faturasını üçüncü şahıslara kesme hakkı yoktur. Herkese yaranmaya çalışırken kimseye yaranamayan, tabiri caizse ses verip net görüntü vermeyen eskinin televizyonları gibiydi.

Delillerle ispatlanmamış olsa bile kimi sabık Federasyon başkanlarının **“Maç bağlamakla, hakem manipüle etmekle, düşeni- çıkarı- şampiyonu belirlemekle, Milli Takım rakiplerine teşvik primi göndermekle, siyasilere kol kola girip bazı ekipleri doğramakla, güç odaklarının telkinlerine kulak vermekle!”** itham edildikleri duyuldu Türkiye’de.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artistlerden bıkmadınız mı

Fatih Uraz 07.02.2012

Dünyanın en zevkli oyunlarının başında gelen futbolun yerli versiyonundan gerçek mana da zevk alan kalmış mıdır coğrafyamızda acep. Fanatizm sınırlarında dolaşırken gönül verdiği renklere bağlılığını sürdüren azınlık dışında.

Oyun kalitesinin düşüklüğünden vazgeçtik; topu iki kez doğru dürttü mü kendini star zanneden yıldızcıklarla, adam gibi maç seyretmeyi hâlâ öğrenememiş düşük profilli seyirci güruhuyla, takımı gol kaçırdığında tüm ailesini ve parasını kaybetmişçesine yerlere yatıp dövünen şovmen hocalarla, milyarlık şirketleri yönetirken bir kulübü çekip çevirmeyi beceremeyen aciz idarecilerle, futbolu sahiplenmek ve onun yarattığı gücü kullanmak isterken kendi kendilerini inkâr yoluna giden politikacılarla, geçen temmuz başından beri nerede-niçin saf tutacağına bir türlü karar veremeyen basınla nereye gidilebilir ki?

Öncelikli dertleri nüfuzlarını kaybetmemek, statükoyu korumak, kuyunun başında bekleyip istediği vakit suyu içip istemediği zaman başkalarına gıdım gıdım verenler oyunun sonuna gelindiğini anlamamakta direniyor. Hani son ayların moda deyiimi var ya “Marka değerini korumak” diye; marka olmadık ki değerini korumayı düşünelim!

Kazanırken mütevazı, kaybederken centilmen, işinin hakkını veren, yanlışlarda ısrarcı olmayan, rakibini mahvetmeye odaklanmayan, futbolun arkaplanını imar ve inşa ederken nihayetinde bunun bir göstери olduğunu ve perde indiğinde gerçek hayata dönüş yapması gerektiğini bilenleri sahneye çıkartmadıkça marka değeri ihdas edemezsiniz.

“Taklitler sadece aslını yaşatır” sözünü doğrularcasına alanında sivrilmişlerin adımları izlenir bizde.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erzik mi Demirören mi

Fatih Uraz 10.02.2012

Nitelikli adam yetiştirmede gösterdiğimiz beceriksizlik midir dönüp dolaşıp aynı isimlerden medet ummamızın nedeni, yoksa albenili makamlara dostlarımızı yerleştirme telaşı mıdır bilinmez; **ne vakit Federasyon'da işler karışsa ilk Şenes Erzik ismi telaffuz edilir.**

Oysa parıltılı unvanlarına karşın **Erzik, sistemle didişecek, oyunu amacından saptıran aktörlerin defterini dürecek, risk alacak, camiayı kucaklayabilecek kişi değildir.** FIFA ve UEFA'nın üst katmanlarında dolaşan bir şahsın eğer yaptıysa bile geçmişteki icraatlarını afişe etme şansı olmadığına elbette farkındayız. Ne var ki **"Türk futboluna geçmişte ne gibi faydası dokundu ki şimdi dokunsun!"** diyeceklerle "Hakkını yiyorsunuz" demek kolay değil. Şurasıysa kesin; **"Öncelikli hedefi konumunu muhafaza ve pozisyonunu güçlendirme" olan Erzik'in, adına halel getirecek bir faaliyetin içinde yer alması eşyanın tabiatına aykırıdır!**

Evet, oturmasını kalkmasını, protokol adabını iyi bilir, kolayına sinirlenmez, toplum duyarlılığının tavan yaptığı konularda muhakkak ombudsman rolüne soyunur (ne denli başarılı olduğu tartışmaya açık!), herkesin onu istemesi halinde fedakârlık yapıp görevi reddetmeyeceğinin sinyallerini verir, sonrada bakar ki küçük bir azınlık dışında şahsına görev tevdi edilmesini isteyen yok; "Bulunduğum makamlara kolayına gelinmiyor, UEFA'da Türk futboluna daha fazla katkı yapabilirim, orayı bırakmam doğru olmaz!" klişesiyle adını gündemden düşürür. Cümle âlem bunu bilirken yine de **ondan medet ummanın esprisini gelin de çözün, çözebilirseniz.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buraklar, Abitler, Popovlar

Fatih Uraz 14.02.2012

Türkiye'deki spor karmaşasını, ayaktopu aktörlerini, çapları-yarıçapları muhteşem anlatıyordu Trabzon'daki pozisyonlar. Hak edilmeyene bu kadar mı kolay uzanır eller, o denli mi kısılır gerçeklere gözler.

Meşin yuvarlağa yapılan temiz müdahaleleri görmesi gerektiği halde göremeyen hakemden önce, pozisyonun içinde yer alanların vicdanlarını yoklayıp, yerinde durup durmadığını kontrol etmesi gerekiyor galiba. Sokakta yahut lokantada tesadüfen bulduğunuz para dolu çanta sizin değildir. Ahlâklı insan çantanın sahibini arar; fırsatçı insansa o parayı iç edebilmenin komik mazeretlerini bulur; "demek ki haram paraydı ki Tanrı ondan aldı bana verdi, hediye reddedilmez, beni de kimler çarpmadı ki!".

"Tartışmalı enstantanelerde hele de maç kritik seyirdeyken penaltı noktasını işaret etmeden önce yere düşen ya da top eline çarpan oyuncuya neler yaşandığını sormak!" çıkar yol olabilir. Bakarsınız arada Bursa'lı **Turgay** gibi gerçeği itiraf edenler çıkar ve adalet yerini bulur; yahut yalancılar tescil edilirken ortalık aydınlanır!

Trafik ışığında kırmızıda geçmenin, uzun kuyruklarda araya kaynak yapmanın, resmî dairelerde alenen hediye almanın normal kabul edildiği yerlerde haksız penaltı kazanmanın, rakip oyuncuyu gereksiz attırmanın hırsızlık olacağının izahı kolay değil elbette.

"Profesyonellik gereği o an gerçeği ifşa edemezsin, ya aleyhimize verilen penaltılarla-kırmızı kartlarla yitirdiğimiz puanlar ne olacak? Herkes haram-helal demeden ne bulursa alırken tek akılsız ben miyim!" diyeceklerse bıkip usanmadan "Öyleyse farkınız ne diğerlerinden?" karşılığını vereceğiz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Filmde park yeri bulmak

Fatih Uraz 17.02.2012

İlikleri bilim aşkıyla dolu, alnından ter yerine kültür akan yurdum insanlarından bir tanesi, başka derdi, tasası kalmamış gibi kafayı "Amerikan filmlerinde aktörlerin, aktrislerin araba park ederken nasıl olup da sürekli yer bulabildiğine!" takmış.

Kutsal metinlerde "Kıskançlık yasak, gıpta caiz" tarzı tavsiyeler olmasa, en az 150 IQ'ya sahip bu arkadaşta mutlaka nazarımız değerdi! Genellikle 100 dakika taş çatlasa üç- üç buçuk saat süren filmlerde karakterler bir yerden diğerine *Star Trek*'te olduğu gibi ışınlanarak gidemeyeceğine göre arabaya, otobüse, metroya binmek zorunlu değil mi? Düşünsenize Al Pacino Manhattan'daki işyerinde öğle saatlerinde Robert De Niro'yu ziyarete gidiyor ve tevâfuk bu ya, gökdelenin önündeki park yerleri dolu. O da ne yapsın, başlıyor Maserati'sini koyacak güvenli bir yer aramaya. Muhtemelen film biterken dahi o arabasını park vitesine takamamış olacaktır.

Büyük ihtimalle 14'ünde Silivri'de başlayıp haftasına kalmadan Çağlayan'a taşınacak duruşmalar da sonuç nasıl olursa olsun kalabalık saatlerde umutsuzca park yeri aramaya benzeyecek! Mahkeme neye karar verirse versin sanıkların suçlu mu suçsuz mu olduğu asla netlik kazanmayacak, çünkü saflar sıklaştırıldı ve kafalarda iş bitirildi.

Dostlukların nasıl yalan olduğunu görüyorsunuz değil mi? Aynı yönetimlerde, aynı çatı altında, aynı ortamlarda bulunurken 40 yıllık kadim dostlar gibi resim verenler, bir şekilde yol ayrımına gelindiğinde sadece kendilerini kurtarmayı düşünüyor. İki kişi arasında geçen konuşmalarda konunun muhatapları farklı şeyler söylediğinde gerçeği kimin dillendirdiğini bilmek haliyle mümkün değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda ve Papa

Fatih Uraz 21.02.2012

Atletico Madrid'in Papa ziyareti ardından Arda cephesinden gelen açıklamalar ne kadar gereksizdi! Tasavvufun özü diyebileceğimiz "Sev yaratılmışı Yaratan'dan ötürü" anlayışının yeşerdiği topraklarda doğup büyüyen birinden gönül özgün sözler, zarif davranışlar beklerdi doğrusu.

Büyüklerin eli öpülür Arda, seninle aynı inancı paylaşmayan insanların yemeği de yenir, elleri de sıkılır, muhabbet de edilir, mabetleri de ziyaret edilir; ve kimden gelirse gelsin hediye kabul edildiği gibi, önemli mazeretler haricinde de asla üçüncü şahıslara devredilmez. Hem unutma ki ölmeden önce kimin doğru kimin eğri olduğunu öğrenme şansına sahip değiliz!

Biliyor musun Arda, batıl itikadımız olmadığı halde dostların o tarz alışkanlığını gördüğümüzde şaka yollu uyarıdan sonra kapatırız konuyu çabucak. Batıl itikadım yoktur dedikten sonra ne olur ne olmaz endişesiyle “Merdivenin altından geçmeyen, nazar değmesin diye parmağını masaya vuran, elden bıçak almayan, 13 rakamından korkanlara” ise müsamaha göstermeyip eleştiririz. Biliriz onlar samimi değildir çünkü inançla şüphe zaman zaman iç içe geçse de bazı sınırlar vardır ki kolayına aşılmaz. “Nasıl ki ışık geldiğinde karanlık son bulur, sıcaklık ortaya çıktığında buz erirse” güçlü inanç da sağlam duruş gerektirir.

Aslında Papa’ya en büyük saygıyı senin göstermen gerekirdi. Müslüman kimliğini ifşa ederek yahut etmeyerek sana ve onun makamına yakışır şekilde hürmet edip, hatta hediye verip duasını istesen, onunla tanışmaktan duyduğun memnuniyeti ifade etsen (veya dostların bunu Papa’ya iletse), kravatını boğazına tam oturtup resim çekilirken ellerini arkaya götürmesen, başkalarıyla şakalaşmasan daha iyi olurdu; kendini, inandığın değerleri de lâıykıyla temsil ederdin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Banka soymamaya övgü

Fatih Uraz 24.02.2012

 Banka soymamaya övgü **“Bu banka soymadı diye birini övmeye benzer”** sözleri hiç şüphesiz spor dünyasında söylenmiş en anlamlı ve en güzel özdeyişlerin başında gelir. **Golf’ün altın çocuğu Bobby Jones’u** başarılarından önce ölümsüz kılan o ünlü cümlemin altını sık sık çiziyoruz ki gönül ve vicdan tellerini titretsin.

Düşünebiliyor musunuz, hayatınız boyunca en fazla arzu ettiğiniz şeyi elde etmenize sayılı saniyeler kala kendi itirafınızla kaybedişin hüznünü! Öte yandansa oyunu dürüst oynamanın getirdiği gururu. Kazanmak için her yolun mubah görüldüğü bir dünyadan iyi ki vakti zamanında bir Jones gelip geçmiş.

İlk şampiyonluğuna ulaşmak üzereyken aniden söylenerek atıştan vazgeçer genç Jones. Ardından hakemi çağırarak topa dokunduğunu söyler. Oysa kimsecikler farkında olmamıştır topa hafifçe temas ettiğinin. Hakemler arasında geçen tartışmanın ardından topa dokunurken kendisini gören olmadığı anlaşılacak, ancak o ısrarını sürdürünce yapacak bir şey kalmayacaktır.

Kompliman niyetine yüzüne söylenecek **“Eli sıkılacak adamsın”** iltifatınıysa **şu unutulmaz karşılığı verecektir; “You may as well praise a man for not robbing a bank (Bu banka soymadığı için bir adamı övmeye benzer)”** ve ekler **“Ben oyunu böyle oynarım”**.

Hatırlarsanız 1996 finallerinde **Alpay**, Hırvat **Vlaoviç**’i düşürmemiş ve Milli Takım son dakikada alacağı puanı kaybetmişti. Müsabaka sonrasında hocası onu tenkit etmese de **“Orada alınacak kırmızı karta ceza verilmez, bilakis ödüllendirilirdi!”** demeyi ihmal etmemiştir.

Bobby Jones’u günümüzün starlarından ayıran çok önemli bir özelliği vardı şüphesiz, **amatör** oluşu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vah Beşiktaş vah

Fatih Uraz 28.02.2012

Galiba kadersiz ülkemizde şark kurnazlığının sonu hiç gelmeyecek! Görev yaptığınız dönemde manen-madden çökmüş, sempatikliği kaybolmuş, saygınlığı maziye gömülmüş, ışığı kesilmiş kulübe elveda derken dahi şov yapabiliyor, alkış alıyorsanız **“vah Beşiktaş vah!”**

Neymiş “Borcunu hibe edermiş ancak gelecek yönetimlerde verdikleri parayı hibe etmeliymiş!” Öncelikle borcun değil alacağın hibe edilebileceğini hatırlatmak isteriz; demek Beşiktaş onca gelire rağmen iflasın eşliğine boşuna gelmemiş; alacakla borcu karıştıranlar kulübü ihya edecek değildi ya!

Tabii ki işin altındaki çapanoğlu başka; yarınları ipotek altına alınmış, personel maaşını ödemekte aciz duruma düşmüş bir kulüpte yeni yönetimin elini cebine atmama ihtimali sıfır kere sıfırdır. Yeni gelecek başkan ve yöneticiler Demirören’in hatalı kararlarının ceremesini daha işbaşı yapmadan çekmeyi neden kabullensin ki!

Tahmin edileceği üzere gelenler hibeyi kabul etmeyeceğinden eninde sonunda Demirören verdiği paraları almakla yetinmeyip, bir de “Gördünüz işte, verdiklerini hibe etselerdi bende edecektim ve Beşiktaş düzlüğe çıkacaktı!” diye diklenme, hesap sorma hakkına sahip olacak.

Kim ne derse desin bu bir kaçıştır; uygun mazeret bulunmuş ve Beşiktaş’ı hayatının en önemli figürü gördüğünü çeşitli platformlarda defalarca tekrarlamış bir başkan, had safhada finansman sıkıntısı ve yaklaşmakta olan UEFA kriterlerini hayata geçirmekte zorlanacağı endişesiyle çekip gitmiştir. Bu yönetimi ibra edenleriyse tebrik ediyoruz; tarihin sayfalarında şanlı yerinizi aldınız, asla unutulmayacaksınız!

Öte yandan illa paralı adamların mı başkan olması gerekiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

608 korner 10 gol

Fatih Uraz 02.03.2012

Sporting Gijon’lu defans oyuncusu **Javi Poves** her ne kadar **“Futbol sadece para ve yozlaşmadan ibaret bir kapitalizmdir ve kapitalizm de ölümdür!”** diyerek genç yaşta kramponlarını duvara asıp doktor olmaya karar vermiş olsa da, çok şükür yurdum insanı böyle sudan bahanelerle oyun alanını terketmeye meyilli değil!

Bakın görün de mucize gerçekleşsin ve dünya futbolunun patronları Gordion Düşümü’ne dönüşen şike tahkikatı sebebiyle bize ceza vermekten vazgeçsin! Gelgitlerimizle, mail sağanağımızla, sürekli başkan değiştirişimizle, topu taca sürerek vakit öldürüşümüzle, temizliği değil düzeni korumaya odaklanışımızla UEFA’yı bile Joe Lois’den dayak yemiştten beter ettik!

Elin spor yazarlarıysa boş işlerle uğraşmayıp ortaya dişe dokunur şeyler koymanın derdinde. Örneğin televizyonunun karşısına oturup hesap makinesini önüne çeken bir meslektaş, üşenmeden 2006 ve 2010 Dünya Kupaları’nda kaç korner kullanıldığını ve bunlardan kaçının golle sonuçlandığını araştırmış. Ortaya çıkan tablo şaşırtıcı; **2006’da kullanılan 672 kornerden sadece 12’si gole dönüşmüş** ki 56 kornere bir gol düşüyor.

2010'da ise durum daha feciat; **608 kornerden yalnızca 10'u filelerle kucaklaşmış** ki kaba hesapla 61 kornere bir gol denk geliyor.

Ligimizle ilgili doneler elimizde olmadığından mecburen kıyaslamaya gitmek zorundayız. Defans oyuncularımızın alan müdafaasındaki zaafı, hareketli adam takibini bir türlü beceremeyişi, kalecilerimizin sıçrama yetersizliği –timing handikabı– yan top korkusu (maalesef bu konudaki başarısızlığın en temel nedeni korkudur) ve oyuncularıyla kuramadığı koordinasyon ülke sınırları içinde kornerlerden daha fazla gol yenmesine zemin hazırlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okumasan ne olur!

Fatih Uraz 06.03.2012

Alex Ferguson Tottenham Hostspur hocası **Harry Redknapp**'ı İngiliz Milli Takımı için en ideal isim diye deklare edince, nedendir bilinmez aklımıza ilk gelen şey **Yılmaz Vural** oldu!

"İki üniversite bitirdim ama bana Milli Takımı ve üç büyükleri vermediler!" diye sızlanıp duran Vural, bilse ki Redknapp'ın başı okuma-yazma ile dertte; üzüntüsünden yataklara düşerdi herhalde. Şaka yapmıyoruz **Portsmouth ve Tottenham'da kalitesini cümle âleme ispat eden Redknapp geçenlerde "okuma ve yazma ile problemi olduğunu, iki yaşındaki çocuk gibi yazdığını, esami listesini dolduramayacağını" samimiyetle itiraf etti.** Anlaşılan Vural yanlış yoldaymış; o kitapların arasına gömülüp futbolun sırlarını çözmeye çalışırken elin adamı gözlemle- tutkuyla- doğru kadro seçimiyle- iknaya pekâla doğru istikameti bulabiliyormuş! Elbette duruşun ve sağlam prensiplerle yoğrulmanın önemi de büyük; eğer vakti zamanında sevincinizi ve üzüntünüzü aşırı abartmış, yerlerde taklalar atmış, oyuncu tokatlamış, arkalarına vole çakmışsanız ciddiyetinize ve köklü camiaları layıkıyla temsil edeceğinize kimseyi inandıramazsınız!

Bu sezon büyük aksilik olmazsa La Liga'da ipi göğüsleyecek gibi duran Real Madrid'in karizmatik hocası **Mourinho**'ysa, İngiltere'yi kapı komşusu yaptı! Kulübe gereken bilgiyi veriyorum, sizlere ne yaptığımı izaha mecbur değilim deyip kestirip atabiliyor, çünkü işinin hakkını verirken Madrid'i bıraktığı an kapısının çalınacağını farkında. **Robson**'un tercümanı olarak başladığı işte **Van Gaal**'in "Teknik adamlığı denemelisin" ısrarıyla hocalığa soyunup kısa sürede fenomene dönüşen Portekizli, tüm arrogantliğine karşın sevimli de.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizi gidi Musleracılar sizi...

Fatih Uraz 09.03.2012

İnsanda biraz utanma sıkılma olur diyesimiz geliyor ama diyemiyoruz; diyemiyoruz çünkü kendimize yakıştıramıyoruz bir, kimsenin üzerine alınmayacağına eminiz iki!

Manchester United'ın bünyesine kattığı genç İspanyol kaleci **De Gea**'dan sonra 2011 senesinde bonservisine en yüksek bedel ödenen file bekçisi unvanlı **Muslera**'ya, önce **Lev Yaşin** muamelesi yapıp İBB maçından sonra şüpheyle yaklaşan, Karabük'te kırmızı kart alışının ardından "Gönderin gitsin!" diyenler nerede sahi; gören-duyan- bilen var mı?

Yoksa herkesten saklı-gizli ellerini büyüttü de haberimiz mi olmadı! Hatırlarsanız elinden kaçırıp da iki gol yedi diye "Elleri küçük, ondan topları yakalayamıyor!" diyen ulemalar dahi çıkmıştı! Onların yalan söyleme ihtimali bulunmadığına göre **Muslera**'ya sihirbaz estetik cerrahlardan birinin elleri mi değdi acaba!

Hayli zamandır ısrarla savunduğumuz bir tezimiz var; "**Kalecinin yeteneğinden önce ön plana çıkarılacak noktalar vardır. Öncelikle defans oyuncularını başta olmak üzere elde bulunan futbolcuların kapasitesine ve takımın oynamayı plânladığı sisteme bakılmalıdır. Hamurun kalitesi nispetinde doğru oyun anlayışıyla verim alınacak mevkilere yapılacak yerleştirmelerin, koordinasyonu tesis etmenin önem arz ettiğini düşünüyoruz!**"

Daha **Muslera** adı internet sitelerine ve gazete sayfalarına yeni düşmüşken ilk söylediğimiz ve yazdığımız şey şuydu; **Gökhan Zan** ve **Servet Çetin**'in arkasında oynatacaksanız **Muslera** doğru seçim değil. Nitekim hafızanızı biraz zorlarsanız **Ufaluji-Semih** ikilisinin Uruguaylı kalecinin önünde oynamaya başladığı günden bu yana performans artışı sürüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onur ve hayal kırıklığı

Fatih Uraz 13.03.2012

Trabzonsporlu **Onur**'u bordo-mavili çatı altında 2016 sezonu sonuna dek tutacak imzayı atarken görünce şaşırdık. Nereden nereye; geçen yıl "mutlaka Avrupa'da oynayacağım!" iddiası taşıyan bir kalecinin, şimdilerde yedek beklediği takımla anlaştığını görmek hakikaten hayal kırıklığı yaratıyor.

Muhtemelen "yetenekliyim, gencim; hele bir hayatımı garanti altına alacak mukaveleyi elime alayım, nasılsa bir yerlerden yine şansım döner ve oynamaya başlarım!" diye düşünmüş olmalı. Bilemezsin ki Onur bilemezsin ki; talih güneşinin yeniden doğup doğmayacağını ve zamanını bilemezsin ki! Dahası birinci kaleci de değilsin; Tolga maazallah sakatlanmadıkça, hocayla/ yönetimle takışmadıkça, peş peşe vahim hatalarla takımı yakmadıkça kaleyi kolayına geri alamazsın ki.

Kaleciler maçın hakkını verdiği müddetçe idmanlara bakılarak değiştirilmez. Geçmişte gösterilen performans ancak kulüpte kalmanın teminatı olabilir, oynamanın değil. Futbolda dün yoktur ve kaleden uzaklaştıran sebepler ne olursa olsun yerine oynayan seni aratmıyorsa işler sarpa sarmış demektir.

Muhtemelen adını dahi duymadığın dünyanın gelmiş geçmiş en karizmatik kalecisi **Fatty Foulkes** bile sakatlandıktan sonra yerine oynamaya başlayan **William Bigger** olağanüstü kurtarışlar yaptığında, yedek kulübesiyle tanışmış ve sezon sonunda başka takıma transfer olmak zorunda kalmıştı. Dikkat et 10-20 bin arasında özel seyircisi bulunan bir efsaneden söz ediyoruz.

70'li yıllarda Real Madridli **Garcia Ramon** kalesini kaybettiğinde geri almak için bir bilsen kaç mevsim beklemişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Kaval kemiğiyle gol atmak

Fatih Uraz 16.03.2012

“Doğruyu söylemek gerekirse örnek alınacak futbolcu değildim. Oynadığım yıllarda genellikle kaval kemiğimle şut çekerdim!”

Şu sözlerdeki tevazua, hoşgörüyeye, inceden dalgaya, yaptıklarını gereğinden fazla ciddiye almamaya bakar mısınız. **Bu ilginç ifşaatin sahibi Antonio Conte**; 90'lı yılların başında geldiği **Juventus**'ta 13 sene oynadıktan sonra kariyerini sonlandırıp, yaklaşık 10 ay önce Torino kentine bu kez **Juve'nin teknik direktörü** olarak dönüp işbaşı yapan İtalyan yıldız.

Juventus'ta 419 kere forma giyip 44 defa üç direk arasından topu geçiren Conte, milli takımda ise yalnızca üç gol kaydetmişti. 2000 Euro finallerinde Türkiye'ye attığı enfes röveşata golüyse hafızalardan henüz silinmedi; yani en azından bir golü kaval kemiğiyle atmadığı görüntüyle sabit! 0-0 süren bir maçta kendi altı pas çizgimiz üzerinde Conte'ye bisiklet volesiyle gol atma serbestisi tanıyan defansımıza ve bir türlü gelişmeyen müdafaa anlayışımıza ise selam olsun!

Bizde bilindiği üzere tüm eski futbolcular “inanılmaz yetenekli, zeki, fedakâr, forma aşkıyla ter akıtmış yıldızlardı!” Zaten aksi varit olsa arada bir yanlışlıkla, nazarlık kabilinden olsun yeni nesilden takdir ettikleri isim çıkması gerekirdi değil mi! Neylersiniz ki **“takım arkadaşları balta, sahalar kötü, idman dozajı yetersiz, hocalar bilimsellikten Türkiye Avrupa'dan uzak olunca, dünya futboluna damga vuramadan, yalnızca hoş sada bırakarak sahneden çekilmişlerdir!”**

Kusura bakılmasın ama hakikat öyle değildi; şöyle bir düşünüyoruz da **kendi dönemimizde “Ah ah, şimdi oynasaydı çek defterine yazılacak sıfırlar amma da çok olurdu, öylesi ne geldi ne de gelir!” diyebileceğimiz tek futbolcu dahi hatırimıza gelmiyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Muslera mı yoksa Volkan mı

Fatih Uraz 20.03.2012

Genlerimizde var sürekli kıyaslama yapmak; ta çocukluk yıllarımızdan beri “Wang Yu Bruce Lee'yi döver, benim zekâm sana on basar, kız arkadaşımın yanında seninki maymun!” tarzında yığınla karşılaştırmaya şahitlik ettik, ediyoruz.

Oysa ne güzelliğin kesin tanımı var ne kuvvetin ne de diğer özelliklerin. “Gönül kimi severse güzel odur” diyen şair gibi kestirip atmak kimi yerlerde işe yarasa da, söz konusu kaleciler olunca durum karışık.

Konuyu güncelleyip **Volkan-Muslera** ekseninde yorum yapalım isterseniz. Uruguaylı kalecinin form grafiği ligin beşinci haftasından bu yana sürekli yükselirken lider takımda oynamanın da avantajıyla moral motivasyonu tavanda. Milli Takım'ın son iki maçında kadroya alınmayan Volkan'ınsa dinamizminde hatırı sayılır azalma olduğu gibi rakipleri caydırma özelliği de kayboldu kaybolacak.

93. dakika da **Selçuk**'un ortaladığı ve **Baroş**'un dokunduğu top **Volkan**'ın yalnızca üç metre önüne geldiği halde **pozisyonu izlemediğinden, olması gereken yerde beklemediğinden, öne plonjon yapmayı düşünmediğinden bir pozisyonun içine üç hata sığdırdı. Muslera**'ysa **Alex**'in 107 km. hızla gelen şutuna atladığı halde **top çizgiyi geçtiği an meşin yuvarlakla sağ eli arasında yaklaşık iki metre mesafe vardı. Yani şutun yönünü idrakte gecikti, adım almakta yavaş kalıp göstermelik atladı.**

Sow'un golü öncesinde **Muslera** haliyle ön direğe yaklaştı ve topta gidebileceği en iyi yere gidince çabası nafile kalırken, **Volkan** ilk golde klasik yatış tekniğini (yani bacaklar bir yana eller ve gövde diğer yana) kullanacağına bilhassa Alman kalecilerin başarıyla uyguladığı elleri iki yana açarak **Elmander**'e yaklaştı ve daha büyük kütle halinde kalabilse, ona çarparak içeriye giden topu kurtarma şansı yükselecekti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Ali varmış, bir Hoşfikirer yokmuş

Fatih Uraz 21.03.2012

Hayatın ve gülmenin tartışmasız en çok yakıştığı insan, kimsenin kimseden kolayına hazzetmediği futbol arenasında tanıyan herkesin istisnasız sitayişle bahsettiği belki de tek isim **Ali Hoşfikirer, bir yıldız gibi kaydı dünyamızdan.**

Konfüçyüs "Asaletten kaynaklanmayan kibarlık gerçek kibarlık değildir" derken acaba onu mu kastetmişti diye düşündüğümüz anlar olmuştu geçmişte. Yüzü sürekli gülmeye programlanmışçasına gözlerinin içi parlayarak tebessüm dağıtırdı dört bir yana. Kompleksi olmayan, son derece doğal, hayatının hiç bir kesitinde poz kesmeyen, adamın hası bir abdaldı, dervişi.

1989 senesinde "**Buraya seni yeteneğin getirdi ama ahlâkın tutacak**", "**Futbol ölüm kalım meselesi mi diye sorarlar; elbette değildir, daha önemlidir!**" tarzı sayısız özdeyişin **Adanademirspor** soyunma odası duvarlarında asılı olduğunu görünce farklı bir hocayla karşı karşıya olduğumuzu anlamıştık. Yapıcı konuşur, futbolcular arasında ünlü-ünsüz ayırmaksızın hepsine evladı muamelesi yapar, parasını daima birileriyle paylaşır dururdu. Muhtemelen "hayır" sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordu çünkü 23 senedir "hayır" dediğini hiç işitmedik.

Adana'nın cehennemî sıcağında form tutmak adına "Hocam, beni çalıştırır mısın" diye sorduğumuzda "Kaçta istiyorsan sabah gel beni evden al" demiş ve şaka değil ha, güneş doğmadan önce Atatürk Parkı'nın çimenlerinde topa vurmaya başlamıştı. Parkın yaşlı bekçisi futbolla ilgilenmediğinden, bizleri de tanımadığından yanımıza gelip "Siz kafadan sakat mısınız?" dediğinde ben adamın üzerine yürürken nurlar içinde yatsın sevgili hocam o an dahi tebessüm edip gülüyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Flört ve transfer

Fatih Uraz 23.03.2012

“Sanki bir kızla flört ediyor gibisiniz! İlk başta mutlaka direnç gösteriliyor ama burada önemli olan sizin tutumunuz. Eğer ısrarcı olursanız er ya da geç yol alıyorsunuz ve sonu mutlu bitiyor!”

Yaşadıkça daha neler göreceğimizi hakikaten merak ediyoruz! Bu sıradışı açıklama yakın gelecekte el atmadıkları hiçbir alan bırakmayacakları intibai veren, her geçen gün güçlenen Çin’den geliyor. **Chelsea**’nin Fildişi Sahilili yıldızı **Drobga**’ya talip olan, sonucuysa henüz alamayan Shangai Shenhua Kulübü’nün basın sözcüsünün parlak öngörüsü de denilebilir bu temenniye, hayal gücünün enginliği de!

Hani, transfer sürecinde **Cemil Turan**’ın Fenerbahçe’ye gelişinde olduğu gibi silahların gösterildiğine ve tehditlerin havada uçuştığına; **Küçük Hasan**’ın Galatasaray’a adım atarken babasından izin alınamayan kızın sevdiği genç tarafından kaçırılıp nikâh kıyılana, imzayı atana değin alıkondduğuna; **Belodedici** örneğinde olduğu gibi iki ülkeyi (Romanya, Yugoslavya) birbirine düşürdüğüne rastlanmıştır da; futbolcuyu kadına, kulübü ısrarcı Casanova’ya, Don Juan’a benzeteniyse daha önceleri karşılaşılmaştı!

Belodedici adını anmışken, 1980’li yılların sonuna gelindiğinde transfer tercihiyle amma da şaşırtmıştı bizleri o genç adam. Romanya’da Steau Bükreş formasıyla Avrupa’nın en büyük kupasını kazanan devrin süper liberosunun neden daha serbest bir ülkeye değil de Yugoslavya’ya kaçtığını anlamakta hayli güçlük çekmiştik. Elbette aradan geçen uzun senelerin ardından perde aralanıp saklı gerçekler su yüzüne çıkmaya başladığında, Barcelona karşısında dört penaltı kurtararak tarih yazan takım arkadaşı **Ducadam**’ın başına gelenleri okuyup öğrendiğimizde Sırp asıllı Rumen liberoya hak vermemenin imkânsızlığını görecektik.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex’in iki golü arasındaki fark

Fatih Uraz 27.03.2012

Eskilerin deyimiyle “Gençliğinde topa tepti mi ses getiren!” oyuncular yaş kemale erdiğinde geçmişin hayaliyle avunmaya başlar, ayda yılda bir de plase vuruşlarla maziye yâd edermiş. Alex’in bu sınıfa girmediği kesin.

Brezilyalı yıldız kariyerinin sonuna yaklaşırken frikiklerden topu ağlara göndermede güçlük çektiği halde, **hareketli toplara 100 km’yi aşan süratle vurarak**, Muslera, Carson gibi tecrübeli bir numaraları aciz duruma düşürüyor, farkını belli ediyor.

Türk sporseverleri nedense bayılır “**Hagi mi daha iyi yoksa Alex mi, Ortega mı yetenekliydi Querasma mı?**” tarzı kıyaslamalara, asla fikir birliği sağlayamasa da! Sağlayamaz çünkü taraftar gözlüğüyle olup bitene bakarken istikrar ve süre faktörünü unuttur. Biz **Alex gibi sekiz senedir maçlara sürekli damga vurup kaderini belirleyen başka bir isim hatırlamakta zorlanıyoruz**. Ondan daha yeteneklisi (**Hagi, beş sezon 132 maç 59 gol**) ve şöhretlisi (**Roberto Carlos, iki sezon 65 maç altı gol**) tabii ki geldi, ancak onun kadar faydalısı (**230 küsur maç, 130’u aşkın gol, sayısız gol pası**) geldi mi, tartışılır!

Şimdi gelgelelim Alex'in Muslera'ya attığı golle Carson'a attığının farkına! **"Galatasaray maçında vurduğu top çatala yakın yerden kaleye girerken, Bursaspor'a çektiği şut yan direğin en az iki metre içine geliyor."** Uruguaylı kaleci hızlı adım alamadığından tenkit edilse de vuruş muhteşem olduğundan ve top gidebileceği en iyi yere gittiğinden **ortada hatadan ziyade hüner var**. İngiliz kalecinin yediği goldeyse şut yine fevkaladeyse de top neredeyse kalenin ortasından çizgiyi geçiyor; yani **atanın becerisi, tutamayanın ihmali söz konusu**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lanet 50. yılında

Fatih Uraz 30.03.2012

 Lanet 50. yılında Yarım asır önce **Benfica**'lılara "100 yıl değil sonsuza kadar Avrupa şampiyonluğuna hasret kalacaksınız!" kehanetiyle seslenen **Guttman**, merak ediyoruz ne zamana değin haklı çıkmayı sürdürecektir!

4-2-4 sisteminin öncüsü, futbol tarihinin gördüğü en iyi hocalardan, günümüzün karizmatik teknik adamı **José Mourinho**'nun muhtemelen hâl ve hareketlerinde örnek aldığı yegâne insan, "defansı boş ver hücumla odaklan" anlayışının mimarı **Béla Guttmann**'ı yâd etmek için fırsat bulmuşken kaçırmayalım!

Gelmiş geçmiş en başarılı takımlardan **Puskás**'lı, **Di Stéfano**'lu, **Santamaría**'lı **Real Madrid**'i 2-0 geriye düşmesine karşın 5-3 yenerek İspanyol takımının kurduğu hegemonyayı sonlandıran **Benfica**; 1962'den bu yana Portekiz dışında taçlanmamışsa Macar hocayı anmamak olmaz.

Porto'yu Portekiz liginde şampiyonluğa ulaştırdıktan sonra 50'li yılların sonunda **Benfica**'ya geçen ve orada kazandığı ilk lig kupasının ardından takımda ki yaşlı ve tecrübeli 20 oyuncuyu göndererek sıfırdan kurduğu bir ekiple iki sene sonra Avrupa'yı sarsmaya başlayan hocayı kızdıranlar utansın!

Rivayet odur ki 4.000 dolar için, yanlış okumadınız günümüz elit hocalarının neredeyse bir kaç saatte kazandığı sembolik önemi haiz küçük bir meblağ için gencecik takımla üst üste iki sene iki dev takımı, **Barcelona** ile **Real Madrid**'i finalde yıkan **Guttman**, 4.000 dolar yüzünden küstürülmüş ve 63 yaşındaki hoca arkasına bakmadan çekip gitmiş.

Her ne kadar sertliği dillere destansa da, sözünü kimseden esirgemese de, bir yerde iki seneden fazla çalışmayı ölüm diye nitelese de, kısacası anlaşılması güç bir karakter olsa da ofansif futbolun belki de son romantiğiydi **Guttman**.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Serdar Bilgili, Cenk, Ramazan

Fatih Uraz 03.04.2012

Futbol geçmişinin bulunmayışı ve konunun teknik inceliklerine vâkıf olamayışı handikabına karşın klâs insandı, **Serdar Bilgili**. Kaldı ki ayaktopundan anlayanların kulüplere ve Türk futboluna verdikleri zarar ayan beyan ortadayken sanmıyoruz ki yöneticilik kriterleri arasında futboldan anlamak önemli bir yer tutsun.

Yıldırım Demirören'in icraatları görülmeden Beşiktaş kamuoyunca değeri gereğince anlaşılamayan **Serdar Bilgili**'yle başkan olduğu dönemde yuvarlak bir masanın etrafında sohbet ederken, her zaman ki kibarlığıyla zatımıza "Bizim genç **Ramazan**'ı çok beğeniyorum, sizin bu konudaki fikriniz ne" diye sormuştu. Hani daha sonraları **Del Bosque**'nin kendisinden **Casillas**'ın İstanbul versiyonu çıkarmaya çalıştığı Ramazan...

Soruya soruyla karşılık vererek "Gerçeği mi isterseniz yoksa duymak istediğinizi mi?" dediğimizde ilk anda latife yaptığımızı anlamayıp "Lütfen gerçeği söyleyin" diyecek, cevabımızsa net olacaktı; "Ne bugün ne yarın ne de beş sene sonra büyük bir kaleci olma şansı var!"

Korkarız Beşiktaş'ın mevcut kalecisi **Cenk** de hatalarından ders almayı en kısa sürede öğrenmez, atlama-zıplamanın yetmeyeceğini idrak edip teknik hatalarını düzeltmez ise İnönü Stadyumu'nda uzun süre ikamet edemeyecek! Sezon başından beri kalecilikten anlamayan, anlamadığınca farkında olmayan bir grup "Ya kurtardıkları ne olacak? O defansın arkasında oynamak kolay mı?" tarzı savunma hattı oluştursa da Cenk, topun ağzında sayılır.

O kadar sık can alıcı hatalar yapıp maçın kaderine etki ediyor ki, kurtardıkları arada kaynayıp gidiyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beyin bu, sarsılmaya gelmez

Fatih Uraz 06.04.2012

Talebelerimizden birinin beyin sarsıntısı geçirdiğini duyunca annesini arayıp çok üzüldüğümüzü ifade ederken yeri ve zamanı olmadığı halde kendimizi tutamayıp sitem oklarını da gönderdik; "21 senede bir kez olsun kafadan darbe almadım. Kendini korumazsan, caydırıcı olmazsan, rakibi ürkütmezsen tekmeyi suratına yersin!"

Gelen cevap karşındaysa resmen dumura uğrayacaktık; meğerse tekme yememiş; sadece şut idmanında aynı anda iki kişi birden topa vurunca biri gelip kafasına çarpmış. Hemen hastaneye götürmüşler ve doktor müsaade edinceye kadar bırakın maç oynamayı, topa değmesi dahi yasaklanmış. Bakın uyarıyoruz, sakın gülmeyin; bir de rapor yazıp okula göndermişler ve bizim kız ikinci rapor gelinceye kadar tüm imtihanlardan muaf tutulmuş. "Bari oldu olacak malulen emekli de etselerdi!" diye kolaysa gel de düşünme.

Telefonu gülmeden kapatmayı başarırken sanki bir anda önümüzde perde açıldı ve ibretlik, komik, anlamsız nice olay ardı ardına sıralanmaya başladı. 13 yaşındayken lisans çıkarmak için hastaneye gittiğimizde doktorun "Senin bir şeyin yoktur değil mi" diye sorup cevabı beklemeden önündeki kâğıda sağlamdır damgası vuruşunu; kırık elle Boluspor'da haftalarca kimseye söylemeden altı maça çıktığımızı, Sitespor'da burnumuz kırıldığında (tamamen kendi hatamızdı, fedakârâne dalış yaparken rakibin dizine biz çarpmıştık!) yerde yarı baygın yatarken hakemin takım arkadaşlarımıza "Söyleyin hocanıza, kaleciyi değiştirsin" tavsiyesine bizimkilerin "O, ölmedikten sonra oynar!" deyişini; bir saatte yedi iğne yiyip kale önüne gidişimizi; kalbinin delik olduğu anlaşılan Brezilyalı oyuncuya hastane başhekim yardımcısının sağlam raporu çıkartıp bir de utanmadan, sıkılmadan marifetmiş gibi anlatışını; idmanda istenen hareketi yapamayınca "sen numara yapıyorsun!" diye

suçlanan 20 yaşındaki genç futbolcunun yalnızca dört gün sonra ambulans içinde hayatını kaybedişini; her sezon öncesi mecbur kılınan sağlık kontrollerinden kaçmak isteyen futbolcuları hoşnut etmek adına dosyaların arasına sıkıştırılan paraları hatırladık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Play-off kötü değil mi yoksa

Fatih Uraz 10.04.2012

Tarihin sayfalarını çevirdikçe önümüze çıkan ve göğsümüzü kabartan ahlâka dair menkıbeler mazide kaldı yazık ki; ve bizim neslin o güzelliklere ekleyeceği şeyler sınırlı. İster kabul edin ister etmeyin fedakârlığı ahmaklık işbitiriciliği marifet sayan bir ülkenin çocuklarıyız.

Kendisinden başkasını düşünmeyenlerin yaşadığı topraklarda yapılması gereken ilk şeyse sanılanın aksine eğitime ağırlık vermek değil “Bağlayıcı kurallar koyup takipçisi olmak ve tavşanın önüne havucu yerleştirmektir!” Çünkü korku ve motivasyon (yani parayla menfaat!) yüzünü göstermedikçe yapılması zorunlu işler dahi angarya kabul ediliyor.

Lig TV’nin mimarı olduğu iddia edilen Play-off sistemi hakkında sayısız yazı kaleme alındı görüş serdedildi. Doğruluğunu- yanlışlığını- zamanlamasını tartışmadan diyoruz ki “Play-off sistemine muhalefette acele edildi. Acele edildi çünkü düşmemeye çabalayanların eforu, ilk sekizi kovalayanların ciddiyeti ve bir sonraki safhaya avantajlı girme isteği 34. haftayı bile cazip hale getirdi. Türkiye ne İspanya’dır ne İngiltere; coğrafyamızda hedefi olmayan takımların maça asılması nadirattandır!

Türkiye liglerinde iddiası kalmayan takımların maçlara genç takım ağırlıklı çıktığına, ricacıların devreye girdiğine, güç sahiplerinin kıyakçılık moduna geçtiğine, kulüp yöneticileri arasındaki ilişkinin kulvar değiştirdiğine sıkça şahit olundu geçmişte. Ve tüm bu girişimler iddiası olmayan takımlar hedef alınarak yapıldı. Oyunun aktörlerinde “İşe saygı- etik kaygı- prensip tasası” olmadığına son saniyeye kadar alınacak puanları değerli kılmak gerektiği açık ve net.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muslera İngiltere’de oynar mı

Fatih Uraz 13.04.2012

İş yalnızca oynamaksa, değil **Muslera; Cenk- İveça- Ömer- İlker** derken adı şaşalı kalitesi fakir Spor-Toto Ligi’nde forma giyen istisnasız her kaleci Manchester’da da file önü bekler Londra’da da.

Ama “kalenin hakkını verir mi, sıradanlığa mahkûm olmadan ışıltılı parlar mı, yakan değil kurtaran adam rolünü üstlenir mi” diye soruyorsanız arzuladığınız “evet”i duymak kolay değil.

Eğer iyimserler gurubundansanız "Büyütmeyin gözünüzde şu Premier Lig'i; kale çizgisinden ileri çıkmaya korkan (neyse ki biraz kıpırdanıp azıcık önde pozisyon almaya başladı!), yan top hâkimiyeti neredeyse sıfır **Scott Carson** bile İngiltere'de 200'e yakın maç oynamışsa; son Dünya Kupası'nda 35 metreden çekilen frikikte ters köşeye atlayarak tarih yazan Danimarkalı **Sorensen** 400 küsür defa forma şansı bulmuşsa, müsaade edin de güçlü Uruguay'ın kalecisi de oynasın!" diyebilirsiniz.

Hani olacağından değil de kazara kötümser bakış açısına sahip olduğunuzu varsayalım! O takdirde "Neden Lazio gibi Seria A'da üst sıraları zorlayan bir takım 25 yaşındaki **Muslera**'yı gönderip de 2010 Dünya Kupası'nda **Buffon** sakatlanınca üç maç oynayan ve göz doldurmayan **Marchetti**'yle yoluna devam ediyor" sualini sormanız kaçınılmaz.

İngiltere yabancı kaleci cenneti; Polonyalı, Çek, İspanyol, Danimarkalı, Amerikalı, Avustralyalı, Ummanlı derken sanki Birleşmiş Milletler'in ikinci karargâhı. Ne var ki son 50 senede bir **Gordon Banks** çıkarabilmişler bir de **Peter Shilton**. Öyle bilgiçlik taslayıp da "Nerede **Ray Clemence**, **David Seaman**, **Neville Southall**, **Pat Jennings**?" filan demeyin zira "**Clemence** büyük kaleci değilken (o müthiş Liverpool onsuz da kupa avcısı olurdu; tek ekstrası bir sezon dokuz penaltıdan yedisini kurtarmasıydı): **Seaman**'a kendi basını 'Aptal kaleci!' yaftası yakıştırmıştı (1995'te Zaragoza'lı **Nayim**'den 40, 2002'de **Ronaldinho**'dan 35 metreden yediği inanılmaz hatalı gollerle kupa ve yarı final kaçtı!) Everton'da olağanüstü maçlar çıkaran Southall Galler'li, istikrar abidesi **Jennings** Kuzey İrlanda'lıydı ne yazık ki!"

Şimdilerde Manchester City'de parlayan **Joe Hart** hakkında dahi konuşurken dikkatli olunmalı çünkü iki metreye yakın görkemli fiziğine karşın sadece kale çizgisi üzerinde maharetli bir kaleci o.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Terim-Mancini, Melo-Tevez farketmiyor

Fatih Uraz 17.04.2012

Futbol albenisini sürdürdüğü müddetçe belli ki hiç ama hiç kimse "Ben istedim mi akan sular tersine döner!" deme gücüne sahip olamayacak. Başarıya talep devam ettikçe kalıcı prensipler de kök salamayacak.

Doğruya doğru; **bir anlık öfke sınırlarını kat be kat aşan eyleme imza atan Melo'nun o saniye kapının dışına konulması gerekirdi**. Ne var ki spor camiasının tüm aktörleri baştan aşağı kaypak olduğundan ve play-off serisinde Galatasaray Melo'suzluğun faturasını faraza ödeyecek olsa tüm koro ânında "Adam özür dilemişken niye affetmedin? Şampiyonluğu neden engelledin? **Mancini** bile **Tevez**'i affetti!" yaygarasına başlayacağından ötürü kolay değildir gönülden geçeni icra faslına dönüştürmek.

Baksanıza "denizde kum onda para" dedirtecek servete sahip **Mansur Bin Zayed dahi Mancini'nin ısrarlarına karşın Tevez'in ipini çekmedi, çekemedi geçen eylül ayından bu yana**. Kanmayın arzulanan bonservis bedelini ödeyen çıkmadı söylentilerine. Ki Zayed kulübün sahibi; kimseye hesap verme mecburiyetinde de değil, seyirciden gelecek paraya da minneti yok. Tevez her ne kadar İngilizceye hâkim olamayışının yanlış anlaşılmalara sebebiyet verdiğini iddia etse de **ayan beyan bir itaatsizlik vardı ortada ama gönderilemedi; seyirci formlarını çöpe attığı halde!**

"Ben burada olduğum müddetçe Tevez asla forma giyemeyecek" diyen Mancini'yse, lafını yemesini

bırakın, işler sarpa sardığında Arjantinli yıldızı sahaya sürüp ondan medet umdu. "90 dakikayı çıkarmaya henüz hazır değil!" deyişinin üstünden iki gün geçmeden ise Tevez 11'de oynamaya başlayıp iki maça dört gol sığdırarak onu tekzip etti! Siz olacağına bakın şimdi; eğer kalan haftalarda **Tevez müthiş çıkışını sürdürürken City şampiyonluğu kaçırırsa bu kadroya üç takviye isteyen Mancini'yle Zayed'in dostluğu ciddi tahribata uğrayabilir!**

Oysa **Terim'in şampiyonluk gitse bile konumunun tehlikeye girmesi söz konusu değil.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizi gidi 'prick!'ler sizi

Fatih Uraz 20.04.2012

Yarım asrı geride bıraktığımız hayat mücadelesinde ülke sınırları içerisinde "herhangi bir tartışmanın sonuca bağlandığına yahut taraflardan birinin diğerine sen haklısın-ben yanıldım!" dediğine henüz şahit olmadık.

Kompleks- cehalet- adabımuaşeret eksikliği- bilgisizliği saldırganlıkla kamufle çabası- dile hâkim olamayıp- kontrolsüzlük- gerçeği değil inandığını öne çıkarma arzusu gibi sayısız etken zıvanadan çıkmamızı tetikliyor.

Zaten günün birinde coğrafyamızda futbol popülaritesini yitirirse, bilin ki baş sebep "oyun aktörlerinin katlanılmaz hale gelen tavırları- söylemleri- seviyesizlikleri ve korkaklıkları" olacak.

İngiliz futbolunun büyük yıldızı İskoç **Denis Law** (Manchester United 1962-73 yılları arasında 309 maç 171 gol –kendi ifadesi *Wikipedia* bilgisi değil) diyor ki: "1962 senesinde West Bromwich maçı oynanırken müsabakanın hakemi 'Sana ödenen paraya değmezsin' diyerek bana laf attı. Maçın sonunda menajer **Matt Busby** ile birlikte beni para israfı gibi gören hakemden şikayetçi olduğumda elime geçen tek şey yaptığım ilk hatayla sahadan atılıp altı hafta ceza almamdı!"

Yarım asır önce yaşanmış olayı hatırlatmamızın yalnızca bir nedeni var; hakemlerle uğraşmanın yarar getirdiğine ne dün rastlandı ne de yarın rastlanacak; onlar arasında görünmeyen bir dayanışma var ve ayaklarına basmanın vereceği zarar kesin. Beşiktaş'ın son 90 dakikada hakkı yense de yenmese de, siyah-beyazlı ekip yıllardır öyle büyük hatalar yapıyor ve bedeller ödüyor ki (daha da ödeyecek!) iddia taşımadığı play-off'ta kopardığı yaygaraya değmez!

Mourinho gibi dünyanın en güçlü takımlarını çalıştırmanın ve büyük hoca diye kabul görmenin avantajıyla onlara bilerek savaş açan bir iki istisna dışında hakemlerle kavgaya tutuşmanın fayda sağladığı kaç hoca var dersiniz dünyada? Ki hocalar bu hususta futbolculara nazaran yarıya bir kaç metre önde başlıyor ve hakemlerin aşırı tepki vermedikleri sürece karizma sahibi hocalara dalaşmadıkları malumunuz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neyse ki Valdes var

Fatih Uraz 24.04.2012

70'li yıllarda **Hollanda Milli Takımı**'yla **Ajax**'ı seyrederken aldığımız lezzetin tadı hâlâ damağımızda. Öyle ki 74'te **Cruyff**'le 78'de Cruyff'suz dünya şampiyonluğunu kaçırdıklarında ekran başında karalar bağlamıştık.

Ancak onlara duyduğumuz özlem gerçeği görmemize mâni değil; şimdilerin **Barcelona**'sı gibi bir takım yerküreye daha önce gelmedi. Son yarım asra damgasını vurmuş **Macaristan- Brezilya- Almanya- İtalya** milli takımları, **Real Madrid- Ajax- Liverpool- Bayern Münih** gibi kulüp takımları derken, hiçbir ekip oyunu zamane Barca'sı gibi domine edemedi, diğer takımları topa hasret bıraktıramadı.

Neyse ki "kalelerinde **Valdes** var da, diğer takımların üzerine az da olsa şans güneşi doğuyor!" İlahi irade diğer ekipleri büsbütün umutsuz kılmama adına muhtemelen Valdes'i Katalan takımının kalesine göndermiş olmalı! Tam bir saatli bomba ve ne zaman patlayacağını kestirmek mümkün değil.

Aslında kuvvetli ve çabuk; reaksiyon sürati üst düzeyde, oyunu iyi noktalardan başlatıyor; amma velâkin stratejik zekâsı düşük, doğru karar alabilme kapasitesi sınırlı, şutları ve ortaları sürekli iki adım önüne tokatlayıp duruyor.

Düşünebiliyor musunuz, Barca'nın **Irribar- Arconada** klasında da değil örneğin 10 sene önceki **Canizares** yahut o emsal bir kaleciyle oynadığını! O kadar az gol yerler ki tahmin dahi edemezsiniz! **Fabregas**'ın **Valdes**'i en iyi kaleci diye nitelemesi eğer ki şaka değilse, organizatör oyuncular mutlaka akıllı olur kuralının değişmesi gerekebilir!

Yeşilçam'ın 60'lı, 70'li yıllarında kadınlar kare asında yer alan bir sanatçı alışlageldiği üzere sinemadaki ününü paraya tahavvül etme adına sahnelere adım atmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Penaltı ne Messi dinler ne Ronaldo

Fatih Uraz 27.04.2012

Camp Nou'da 24 nisan gecesinin asıl sürprizi **Messi'nin penaltısı**ydı; yıllardır sayısız penaltıyı kaçırdıkları da dâhil büyük bir özgüvenle, son saniyeye hatta saliseye değin acele etmeyerek ve kaleciye bakarak kullanan usta ayak, **ne oldu da alışlagelmişin dışına çıkarak panik yaptı, topu yükselti, gereğinden fazla güç verdi**, çözemedik.

Hani son dakikada penaltı kazansalar, Chelsea'ye karşı kıramadığı şansızlık elini ayağına dolaştırdı diyeceğiz; siyah başlıklı kızı andıran Peter Cech'in dört sene önceki hâli olsa Çek kaleciden ürktü diye düşünüp sınırları zorlayacağız ama yok, yok, yok; **görünürde Messi'nin telâşe yapmasını gerektirecek tek bir neden dahi yok.**

Daha iki gün önce ne demiştik; **Valdes** muhtemelen diğer takımlara Barcelona'ya karşı şansları olsun babından ilahi iradenin hediyesi! Sağolsun bizi yine haklı çıkarıp üç Barca'lı yanı başında dolanırken asla istediği vuruşu yapamayacak **Ramires**'e, lüzumsuz ileri çıkışıyla hayat öpücüğü verdi! Hırslı da olsa, sıkı da çalışsa; zekâ sınırlı olduğundan ulaşacağı menzil bu.

Ronaldo'nun kaçırdığı penaltıysa daha anlaşılır bir penaltı! 120 dakika koşup mücadele ettikten sonra penaltı atmak dünyanın en zor işlerindendir. Eğer hakem bitiş düdüğünü çalar çalmaz vakit kaybedilmeden atışlara geçilecek olsa belki futbolcular fiziksel ve zihinsel anlamda yorgun olduğunu anlama fırsatı bulamayacak, performans kaybetmeyecek. Neylersiniz ki su molası, penaltı listesi hazırlanışı, masörlerin oyuncularını sanki ölmüşçesine harıl harıl masaja alışı, penaltıyla ilgili tavsiyeler, atış sırasını beklemek, çekilen her penaltıda ölüp ölüp dirilmek derken o 10-15 dakikalık süreç yorgunluğu ilklere değin hissettiriyor, ömürden de birkaç ayı alıp götürüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Frikikler penaltı gibi

Fatih Uraz 01.05.2012

Seneler önce mesleğinin zirvesine çıkmış, kendisini sürekli geliştirme gayretinde ünlü bir kaleci şöyle diyordu; "Arkadaşlarım hata yaptığında verdiğim tepkinin sertliği o gün sergileyeceğim performansın habercisi olurdu. Özgüvenimin tavan yaptığı günlerde daha anlayışlı davranırdım; acımasız olduğum ve bağırıp çağırdığım anlardaysa fiziksel ve ruhsal anlamda hazır olmadığımı bilirdim!"

2011-12 sezonunun ilk aylarına Trabzonlu **Tolga**'nın inanılmaz gayreti, birbirinden güzel kurtarışları damga vurmuştu. Sonrasında biraz düşüş yaşaması tabii ki normaldi, beklenen bir gelişmeydi. Ne var ki biz fetret devrinin ardından yeniden yükseliş gelecek derken o ibreyi baş aşağı çevirdi, soluksuz aşağı gidiyor.

Trabzonspor defans kurgusunun vahametini anlamak isteyenlerin sadece **Ufaluji**'nin uzun pasıyla **Ebue**'nin attığı gole bakması dahi yeter. **Bir pasta tüm müdafaa aynı anda oyundan düşüyorsa o takımın kaleci olmanın zorluğunu varın tahayyül edin.** Yalnız maçın hemen başında kendisine verilen geri pasını üstelik de baskı yokken rakibe al da at diye ikramda bulunan Tolga'ya sormak isteriz; bu kaçınıcı kez oluyor farkında mısın?

Selçuk'un frikiğinde topun çıkışını göremediğinden, yanlış yerde durduğundan, topun baraj üstüne geleceğine kendini inandırdığından donup kaldı. Vuruş klas olsa da doğruları yapacak bir kalecinin rahatlıkla kurtaracağı bir toptu. İkinci golde de –keza son haftalarda zayıfladığı bariz şekilde ortaya çıkan– reaksiyon hızının yetersizliği, sonucu belirledi. **Kornere giden topu içeri doğru çevirmeye çalışıp meşin yuvarlağı Necati'nin önüne servis ediyse gecenin hata bazında zirvesiydi! Orada top ya tutulur ya taç çizgisine doğru tokatlanır, gerisin geriye iade edilmez.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ve şike masalının sonu

Fatih Uraz 04.05.2012

“Günahlarla yüzleşme, hesap sorma, arınma, yeni başlangıç yapma” adına geçtiğimiz temmuzda hazırola geçmiş kamuoyunu, daha ağustosa varmadan zıvanadan çıkaran, kamplara bölüp, kafaları karıştıran gelişmeleri hatırlayalım önce!

Tahkikatın başından itibaren isteyerek yahut istemeden gidişat **Fener’i bitirme operasyonu görüntüsü** aldı ki, bu **affedilmez bir strateji hatasıydı**. Soruşturma genişletilmeli, derinleştirilmeli ve **sarı-lacivertli camia hedef alındı imajı verilmemeliydi**. Verildi.

Gözaltı sağanakları başladığında kimi zanlılar soğukkanlılığını korurken kimilerinin gardı düşüktü. O anlarda çapraz sorgulamanın hakkı verilse ve **“Tanık koruma programı”na işlerlik kazandırılrsa önemli bilgiler elde edilebilir, davanın seyri değiştirilebilirdi**. Yapılmadı!

Sanıkların ifadeleri basına sızdırılmamalı, Aziz Yıldırım’ın nezarethanede çekilmiş fotoğrafı gazetelere servis edilmemeliydi. Edildi ve Fenerliler galeyana getirildi.

İşler sarpa sardığında siyasi irade dik durmalı ve **Federasyon başkanlığı koltuğuna kulüplerüstü cesur bir isim oturtulmalıydı**. Es geçildi.

TBMM kendini inkâr edercesine kulüplerin konsensüsüyle çıkardığı kanunu çöpe atmamalı, maç oynanırken kural değiştirmiş durumuna düşmemeli, saygınlığını zedelememeliydi. Zedeledi.

Cumhurbaşkanı milletvekillerinin kanunu kırpmadaki kararlılığını sezip vetosunu referanduma götürme amacıyla usulüne uygun yapmalı, erken affın önünü kesmeliydi. Kesmedi.

Savcılar Fener’den hesap sorarken diğer kulüpleri, hakemleri, gözlemcileri, adı herhangi bir şekilde şikeyle- teşvikle- şaibeyle anılmış futbolcuları, hocaları süratle soruşturmaya dâhil etmeli, adil davranılıyor intibai verilmeliydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özhan Canaydın Semih’i yumruklasa!

Fatih Uraz 08.05.2012

Trabzon-Fener mücadelesinin bitişiyle gazete sayfalarına ve tv ekranlarına düşen “Semih, Sadri Şener’i yumrukladı, Sadri Şener, Semih’e galiz küfürler etti!” tarzı haberlerin doğruluğundan, yanlışlığından daha önemli bir ayrıntı var aslında; “hayır, böyle bir şeyin vuku bulma şansı yoktur!” diyen çıkmayışı.

Oysa rahmetli Özhan Canaydın aramızda olsa ve futbolcunun biri “Özhan başkan bana küfür etti!” dese kendisine inanan tek kişi bulamazdı. Ya da olayı birazcık tersine çevirirsek; “Özhan Canaydın, Süleyman Seba bir futbolcu hakkında ‘Hakaret etti’ ifadesi kullansa, herhangi bir kulübü ‘Şike teklif etti!’ diye suçlarsa onlara inanmayan kimse çıkar mıydı?” Anladınız değil mi; asıl problem spor dünyası aktörlerinin kalitesinde düğümleniyor. **Toplum içinde Canaydınların, Sebaların sayısı artmadığı müddetçe şüphecililiğimiz sürecektir ve sözümüze kolayına itimat edilmeyecek.**

NBA’de geçen senenin şampiyonu Dallas Mavericks 3-0 geride götürdüğü seride son maçı da 13 sayı öndeyken kaybederek ilk sekize girme hakkını kaybettiğinde dahi, tribünde “Geçen sene yaptıklarınız için

teşekkürler" pankartları göze çarpıyordu.

"Kritik 90 dakikalar oynanıyor, tansiyon yüksek!" mazereti dünyanın her köşesinde oynanan maçlar düzenli yayınlanmaya başladığından beri geçerliliğini yitirdi. Provokasyonların ve tahriklerin şiddeti ne denli yüksek olursa olsun, seyirci ve futbolcu bilinçliyse, etik değerlere sahipse, kargaşa ortamı doğmuyor, doğamıyor.

Geçen hafta Manchester derbisi şampiyonluk yarışını birinci derecede etkileyecek önemi haiz olduğu halde taraflar bunu ölüm kalım meselesi değil yalnızca maç gördüğünden başından sonuna herşey güzeldi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener mi, Cim-Bom mu

Fatih Uraz 11.05.2012

Her ne kadar Play-off serisinde seyir zevki ve tansiyonu yüksek, mücadeleci futbol seyrettiyseniz de, **tarihin en sevimsiz sezonuydu** yarın kapanacak olan. Üzülerek ifade etmek isteriz ki, **"Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'ına, Meclis'inden adliyesine, medyasından hocasına, teknik adamından futbolcusuna, Federasyon'undan vatandaşına varıncaya kadar topyekûn sınıfta kaldık son bir yılda hâl ve gidişattan!"**

Ne adam gibi hesaplaşabildik geçmişimizle ne temizleyebildik futbolu kirlerinden! Siyasetçisi, yöneticisi, gazetecisi, oyuncusu, seyircisi derken bilaistisna korktuk hepimiz insanımızı gereğinden fazla meşgul eden futbol çarkının çökme ihtimalinden. Hemen herkesin bildiği rezilliklerin su üstüne çıkmasını istemedik, isteyemedik nedense; belki de gerçeklerle yüzleştığımızda aynaya yansıtacak görüntüye katlanamama riski ürküttü bizleri.

Haftanın yedi günü futbolla nefes alıp verenlerin kazanırken ahlâki kaygı taşımadığını, yalnızca kaybedenlerin isyan moduna geçtiğini anladık! Daha belâğ ifadeyle "Yenenlerin hiçbir şeyi umursamadığının, yenilenlerin asıl sorunununsa adaletsizlik değil çimlere yapışmış sırtlarını yerden kaldırmak!" olduğunun farkına vardık.

Sevemedik yarın sonlanacak sezonu, çünkü "Temiz eller operasyonu başladı diye mutluluk şarkıları söylemeye hazırlanırken 80 küsur senenin günahları bir kulübün üzerine yıkılıyordu!" az daha. Şurası kesin ki ne Fener masumdu aslında ne geride kalanlar; ne var ki Türkiye'nin başına doping belasını saranlara, teşvik primini sıradanlaştıranlara, terörle rakibi sindirenlere, amigovari gayretle konumlarını kötüye kullanan kimi politikacılara- valilere- belediye başkanlarına- bürokratlara dokunmadan; federasyon- hakem- para- siyaset dörtgeninde kral ilan edilen, ipi çekilen takımları deşifre etmeden, mazlumlardan özür dilemeden gidilecek her yol baştan yanlıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray buluyor Beşiktaş bulamıyor

Fatih Uraz 15.05.2012

Ticari hayatı kestirmeden anlatan en güzel sözlerdendir “**Malın değeri satıldığında belli olur**” özdeyişi. Bu vecize transferlere adapte edildiğinde ortaya çıkan sonuçsa bellidir; “**Sarfedilen paranın çokluğundan azlığından önce değip değmediğine bakmak.**”

Transfer zaruret olduğunda yapılmıyor her daim; **İker Casillas** seneler önce bize “**Burası Real Madrid, her yıl tribünleri heyecanlandıracak hiç değilse bir iki oyuncu alınır, ihtiyacımız olsun olmasın!**” derken şüphesiz gerçeği dillendiriyordu. Mesela buna mükemmel örnek olarak **Beckham**’ı verebiliriz; daha transfer edildiği gün 8000 forması satılmış ve Çin’den gelen turnuva teklifiyle haftası dolmadan parasını çıkarmıştı. Çünkü o 25 milyon dolarlık anlaşmanın en önemli maddesi, İngiliz yıldızın da Uzak Doğu’ya getirilmesiydi! Çinli kızlar onu görmek istiyormuş da! Real Madrid’de oynadığı süre zarfında reklamlardan 400 milyon doların üzerinde para kazanıp kulüple yarı yarıya paylaştığı söyleniyordu.

Diğer taraftan futbol kalitesi baz alındığında parası ödendikten sonra Beckham ayarında onlarca futbolcu bulmak mümkünken, onun gibi medyatığını, attığı her adımın paraya tahavvül edilenini, sürekli medyanın ve toplumun ilgi odağına dönüşenini bulmak neredeyse imkânsız. Hâl böyle olunca yaşa, potansiyele, takıma vereceği katkıya ve maliyetine bakıp hata yapma oranını düşürmek gerekiyor.

Muslera’yı ele alalım isterseniz; Galatasaray’a tuzluya mâl olduğu herkesin malumu; öte yandansa düşünün son Fener maçına Cim-bom’un onunla değil Cenk tarzı bir file bekçisiyle çıktığını! Takım arkadaşları kendilerini güvende hissedebilir miydi dersiniz?

Aslında tarafsız gözle FB-GS maçı mercek altına alındığında **şampiyonluğun bir yerde kaderini belirleyen enstantanede Muslera’nın kafa şutunu kurtarmadığı, topun ona gelip çarptığı aşikâr.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asla demeyeceksin yeşil sahalarda

Fatih Uraz 18.05.2012

Bundan tam 63 yıl önce **Juventus Başkanı Agnelli**, üç senelik hocalık mazisine sahip 37 yaşındaki **Jesse Carver**’a “Geleceğimizi ve prestijimizi ellerine teslim ediyoruz ancak başarı için uzun süre bekleyemeyeceğimizi bilmeni isterim!” diye sesleniyordu.

Ne kadar sade ve içten bir anlatım tarzı değil mi? “Sonuna kadar arkadayım- beraber geldik beraber gideriz- bu kulüpte kapıyı sen kilitler çıkarsın!” gibi yığınla boş vaat ardından istenen neticeler gelmediğinde sözü yemek yahut hocaya “bizi rahatlatın!” mesajı yollamak yerine; ilk günden “sana güveniyoruz ama karşılığını vermelisin” deyip kartları açık oynamak.

Bazen futbolun sihirli olup olmadığını düşünürüz çünkü çarkın içine giren hiç kimse yazılı olmayan ama varlığını sürekli ispat eden kurallardan kendini soyutlayamıyor. Çok değil iki mağlubiyet idam sehпасına çıkartıyor, bir gol iki kurtarış ipten alıyor. Güçlü- zengin- karizmatik de olursa, tribünler ayaklandığında tek yönlü gidiş bileti ele tutuşturuluyor.

Ayak topunun fazla tanınmasa da en önemli aktörlerinden, koşudan ibaret idmanları sanata dönüştürmüş, elinin değdiği her takımı ihya etmiş **Carver** (İtalya’da altı değişik takım çalıştırdı), nedense Inter Milan başkanının gözüne girememişti. Öyle ki **Inter Başkanı Moratti** “O adam bu takımın asla menajeri olamayacak;

velev ki dünyada yaşayan tek menajer kalsa!" diyerek kararlılığını cümle âleme ilan etmişti. Sonuç mu; aynı Moratti iki sene sonra Carver'e şöyle seslenecekti "Gel takımın başına geç"!

Keskin U dönüşlerine sıkça rastlanır futbol aktörleri arasında; "adamı sözünden bağlarlar" vecizesi uzun yıllar önce rahmetli olmuştur onlar nazarında! "Bu kulüpten içeri giremez!" diye kükrediği hocaya yalnızca bir gün sonra imza attıran ve basına "Hayırlı olsun, biliyorsunuz Baba Gündüz'de iki büyük takımı çalıştırmıştı" derken gocunmayan yöneticiler bile gördü gözlerimiz!

Aslında yerli teknik adamların kelimeler süslü olsa da içeriği bomboş konuşmalarına değinmek isterken konu dağılınca asıl meramı anlatmaya fırsat bulamadık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahramanlıktan sıfıra, sıfırdan kahramanlığa

Fatih Uraz 22.05.2012

Hafızalardan kolayına silinmeyecek **Bayern Münih- Chelsea** maçında İngiliz yorumcunun **Drobga** hakkında 95. dakika da sarfettiği "**Kahramanlıktan sıfıra!**" sözleri ne de güzel anlatıyordu zirveyle zemin arasındaki sıkı ilişkiyi.

Normal sürenin bitimine saniyeler kala attığı mükemmel golle oyunu uzatmalara taşıyan Fildişili futbolcu, yaptığı gereksiz penaltıyla "Kahramanlıktan sıfıra" iniyordu ki; o âna değin hünerinden ziyade rakip futbolcuların beceriksizliğiyle ayakta kalan **Peter Cech** ortaya çıkıverdi.

Drobga imdadına yetişmese günah keçisi ilan edilmesi kaçınılmaz hâl alan Çek kaleci, **Robben**'in penaltısını kurtararak rolleri de değiştirdi, oyunun gidişatını da; Bayern'in moral kondisyonunu sıfırlaması da cabası.

Hani bazen "Şerden hayır doğar denir!" ya, işte o sözün üstelik de iki kez sağlamasının yapıldığı bir geceydi Arena'da olup bitenler. Skoru koruma arzusu **Müller**'i, penaltının oluşum süreci **Ribery**'yi sahanın dışına çıkarınca, Alman ekibinin müthiş ofans gücü törpülendi, bir; penaltılarda meşin yuvarlağı **Cech**'in ellerine teslim eden **Oliç**'in oyuna girişinin önü açıldı, iki.

16 kornerden gol bulamayan Almanları, buldukları ilk korneri gole çeviren İngilizleri hatırlayınca "Futbolda şans faktörü yoktur!" diyenleri gelin de yâd etmeyin şimdi! Genelde tabii ki futbol adaletli bir oyundur ve iyiler çoğunlukla kazanır; ama her zaman değil, çoğu zaman! Futbol topunun sizi sevmediği günlerdeyse değil devenizi hendekten atlatmak; halınızı kıtalararası uçursanız nafile!

Onca net gol pozisyonunda tek ciddi kurtarışı yokken, esaslı vuruşlar biri hariç direklerin yanına yaklaşamazken, atlamadan rahatlıkla kurtaracağı topu içeri almışken kahraman olunur mu demeyin; olunuyormuş, işte **Peter Cech**!

Seneler önce Moskova'da **Terry**'nin sol direğe nişanladığı, **Anelka**'nın **Van der Saar**'ı aşamadığı penaltılarla giden şampiyonluğun bu kere son penaltıyla gelmesi; o günün bedbahtı **Terry**'nin cezası sebebiyle kadroda yer almadığından yine madalyaya hak kazanamayışı; 88'de kahraman, 95'te hain, 96'da nötr, 121'de vatan kurtaran aslan **Drobga**'yı; şöhretli teknik adamlarla gelmeyen başarının yardımcı hocayla gelişi (elbette **Di Matteo**'nun **Chelsea**'nin gelmiş geçmiş en iyi onbirinde yer aldığı gözönüne alınmalı): Alman takımlarının

beşer penaltılardaki ezici üstünlüğünün işe yaramayışı derken (Hırvat'a penaltı attırmayacaksınız!): **Barca**, değilse **Real Madrid** kupayı rahatça kaldırır denen sezon inanılmaz renkli kapandı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun ölüp bittiği yok

Fatih Uraz 25.05.2012

Kimse merak etmesin, endişelenmesin, karalar bağlamasın; ülkemizde futbolun öldüğü de yok öleceği de! 400 küsur gramlık meşin yuvarlağın coğrafyamızda ne badireler atlattığını bir bilseniz; arkanıza yaslanır, derin nefes alır, keyfinizi bozmazdınız!

Eskinin kıt imkânları içerisinde, futbol henüz endüstrileşmemişken, takımların çoğu deplasmana otobüsle giderken, doping kontrolü yaygınlaşmadığından ne idüğü belirsiz içmeler garibanların kalçasına acımasızca saplanırken, misafir takımlara düşman muamelesi yapılırken, hakemler evsahibi oyuncuların acımasız tekmelerine kayıtsız kalmayı kendi selametleri açısından prensip edinirken, futbolcuların üç kuruşluk transfer alacağı mutlaka iç edilip asla tam ödenmezken, devletin polisi Vahşi Batı'nın pervasız şerifi tarzında gücünü kanunsuzlara değil konuklara kullanırken, evsahibi takım sahada ısınırken rakipler soyunma odasında açma-germeyle yetinmek zorunda bırakılırken, koca taşlar maç içinde futbolcuların maç sonrasında otobüsün camlarına sağanak gibi yağarken, kimi valiler- belediye başkanları- paşalar- emniyet müdürleri belde takımlarının fahri amigoluğuna soyunurken ölmeyen futbol şimdi şike soruşturması ayvayı yedi diye mi can verecek sanırsınız?

Parasız kalan futbolcuların şampiyonluk ve düşme potasındaki takımların karşısına çıkmayı hasretle beklediği (teşvik primi gelecek de!), atlara vurulan içmelerin tehditle oyunculara vurulduğu (Pervitin'ler- Captegon'lar havada uçuşurdu ve kolay mıydı "ben vurulmayacağım!" demek eğer ki şöhretli yahut dışli futbolcu değilseniz), idman süresince su içmeye müsaade etmeyen zırcahillerin hocalık koltuğunda oturduğu, kaybedilen maçların ardından otobüste gülmenin yasak olduğu (gülünlerin kadro dışı bırakılabildiği!), devre arasında şekerli limonların yendiği, kösele ayakkabıların tabanında çıkan çivilerin can acıttığı, Erdal ayakkabılarla topa tepildiği, anlı şanlı kulüplerin idman sahası toprak, çoğu stadyum çimlerinin ineklerin otladığı meraları andırdığı günlerde ölmeyen futbol, niye şimdi ölsün ki!

Kimi hakemlerin maç öncesinde boş cüzdanı rakip yöneticilere teslim edip "Soyunma odalarında hırsızlık çok oluyor da, sizde kalsın, müsabaka bitiminde alırım" diyebildiği (yöneticiler de aptal değil ya, hakemin performansına göre cüzdanı tıka basa o günün en büyük banknotlarıyla dolduruyordu!), mayıs sıcağında kendisinden isteneni mükemmel yapan hakeme yöneticilerin hem de saha içinde "Hocam, sen terlisin, üşütebilirsin, al şu ceket giy!" diye centilmenlik yapıp giydirdiği (ödeme sahada hakemin alinteri kurumadan yapılmıştı; ceketin iç-dış tüm cepleri parayla doluydu) dönemler zannediyor musunuz, iyiydi!

Medyanın gelişmediği, dünyanın kocamanlığını muhafaza ettiği, saha komiserlerinin, maç gözlemcilerinin içeride oynayan takımın lisanlı futbolcusu olmayı (!) tercih ettiği günlerde aslan değil kurda kaplumbağaya bile yeri geldiğinde boğduruluyordu! Oysa günümüzde meraklı gözlerden saklanma şansı kalmadı; bu yüzden de niyetler kötü, ortada dönen paralar devasa da olsa yüzde yüz garantili bağlama işler organize edilemiyor!

Naçizane kanaatimiz odur ki “Siyasi irade de, kulüpler de, taraftar da, medya da güç kaybına uğradı, gönüllerince at oynatma ve hadiseleri manipüle etme şansını yitirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orhan Boran ve Volkan

Fatih Uraz 29.05.2012

Adam her akşam işyerinden ayrılınca bara gidiyor, bir kaç tek attıktan sonra arkadaşlarıyla buluşup poker oynuyor ve sabaha karşı eve geliyormuş.

Karısı ne kadar sızlanıp dursa da yıllar yılları kovalamış ve değişen hiçbir şey olmamış. Derken günlerden bir gün aniden kalp krizi geçirip masaya yığılıp kalmış. Arkadaşları ne kadar çabalasa da nafile, adam sizlere ömür.

Ne yapsınlar; ilk şaşkınlığın ardından şoktan çıkınca bari hanımını olup bitenden haberdar edelim deyip evini aramışlar. Telefon defalarca çaldıktan sonra karşı taraf ses verince o sevimsiz görevi üstlenen şahıs

Yenge, ben kocanızın arkadaşı

Dur, dur bir şey söyleme

???

O kahrolasica herif işten çıkıp doğruca yine bara gitti değil mi?

Evet, gitti

Körkütük oluncaya değin içti değil mi?

Aynen öyle, içti

Sonra poker masasına oturup tüm parasını kaybetti, değil mi?

Maalesef, kaybetti

Geberir inşallah

Geberdi efendim geberdi!!

Dile kolay henüz ortaokul talebesiyken tam 40 sene önce radyo programlarını kaçırmamaya özen gösterdiğimiz günlerde büyük usta **Orhan Boran**’dan dinlemiş, hafızamıza kaydetmiştik bu fıkrayı.

Zarafetinin yanında müthiş diksiyona sahipti ve kelimeler birer inci gibi ağzından dökülürdü. Bel altına inmeden, cinselliğe vurgu yapmadan, zekâ kokan nezih esprilerle mizah sanatı icra edilebileceğinin en çarpıcı örneğiydi güçlü şovmen; **mekânı cennet olsun!**

Milli Takım ekseninde bir futbolcuyla bir gazeteci arasında yaşanan tatsızlığı, kalitesizliği, Kasımpaşa-Adanaspor finali ardından oyuncular arasında cereyan eden ilkelilikleri görünce dilin piri, efendiliğin zirvesi Orhan Boran’ı yâd ederek başladık söze.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefret etmeyin, sevmeyi deneyin!

Fatih Uraz 01.06.2012

Üç gün önce yakın bir dostun davetinde 40'lı yaşlarda bir çiftin nikotin aşkı dikkatimizi çekmişti. Fosur fosur sigara tütürürken iki dakikada bir "nefret ediyoruz bu meretten; merdiven çıkamıyoruz, sesimiz kalınlaştı, leş gibi kokuyor, içmeyene de eziyet!" tarzı yığınla mazereti sıralayıp "ah, ne olurdu şunu bırakabilseydik" dediklerinde dayanamayıp "Belli ki nefretle bir yere varamıyorsunuz; neden sigarayı sevmeye çalışmıyorsunuz? Size **ters motivasyon** gerekiyor" diyecektik.

Sakin gülmeyin sigarasever çifte "**nefret etmeyin, sevin!**" derken ilham kaynağımız **Yıldırım Demirören**'di! Hani senelerden beri "**Lütfen Beşiktaş'ın yakasından düş!**" diye hakkında bir tek yağmur duasına çıkılmadığı kalmış, çiçeği burnunda Federasyon Başkanı. Unutmadan ahali ona "BJK'ı bırak ve git" demişti; "enkaz devret, geleceği ipotek et, kulübü yek ekmeğe muhtaç et!" dememişti!

Demirören'i hatırmıza getiren temel sebep "**Beşiktaş'ı severken harap ediş**"ydi. Hani **Oscar Wilde**'nin "**Herşeye rağmen herkes sevdiğini öldürür, kimi bakışıyla, kimi sözleriyle, kimi öpücüğüyle kimi kılıcıyla**" dediği gibi eski başkan da siyah-beyazlı kulübü ona duyduğu derin aşkla perişan etti. İnaniyoruz **Süleyman Seba**'dan daha az sevmiyordur BJK'yi, lakin yol-yordam bilmeyince, başarı gelmedikçe (hırs yapan acemi poker oyuncusu gibi) masaya koyduğu parayı arttırdıkça arttırdı ve teklese de işleyen motorun şanzımanı dağıldı! Umarız futbolun bizatihi kendini de Beşiktaş'ı sevdiği gibi delicesine sevmiyordur; aksini düşünmek korkutucu!

Seven ama seilmeyen âşık iki şarjörü üstüne boşalttığı kızın ardından diyor ki, "Sevdiğimden vurdum!" Şike soruşturmasıyla sıkıntılı günler geçiren idareciler diyor ki, "Yanlış bir şey yapmadık; başımıza gelenler komponun eseri!" 1.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değerli CAS Yargıçları

Fatih Uraz 05.06.2012

On bir aydır sürekli kan kaybeden futbolumuzda görüldü ve anlaşıldı ki niyetler arınma, hesaplaşma değil; bilakis hadiselerin üstünü örtme, oyalama, unutturma üzerine kurulu. Türkiye'de kurumlar ve şahıslar ne yazık ki radikal değişimlere başlayacak cesarete sahipken işin sonunu getirecek kararlılığı sergilemekten aciz.

Nedeni- niçini- zamanlaması, takımların ismi, suçlu olup olmadıkları noktası bir yana uzun yıllardır yozlaşma bataklığına saplanmış futbolumuzda, masum kalabilmişlerin sayısı hayli azdır. Kanunlarla, temennilerle, polisle, kasetle temizleyemediğimiz futbolu, ahlaksızlardan, kötü niyetlilerden, mafyavari uzantılardan kurtarmak için ne yapacağımızı şaşırmış durumdayız.

Türk takımlarından Beşiktaş, Bursaspor ve Gaziantepspor'un Avrupa kupalarından men edilmesiyle ilgili itirazlar önünüze geldiğinde lütfen ülke şartlarını gözardı etmeyin. Üzülerek ifade etmek gerekirse kanun yapıcılardan Futbol Federasyonu'na, adliyeden medyaya, kulüplerden yöneticilere, taraftardan futbolculara varıncaya dek şike soruşturmasında üzerine düşeni yapan yok.

İçinde bulunduğumuz zaman diliminde FIFA, UEFA VE CAS'tan gelecek yardımlara, yaptırımlara ihtiyacımız var. Geleceği sağlam temeller üzerine oturmak adına geçmişte yapılan yanlışları affetmeyip azami cezaları vermek ülke futbolumuza yapılacak en büyük iyilik olacaktır.

Zannetmeyin ki cezaları kaldırdığınız yahut indirdiğiniz takdirde futbolumuzun aktörleri vermek istediğiniz mesajı algılayacaktır. Sorunlarımız görüldüğünden çok daha büyüktür ve kamuoyunda yaygın olan inanç "dünya futbolunun patronları konuya doğrudan dâhil olmadıkça futbolumuzun dinamikleri sorunları çözmekte aciz kalacak" yönündedir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rahatlamıştır FIFA!

Fatih Uraz 08.06.2012

Demirören'in tarihî ziyaretinden sonra ne de rahatlamıştır FIFA'yla UEFA! O sevinçle İsviçre semalarından bir dünya kupası müjdesi bile beklemedik değil; muhtemelen nezaket gereği diğer üyelerin fikrini almak, yasal prosedürü işletmek istemiştir Blatter!

Tahkim Kurulu kararı ardından şike soruşturmasının Federasyon nezdinde bitmiş addedilmesi hiç mübalağasız muhteşem bir yorum ve eğer ki Demirören yahut delegasyonu bu sözlerin hakkını vererek tercüme ettiyse, Blatter mutluluktan hüngür hüngür ağlamıştır!

Neyse ki bugün futbolun en güzel oynandığı kıtada ayak topu resitali başlıyor ve hayalî temiz eller operasyonu ile ilgili ciddi- esprili- ironik- kinayeli- kinayesiz yazdığımız onca yazının boşa gittiğini görüp kahrolma faslına bir ara geliyor! Zaten Olimpiyatların da eli kulağında; yani futbola ve spora ilgilimiz saha dışından saha içine taşıyor.

Son Dünya Kupası'nda ilk üç sırayı alan **İspanya- Hollanda- Almanya**, Polonya ve Ukrayna'da sahne alacağına göre **turnuvanın kâğıt üzerinde favorileri belli gibi**. 92'de **Danimarka**'nın 2004'te **Yunanistan**'ın yaptığı sürprizin benzeri ortaya çıkar mı sualineyse diyoruz ki, sanmıyoruz; 82 senedir bir final bir yarı final oynamakla yetinmiş (onlar da kendi ülkesinde) **İngiltere**'nin, hayli zamandır dişli takım olmanın ötesine taşamamış **Danimarka- İrlanda- İsveç** tarzı takımların mutlu sona ulaşma şansı hayli az.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umulanın aksine zevkli geçiyor

Fatih Uraz 12.06.2012

Alışmıştık büyük organizasyonlarda kontrollü oyunlara, rakibi inceden tartmalara, skor yönünden geriye düşmedikçe risk almamalara. Turnuva başlangıcında temposu ve heyecanı yüksek maçlarla karşılaşmak sürpriz oldu doğrusu.

Danimarka'nın iş ahlâkına hayran kaldık diyebiliriz kolayca. **Hollanda**'nın yığınla gol kaçırmaması, Andersen'in kapasitesini zorlaması, **Robben**'in şutlarını Amerikan futbolu oynuyormuşçasına asgari beş metre yukarıya yollaması elbette ilginçti. Onlardan daha ilginç olansa son dakika da dahi Danimarka'nın karşı kalede altı adamla gol arayıp oyun anlayışından taviz vermeyişiydi.

Kafası çatladığından beri ufak tefek kıvılcımlar dışında mazisini mumla aratan **Cech**'in Rusya karşısındaki zayıf performansına şaşırırmazken; 21. asrın muhtemelen en iyisi İtalyan **Buffon**'un yaklaşık üç senedir süregelen durgunluğun akabinde göz kamaştırmasına sevindik. **Casillas**'la **Neuer** de gayet tatminkâr başlangıç yaptılar şampiyonaya.

Portekiz'in **Almanya** karşısında puan alamayışı şanssızlıktı diyenlere itiraz etmeyiz; yeter ki **Ronaldo**'yu **Messi**'yle kıyaslamaya kalkışmasınlar! Portekizli yıldızın müsabakanın sonlarında takımı hesabına yaptıklarına saygı duysak bile, Messi her şart altında ve her takım da ânında fark edilecek bir oyuncu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölüm gurubunda ölü takım

Fatih Uraz 15.06.2012

Turnuva başlamadan önce hemen tüm otoritelerin “ölüm gurubu” diye nitelendirdiği grupta görünen o ki, **Hollanda** ölü takımla 180 dakikayı tamamladığından son maçta küçük çaplı bir mucizeye ihtiyaç duyuyor.

Aslında 160 dakika demek daha doğru bir ifade olabilir; zira **Almanya** önünde ikinci yarının yaklaşık 20 dakikasında 70'li yılların başından bu yana bizleri alıştırdığı Hollanda'dan kısa esintiler sundu Laleler Ülkesi'nin çocukları.

Nietzsche'nin birbirinden güzel onca sözü arasından futbola uyarlanması gereken ilki muhtemelen “**Umut kötülüklerin en kötüsüdür, işkenceyi uzatır**” vecizesidir. Portakallar'ın hocasını alınan kötü neticelerden ve yanlış kadro seçiminden ötürü suçlamak isteyenlereyse demek isteriz ki “Haklısınız, Almanya maçının ikinci yarısına başlayan Hollanda 11'i daha mantıklı bir seçim olurdu. Unutmamanız gereken noktaysa yerküre üzerinde hemen tüm hocalar geçmişte kendilerine üst düzey hizmet veren futbolculara karşı objektif bakış açısını az ya da çok kaybeder.” Teknik adamlar sanır ki yetenek kaybolmaz ve kalitesini defalarca ispat etmiş usta ayaklar, yılların yorgunluğuna karşın zaman zaman kurtarıcı kimliğine bürünebilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Führer mezarında ters dönmüştür

Fatih Uraz 19.06.2012

Ari bir ırk yaratma sevdası ve zehirli fikirlerle onmilyonlarca insanın hayatını karartan, yüzmilyonlara dünyayı zindan eden Hitler, **Boateng**'in Alman formasıyla sahaya çıktığından haberdar olsa mezarında ters dönerdi herhalde!

Silindir gibi ezip geçtiği Polonya'dan, yaşasa muhtemelen eninde sonunda kapışacağı Türkiye'den, ona göre dördüncü sınıf insanların yaşadığı Fas'tan kalkıp gelenlerin çocukları Almanların safında ter döküyorsa eğer, Führer ebediyen kaybetmiş demektir.

2012 finallerinde normal şartlar altında **İspanya- Almanya** ikilisinden biri mutlu sona ulaşmalı; onların dışında şampiyon çıkarsa Hollanda'nın turnuvayı puansız kapatması gibi sürpriz olur. Bizim gönlümüzse **komşudan** yana! 80'li yılların sonunda basketbolda yaptıkları devrimin (tıpkısının aynısı olmasa da) benzerini futbola empoze edişleri, ekolleşmeleri imrendirici.

Müthiş yürekten ve hadlerini bilerek oynuyorlar. Çoğunluğun profesyonelliğin gereği olarak düşündüğü, gerçekteyse sahtekârlığın değişik versiyonu "sakatlık numaraları, ortamı gerekli-gereksiz germe, artistik düşüşlerle hak edilmeyeni kazanmaya çalışma!" atraksiyonları dışında pes etmeyişleri, kulübe coşkuları, 11 kişiyle yaptıkları defansa şapka çıkarılır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ezbere kaleci alan yanılır

FATİH URAZ 22.06.2012

Şahsi kanaatimize göre futbolu en iyi bilenler arasında yer alan bir dostumuz bile geçenlerde "**Tavsiye edeceğin kaleci var mı**" diye sorduysa, varın gerisini siz anlayın.

"Kalecinin sahip olduğu değerler ve oynadığı takımın adı hiç şüphesiz en önemli faktörlerdir ve bir anlamda geçmişte yapılanlar geleceğin teminatıdır" diye düşünülür çoğu zaman; sahi öyle midir dersiniz yoksa bazı kriterlerde aynı anda masaya yatırılmalı mıdır?

Kaleci ihtiyacı içindeki kulüpler parayı bastırıp "**Casillas**'ı, **Buffon**'u, **Lloris**'i alınca dertlerinden kolaylıkla kurtulur!" sananlardansanız, yanılıyorsunuz. Yalnız dikkat edin daha Almanya'nın üçüncü kalecisiyken kendisine övgüler dizip durduğumuz **Neuer**'in ismini listeye yazmadık. Çünkü o istisnai şekilde tüm defans kurgularıyla (biraz zorlansa da) uyum sağlayacak donanımda.

Bizimse sıradışı bir numaraları yazıp çizmeye niyetimiz yok. Kulüpler şunu kafalarına iyice yerleştirmeli; elinizde bulunan defans oyuncuların niteliğine ve teknik direktörünüzün düşündüğü sisteme bakmadan atacağınız adımlar çoğunlukla yanlış olacaktır.

20 sene önceki **Baresi** yahut 2006'daki **Carnavaro** gibi libero, **Vogts**'un, **Maldini**'nin gençlik yıllarını hatırlatan bek, vakti zamanındaki **Stum** gibi stoper varsa; söylediklerimizi unutup kaleye siz dahi geçebilirsiniz. Böyle lüksünüz yoksa tavsiyemiz **Servet- Gökhan Zan** ikilisinin önünde oynadığı maçlardaki **Muslera**'yı hatırlamanız!

Cordoba gibi vasat bir kaleci top hâkimiyeti ve oyun görüşü ile **Zago- Ronaldo- Tayfur- Gunti**'nin arkasında bir dönem iyi işler kotardı.

Beşiktaş geçen sezon kaleci yönünden şanslı değildi ve eldeki file bekçilerinden tecrübelisi de tecrübesizi de sık sık hata yaptı. Sanmıyoruz ki ne yönetim ne teknik heyet mevcutlarla yola çıkacak cesarete sahip olabilsin. Tabii burada cevaplanması gereken iki soru var; ne kadar para transfere ayrıldı ve güven verecek bir geçmişe sahipken kulüp arayan var mı?

Eğer "Kaliteli, genç, farklı defanslarla kolay uyum sağlayacak, itimat telkin eden, topu iyi kullanan, reaksiyonu kuvvetli, ceza sahasına hâkim ve pahalı olmayan!" kaleci aranıyorsa, onu bulmak zor değil; uykuya dalıp rüya moduna geçeceksiniz!

"Hayalle işimiz yok, biz realistiz" diyor iseniz, bakın o vakit söyleyecek birkaç çift sözümüz var. Kulüp zorunlu biçimde küçülmeye giderken astronomik paralar ödeyerek klas kaleci almaya muktedir olamaz. Üst düzey kalecilerin gelmeyeceği, piyasası olanların hatırı sayılır fark almadan evet demeyeceği aşikârken, ya kırık kalpler kulübüne üye bir kaleci bulmak yahut kapalı kutu bir gence güvenmek mecburiyetindesiniz.

Elde **Cenk**'i ıslah etme opsiyonu da yok değil elbet ama o yol zorlu bir yol. Öncelikle Cenk'inde handikaplarını kabul etmesi gerekir. Malumunuz ülke insanımız kusuru üstüne almamak adına elinden geleni ardına koymaz ve başarısızlığı muhakkak birilerine havale eder. Cenk yanlış pozisyon aldığını, oyun stratejisi olmadığını, moral eksikliğini kalecilik yaptığını, savruk stili ve istikrarsızlığıyla güven vermediğini anlamalı ki, rehabilitasyon süreci başlatılsın.

Kalecilerin bu kadar sık takım yaktığı yerlerde kaleci antrenörleri neden tartışılmaz, anlayamıyoruz. **İsaksson**'un BJK'ya uygun olmayışının sebeplerini merak eden çıkarsa, üşenmez anlatırız.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşkolsun Pirlo

Fatih Uraz 26.06.2012

1976'dan beri maçın skoru ve önemi ne olursa olsun Çek **Antonio Panenka**'nın açtığı yolu takip ederek sağına yahut soluna hareketlenen kalecinin boşalttığı orta noktadan, eskilerin deyimiyle "**kleps çekerek** veya **üst eşapeyle**" meşin yuvarlağı ağlara gönderenlere bayılıyoruz.

Seyretmesi çok keyiflidir o tarz penaltıları; ama 120 dakikanın sonunda fiziken ve bedenen tükenmişken, karşınızdaki kalecinin her türlü riski alma avantajı mevcutken, 7 metre 32 cm'lik kale gözünüzde hentbol kalesi gibi küçülmüşken, beyin ve ayak koordinasyonu yerle bir olmuşken, 400 küsur gramlık topu üç direk arasından geçirmek zor iştir zor.

Beşer penaltı vuruşları kaldırılınsın diyenlere şaşagelmışizdir öteden beri. İnanılmaz zevkli, bir o kadar da dramatiktir seri penaltı atışları. Futbolculuk ve hocalık geçmişimizde saha içinde üst düzey nice futbolcunun "Seni listeye yazıyorum" diyen hocalarına "Aman ha, sakın beni yazmayasın, atamam!" dediğine şahitlik etmişizdir. Ve bu durum son derece insanidir, kabul edilebilirdir.

Şöyle de düşünebilirsiniz beşer penaltıları; sevgilinizin yanında geçirdiğiniz sayılı dakikalar ne kadar da çabuk tükenir değil mi? Oysa hasta yatağınızda ıstırap çekerken saniyeler bile yeri gelir çivilenir durur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Del Bosque gibi ballı olacaksın

Fatih Uraz 29.06.2012

Hani elini "bakır"a değdirse "altın"a çeviren şanslı insanlar için söylenen "**Doğduğu gün annesi onu bal kazanına düşürmüştü!**" sözü vardır ya; Demirören'in yerleşik tüm değerlerini altüst ettiği Beşiktaş'ı da bir dönem çalıştırmış **Del Bosque**, bu deyimim şimdilerdeki en net karşılığı olsa gerek.

1999 senesinde Ankara'da oynanan kupa maçının ardından ertesi gün sabahın erken saatlerinde Fulya Tesisleri'nde **Toshack**'ın odasına girdiğimizde Galli teknik adamın "İstifa ediyorum" deyişine tanıklık etmiştik. Hâliyle "Neden" diye sormuş ve "Real Madrid'e gidiyorum" cevabını almıştık.

Başlamıştı hoca kendince makul bizce son derece geçersiz (Elbette bunu yüzüne karşı da söylemiştik; zaten o olayın üstünden 13 yıl geçtikten sonra dahi dostluğumuz devam ediyorsa nedenlerinden biri o günkü diyalogdur) mazeretler öne sürmüştü ve 600 bin dolarlık tazminatını hafta içinde ödeyip gitmişti.

O zamanki Real başkanı Toshack'ın yarı dünürü sayılırdı, zira Galli hocanın oğluyla onun kızı evlilik arifesindeydi. Ve çocuğunun müstakbel kayınpederi (lakin olamadı!) "Son maçtan sonra kaptan Hiero ile Hollandalı Seedorf soyunma odasında tekme tokat dövüştü. Disiplin sıfır, kimsede saygı kalmadı, burayı ancak sen düzeltirsin" deyince yeryüzünde en sevdiği takıma, Real Madrid'e koşar adımlarla yollanmıştı.

Kapsamlı bir temizliğe girişmiş ancak beklendiği üzere (hiç laf kaldırmazdı) ikinci başkanın oyun sistemi üzerine söylediği bir çift söz üzerine ağzına geleni söyleyip istifayı basmış, yardımcısı **Del Bosque**'nin istemeden önünü açmıştı.

Kim ne derse desin İspanya Milli Takımı yarısı Barcelonalı oyunculardan kurulu da olsa Barca ayarında değil. (Katalan ekibinin bugünlere gelişinde hatırı sayılır katkıya sahip **Guardiola**, Del Bosque'den kat be kat nitelikli, bir; orada **Messi** var, iki; sadece **Casillas**, **Valdez**'e nazaran daha iyi bir kaleci.) Del Bosque dünyanın en ballı insanlarından birisi; Toshack'ın yaptığı büyük temizliğin ardından dikenlerinden ve safralarından kurtulmuş Real Madrid'in; 2008'de **Aragones**'in oturttuğu sistemle rotasına girmiş İspanya'nın başına geçip kendinden önce ekilmiş, sulanmış, ilaçlanmış bahçenin meyvelerini zahmetsizce yemeye başladı.

Düşünsenize santrforsuz sistem denemenin dışında yaptığı tek şey kadroyu açıklamak! Son maçta yerinde **Pedro** hamlesini saymazsak şablon oyuncu değişiklikleri yapan, Portekiz'in onların müthiş pas alışverişini sekteye uğratışına 90 dakika çözüm bulamayan bir hocadan bahsediyoruz.

Beşiktaş'a hâlihazırda kullandığı tesisleri hediye eden işadaminin yakıştırdığı gibi "Yeniköy Kasabı!" olmasa da sınırlı özelliklerle zirveye kolay yoldan tırmanan bir hoca o. Ne **Gutmann**, ne **Michels**, ne **Sacchi**, ne de **Mourinho** olmadığı halde bu şampiyonadan ve 2014'ten de kupa kaldıracak olursa adını platin harflerle tarih duvarına kazıyacak.

Kanaatimizse odur ki kader, şans, baht (bizce Yaradan) ne dersiniz deyin ona bu denli cömert davrandıktan sonra koruyucu ellerini üzerinden çekecek. Portekiz maçı İspanya'ya karşı diğer takımların moralini arttıran, gözünü açan bir müsabaka oldu; onlarında dünyalı olduğunu, tekerlerine çomak sokulduğunda durmasa da yavaşlayacağını ispatladı. Gerisi gelmeli çünkü futbol iki tarafta oynadığında güzel.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

10 kişilik İtalya sahipsiz Türk futbolu

Fatih Uraz 03.07.2012

Talihin cilvesine bakın ki maça yeniden ortak olabilmek için rakipten oyuncu eksilmesi gerekirken avantajlı, güçlü ve yetenekli olan İspanya değil, İtalya 10 kişi kaldı ve son yarım saat formaliteye dönüştü finalde.

Sakatlanan **Motta** soyunma odasına doğru yollandığı andaysa aklımıza iki şey gelip takılıyordu; hani olmaz ya, **Del Bosque** bir oyuncusunu saha dışına alsa ve maç 10'a 10 devam etse ne olurdu, bir; seneler önce Londa'da Chelsea-Beşiktaş karşısında mağlup durumdayken değişiklikler erken yapıp **Gallas** sakatlandığında, hocası onu dışarı almamış dayanabildiği müddetçe sahada kalmasını istemişti, iki!

Elbette masa başında oturup hariçten gazel okumak yahut son derece optimist yorumlar yapmak kolay; çünkü sorumluluğumuz yok kaybedecek bir şeyimiz yok. Ancak görüyorsunuz örneğin yarı final maçında rakibin ayağı **Ramos**'un vücuduna temas ediyorken İspanyol stoper utanıp sıkılmadan yüzünü tutarak yerlere düşüp, başlıyor kıvranmaya.

Hep birlikte ibretle izledik **Nani**'ye avantaj tanımadan erken çaldığı düdük ile çıkarmakta geç kaldığı bir sarı kart dışında gayet güzel maç yöneten **Cüneyt Çakır**'a, iki takım oyuncularının ve hocalarının çıkardığı güçlükleri. Yüzde iki yüz faullük pozisyonlara dahi sürekli itiraz sürekli itiraz; peki niye, hakemi sindirip kendi yanlarına çekme uğruna. Galiba kendi oyuncularımıza gereğinden fazla yükleniyoruz. Zira sürekli şahit olduğu üzere yetenek bazında yıldız tanımlamasını hak eden kramponların pek çoğu ahlâk fukarası yahut kurnaz bezirgân!

Öte yandan dün mahkemenin verdiği kararla Türk futbolunun mutlu, huzurlu ve ak-pak günlerine geri dönmesinin önündeki tüm engeller resmen kaldırıldı! Kimseyi rencide etmeme adına konuya açıklık getirerek yanlış anlamaların önünü keselim. İçeride tutuklu kimse kalmayışına içtenlikle sevindik çünkü onca suçlu dışarıda gezinirken, izzet i ikbal görmeyi sürdürürken, en azından son yarım asırda yenen herzelerin Fenerbahçe eksenini dışında hiçbirine dokunulmamışken, soruşturmanın kapsamı genişletilmemişken **Aziz Yıldırım** niye özgürlüğünden mahrum bırakılacaktı ki!

Yanıyoruz yanıyoruz elin İtalyanları gibi cesur olamadığımıza yanıyoruz. 2006 Dünya Kupası'nda finali oynayıp kazanmaları bile suçluları kanunun elinden kurtaramamıştı; dikkat edin bu kez de 2012 finalleri başlamadan şike tahkikatının fitilini çekmekte tereddüt göstermediler. Daha önceleri de zaten ünlü kaleci **Albertosi**'den 82 Dünya Kupası'nda gol kralı olacak **Paolo Rossi**'ye kadar kimin yanlışını gördülerse basmışlardı cezayı acımadan.

Para, şöhret, başarı insanlara kendilerine yakışmayan nice şeyi yaptırırken sahi iyi olmaz mıydı İspanya- İtalya maçının son 30 dakikası 10'a 10 oynansa? Hani maç 0-0 olsa değil bu teklifi yapmak aklımızın ucundan geçirmezdik ancak İspanya'ya karşı 2-0 mağlubiyetten oyunu çevirebilecek takım olmadığı gibi kazanma uğruna her türlü madrabazlığın yapıldığı futbol dünyasında gönül telini titreten jestlere ihtiyacı var.

İlk günleri mutlu, ilk iki ayı umutlu geçen şike soruşturmasının son ayları temiz futbol isteyenler için kâbustan farksızdı. Bugün geline noktadaysa tek bir şey kesin; **Aziz Yıldırım Fenerlilerin gözünde bir fenomen ve ne temyiz ne mahkûmiyet ne Yargıtay bunu değiştiremez.**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Egemen'in gidişi Orman'ın yönetim stili

Fatih Uraz 06.07.2012

Ciddi devletlerde, şirketlerde, kulüplerde, derneklerde daha geniş ifadeyle oturmuş tüm müesseselerde devamlılık esastır. Esneklik sınırları dışında kalması gereken ince çizgiler vardır ve küçük kazançlar adına o çizgiler ihlal edilmez.

Dahası oturduğunuz koltuklarda vaktiyle hüküm sürenlerin verdiği sözler, attığı imzalar, vaat ettiği ödemeler ortada bir üçkağıtçılık yok ise tutulur, ödenir, bağlayıcıdır.

Fikret Orman'ın hakkıyla yönetilememiş bir kulübün başına geldiği, son senelerde Beşiktaş'ın arabesk tarzla idare edildiği herkesin malumu. Hâl böyle olunca Orman'ın "Kulüp umduğumdan çok daha vahim durumda!" deme şansı yok. Kimse onu zorla başkan yapmadığı gibi hakkıyla araştırma yapmadan bodoslama dalış yaptıysa, o da kendi sorunu.

"İstedğimiz rakamlara inmeyen futbolcularla yolları ayıracağız" deyip aba altından sopa göstermek kusura bakılmasın ama kolaycılıktır, köklü kulüplerin başvuracağı bir yöntem değildir. İstenilen fiyatlara inmeyen oyunculara bonservislerini vermek dahi bu ayıbı ortadan kaldırmaz.

Düşünsenize talep gören, tanınmış, yaşıda genç bir futbolcuyla beş senelik kontrat yapmış ve her sezon ne kadar ödeyeceğinizi resmî mukaveleye yazmışsınız. Eğer özel şartlar oluşturmamış, kendinizi garantiye alacak hükümleri zapturapt altına almamışsanız; performansı ne denli zayıf da olsa verdiğiniz sözlerin arkasında durmak zorundasınız.

Sonra unutulmasın ki her futbolcunun **Egemen** gibi piyasası yok. Egemen kendince haklı sebeplerle fedakârlığa yanaşmadı, dahası alacağının üstüne çizik atıp çekti gitti. Peki ya indirimi kabul etmiyor diye alacaklarından feragat etme şartıyla mukavele feshi teklif edilenlerin gidecekleri kulüp yoksa yahut Beşiktaş'ta alacağının hayli altında teklif gelmişse ne olacak? Kulübün ekonomik yapısını düzelteceksiniz diye kazanılmış hakları gasp etmenin vebalinin altında ezilmekten korkmuyor musunuz?

Beşiktaş taraftarı olan bitenin farkında ve hesapsız harcanan paranın başarı getirmediğini, aksine kulübü iflasın eşiğine sürüklediğini görüp anladı. Gerekirse yıllar boyu mali durum düzelene kadar kupasızda ayakta kalmayı

becerir; yeter ki bir master planı yapılsın, işler erbabına verilsin, adaletli olunsun.

Nihat alacağını isteyince niye kötü olsun ki! (Faizini tabii ki almaması gerekir) Ağır sakatlıktan çıkmış, doygunluğa erişmiş, düşüşe geçmiş adama inanılmaz paralar tahaüt edenlerden, iki milyon avroya kolaylıkla razı edilecek hocaya servet sayılacak tazminat ödeyenlerden, 109 senelik kulübün itibarını yerle bir edenlerden hesap sormak varken oyuncularını tehditle özveriye zorlamak ne derece doğru olur dersiniz? Ne yapalım diyemezsiniz, onu yönetimi devralmadan düşüncektiniz.

Ersan sanıyor musunuz kulübe geldiği günlerdeki konumuna sahip olsa, indirimi kolaylıkla kabullenecekti! Yakışık almasa da oyunculara indirim teklifi bir noktaya kadar normal karşılanabilir; kabul etmeyene yaptırım tehditinde bulunup, kişiliğini tartışmaya açtırıp, seyircinin önüne atmaksa kabul edilemez. Zaten eldekilerin hakedişlerini vermeden dışardan Messi'yi dahi alacak olsanız, muradınıza eremezsiniz. Küçülmeye ve transfer yapmamaya kabul; zoraki bağışaysa bin kere hayır.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yenileceksen Murray gibi yenil

Fatih Uraz 10.07.2012

Pazar günü tenisin Nirvana'sı Wimbledon'da finalin hemen ardından Murray'nin ağzından dökülenler, o sözlerin içindeki samimiyet, yaşadığı duygusal yoğunluk gönül telimizi titretti.

Kaybederken büyük kalabilen oyunculara duyduğumuz hayranlık ve saygı hiç bitmeyecek. Kazanmak için legal her yolu denedikten sonra bükemediği bileği öpüp, kazananın hakkını zarıfçe teslim eden sporculardır oldum olası kahramanlarımız.

Seneler önce NBA'de takımı son dönemeçte tekleyince rakibin kupa seromonisini beklemeyip çekip gittiği günden beri LeBron James'i sevmeyiz mesela. Basketbolun halihazırdaki en yetenekli, her pozisyonun hakkını veren yegane oyuncusu James, o hareketini 'Yenilgiye tahammül edemeyişle!' izaha kalkışmış, doğal olarak da çuvallamıştı.

Geçen sezon Dallas Mavericks ABD'de mutlu sona ulaştığında gazete sayfalarında LeBron James'e 'Yaşın genç, parmağına şampiyonluk yüzükleri takabilirsin hâlâ. Ancak hiçbir zaman Dirk Nowitzki gibi sevinemeyeceksin!' diye hatırlatma yapılıyordu.

Murray'i altederek tarih yazmayı sürdüren Federer de hiç şüphesiz bozmadığı çizgisi ve klasiyle saygıyı yerden göğe hakediyor. Hasbelkader de olsa profesyonel spor dünyasının içinde yer almış bir kişi olarak yakinen biliyoruz ki 'Tarihe geçecek müsabakalarda, bilhassa da bitiş düdüğünün ardından o üzüntülü dakikalarda kaybedenin göstereceği hazım, kazananın sergileyeceği mutevazilikten kat be kat daha değerlidir; zorluğu da cabası!'

Kaybetmenin ayıp sayıldığı bizim coğrafyada oldum olası kazanamamak acizlik, zayıflık, beceriksizlik diye nitelenmiştir. Kaybedeni sevmez toplumumuz; kazananın nazı çekilir, namı yüceltilir, kusurları görmezden gelinir. Ceza, ayıplanma, hakaret, küçümsenme kaybedenlerin damgasıdır ve karşı tarafın hünerinden altedilişle aslanan mücadeledir kavramları çokda anlamlı değildir Türkiye'de.

Biliyor musunuz dönemimizde kaybettiğimiz yahut kötü oynadığımız maçların ardından birkaç gün neşelenmeye, gülmeye korkardı çoğumuz. Kolaylıkla 'Şu utanmaza da bakın hele; seyircinin içi kan ağlıyorken nasılda gülüyor!' diye karaktersizlikle suçlanmanız içten bile değildi. Bu sebeple sanki ocağı devrilmiş, gemileri batmışçasına pandomim yapanlara kızamazdınız.

Kaybetmesini bilmeyen, yenilirken zarafetini muhafaza edemeyen, muzaffer olamayışında rakibini yüceltme yerine şanssızlığı- hakemi- dış güçleri- masabaşı oyunlarını mazeret sunanlar, keşke biraz Murray'i anlamaya çalışsa.

Sürekli kazanmaya odaklananlar yahut son olimpiyatlarda 9 altın madalyayı boynuna takan kokainci Micheal Phelps gibiler sizin rehberiniz olabilir; bizim takdirimize, sevgimize, saygımızaysa ancak John Stephen Akhwari gibiler mazhar olur. Hani 68 Olimpiyatlarında kanayan bacakla, çıkık dizle kâh yürüye yürüye kâh hafif koşuyla maratonu bitiren Tanzanyalı atlet.

Hayatın ilginçliğine bakın ki henüz stadyumu terketmemiş az sayıda seyircinin alaycı alkışlarına maruz kalan Akhwari, ilerleyen yıllarda efsaneliğe terfi edecekti. Dayanılmaz acılar içinde yarışı neden bırakmadın denildiğinde 'Halkım beni 8000 km yolu yarışa başlamam için değil bitirmem için gönderdi' deyişi unutulacak gibi değildi.

Doğruya doğru; Pazar günü Murray'i değil

Federer'i desteklemiştik; o olağanüstü konuşmasının ve asalet kokan davranışlarının ardından ise Murray'in safına katıldık. Dileriz Grand Slam kazanmadan kortlara veda etmez.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüz kere de bayan takımı

Fatih Uraz 13.07.2012

66 bayan sporcuyla (isteyen kadın diyebilir!) olimpiyatlara katılacak olmamız yarınlar adına harikulade bir haber. Senelerdir yurt dışında ağırlıklı olarak bayan sporcuları ve takımlarını çalıştırdığımız için bu duruma şaşmadığımızı söylemeliyiz; geç gelen bir müjde bu.

Geçenlerde Voleybol Federasyonu Başkanı'nın da dediği gibi dünyanın hemen her yerinde bayanlar daha disiplinli, candan, kaytarmadan çalışıyor ve tutkulu.

Ortaokul ve lise seviyesinde yaşları 12-18 arası kızları kar yağarken de termometreler 104 Fahrenaytı (40 derece) gösterirken de 150-160 dakika süren ağır idmanlarla yoğurduk ve inanın bir tek gün sızlanma, şikayet duymadık. Her yaş grubundan erkeklerin mızımlığınaysa çoktan alıştık!

Bireysel idmanlarda ise iki saatten önce kimseyi göndermediğimiz gibi sıklıkla üç saatide aşan antrenmanları kızlara yaptırdık ve süper sonuçlar aldık. Ne kadar acıdır beş sene önce Kocaeli'nin başına geçtiğimizde Birinci Lig'de oynayan futbolcularımıza 80 dakikayı aşan yoğun çalışma yaptıрма şansını bulamamıştık. Çünkü istisnasız kasıklar, adaleler çekiyor, sakatlık riski anormal artıyordu. 'Kız takımları bile sizden daha fazla çalışıyor!' diye takılmamızda işe yaramıyordu zira dayanılıkları feciat durumdaydı.

Elbette kendi başarısızlığımıza bahane bulma derdinde değiliz; sadece yurt dışında insanların olaya yaklaşımındaki ciddiyete vurgu yapıp neden bizlerden daha başarılı olduklarının nedenleri üzerinde sizi

düşünmeye davet ediyoruz.

Geçmişte yazıp çizmiştik ama yeri gelmişken tekrar edelim; elin çocukları 12 ay ara vermeden gelip esir gibi, sanki futbol istikballeri adına tek çıkış yoluymuşçasına varlarını yoklarını ortaya koyarken (bila istisna hepsi de zengin çocuğuydu) hasbelkader bizimle çalışan Türk çocukları en fazla üç idman sonunda arazi oluyordu! Ayıptır söylemesi Amerikalı çocuklar antrenman başına 45 dolar öderken Türk çocuklarına bu hizmeti karşılıksız veriyorduk.

Mazeretleri hiç bitmezdi Türk gençlerinin; havanın sıcaklığı- soğukluğu- ılıkılığı- çimin sertliğiyumuşaklığı- topun havası derken tabiatta var olan herşey kaytarma gerekçesiyle onların cephesinde. Oysa o zengin Amerikalı çocuklar yalnızca çok ödevleri olduğunda uzun süre kalamayacaklarını kibarca dillendirir ve izin isterdi. İzin vermezdik tabii ki, annelerinden bizzat duymadıkça.

Olimpiyatlara katılma hakkını kazanan kızlarımızı övecekken yine istemeden nerelere getirdik sözü değil mi. Kanaatimiz odur ki atletizm- basketbolvoleybol derken 66 bayanı Londra'ya göndermemiz tesadüf değil ve geriside gelecek. Emeği geçenler sağ olsun var olsunlar lakin öncelikle kızlarımızın hakkını teslim etmeliyiz. Amerika da üniversiteden burs almaya hak kazanan oyuncularımızın ebeveynleri şahsımıza defalarca teşekkür edip hediyeler verdiğinde (orada emeğin kıymeti bilinir) sürekli aynı karşılığı verirdik; kızınız istemese ve gönülden yardım etmese ben ne yapabilirdim ki? Tebrik edeceğiniz kişi ben değilim.

Televizyon programı yapmayı tasarladığımızdan ötürü takım çalıştırmayı düşünmüyoruz artık. Ancak düşünüyor olsaydık tercihimizi bayanlardan yana kullanırdık; onlara ne verirsiniz alıyor, kendilerini geliştirmeyi arzuluyor.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mezarlıkta top oynamak

Fatih Uraz 17.07.2012

Çocukluk yıllarımızda babaannemizin Konya Ereğli'sindeki bahçesinde elma, şeftali, kayısı ağaçlarına tırmanır, dalından kopardığımız meyveleri yıkamadan yer, adına Akar denen derede serinler, yürüyüş mesafesindeki mezarlığa gidip futbol oynardık.

45-46 sene önce henüz altı yedi yaşlarındayken nasıl olupta korkmadan mezarlığın içinde saatlerce kalıp top peşinde koştururduk, inanın bilmiyoruz. Muhtemelen en uygun yer orası olmalıydı.

O günlerde büyük keyif aldığımız bir şey daha vardı; orayla özdeşleşmiş sarı kirazı yemek. Yemeye yemeye lezzetini unuttuğumuz o güzelim kirazı ne denli sevdiğimizi bilen bir dost, geçen salı arayıp "Perşembe günü başka yere söz verme çünkü bir sepet sarı kirazın geliyor!" deyince bir sevindik bir sevindik sormayın.

Talihe bakinki o konuşmanın üzerinden kaydadeğer süre geçmeden telefonumuz yine çalacak ve dünyalar tatlısı, 30 senedir başta kanser olmak üzere her türlü hastalıkla boğuşup duran ve bir kez olsun şikâyet etmeyen halamızın son nefesini verdiği kulağımıza fısıldanacaktı.

Anlayacağınız kiraz yemeyi umduğumuz gün ve saatte vakti zamanında dur durak bilmeksizin ardı sıra koştuğumuz, toptan başka her şeye benzeyen, dört köşesi yamulmuş meşin yuvarlağı tepiklediğimiz

mezarlıkta kendimizi bulacaktık. Definden sonra top sahasının çoktan maziye gömüldüğünü, sarı kirazın tadınınsa yavanlaştığını görmek içimizi acıtacaktı.

Yokluklar içinde, bazen ayakkabılı bazen ayakkabısız, asfalt yahut otlak zeminlerde, hakemsiz oynanan mahalle maçları; ya da ayaklara mih gibi çivilerin saplandığı Dinyakos kramponlarla, bazen 30 takımın aynı anda kullandığı 19 Mayıs dış sahalarında top koşturduğumuz, sıcağından vazgeçtik kışın ayazında soğuğunu bulunca bayram ettiğimiz suyla yıkandığımız, parasızlıktan eve yürüyerek döndüğümüz günler futbol maceramızın tartışmasız en güzel ensantaneleriydi.

Şimdilerde gün geçmiyor ki yönetici, futbolcu, hoca, gazeteci yahut taraftar cephesinden öfke dolu, suçlayıcı, ortam gerici, suyu bulandırıcı aksiyon gelsesin. Oyuncu mukavelesinde yazan parayı getirip giderken nedense eski ve yeni kulüpleri arasında dostluk sonlanıyor. Bir başkası" futbol hayatıma falanca kulüpte devam etmek istiyorum" diyor ve ânında "geldiği yerleri unutmakla, vefasızlıkla" itham ediliyor, onu isteyen camiaya ahlâksız yaftası yakıştırılıyor. Sonra bakıyorsunuz anlaşma sağlanmış, karşılıklı iltifatlar sıralanmış; anlıyorsunuz ki her şey yine mizansenmiş.

Geçmişî amatörlik dönemlerimiz haricinde hiç özlemedik, yüceltmedik, zira bugün afişe olan tüm madrabazlıklar o vakitlerde de hüküm sürüyordu. Tek fark hak edilmeyeni kolay yoldan elde etme uğruna zamane yol ve yöntemlerinin gelişmişliği ile herzeleri saklamanın zorluğu!

Kaybedilen bir millî maçın ardından seyircilerin aşırı duyarlılık göstererek otobüs camını tükürük yağmuruna tuttuğu anda etrafında çevrelenmiş gençlere "iki hafta sonraki maç kampının yapılacağı otelde hiç boşum yoktur!" diye ne becerikli bir Casanova olduğunu haykıran futbolcuysa sık sık köşesinde; açıyor ağzını etikle, kapatıyor etikle. Geç gelen hidayet dedikleri bu olsa gerek!

Türk futbolu ve aktörlerinin hatırı sayılır kısmı hiçbir zaman Atatürk'ün sevdiği gibi ahlâklı ve zeki olmadı. Mecburiyetten yani beceriksizlikten saf kalanlar düşüldüğünde fair-play'cilerin sayısını bulmaksa öyle kolay ki.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şirket yönetip kulüp yönetememek

Fatih Uraz 20.07.2012

İşadamlarına futbolun dayanılmaz cazibesini keşfettikleri günden beri karşıyız. Karşıyız zira kendine özgü bir çark içinde dönen (dönmeye çalışan) ayak topunu sahip oldukları şirketler gibi dahi yönetmeyi beceremiyor, çuvallıyorlar.

Beşiktaş'ı acze düşürüp geleceğini karartan Demirören'e kızma trenine son istasyonda binenlere şaşıyoruz. Aslında kızacaklarsa "Neden Beşiktaş'ı şirketlerin gibi yönetmeye çalışmadın?" diyerek kızmaları gerekir. Demirören Holding kâr etmeyi becerirken, devasa gelirlerine karşın Beşiktaş iflasın eşiğine gelmemeliydi, değil mi?

Bayern Münih'in Beckenbauer'den sonraki en önemli figürlerinden Uli Honess, ne diyordu; "Kulübe para kazandırmadan alınacak Şampiyonlar Ligi Kupası'nı ne yapalım? Kupa alacaksak mutlaka para da kazanmalıyız." Dikkat edin bu sözler sene de 300 milyon euro'dan fazla gelire sahip, mali yapısı son derece kuvvetli bir kulübün başındaki adamdan geliyor.

Oysa Galatasaray UEFA'da istediğini almanın karşılığını borç girdabına düşüp oradan çıkamamakla buldu. Bakmayın son dönemde o borcun azalışına; anormal şekilde yükseltile hisse senetlerinin satışından (bedelli sermaye artışıda unutulmamalı) gelen para sarı-kırmızılı camiaya soluk aldırdı. O esnada birilerinin canı da yandı tabii ki! Hatırlarsanız halka arzlarda yapılan yanlışlar kimi kulüpleri kazanılmamış parayı temettü diye dağıttırıp duman etmişti.

Şike davası celselerinde kulübüne 32 milyon doları gözünü kırpmadan çıkarıp veren bonkör başkanın cüzi aylık gelire sahip olduğu görülmüştü! Sahi bizim başkanlar para kazanmadan, vergi listelerinde üst sıralarda yer bulmadan kulüplerine nasıl borç para verebiliyor ki?

90'lı yılların sonunda, 2000'li yılların başında o sıralar yerden mantar gibi biten ve takımlara sponsor olan bazı şirketlere "Siz kimin parasını kime veriyorsunuz? Her maça 250 bin mark primi nasıl ödüyorsunuz? Ne kadar vergi veriyor ve ortaklarınıza kaç kuruş kâr payı ödüyorsunuz ki 5000 kişiye yağmurluk ve kumanya dağıtıyor, her deplasmana yığınla otobüs kaldırıyor?" diye sormuştuk. Gazetenin faksları kilitlenmiş, binlerce kişi (neyi protesto ettiğini bilmeden, haklarını korumaya çalıştığımızı idrak edemedeni!) yazımıza ateş püskürmüştü. Bildiğiniz gibi tüm o bonkör şirketler iflas edecek yahut küçülerek gözden ıraklaşacak, cafcıflı şirketlere para yatıranlar mağdur olacak, geriye tasarrufları buharlaşmış insanlar kalacaktı.

Ne yazık ki, şimdilerde ortaya çıkan manzara da gelecek adına umut vermiyor; mesela bakın Fikret Orman ve arkadaşlarının içine düştüğü açmaza. Yıllardır ertelene ertelene kronikleşmiş sorunlar karşısında önlem alma çabaları takdire şayan denilebilirdi; ne var ki geçiş dönemi denilen süreci, plan, program doğrultusunda, öncelik tespit ederek hayata geçiremediğinizde çuvallama kaçınılmazdır. İndirime yanaşmayan oyunculardan takım için elzem olanları elde tutmak birinci hedef olmalı, kaleci dışında transfer yapılmamalı, oyunculardan istenen fedakârlık (tabii ki yanlıştı) kimsenin ruhu duymadan kapalı kapılar arkasında yürütülmeliydi. Basketbola sponsor bulamayınca "Biz kimsenin ayağına gitmeyiz, isteyen bize gelsin!" diye işi kabadayılığa vuruyorlar; voleybol takımını düşük bütçeyle devam ettirme yerine ligden çekiyorlar.

Ülkedeki tüm sorunların arkasında insani kalite ve ahlâklı akıl eksikliği yatıyor.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşasın; Olimpiyat başlıyor

Fatih Uraz 24.07.2012

Spor ruhunu iliklerinde hisseden, rekabeti seven, azmin nelere muktedir olduğunu öğrenmek isteyenlerin gözü aydın; **Olimpiyat Oyunları başlıyor!**

Sadece seyir zevkine odaklanan, yenilmeyi hayatın sonu gibi gören, ayak topundan gayri branşlardan haz etmeyen insanımıza tavsiyemiz odur ki; vakit ayırıp ekran karşısına geçin ve yarışmacıların heyecanına ortak olun, kazançlı çıkarsınız.

Olimpiyat denince aklımıza nedense atletizm gelip takılır ilk. Hemen bütün kahramanlarımız **Owens**'tan **Zatopek**'e, **Bikila**'dan **Akhvârî**'ye kadar atlettir. Ne jimnastikte 10 tam puan alan **Comaneci** ne havuzdan yedi altın çıkaran **Spitz** örnek modelimiz olamadı geçmişte.

Kokainci **Phelps** gibiler 29 altın dahi olsa umurumuzda değilken örneğin Avustralyalı **Peter Norman**'ı yaşadığımız müddetçe unutmamız mümkün değil. Hani şu meşhur siyah eldivenli yumruk protestosunda ABD'li **Smith** ve **Carlos**'a destek verdiği için hayatı kâbusa dönen ve büyük ıstıraplara katlanarak hayat sahnesinden gönlü kırık ayrılan efsane atlet Norman.

Naçizane kanaatimiz "En mühim hadisenin Olimpiyatlara katılmak ve maksimum eforu sarf ederek yarışı bitirmek" olduğu yönünde. Kim istemez madalya koleksiyoncusu olmayı, adını altın harflerle tarihe yazdırmayı, yeryüzünde yaşadığı sürece ilgi ve itibar görmeyi. Neylersiniz ki çok az kişi bunlara ulaşabiliyor ve sormak isteriz milyarların gözü önünde zirvedeki sporcularla omuz omuza yarışmak az mutluluk mudur?

Derya Büyükuncu'ya "Gittin, gittin de ne oldu? Madalya aldın da biz mi göremedik!" diyerek büyük mücadelesini küçümsemek mi doğrudur yoksa "İstikrar abidesi, altıncı kez Olimpiyatlara katılıyor, çeyrek yüzyıla neler sığdırdı" deyip alkışlamak mı?

Kabul edelim halkımızın çoğunluğu normal egzersizleri dahi hakkını vererek yapmaya muktedir değil! Hatırı sayılır kısmının fiziki kalitesi ve sebatkârlığıysa normalin altında! Halı saha da, plajda top peşinde koştururken, tavla, pişti oynarken hayatın her karesinde yenilgiyi hazımda zorlanıyor! Başkalarının kendisinden daha yetenekli, akıllı olabileceğini ve galibiyeti daha fazla hak ettiğini kabullenemiyor. Hâl böyleyken orada gücü ve kapasitesi nispetinde çaba sarf eden insanları acımasızca eleştirme hakkını nereden buluyorsa!

Sporculara en azından son dört senede bin bir fedakârlığa katlandığından, işlerini, okullarını, sevdiklerini, zevklerini geri plana attığından saygı duyulmalı. Sonrasında fiziken ve ruhen hazır olmakta yetmiyor ki; çeyrek saniye gecikmenin, bir kez olsun sendeleme, iki santim kımıldamanın yahut geri kalmanın, bir engele takılmanın, yandakiyle temas etmenin her şeyin sonu olabileceğini bilmenin getirdiği stresi düşünün, hiç değilse bir kez. Öyle yıpratıcıdır ki, tahayyül bile edemezsiniz.

2010 Kış Olimpiyatları'nda sürat patencisi **Sven Kramer**'in hocasının direktifiyle kulvar değiştirip altını yitirdiği gibi; yeri geliyor tüm hayatınızı Olimpiyat madalyası almaya adıyorsunuz ve üstelik de uzak ara en iyi sizken ufak bir nüansla herşey tepetaklak oluveriyor.

Biliyor musunuz, o ayılıp bayıldığınız futboldan dahi taraftar formasını ve at gözlüğünü çıkaramadığınızdan zevk almayı beceremiyorsunuz! Oysa hayatın içinde daha nice güzellikler var ve bunu anlamak adına da önünüze serilmiş muhteşem bir Olimpiyat fırsatı duruyor. Kaçırmayın.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Spor mağazasına saldırdığımız günler

Fatih Uraz 27.07.2012

70'li yılların ikinci yarısında yurtdışına çıkma şansını yakaladığımız ilk günden itibaren ritüellerimiz uzunca bir süre hemen hiç değişmedi.

Fırsatını bulur bulmaz en yakındaki spor mağazasına koşar adımlarla gidip cepteki paranın elverdiğince yağmalamak, şimdi pek de hazzetmediğimiz hamburger restoranlarından birine dalarak aç olup olmayışımıza

aldırmadan midemizi tıka basa doldurmak, yollarda yürürken o vakitler ülkemiz insanının henüz tanışmadığı Çikita muzundan tatmak.

İdmana yahut maça giderken etrafın yeşilliğine, temizliğine hayıflanıp, lüks arabaları hayranlıkla incelemek, mahalle aralarına serpiştirilmiş futbol sahalarına- basketbol potalarına- tenis kortlarına- tartan atletizm pistlerine bakıp bakıp “ah, ah, acaba bir gün bunların benzerini Türkiye’de görebilecek miyiz?” diye iç geçirmekte, gezi programımızın vazgeçilmezleriydi!

Kafalardaki resmi netleştirme adına o zaman diliminde “İnönü Stadi”nın korner bayrakları çevresi hariç berbat zemine sahip olduğunu, Diyarbakırspor’dan Rizespor’a varıncaya dek yığınla 1. Lig takımının maçlarını toprak yahut engebeli saha da oynadığını, hatırı sayılır sayıda ekibin deplasmanlara otobüsle gidip ucuz otellerde konakladığını, merkezden uzaklaştıkça futbol kurallarının adım adım değiştiğini, zorbalığın oyunun önüne geçebildiğini, güzel zemine sahip az sayıda stadyumda maç öncesi ısınmaya (bozulur endişesiyle) izin verilmediğini hatırlatmak isteriz.

O sebeple **Londra Olimpiyatı**’na neredeyse uçağı tıka basa dolduracak sayıda sporcuyla katılınmasına, NBA’li basketçilerle erkek takımının başaramadığını kızlarımızın hayata geçirilişine, isteyen takımların yurtdışında sezon hazırlığı yapabilmesine, hemen her idmanda futbolculara kullanılmamış malzeme verilmesine, kulüp tesislerinin Avrupalı emsallerine nazaran daha nitelikli oluşuna sevinmeyen aklına şaşarız.

“Toplumsal geniş katmanlarını spor sahalarına ve salonlarına indirmeden kalıcı işlere imza atmak zordur, ilkokuldan üniversiteye varıncaya spor dersleri okullara ve müfredata sokulmalı, bu dersleri ciddiye almadan okuldan mezun olunamayacağına talebeler tavizsiz uygulamalarla inandırılmalı, belediyeler gibi sosyal faaliyetler için para bulmada zorlanmayan kamu müesseseleri profesyonel branşlardan men edilerek kaynakları tamamıyla sağlıklı yaşam ve amatör spor faaliyetlerine kanallı edilmeli, tüm kazançlardan bilaistisna cüzi kesintiler yapılarak her mahalleye park ve spor alanları inşa edilmeli” tarzında işe yarayan ya da yaramayan tavsiyeleri sıralamak şüphesiz zor değildir.

Güç olan “Fair-play anlayışından nasibini almış, legalite sınırlarında mücadelesini sürdüren, illegaliteye ve ahlâksızlığa prim vermeyen, mağlubiyeti olgunlukla karşılayan, başarısızlığa mazeret üretmeyen, kazananın elini içtenlikle sıkabilen” insanlar yetiştirebilmektir.

Kastamonu’nun küçük bir köyünden çıkıp dünyanın en iyi atletleri arasına girmesine ramak kalmışken doping çukuruna düşüp boğulan **Süreyya Ayhan**’ı ne zaman hatırlasak içimiz cız eder. Çünkü müthiş bir rol model olabilirdi kızlarımız için. Podyumların yaşayan efsanesi **Naim Süleymanoğlu**’nu ne vakit yâd etsek yüreğimiz burkulur zira kişiliğinin rekorlarının gerisine düşmesi bir yana, markalaşamadı, görkemli geçmişi kendisini zirve yönetimlere taşıyamadı.

Önceliğimiz adam sayısını arttırmak olmalı, madalya değil!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpiyatı almak tribünü doldurmak

Eğer "**Bora**"nın masa tenisinde ki muhteşem dönüşünü başından sonuna seyretmiyor, **voleybolcular**ımızın kazanma arzusuna gıpta edip onlarla tek yürek olmuyor, **Çiğdem**'in kırık elle denge aleti üzerine çıkışına şapka çıkarmıyor, **Aylin**'in halterde madalyayı kaçırdıktan sonra ki duygusal patlamasından etkilenmiyorsanız" sözümüz size değil!

Pekin'de Çinlilerin gerçekleştirdiği olağanüstü açılışın ardından Londra semalarından da benzeri gelince, anlaşılan o ki kalıcı bir süreç başladı. Bu hususa kafa yormaya şimdiden başlansa isabet olur, hani Olimpiyat'ı hasbelkader alırsak ihtiyaç duyacağız da!

"Yeter ki Olimpiyat alalım, basarız parayı, tutarız dünyanın en iyi koreografını, eğitmenler getirtiriz Avrupa'dan; merak etmeyin mahcup olmayız ele güne karşı" diyeceklerle "Tamam da yazacağımız metnin içeriğini nasıl dolduracağız? Bir de onu açıklasınız!" diyeceğiz ne yazık ki.

Elin İngiliz'i **Tim Berners** adında birini ayağa kaldırıp selamlattı, zat-ı muhterem **web**'in mucidiymiş! Şarkı çağırıp çığırnlara gözümüz takıldı, **Beatles**'in, **Mick Jagger**'in görüntüleri dev ekrana yansıyor! Kraliçe'yi saraydan alıp stadyuma getiren atletik yapılı, renkli gözlü, orta yaşlardaki erkeğe **James Bond**'muş ve kartvizitinde çift sıfır taşıdığından öldürme yetkisi varmış!

Senelerden beri sık sık Olimpiyatları almamızın önündeki en büyük engeli "Sporu sevmeyen fanilerin yaşadığı bir ülke oluşumuz" diye izaha çalışıyorduk. Tribünleri doldurmanın ve istisnasız tüm sporcuları yeri geldiğinde destekleyip, alkışlayacak asgari nezakete sahip insanları bulup, onları tribünlere oturtmanın zorluğunu, açılışın içeriğini dolduracak geçmişe sahip olamayış handikabını unutmuşuz!

Fatih, Kanuni, Mimar Sinan, Atatürk gibi tarihî şahsiyetlerimizi, **İstanbul Boğazı**'nı, **tarih ve kültür zenginliklerimizi** açılış CV'sine ekledikten sonra gerisini nasıl doldururuz acaba? Aydınlanma çağlarına müzik, sanat, teknoloji, ilim alanlarında damga vurmuş tek kişiye sahip olmayışımız iç yakıyor. Onlardan vazgeçtik bir **Mandela**'mız bile yok; şöyle bir ortaya çıktığında geçmişle- başardıklarıyla- özverisiyle- felsefesiyle oy verecek delegeleri etkileyecek politik figüre nasıl da ihtiyacımız var oysa.

Saatlerce süren bisiklet yarışmasını takriben bir milyon kişi izlemiş Londra'da; biz Türkiye'de 50 bin kişi seyretsin razıyız. Kendi sporcularımızın ve takımlarımızın maçları dışında, **Kobe Bryant**'lı **Kevin Durant**'lı ABD basketbol takımını, **Usain Bolt** gibi evrenin en hızlı adamını seyredecekler çıkar elbette. Peki ya, harita da yerini bulamayacağımız bir ülke haltercisinin rekordan çok uzak bar kaldırışını izleyip, gırgır yapmadan onu takdir edecek kaç sporsever bulunur dersiniz?

İddia ediyoruz vakti zamanın İstanbulspor'u gibi bedava bilet vermekle yetinmeyip, karınlarını doyurup, ceplerine harçlık da koysanız bazı branşlara seyirci bulamazsınız!

Keşke kapsamlı bir araştırma yapılsa ve her yaş ve gelir grubu için Olimpiyat seyretme oranları tesbit edilse. Eğer netice komik denebilecek seviyelerde düşük çıkarsa belki Olimpiyat ruhunu ısrarla zedeleme yanlışımızdan geri döner, sporun anasını rahat bırakırız! Ama dersenez ki "Tesis kazanırız, belki genç nesli güzelliklere teşvik ederiz!", haksız değilsiniz.

Kimse kurtaramaz kendini bundan

Fatih Uraz 07.08.2012

Kalan sayılı günler milyonların hasretle beklediği madalya yağmurlarını getirir mi bilinmese de, bir husus kesin; Başbakan'ı, Bakan'ı, sporcusu, yöneticisi, sokaktaki vatandaşı, yani sizler ve bizler, topyekûn vebal altındayız gidişattan.

İşin en trajik kısmı Başbakan sporu ve sporcuyu çok seviyormuş da, böylesine ilgili bir siyasetçiye bu neticeler reva değilmiş! Kimse kimseyi kandırmasın; ortada bir enkaz ve enkazın altında boylu boyunca uzanmış, kıpırdamadan duran Türk sporu varsa; bunun müsebbipleri olmalı değil mi? Sporcusundan hocasına, yöneticisinden mevzuatına varıncaya kadar demek ki doğru seçimler yapılmamış, gereğince hazırlanılmamış, birimler arasında koordinasyon sağlanmamış, motivasyon tesis edilememiş ki, hâl-i pürmelalimiz perişan. Durum böyleyken Başbakan "ne istedilerse verdim!" diyerek kendini taca atamaz. Bakan olduğu gün değiştirmedik il müdürü bırakmayacak ölçüde teşkilatına hâkim Spor Bakanı, merak ediyoruz sorumluluk üstlenip Başbakan'ın yükünü hafifletir mi?

Voleybol maçlarına gidip kızlara "servislere dikkat edin" demekle, basketbolculara milyon dolar prim vermekle, sporcu geçmişe sahip olmakla, bir dahaki Olimpiyatlarda şimdiki ezikliği yaşamama adına devşirme sporcular bulma talimatı vermekle sorumluluktan kim kaçabilmiş ki o kaçsın! Elbette 80 küsur senenin giriftleşmiş katmerli yanlışlarında geçmişin payını görmezden gelmiyoruz!

Türkçe bilmeyen, müsabaka sonrasında derdini İngilizce anlatan sporcularla altın koleksiyoncusu olsanız ne yazar; o da ayrı bir hikâye tabii ki! Hem sonra Naim, Halil tarzı piyangoları 50 yıl da bekleseniz kolayına vurmaz artık, kim kaybetmiş öyle devleri ki biz bulalım!

İnternet sayfalarında önüne gelene sallayan sporsevmez insanımızın da kendisiyle yüzleşme zamanı geldi çattı. Uzun atlama finalinde İngiliz **Greg Rutherford**'la altın madalya arasında tek engel **Will Claye** kalmışken, ABD'li sporcu son hakkını kullanmadan önce seyirciden destek alkışı istediğinde sporseverlerin hatırı sayılır kısmı onu geri çevirmeyip, canı gönülden saniyelerce alkış tuttu. Dikkat edin, adam iyi atlasa şampiyonluk onlardan gideceği hâlde moral verdi. Olacağından değil de, ilerleyen yıllarda Olimpiyat alır ve aynı durumu yaşarsak stadyumu dolduran halkımız sporcumuzun rakibini aynı şekilde alkışlar mı yoksa ıslıklar mı? Moral verici sesler mi yükselir tribünlerden yoksa konsantrasyonunu menfi yönde etkileyecek uğultu rüzgârları mı? Öte yandan Wimbledon'da **Murray**'in amigovari destekçileri de gösterdi ki, kimse kusursuz değil!

Son sözümüzse voleybolcuların, basketbolcuların maçları naklen yayınlanmadı diye bilir bilmez konuşanlara; "Yerkürenin en önemli spor organizasyonu Olimpiyat, Olimpiyatların en muhteşem aktivitesi de erkekler 100 metre finalidir. O saatte kendi çocuğumuzun dahi maçı olsa, şahsen biz ne yapar ne eder **Borzov**ları, **Lewis**leri, **Bolt**ları seyrederiz; seyretmeyenin aklına şaşarak."

İlk maçında elenen dünya şampiyonu güreşçiyi, koşmadan diskalifiye edilen atleti, idmanda güle oynaya kaldırdığı kiloların altında ezilen halterciyi görünce, motivasyonsuzluk bahanelerini iştince, ne diyeceğini de şaşıyor insan! Belli ki kat edilecek yol tahmin edilenden uzun.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aslılar, Boltlar, Gamzeler, Blakeler

Fatih Uraz 14.08.2012

1500 metre yarı final elemelerinde **Aslı**'nın ardından final kapısını aralarken, **Gamze**'nin sıcağı sıcağına **"Aslı abla ya da ben farketmez; iki gün sonra Allah ne verdiyse koşacak ve madalya alacağız"** diye haykırışı ne kadar hoş ve alışılmışın dışındaydı.

Erkekler 200 metre finali öncesi ekrana yansıyan ısınma görüntüleriye başka zamanlarda ve mekânlarda eşine menendine rastlanmayacak derecede tuhaftı, şaşırtıcıydı. Bir ara baktık ki **Bolt, Blake**'in suratına ağır çekim hızıyla yumruğunu indiriyor ve Blake, sanki 20'lik Muhammed Ali ona çakmışçasına üç dört metre geriye doğru gidip duvara çarpıyor, ah diyerek mizansenini tamamlıyor! Onlar benzer hareketlerle neşelenmeyi ve ön hazırlığı sürdürürken hemen yanı başlarında duran meslektaşlarının yüzüne yayılan gülümsemeden kolaylıkla anlaşıyordu ki; dünyanın en hızlı iki atletinin dostluğu ve rahatlığı gıpta edici.

Servet'in altın madalyaya uzanma mücadelesi verdiği dakikalarda ise hemen tüm evlere hüznün dalgası yayılıyordu. 50 küsur gün önce hayat kulvarının dışına düşmüş bir anne ve en önemli motivasyon kaynağını kaybetmiş, son haftalarda çalışmalarını istemeyerek de olsa aksatmış, acısını içine atıp tatami'ye çıkan gencecik bir çocuk. Kendinden fazla annesi için kürsünün üst basamağına çıkmayı arzuladığı her platformda dillendirilen hayırlı bir evlat portresi.

Servet'in içinde bulunduğu ruh haletiyle üst düzey performans göstermek zorun dahi ötesindedir. Basketbolun gelmiş geçmiş en büyük ismi **Micheal Jordan**, zirvede rakipsizken babasını kaybettiğinde potalardan kopmuş, uzunca bir süre beyzbol sahalarında teselli aramış, kendini bulmaya çabalamıştı.

Aslı'yla Gamze ilk üçe girmeye muvaffak olmasaydı da sevgimiz değişmez, takdirimiz azalmazdı onlara karşı; zira yüksek özgüvenleriyle, rakiplerden korkmayışlarıyla, mutlu sona ulaşacaklarına gönülden inanmalarıyla, insanları başarıya uzanacaklarına ikna edişleriyle final koşulmadan farklılık yaratmışlardı. Metreler bir bir tükenirken **"Ah, ne olurdu Süreyya Ayhan da burada olsaydı!"** diye söylendiğimizi de itiraf ediyoruz bu ara! Niye gerçeği saklayalım ki; bir gümüş ya da bronz geleceğini tahmin ediyor, ilk iki sırayı alabileceğimizi asla düşünmüyorduk.

Bolt'la Blake arasındaki müthiş ast-üst, sevgi-saygı ilişkisi de şaşırtıcıydı. Kanka gibiler ve Blake'in Bolt'a duyduğu muazzam hayranlığı görmemek, anlamamak mümkün değil. Yarış içindeki 9.19 saniyelik inanılmaz çekişmeyi kalan 23 saat 59 dakika 41.51 saniyeye yansıtmamak nasıl mümkün olabiliyor; düşünmesi de zor yorumlaması da.

Bolt- Blake ikilisinin yarış öncesi aşırı rahat tavırları da şüphesiz değişik yorumlara zemin hazırlıyor. Oysa ne fark eder ki? Rol de yapıyor, hakikaten sergiledikleri gibi rahat da olsalar; heyecanlarını abartılı artistliklerle örtmeyi de deneseler, bize gösterdikleri gibi sıfır nabızlı, aşırı soğukkanlı da olsalar, ne değişir ki? Her şekilde kendilerine avantaj sağlıyor, rakipleri daha yarış başlamadan yiyip bitiriyorlar. "Adamlardaki rahatlığa bak, bir de bendeki strese, nasıl geçeyim ki bunları!" diyen atletin 100 metreyi Bolt gibi 35-40 değil 20 adımda da bitirecek kudreti olsa, ne yazar!

Spor dünyasına madalya, kupa, başarı penceresinden değil, sıhhat, temaşa zevki, kompleksten arınma noktasından bakmayı öğrenmeliyiz. Dozajı ayarlanmış şovla amacından saptırılmamış kahramanlıklara da hayır demeden elbette.

İngilizleri dahi aşan bakan!

Fatih Uraz 17.08.2012

"Spor müsabakalarını sunanlar ile naklen yayınlara çeşni katması için davet edildikleri hâlde, çoğunlukla insanı televizyonun sesini kısmaya mecbur eden, tahammül sınırlarını zorlayan yorumculara dur diyecek yok mu?"

Gelmiş geçmiş en büyük pehlivanlardan **Karalin**'in kaç olimpiyat altını aldığını bilmeyen şampiyon güreşçileri, 2008'in maraton galibi **Wanjiru**'nun öldüğünden bihaber spikerleri, aleni dayak yiyen boksörler olması gerektiği gibi mağlup ilan edildiğinde hakemleri ithama başlayan allame-i cihanları, müsabakayı anlatmak yerine sporcuya taktik vermeyi yeğleyen uzmanları izlemek, dinlemek eğlenceli değil!

Tarihimizde ilk defa atletizmde altına ulaştığımız dakikalarda elinde tuttuğu cep telefonunu kızlarımıza vermek adına yetkililerle cebelleşip duran sporun başındaki şahsa ise söyleyecek söz bulamıyoruz! Hattın öbür ucundaki Başbakan'ı bekletmeme adına sergilediği insanüstü gayretin, hiç değilse yarısını icraatlarına yansıtmasını istemekse, hakkımız diye düşünüyoruz! Sıcacı sığacağına yapılan kutlamalara karşı değiliz; tuhafımıza giden şey sporculara belli zonlarda getirilen yasaklara rağmen Bakan'ın küçük bir savaş vererek cep telefonunu Aslı'nın eline tutuşturma çabası!

Hem sonra madalyaya ulaşan sporcular en mutlu olacağı dakikalarda neden minnet dolu teşekkürler sunmaya mecbur bırakılır ki? Sponsorlara nefes nefeseyken niçin övgüler gönderilir, methiyeler dizilir? Var mıdır böylesi arabesklükler yerkürenin diğer coğrafyalarında da?

Usain Bolt 100 metre'den sonra 200'ü de kazandığında Jamaika Başbakanı Miller onu arayıp tebrik etmiş midir acep? Yahut Bolt "Visa Kart beni Londra sokaklarında koşturmasaydı bugünlere gelemezdim!" diye bir söz sarfetmiş midir? 15 yaşındaki Litvanyalı **Ruta Meilutyte** yüzmede en genç şampiyon unvanına ulaştığında Başbakan Kubilius telefonun tuşlarına basıp, havuzdan çıkar çıkmaz onu kutlamış mıdır? İyi ki **Aslı** yüzücü değilmiş; olan Bakan'a olur ve maazallah suyla küçük bir temas telefonsuz kalmasına yol açar, üstleri aradığında cevap verememe bahtsızlığına dûçar olurdu! Kösele ayakkabıların (tabanlar lastikse sözümüz yok!) havuza düşme riskini arttırması da cabası!

ABD'nin sadece Londra karnesinin bizim 106 senelik total performansımızın üzerinde olduğunu, Çin'in önlemez yükselişini hatırlatıp moral bozmayacağız. Ama rekor katılıma rağmen ortaya çıkan cılız sonucu mentör ve tecrübe eksikliğine, muazzam ambiyansa bağlayanlara da prim vermeyeceğiz.

Tamam; Afrika insanı atletizmde başarılı çünkü aslanlara yem olmamak, âlicenap ülkelerden gelen gıda yardımları sırasını kaçırmamak için hızlı hareket etmek zorunda! Siyahî Amerikalılar uçarcasına koşuyor çünkü DNA'larını aldığı ataları silah kuşanıp pikap arkasına doluşan Ku Klux Klan'ın elinden canını kurtarmak adına, çabuk olmaya mecburdu! Avusturyalılar köpekbalığından kaçarken yüzmeyi, Kübalılar adaya gelen turistler onları dövmesin diye boks, Demirperde kadınları votkayı çeken sarhoşların taciziyle baş edebilmek için gülle-çekiç atmayı öğrendi! Peki, güreşin destanını yazmış yiğitlerin torunları neden künde atamıyor, kilit takamıyor, çırpamıyor, üste çıkıp 30 saniyede oyun yapamazsam puan kaybederim endişesiyle alta gönüllü uzanıyor?

60 kilo'da dövüşen 20'lik **Petrauskas**'ı internetten seyredin lütfen; seyredin ki en büyük eksikimizi görüp anlayasınız!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aman Volkan, dolduruşa gelme sakın

Fatih Uraz 21.08.2012

Her ne kadar futbol âleminde yeri doldurulamayacak oyuncu ya da kaleci asla var olmadı ve olmayacaksa da; bazı takımlar için kimi kramponlar ve eldivenler diğerlerine nispetle daha önemlidir, zor vazgeçilendir.

Kanaatimiz odur ki zaman zaman klasından beklenmeyecek hatalar yapıyor olsa da, **Fenerbahçe kalecisi Volkan, takımı adına çok şey ifade edenler kategorisinde yer alır.**

Arkadaşlarına ve taraftarlarına itimat telkin eden bir eldiven Volkan; ve **Mert** oynadığı son üç maçtan ikisine hatalarıyla damga vurmamış, Elazığ karşısında açık seçik dışarı vuran güven eksikliğini telafi etmiş dahi olsaydı; Volkan'ın yerini kolaylıkla dolduracağı (kaleciliği panterler- kovalar çizgisi arasında günlük değerlendirenler dışında!) söylenemezdi.

Futbolcu sakatlıkları konusunda nedense olup bitenlerden yeterince haberdar edilmez kamuoyu. Hani eski şartlar ve mantalite hüküm sürüyor olsaydı, sakatlık şayiası çıkan futbolcuların hayatları spekülasyonlar doğru olsun yahut olmasın kayacağından ötürü; insanların ser verip sır vermemesi normal karşılanabilirdi. Şimdi öyle değil ki; kanser, AIDS, siroz da olsanız, sahaya çıkınca işinizi yapıyorsanız kimsenin umurunda olmuyor.

Volkan'ın **omzunda ciddi bir problem** yaşadığı, hatta gerekenlerin yapılmaması hâlinde spor hayatına ciddi darbe vuracağı hususu bizce kendi inisiyatifine bırakılmayacak derecede önemi haiz. Doktorunun açıklamalarından anlıyoruz ki **kendisine ameliyat tavsiye edilmiş, o ise neştersiz tedaviyi tercih etmiş.** Volkan o formayı giymeye başladığı günden beri defalarca ispat etti ki iyi bir Fenerli; eğer profesyonelliği tercih etmemiş olsa kolaylıkla sarı-lacivertli camianın fanatik taraftarlarının arasında yer alabilirdi. Yani **kendi geleceğini doğrudan ilgilendirecek bir olaya bile profesyonel çerçeveden değil takım sevgisinden, kendisine ihtiyaç duyulduğu noktasından bakabilecek bir kişi. Umarız bunun doğuracağı sonuçların farkındadır.**

Volkan'a bir ikazı vakit geçirmeden yapmak isteriz; sakat sakat ya da tam iyileşmeden sahaya çıkar ve görevini layıkıyla ifa ederse yüzbinler şüphesiz onu ayakta alkışlayacaktır. Ne var ki geçen sezon Şampiyonlar Ligi prestijinden, oradan gelecek ciddi paradan, lig kupasından mahrum kalan takımının ipini, herhangi bir kulvarda, hazır olamayışından ötürü maazallah o çekerse; hiç kimse onun fedakârlığını konuşmayacak, bilakis "Hazır değilse neden oynadı ki? Hem kendini hem takımı yaktı!" diyecektir.

Kulüp içinden ve dışından yığınla Fener sevdalı şüphesiz Volkan'dan özveri bekliyor, dillendirmeseler veya gerçek niyetlerini gizleseler de. En az altı sezon daha rahatlıkla oynamasını umut ettiğimiz Volkan, **dileğimiz odur ki risk almayacak, gerekirse dört- altı ay kulübünü onsuz bırakma akıllılığını göstererek geleceğini tehlikeye atmayacaktır.**

Yokluğunda kaleyi devralan Mert'se maalesef geçmişte de sık sık yaşandığı gibi vaktinden önce oynamanın, gereğinden fazla abartılmanın faturasını ödemek zorunda bırakılıyor. "Üst üste hatalar yaptıktan, sert eleştiriler

aldıktan sonra moral kondisyonunu kaybetmemek, sebep olduklarının ağırlığı altında ezilmeyip, söylenenlere kulak tıkayıp yola devam etmek!" konuları kaleciliğin en önemli dönemeçleridir. O yük yığınla genç yeteneğin geçmişte belini kıldığına göre **Mert'i zor günler bekliyor** denebilir. **Keşke aşabilse!**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanjeviç de haklı Terim de

Fatih Uraz 24.08.2012

Üç periyot önde götürülüp kaybedilen İtalya maçının ardından ihtiyar delikanlı **Tanjeviç**'in şahsına yönelttiği özeleştirici, takdire şayandı. **"Gereken rotasyonu uygulayamadığımdan ötürü alınan mağlubiyetten ben de sorumluyum"** sözleri, dileriz yalnızca zaferlerin keyfini çıkarıp, bozgunların faturasını başkalarına ödettirenlere ders olur.

Öte yandan zorlu Kasımpaşa 90 dakikası ardından **Fatih Terim**'in gösterdiği hassasiyette kayda değerdi. **"Pek çok aileye ateş düştüğü anlarda futbol konuşmak insanın içinden hiç mi hiç gelmiyor."** Ancak bir noktayı ıskalamamak gerek; terörün hayatın gidişatını değiştirmesine izin verilmemeli. Dünyanın her köşesinde şiddetseverlerin ilk amacı korkutmak, sindirmek, adlarından söz ettirmektir. Bir ülkede gündemi silahların belirlemesinin önüne geçilmek isteniyorsa, çözüm arayışları sürdürülürken, günlük hayatın rutinleri de aksatılmamalıdır. **Kim ne derse desin başta futbol olmak üzere tüm sportif müsabakalar her şart altında devam etmeli, içi daha çok yanan vatandaşlarımız rencide edilmeden perde açık tutulmalı.**

Süper Lig'in birinci haftasına dönecek olursak bir kaleci dostu olarak biz genel anlamda memnunuz. Memnunuz çünkü takım başına gol ortalaması biri dahi yakalayamadı. Bunun manasıysa karamsarlar için forvetlerin beceriksizliği, iyimserler içinse kaleci performansdır.

Diğer yandan memnun değiliz zira **18 takımlı Lig'de tam 11 takım ilk hafta kalesini yabancı kalecilere emanet etti.** Sınırların kalktığı, bilginin herkesin ortak malı hâline geldiği 21. asırda "ligimizde Türk kalecileri oynamalı!" saçmalığını savunacak değiliz. Yalnızca yedi kaleci arasından Milli Takım'a yeterlilik katsayısı yüksek isim bulmanın zor olacağından endişeliyiz.

Kanaatimiz odur ki Volkan'ın yokluğunda Tolga dışında içimiz rahat bir şekilde kaleyi teslim edeceğimiz isim henüz yok. **Mert** yetenekli deniyordu, iki maçta yaptığı üç hatayla sert irtifa kaybına uğradı. Hâlâ tekniğini oturtamayan, atletik olduğu hâlde nerede ne yapacağı kestirilemeyen **Cenk**'e şu anda güvenmek zor. **Ertuğrul**'u beğeniyoruz, potansiyelinin farkındayız; ne var ki geleceğinden hiç şüphe olmayan tökezleme günlerini ve o durumu nasıl absorbe edeceğini görmeden yorum yapmayı istemiyoruz.

Ankaraspor'da **Hakan Arıkan** muhteşem bir sezon geçirdikten sonra Beşiktaş'a geldiğinde de ihtişamlı bir başlangıç yapmış, kolayca milli formaya ulaşmıştı. Sonra ne oldu? Kısa süre içinde Milli Takım'ın dışına düşerken kulübünde de yedek kulübesiyle tanıştı. Geçen yıl Mersin'de **Şehiç**'e kalesini kaptırırken bu sezona Antalya'da **Sammy**'nin arkasında başladı. Belki bu haftayla birlikte oynamaya başlar ve eski günlerine döner, kim bilebilir! Ancak konumuz o değil; konumuz moral motivasyonu ve özgüveni darbe almış kalecilerin düşüş sürecini tersine çevirmede hayli zorlandığı; genellikle de başarılı olamadığı gerçeği.

Kaleler bir bir yabancılara teslim edilirken Trabzon'lu **Onur'un, Tolga'nın** çuvalldamasını yahut sakatlanmasını bekliyor oluşunu (tabii ki arzu etmiyor, dilemiyor ama oyunun kuralı bu; öbür kaleci iyiyken tabiri caizse onun ölmesini beklemek lazım!) gelinde kabullenin kabullenebilirsiniz. Türkiye o düzeyde iki kaleciyi birarada tutma lüksüne sahip değil demıştik; aynı fikrimizi muhafaza ediyoruz.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex'i anlamaya çalışmak

Fatih Uraz 28.08.2012

Daha önceleri söylediğimiz gibi **"Ondan daha iyisi (Hagi), daha şöhretlisi (Roberto Carlos) geldi; onun kadar faydalıysa kesinlikle gelmedi. İstikrarı, golleri ve asistleriyle Alex, ülkemizde top koşturan yabancılar içinde uzak ara en verimli, saygıyı en fazla hak eden."**

Twitter, Facebook, BBM'lerde neler yazılıp çizildiğine takılıp kalmayacağız çünkü Fener camiasının başını hayli ağrıtan ve ağrıtabak görüntüsü veren **Alex- Kocaman çatışması, bugünlere bir günde gelmedi.**

Dünya üzerinde tüm coğrafyalarda futbol sevgisinin yeşermesinde, gelişmesinde, sürmesinde yıldız futbolcular etkin rol oynamıştır, oynayacaktır da. Dikkat edin kural koyucular değişiklik yaparken "topun oyunda kalma süresini uzatmaya, gol sayısını arttırmaya, yıldızları korumaya" öncelik veriyor. Brezilya her şampiyonada tüm kıtalarda engin seyirci desteği buluyorsa, bunu **Garrinchalara, Didilere, Pelelere** borçludur. 1966'da **Alf Ramsey**'in oyuncularına "Hayvanlar!" diye hakaret ettiği Arjantin, şimdilerde ülke dışında bile milyonlarca taraftarı arkasında hissediyorsa, hiç şüphesiz **Kempesler, Ardilesler, Maradonalardır** o temelin harcı. Çocukluğumuzdan bu yana sürekli **Cruyfflerin, Platinilerin, Beckenbauerlerin** oynadığı takımları seyretmeye öncelik verdik; yıldızsız ekipleri ancak takım oyununu ahenkle icra ediyorsa takip ettik, sayısız futbolsever gibi.

Fener'de şu an ortaya çıkan manzara, "Haddini bilmeyen bir futbolcu ve tercih hakkına saygı gösterilmeyen bir teknik adam. Yaşlanmış, dinamizmi kaybolmuş kaptan bir yanda, başkanın ve kimi idarecilerin demir parmaklıklar arkasına gönderildiği günlerde sağlam duruşuyla kulübüne artı değerler katmış hoca diğer yanda. 'Söyle Aykut, Alex nerede' diyen taraftar tribünde; kendini kulübün sahibi, seyirciyi maiyetindeki memur sanan öfkeli başkan elinde mikrofon, saha kenarında!" diye özetlenebilir.

Aslında ortada sorulması gereken sorular var; "1996'da Trabzon'a attığı golle takımını şampiyon yaptığında bile o an rakip oyuncular üzüldüğünden ötürü sevinemediğini deklare eden geçmişe sahip bir hoca; neden **Zeki Rızalar, Lefterler** gibi yaşarken efsaneleşmiş Alex'i sevgiyle kucaklamıyor, düşünmediği maçlarda onu onore etmenin yollarını bulamıyor?" Niçin sezon başlamadan "Hizmetlerine canı gönülden teşekkürler ama bu sene onsuz devam etmek istiyorum" diyemiyor? Hangi sebeple soğuk savaşı tırmandırıp, oynamamanın getirdiği üzüntüyle Alex'in hata üstüne hata yaparak konumunu tehlikeye atmasına, Aziz Yıldırım'ın dahi onun arkasından çekilmesine bilerek yahut istemeyerek zemin hazırlıyor?

Alex gibi geçmişi başarılarla dolu, saygın, taraftarın gönlünde taht kurmuş, istikbalde Fenerbahçe'nin başına teknik direktör olma potansiyeline sahip bir futbolcuyu yemek de kolay değil, alacaklarını cebine koyup Brezilya uçağına bindirmek de. Zaten bunun güçlüğü Kocaman'ın ve Yıldırım'ın gergin yüzlerinden ve endişeli gözlerinden rahatlıkla okunuyor.

Amaç üzümü yemek mi yoksa hır çıkarıp bağcıyı dövmek mi diyenler Spartak maçı ile ligde gidişatı beklesin; evet, kimse Fenerbahçe'den büyük değil, **Alex'in hocasına aleni tavır alışı kabul edilemez** (ama onu patlama noktasına getiren şeyler araştırılabilir) lâkin Yıldırım'ın gücü sonsuz olmadığı gibi Aykut'un opsiyonu da sınırsız değil.

Maalesef ülkemizde duracağı yeri bilen de, ahde vefayı hatırlayan da yok.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

On bir yabancı kaleci ve Fener

Fatih Uraz 31.08.2012

Dikkat ettiniz mi Turkcell Süper Lig'in 2. haftasında da ilk hafta olduğu gibi **18 takımdan 11'inin kalesinde yabancı eldivenler vardı.**

Bize ne; alanların, oynatanların, onların gelmesine zemin hazırlayanların suçu diyenlerdenseniz, haksız değilsiniz. Ancak unutmayın **Mertler**, **Cenkler** her iki üç güzel kurtarışın ardından fundamental hataların altına imza atıyor, Milli Takım ve gönül verdiğiniz renklerin puan kayıplarına zemin hazırlıyorsa, ucu size de dokunuyor demektir.

Yedi kaleci arasından Milli Takım'a kaleci seçiliyorsa, ortada yanlış yapılan bir şeyler olmalı, değil mi? Ki o yedi kaleci arasından sakatlığı yüzünden formasından uzak kalan **Volkan'ı** saymazsak geriye hazır olarak bir **Tolga** kalıyor. **Mert** Avusturya maçıyla gösterdi ki stres toleransı şimdilik arzulan seviyenin hayli altında; vaktinden önce hak ettiği payenin çok üzerinde taçlandırılan **Ertuğrul'un**sa alması gereken uzun mesafeler var hâlâ.

Beşiktaşlıların düşük adrenalinle yaşama ihtimalini sıfırlayan **Cenk** ise stilini oturtana, iyi atlayan ve zıplayan çocuk konumundan oturaklı, ne yaptığını bilen, yeneceği yenen kurtarılacağı kurtaran konumuna terfi edinceye kadar, ilk planda düşünülemez maalesef.

Belli ki bizim topraklarda kaleci sorunu bitmeyecek; dün de sorundu, şimdi de, muhtemelen yarın da. Yabancı kaleciye doğru seçimler yapılması kaydı şartıyla karşı değiliz elbette. 180 dakikayla oyuncu değerlendirilmesine prensipte taraf olmadığımız hâlde örneğin Beşiktaş ve Bursa önünde sergilediği performansın ardından Portekizli **Eduardo'ya** dil uzatan çıkarsa, çarpılsa yeridir!

Üstüne basa basa tekrarlıyoruz, henüz kalecileri ve oyuncularını kritik edebilecek donelere sahip değiliz; lakin işinin hakkını verenlere cimrilik etmenin de âlemi yok. İBB'nin hâlihazırda cüzdanında dört puan bulunuyorsa diğer futbolcuların hakkını yemeden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; "Eduardo kalenizde olmasaydı çok beklerdiniz o dört puanı!"

Kaleci dostu oluşumuz bir realiteyi görmemizi engellememeli; takımları, defans kurgularını, orta sahadan gelmeyen yardımları eleştirirken güven vermeyen "bir numara"ların takımı nasıl demoralize edeceği gerçeğini ıskalarsak, önemli bir ayrıntıyı atlarız, yanlış yola saparız. Yığınla hatanın arkasında "kaleciye itimat edememenin, ondan yayılamayan güven dalgasının" eksikliği yatıyor.

Gelgelelim Fenerbahçe'ye; tarihî Spartak dönemecine girmeden bir kaç saat önce Lig TV ekranlarından "Fener'in şansı yüzde 50, Rus takımı dışarıda daha tehlikeli bir ekip ve Antep'e altı net pozisyon veren Sarı-

lacivertlilere karşı, onlar da muhakkak gol şansı bulacaktır” diyorduk.

Avrupa’nın nice devini **Alex**’in ayakları, zekâsı ve liderliğiyle aştığını unutmak, onu ekarte etme niyetine rağmen transferleri onun boşluğunu doldurmak ekseninde yapmamak, gereksiz polemik yaratmanın girdabında boğuldu Fenerbahçe. Direktan dönen toplar içeri düşseydi de yine böyle konuşur muydun demeyesiniz diye söyleyelim; adaletsizliğin olduğu yerde baht da yardım etmez, talih de gülmez yüze.

Dile kolay 53 seneden bu yana ülkemize gelmiş en faydalı oyuncuyu “özür dilemezse postalanacak!” konumuna düşürüp, sonrada “Kırgınım, kızgınım!” diyenlere naçizane tavsiyemiz “hiç değilse bundan sonra polemik yaratarak sorunları çözmeye çalışmamaları!” olacak. Onlara manzara içeriden nasıl gözüküyor bilemesek de dışarıya yansıyan resim düşündükleri minvalde değil.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolcu hocasını sevmek zorunda mıdır

Fatih Uraz 04.09.2012

Lafı eveleyip gevelemenin, uzatmanın, işi yokuşa sürmenin hiç mi hiç gereği yok, sorunun cevabı gayet sarihtir; **ne hocanın futbolcusunu ne oyuncunun hocasını sevmecburiyeti vardır.**

Elbette severse artı bir avantaj çıkabilir ortaya lakin neylersiniz ki egoları yüksek, evvel emirde ilgiyi üzerine çekmeye alışmış, alıştırılmış spor dünyası aktörlerini, istemedikleri sürece birbirine zorla âşık edemezsiniz!

Futbol âleminde yakından tanıyıp kanımızın en fazla ısındığı insanların başında gelen **John Benjamin Toshack**’ın, konuyla ilgili güzel bir benzetmesi vardır; “**Atı istediğin vakit suyun yanına götürebilirsin ama dilediğin zaman ona o suyu içiremezsin, ancak canı istediğinde içmeye başlar!**”

Bu örneği verirken Galli hoca aslında bambaşka bir realiteye vurgu yapmak isterdi; kimsenin gücünün sınırsız olmadığına, gönlünden geçen her isteği gerçekleştiremeyeceğine. Kurucu başkan, cevval yönetici, efsane hoca, yıldız futbolcu, vefakâr ve cefakâr taraftar, anormal objektif basın (!) derken profesyonel futbol içinde tükettiğimiz 35 sene içinde onlarca kez şahit olduk ki, Toshack doğruyu dillendiriyor. Hepimizin gücü sınırlı!

Fenerbahçe futbol takımına belli ki istesek de istemesek de daha pek çok kereler değinip duracağız; çünkü dertsiz başlarına dert açmak adına hiçbir fırsatı kaçırmama kararlılığındalar! Geçen yazdan bu yana atlatılan **onca badireye rağmen muhafaza edilen birlik, beraberlik, tek yüreklilik onlara fazla geldi galiba!**

Ama bir konu da haklarını teslim etmek gerek; **kulübü karıştırmak için en doğru adamı yani Alex’i bulmaları tam isabet!** Son kupa finalinde Bursa’yı deyim yerindeyse tek başına çökerten Alex; o günden bugüne geçen dört ay içinde sanki dört yaş birden yaşlandı. **Gözünün içi gülen, zor anlarda sorumluluk üstlenen, saha içinde gidişat nasıl olursa olsun toparlayıcı rolüne soyunan, sempatik adam gitti; yerine gülmeyen, mutsuz, huzursuz, her an patlamaya hazır, çözümün değil sorunun odağı olmaya aday bir Alex geldi.**

Hocasının yüzü zaten gülmediğinden ve klas bir poker oyuncusu gibi renk vermediğinden ötürü o cephede yaşananların içyüzüne vâkıf olabilmek kolay değildi geçmişte. Şimdilerdeyse öyle değil! Sivas maçında kaptan oyundan çıkarken alkış tutan elleriyle Alex’in yüzüne bakan gözleri aynı dili konuşmuyordu. Yalnızca Alex’in

değil, teknik patronun da gardı düşmüş besbelli; ancak hocanın olup bitenleri anlamlandırmakta yaşadığı güçlükler, Spartak'a elenmenin hayal kırıklığıyla birleşip, lige iyi başlangıç yapamamanın getirdiği endişelerle sarmalanınca ortaya alışlagelmedik bir manzara çıkmış.

Toshack'ın kendisine örnek model aldığı **Bill Shankley**'den duyup bize naklettiği bir başka tavsiyesini de yine hatırlatmadan geçmeyelim; **"Yarın bir gün hoca olduğunda sakın ola ki yıldız oyuncunu kulübe de oturtmayasın. Ya sahaya sür onu ya tribüne yolla yoksa işler kötü gittiğinde yakanı kurtaramazsın."**

Galiba seminerlerde ve antrenörlük kurslarında hadiseleri objektif değerlendirme, bataklığı geçip derede boğulmama adına strateji ile insan anlama sanatı dersleri de koymak gerekiyor.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölüm gençlere yakışmıyor

Fatih Uraz 07.09.2012

Şöyle bir hafızamızı yokladığımızda görüyoruz ki profesyonellikte geride bıraktığımız **35 sene içerisinde "Erol, Sinan, Hüseyin, Ediz derken birçok hatırı sayılır futbolcuyu ani ölümlerle kaybetmişiz"**.

Üzülerek ifade etmek gerekirse kiminin neden öldüğü dahi anlaşılmazken diğer yandan o talihsizliklerin istikbalde de tekerrür etmemesi adına gereken önlemler bir türlü alınamamış. Alınamamayı bir kenara bırakın, kısa süreli yağıp gürlemelerin ardından gelecek kara bir habere dek hadiselerin bilinçli ya da bilinçsizce üstleri örtülmüş.

Geçmişte sağlık kontrollerinde ortaya çıkan ihmallerle ilgili sayısız yazı kaleme aldığımız, ve o satırların suyun üzerine yazılmışçasına havada kaldığını anlamamıza karşın, yine de kısa hatırlatmalar yapmak istiyoruz.

Süper Lig'de bugün en vasat oyuncu bile yüzbinlerce lira almadan mukaveleye imzasını koymuyor. O futbolcuların en büyük sermayesi ise yeteneklerinden önce sağlıkları. Alfredo di Stefano, Puşkaş değilsiniz ki üzerinize titrenilsin; çoğunlukla sakatsanız iki gün sonra yüzünüze bakılmıyor, zira çark hiç durmamacasına dönme üzerine monte edilmiş. Kimin çıktığından önce sahnenin açık tutulması hayati önem arz ediyor.

FIFA, UEFA yahut yerel federasyonlar ne denli ağır yaptırımlar getirirse getsin, iş futbolcularda ve yöneticilerde düğümleniyor. Ülkemizde yöneticiler kulüplerin sahibi olmadığından ve ceplerden çıkan paralar bir iki istisna dışında verenleri zorlayacak büyüklüğe ulaşamadığından, bırakın insani kaygıları, malın değerini koruma hassasiyeti dahi sergilenemiyor ne yazık ki! Biraz ağır oldu benzetmemiz galiba; ancak maçları ve kupaları ikinci sıraya atıp, oyuncunun sağlığını ön plana çıkaran yöneticiye henüz rastlamadık ki, farklı bir şey düşünelim.

Hocalar da masum değil tabii ki, lakin kim ne derse desin en büyük hata futbolcularda. Elin adamı onları düşünmüyorsa yapılması gereken birkaç bin liralık harcamayla sağlık risklerini asgariye indirmek olmalıyken, tanıdığımız ne kadar profesyonel sporcu varsa bırakın dediğimizi yapmayı, ısrarla sezon başı kontrollerini es geçmenin yollarını arayıp duruyor.

Şükürler olsun geçmişte olduğu gibi doktorlar, hatıra binaen, görmediği sporcuların raporlarını sağlamdır diye imzalamıyor. Kaç kulüp müdürünün forsları ve küçük hediyeleri sayesinde, futbolcuları doktorların önüne

çıkarmadan 15 dakikada hastanelerden azat ettiğine şahitlik ettik; söylesek inanmazsınız.

Kalbi delik oyuncuya sağlam raporu verdirdiğini iftihar vesilesi saydığından herkese anlatan doktor, iş bitiriciliğinin karşılığını ilerleyen yıllarda TBMM'ye girerek aldı! 13 yaşında genç takım lisansı çıkarmak için devlet hastanesine gittiğimizde doktor, yaşına göre hayli uzun boylu bizi gözleriyle üç beş saniye süzüp "Senin bir şeyin yoktur nasılsa!" deyip, cevabımızı beklemeden sağlamdır damgasını rapora vuruvermişti.

Bilhassa Süper Lig oyuncularının sezon başı kontrollerinin son derece kapsamlı ve ciddi yapıldığını en yetkili ağzlardan işittiğimizden ötürü son Ediz olayı, kabul etmeli ki hem üzücü hem kafa karıştırıcı.

Sevgili sporcular; gelin şu sağlığınıza biraz daha özen gösterin. Düzenli aralıklarla tahliller yaptırın, testlere girin, küçük şikâyetlerinizi ciddiye alın; yani profesyonelce düşünüp yaşayın ve sevdiklerinizi üzmezin, hayat sahnesinden erken çekilmeyin.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Direğe adam koymak bu kadar zor mu

Fatih Uraz 11.09.2012

Yıllardan beri yazıp çizsek de, hatırlatsak da değişen bir şey olmuyor diye kolayına vazgeçecek değiliz. Bazı şeyleri kafalara dank ettirene, bıktırıncaya kadar tekrarlayıp duracağız.

Son bir sene de üst üste aldığı kötü neticelerle dünya klasmanında sekizinciliğe düşen **Hollanda**'yı moralsiz, yeniden yapılanma sürecinde yakalamışken puan alamayışımız üzücü. Kısa süre önce üstelik de 2-1 öndeyken, 20 sene önce kaybettiği futbol kimliğini aramayı hâlâ sürdüren Belçika önünde perişan olan; üst üste üç gol yiyen Portakallardan sıfıra sıfır elde var sıfırla dönmenin mazereti kaçan goller olmamalı.

Her hafta sektirmeden Avrupa'nın önde gelen liglerinden yığınla maç seyreliyoruz ve **hiç mübalağasız 10-15 arasında golün sebebi korner atışlarında ön ve arka direğe birer oyuncu koymayı akıl edemeyen kaleciler ve onların kulağını bükmeyen hocaları!**

İster alan müdafaası yapın ister adam adama oynayın; ister tehlike katsayısı yüksek oyuncuları iki üç kişiyle alın, ister serbest bırakın sonuç değişmez; **Van Persie, Falcao, Ronaldo, Müller** tarzı forvetler eninde sonunda topla buluşacak, canınızı acıtacak, topu üç direk arasından geçirmenin bir yolunu bulacaktır. Burada önemli olan onlara ekstra hediye vermemek, toplam sayıyı düşürmek, golü hak etmelerini sağlayabilmektir.

Maçın hemen başında **kullandığımız kornerde altı pas önünden geriye aşırılan topta arka direkt bekleyen bir Hollandalı olmasa ve kafasını topa doğru uzatmasa, muhtemelen Umut topla kaleye girecekti.** Diğer yandan sanmayın ki tek aymaz biziz! Yediğimiz golün benzeri enstantaneye Belçika- Galler, Rusya- İrlanda maçlarında da rastlandı. Anlayacağınız **iki direğe iki adam yerleştirme basireti gösteren takımlar kornerleri az hasarla savuşturuyor.** Erken hareketlenme avantajına sahip forvetleri önlemek zaten dertken, kaleyi daha da kırılganlaştırmamanın mantığı neyse!

Ülkenin en nitelikli orta sahası Selçuk'u taktik icabı oynatmayan (kimseyi inandıramadan!) **Avcı ise, mademki istediğini alamadı, demek ki haksızdı!** Bu işin raconu budur; **önemli taşların yerini değiştiriyorsan kazanmak zorundasın.** Tutmayan kumarın hocaların ileride atacağı yeni maceraların önünü

alacak olmasıysa eldeki tek kazanç.

FIFA sıralamasında grupta yer alan Macaristan 37., Estonya 55., Romanya 57., Andorra 199. sıradayken bizse 35'inciyiz. Hollanda top 20'de yer alan takımlar arasında son 12 ayda en sert düşüş gerçekleştireni. Zaten **Van Persie, Snejder, Robben** takımdan çıksa muhtemelen 2014'e katılma şansı diplere vurur! Ancak orada **Van Gaal** faktörü var ve kısa sürede varlığını hissettirecektir.

Gelgelelim Estonya'ya. Şunun şurasında 20 senelik bir maziye sahip bir ekip (1940-91 yılları arasında SSCB bünyesindeydi) ve o zaman zarfında katıldığı eleme gruplarında sırasıyla 1-0-4-11-8-8-17-7-8-16 puan almış ve bir kez play-off maçı oynayıp kaybetmiş. 2010 elemelerinde dışarıda 0-0 berabere kalıp içeride 4-2 yenmişiz. Elbette saygı duyulacak, dikkate alınacak bir ekip lakin **iki maçta onlardan altı puan alamayacaksak, unutalım gitsin Brezilya'yı.**

Unutmadan; Milli Takım resmî maçlarda oyuncu deneme, hoca yetiştirme, sistem arama yeri değildir. Ekim sonuna değin ortaya umut verici bir tablo çıkamazsa ortalık karışır; bizden hatırlatması.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Felix'in bitiş düdüğü çalarken

Fatih Uraz 14.09.2012

Bir büyük kaleci daha sessiz sedasız ayrılıp gitti aramızdan ve yaşlı dünyamızdan. Hayli kuvvetli bünyesi-varmış ki 74 sene dayanmış demeliyiz aslında. Tıpkı yeşil sahaların gördüğü en iyi kalecilerden Rus **Lev Yaşin** gibi tütüne sevdalıydı **Felix**.

Ta çocukluk yıllarımızdan başlayarak **Felix Venerando**'ya sürekli sempati duyduk, çünkü 1970'te Jules Rimet Kupası'nı üçüncü kez kazanarak ebediyen evine götüren Brezilya'nın en zayıf halkası diye nitelenmişti insafsızca. Oysa **çevikliği, plonjonları, kale önündeki duruşuyla** saygıyı fazlasıyla hak ediyordu.

1930 Uruguay'da başlayan Dünya Kupası tarihinde o günden bugüne gelmiş geçmiş en iyi forvet hattı diye adlandırılan **Pele- Jairzinho- Tostao**'nun yer aldığı bir takımda kaleci oynamak hem zordur hem kolay. Efsane forvetlerin yanında oynamak zordur çünkü ilgi odağı kesinlikle onlar olacakken aynı anda insanlar kaleciden de arkadaşları ayarında ekstra işler bekleyecek, aradığını bulamayınca hayal kırıklığına uğrayacaktır. Diğer yandan müthiş vurucu güce sahip kramponların arkasında oynamak keyiflidir, kolaydır çünkü "hata yaparsam ne olur" diye kaygılanmanın gereği yoktur. Üç gol yeseniz dahi dört gol atacak arkadaşlara sahip olmak öylesine güzel duygudur ki, tarifi ne mümkün! Öylesine vasıflı golcülerle aynı takımda biraraya gelme mutluluğunu geçmişte tadamasak da, hayal etmesi bile ruhu huzurla dolduruyor.

Felix'ten sonra Ajax kalecisi **Stuy** ile Liverpool file bekçisi **Clemence**'ye gıpta etmekten de kendimizi alamamıştık; ne kadar da şanslılar, kalelerine doğru dürüst top gelmiyor diye. Ama niye yalan söyleyelim zamane Barcelona'sının nerede ne yapacağı asla kestirilemeyen kalecisi **Valdes**'in durumu "ballı, şanslı" kelimeleriyle dahi tam açıklanamıyor. Muhtemelen annesi onu Kadir Gecesi doğurmuş olmalı! Hatırlayacağınız üzere sık sık onun Barca'nın en zayıf halkası olduğunu söyleyip ekliyoruz; Yaratan diğer takımların da şansı olsun diye onu Katalan ekibinin kalesine yollamış olmalı! Mucizevî kurtarışlar yapmasına gerek yok; yalnızca

rakibe hediye vermeyecek bir kaleciye sahip olsaydı eğer, son beş senede rakiplerine tek kupa dahi kaptırmazdı Barcelona.

Yeniden Felix'e dönecek olursak "Dünya şampiyonu olmuş takımlar içinde tartışmasız en yetersiz kaleci oydu" eleştirilerini şaşkınlıkla, bir parçada kızgınlıkla okuduk yıllar yılı. Yalnızca final maçında kalesini gereksiz terk ettiği için eleştirilebilirdi oysaki. İngiltere karşısında sahanın en iyi oyuncularındandı bir, takımının en yaşlısı olarak taraflı- tarafsız herkesin övgüsünü alacak düzeyde abilik yapıp takım ruhu tesisine katkı yaptı, iki. Neyse ki o müthiş takımın kaptanı **Carlos Alberto "Felix olmasaydı biz kupayı alamazdık"** diyerek kalecisine arka çıkacaktı.

Dünya Kupası'nı aldıktan sonra da Felix hakkındaki spekülasyonlar hiç bitmedi. Takım onu taşıdı diyenler de oldu en yetersiz oyuncu olarak gittiye de efsane olarak döndü diyenler de. Ona sallayanlar yüzde yüz haksızken neylersiniz ki bilmediğini bilmeyenlere ve haset sahiplerine gerçeği izah kolay değil.

Avcıların, avların, gol atınca hesap kapatmaya çalışanların, oynamamanın hüznüyle çocuklaşanların, prensip diye koca bir takımı ateşe atanların olduğu bir yerde top oynamadığı için yine de şanslıymış Felix!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes mi haklı olur bir ülkede

Fatih Uraz 18.09.2012

On dört aydır sürekli tekrar ettiklerinden farklı bir şey söylemeyeceğini tahmin etmemize karşın yine de izledik **Fenerbahçe Başkanı**'nı. Ve gördük ki kendisinin ve kulübünün mağdur edildiğinden yüzde yüz emin.

Yok yok öyle görünmeye, eskilerin dediği gibi "kuyruğu dik tutmaya!", gerçekleri tahrif etmeye çalışmıyor. Kafasında olup bitenler kendince net; ortada operasyon yapan birileri var ve başkan, arkadaşları, kulübü ve personeli kesinlikle masum!

Bir yılı aşkın süredir ülke gündemini oyalayan şike soruşturmasında canı en fazla yanan camia Fener olduğundan (burada haklılık- haksızlık, mağduriyet, hak etme- etmeme gibi kavramlar elbette tartışmaya açık) söylemlerinin birçoğuna katılmasak da **Yıldırım'ın savunma tarzına diyecek lafımız yok**. Ancak Türkiye ne kadar ilginç bir yerdir ki örneğin **Demirören**'e gidip "Beşiktaş'ın maddi açıdan dibe vurmasında üstlendiği rol sorulsa" inanıyoruz ki hata yaptığını kabul etmeyecektir. Ne yaptıysa kulübü sevdiği için yaptığından, içeride dışarıda ses getirecek Beşiktaş'ı yaratma sevdasıyla maddi, manevi devasa fedakârlıklar yaptığından dem vuracaktır.

Demirören'in yanından kalkıp **Aysal**'a gidilse ve ona "Başkan nasıl oldu da Galatasaray hisse senetlerinin değeri sanki Florya'da zengin petrol kuyuları bulunmuşçasına anormal biçimde yükseldi ve ne tesadüftür ki o zaman diliminde yüksek fiyatlardan satış yapılarak kulübe hatırı sayılır bir kaynak sağlandı?" deyin, muhtemelen haberi dahi yoktur olup bitenden! Belki de iyi bir işadamı olmanın avantajıyla önüne çıkan fırsatı değerlendirmiştir ve ticarete bunlar olağandır!

Başkanların yanından uzaklaşıp **Alex- Kocaman çekişmesine** müdahil olsak ne olur dersiniz? Ne olacak ikisinin de kesinlikle haklı olduğunu anlardık! Fener'in hocası hatırlanacağı üzere "Kırgınlığını ve adının Alex

olayına dâhil edilmesini anlamlandıramadığını” anlatırken neredeyse öfkeden tir tir titriyordu. Zira hadisenin o noktaya gelmesinde en ufak bir kusuru yokken yine de hedef adam hâline gelmişti!

Ya Alex; Allahtan heykeli açıldı, hoca orada hazır bulundu, seyirci ona sahip çıktı da dünyanın en mutsuz adamının yüzünde mimikler belirdi; ağlamaya ve gülmeye başladı.

Ama kim ne derse desin son haftaların en çarpıcı gerçeği, 35’lik, bitik, kuvvetsiz, Yıldırım’ın nazarında efsane olmayan Alex’in Mersin maçında 90 dakika ful oynamasıydı. Yahu mademki Alex’i yemeye yüreğiniz yetmeyecekti (burada alkış taraftara!) niye adamın hayatını allak bullak ettiniz, hocanın ve başkanın kredibilitesini tartışmaya açtınız ki?

Gözünü sevdiğimizizin coğrafyasında herkes haklı, tüm mağluplar mağdur, çekilen cefalar yanlış anlaşılmanın tezahürü, cezalar asla hak edilmemiş, yalan söyleyen sürekli karşı taraf! Bu haletiruhiyeyi taşıyan insanlarla nasıl yola çıkılır yahut işbirliği tesis edilebilir ki!

Çocukluk ve gençlik yıllarımızda sembolleşmiş kimi politikacılar “neyi sorarsanız sorun istedikleri cevabı yapıştırır, seçim sonuçları nasıl olursa olsun kaybeden taraf asla onlar olmazdı!” Hadi onlar politikacı, alan razı satan razı, hem zaten kendileri de buna inanmıyor ki, demagoji yapıyorlar deyip üzerinde durmaz, gülüp geçerdik. Maalesef o üç beş kişi oldu şimdi milyonlarca kişi!

Sürekli haksızlığa uğradığımızdan sporun eğlence olduğunu da unuttuk ne yazık ki!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ormanda yalnız bir adam

Fatih Uraz 21.09.2012

Hafta içi alışlageldiği üzere Florya Ormanlarında bazen hafif tempolu koşu ara sıra da yüksek tempolu yürüyüşle form tutmaya çalışırken, 10-15 metre ileride yalnız başına yürüyen birini görünce dilimizden gayrı ihtiyari şu sözler dökülecekti; **“Sakin pes etme!”**

Ağaçların arasından **“Pes etmeyeceğim”** cevabını duyduğumuzdaysa sesin sahibiyle ters yönle doğru gidiyor olsak da gerisingeriye dönüp 20’li yaşların sonuna gelmiş delikanlıya bir şeyler söylemeye kendimizi mecbur hissedecektik. Nedendir bilinmez bir parça moralin onu rahatlatacağını düşündük.

Kısa süre öncesine kadar Metin Oktay Tesisleri’nde çalışan, ter döken, göz önünde olan bir oyuncuyu ormana getiren sebepleri ancak kendisiyle konuşmaya başladıktan sonra öğrenebilecektik. Ormanda koşarak, kültüf fizik hareketleri yaparak kendini hazır tutabilen bir oyuncuya geçmişte rastgelmemişken, kalecide bu durumun aksi varit olabilir miydi hiç?

Bir kaç gün önce 30 yaşına giren **Aykut**’un geçen sezon bitiminde sonlanan mukavelesi uzatılmayınca, başka takımlara gitmek istemiş ama gidememişti. 18 takımlı Turkcell Süper Ligi’nde 13 takımın kalesini yabancı eldivenler korurken kulüp bulamayışysa şaşırtıcı değildi elbette; lakin üzücüydü çünkü o 13 kalecinin arasında Türkiye’ye gelmemesi gereken isimler vardı.

Aykut aslında yanlış yerde yarışa başlamıştı. **Mondragon** gibi kaleciyle mücadeleye girmenin onun gelişimini engelleyeceği ona söylenmeli yahut kendi düşünebilmeliydi. Nitekim öyle de oldu ve beş sene boşu boşuna kayboldu gitti. 2007-08 sezonunda lig, kupa, Avrupa derken 20 maç gibi hatırı sayılır bir şans elde etmedi değil. Neylersiniz ki Galatasaray gibi her kulvarda iddialı bir takımda sürekli 11'de oynayacak performansı sergilemek zordur. Kafalara "yoksa bu kale ona ağır mı geldi?" endişesi düştüğü ansa, başka bir kalecinin transferi kaçınılmazdır.

Aykut'un kulüpte sarfettiği 10 sene içinde Mondragon'dan sonra gelenler içerisinde **De Sanctis**'i ülke seyircimiz beğenmedi her nedense, oysa hem nitelikli bir kaleciydi hem de İtalya'ya döndükten sonra ekstra işler kotardı. **Leo Franco** engin tecrübesine karşın dikiş tutturamadı, sezon bitmeden yedeğe düştü ve ayrılık erken geldi. **Zapata** ise ilk günden bas bas bağıırıyordu sanki "ne işim var burada; bu kulübün kalitesi benim çapımı hayli aşar!" Klâs futbolculuğunun onda birini dahi hocalık kulvarına yansıtamayan **Hagi**'nin hediyesiydi Zapata ve sadece zaman ve para israfıydı.

10 yıl içinde 38'i lig olmak üzere 70 küsur maç oynamış Aykut ki, yeteneği baz alındığında güvenoyu almasını gerektirecek bir sayıydı bu.

En garibimize giden şeyse Aykut'un Florya'da çalışamıyor oluşu. Florya Ormanı'nda koşarak bir kalecinin zinde kalabilmesi neredeyse imkânsız. Takımla olmasa bile gönül arzu ederdi ki **Taffarel** onu davet etsin ve hiç değilse haftada iki üç idman yaptırırsın, moral versin, fiziken hazır tutsun.

Transfer bittiğinden ötürü Aykut yurtdışında kulüp aramak zorunda. Avrupa, Amerika farketmez, bir yerlere gidip oynamaya ihtiyacı var; bunu kendisine de söyledik tabii ki. Ne diyelim bahtı açık olsun, küllerinden yeniden doğsun **Enke** misali.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk Skibbe ikinci Diyadin olur derken!

Fatih Uraz 25.09.2012

Kulüp yöneticilerinin sabırsızlığını ve çapını yakinen bildiğimizden ötürü genellikle hoca değiştirme zamanı ve sırası hakkında yüksek isabet oranına sahiptik. Neylersiniz ki bu kez **Skibbe** ve **Diyadin**'in son noktayı koyuş ânında yanıldık!

İlk Skibbe gider sanıyorduk çünkü **Shelton** ve **İlhan Parlak** gibi silahlarının değerini anlamayan, **Sernat** gibi klâs bir kramponu gereğince parlatamayan, daha önceleri Türkiye'de çalıştığı hâlde ligi ve takımları henüz yeterince tanımayan, hâlâ başarı için zamana ihtiyaç duyduğunu söyleyen, kaybettiği müsabakaların ardından yaptığı yorumlarla gelecek adına ışık vermeyen bir hoca, ancak şansının onu çekip götürdüğü yerlere gidebilir. Aynen son Antalya maçında olduğu gibi. Eğer ki maçın hakemi olmayan faulü oldurmasa ve kullanılan atış golü getirmese iş çoktan bitmişti.

Farkındayız, Skibbe hakkında muhtemelen bizimle aynı fikirdesiniz ama **Metin Diyadin** de nereden çıkmıştı diyorsunuz. Evveleminde söyleyelim "Oftaş'tan beri Diyadin'in yaptıklarına ve gidişatına baktığımızda futbolu

seven ve işinin hakkını vermeye çalışan bir teknik adam görüyoruz.” Ne var ki orada Kasımpaşa Kulübü’nde oluşturulmaya çalışılan bir yapı var ve karar değiştirmezlerse belli ki iddialı hedeflere sahip bir yönetim işbaşında.

Önlerine kısa ve uzun vadede büyük projeler koyan ve vizyon sahibi olduğu izlenimi veren yöneticiler, hele de işadamlığından geliyor ise, mutlaka başarının yanında vitrin gösterişini de dikkate alır. Öyle ki o tarz düşünen insanlar yanında vakit geçirmekten hoşlanabileceği, futbol dünyasında saygınlık kazanmış, giyinmesinden oturup kalkmasına varıncaya dek elit zevkleri olan teknik direktörleri takımının başında görmek ister.

Nasılsa Süper Lig’de ilk sezonları olmasına karşın paraya kıyarak düşme tehlikesini asla hissetmeyecek bir ekip kurdular. Gelecek birkaç yıl içinde yalnızca kadroyu muhafaza yoluna gitseler bile büyük aksilikler yaşamadıktan sonra, üst sıraları zorlayabilirler. Lig başlayalı şunun şurasında beş hafta olduğu hâlde takım istim tuttuğuna göre benimsemekte zorlandığı isimlerle neden çalışınlar ki? Bakın, üzerine yeniden basa basa söylüyoruz; biz hocanın yeterliliğini yetersizliğini tartışmıyoruz; sadece futbolda geçirdiğimiz uzun seneler boyunca onları çözdüğünü zannettiğimiz işadamları yöneticilerin penceresinden hadiseyi değerlendirme gayretindeyiz. Birçoklarının düşündüğünün aksine Sivas mağlubiyetinin Diyarın’ın sonunu getirmedeği görüşündeyiz.

Hatırlarsanız vakti zamanında Milan Başkanı **Berlusconi** kimsenin adını sanını duymadığı **Sacchi**’yi takımın başına getirmiş ve Milano ekibi neredeyse yenilmez armadaya dönüşmüştü. Oysa ülkemizde 10 sporsevere Berlusconi deseniz en az dokuzunun yüzünde ânında muzip bir tebessüm belirir ve adama Don Juan, Casanova muamelesi yapar. Başbakanlığı döneminde İtalya ekonomik krize girdiğine ve yaygın halk kesimleri icraatlarından hoşnut olmadığına göre siyaseten sınıfta kalmış demektir. Ancak adam iyi başkan ve toptan, kulüp idare etmekten, kaliteli futbolcuları alıp satmaktan anlıyor. Yani bizim işadamları yöneticilerimiz gibi değil!

Bizim işadamları yöneticilerimiz bir kaç istisna dışında şirketlerini parlak geleceğe taşır iken, kulüplerini borç batağına ve umutsuzluk denizine atıyor.

Metin Hoca’nın yerinde olsak bırakın üzölmeyi, ayrılık erken geldi diye seviniriz. Dahası oradan ayrılmakla bir şey de kaybetmedi.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalecilerin dünyası sihirli bir dünyadır

Fatih Uraz 28.09.2012

Günümüz kalecilerini anlamakta hakikaten güçlük çekiyoruz. Bilgiye ulaşmanın bu denli kolaylaştığı, en klâs file bekçilerinin hangi yollardan geçerek zirveye yerleştğine herkesin vâkıf olduğu, hata telafi yollarının bangır bangır ilan edildiği şimdilerde, vasatın üzerine çıkamayan kaleciye şaşılmaz da ne yapılır?

Vakti zamanımızda iyi kaleci olabilmek hem kolaydı hem zor. Kolaydı, çünkü “Ortaların ve şutların kalitesi düşükken kaleciden istenen görevler sınırlıydı. Arada **Haan, Bonhof, Dirceu, Rivelinho** gibi topa vurdu mu öttüren futbolcular var olmasına vardı lakin sayıları azdı. Topların evsafı günümüz toplarından hayli farklıyken sahaların durumu da fecaatti!”

Tamam da, sahanın kötülüğü kaleciye handikap değil midir, sakatlık riskini arttırmaz mı diyenler çıkabilir; haklısınız ama bozuk zeminlerde top kontrolü zorlaştığından, şut öncesinde uygun pozisyonu bulmak ihtimali düştüğünden ötürü gol arayan oyuncular da eşzamanlı avantaj kaybetmektedir.

Dönemimizde kalecilik kolaydı, çünkü geri paslarını elimize alabiliyor, topla ceza sahası içinde üstümüze gelen yoksa 20-30 saniye dolaşabiliyor, ceza sahası dışına çıkıp gole giden rakibi alaşağı edince kırmızı kart görmüyor, çivili krampon giyebiliyor, karşı takım futbolcularına topla karışık sert müdahaleler yapabiliyorduk.

Öte yandan **o zamanlarda kalecilik zordu**, zira özellikle deplasman maçlarında bize yapılan hemen hiçbir şarja hakemler kolayına faul vermiyordu. Eldivenlerin evsafı düşük, formalarımız pamuklu, bizi antrene edip forma sokacak kaleci antrenörü namevcut, idman zeminleri fecaat, stadyum zeminleri bozuk, seyircilerin toleransı neredeyse sıfırdı.

Şimdi kalecilik yapmaksa hem kolay hem zor! Kolay, çünkü "Modern antrenman metotlarıyla çalışılıyor, özel kaleci antrenörleri var, idman sahaları mükemmel, maç zeminleri top sekmesi ihtimalini azaltıyor, taraftar daha bilinçli ve dört beş gol yediği maçlarda bile iyi işler çıkaran kaleciyi alkışlayacak seviyede futbola vâkıf."

Madalyonun diğer yüzüne bakıldığında ise **şu an kalecilik yapmak oldukça zor! Zor**, çünkü "karşı karşıya kalındığında en ufak bir zamanlama hatası kırmızı kart getiriyor, **Jabulani, Fevernova** derken tüm toplar gol atma yüzdesini arttırmak amacıyla dizayn ediliyor, ayakla verilen geri pasları ele alınamıyor, amatör küme topçusu dahi muz orta yapabiliyor, sayıca hayli fazla futbolcu her an şut deneyebiliyor, ölü toplar önceden tasarlanmış varyasyonlarla kullanılıyor, gelişen teknoloji neticesinde kalecilerin zayıf noktalarına herkes vâkıf olabiliyor, bilhassa güçlü takımların son derece yüklü müsabaka programı sakatlanma riskini arttırdığı gibi yeterince dinlenmenin önüne de set çekiyor."

Gördüğünüz gibi her dönemin kendine göre artıları var eksileri var. Zaten oldum olası, örneğin **Lev Yaşin** mi daha iyiydi yoksa **Buffon** mu gibi soruları gereksiz bulmuşuzdur. Bunu kesin olarak bilebilme şansımız tabii ki yok, belki kıyaslama yapılabilir; ama tüm yorumlar afakî kalacaktır. **Kesin olan tek şey var, o da "kalecilere sallamanın asla bitmeyeceği!"**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aykut'a biraz ayıp olmuyor mu

Fatih Uraz 02.10.2012

90'lı yılların ortalarında Fenerbahçe bitime iki dakika kala **Aykut Kocaman**'ın golüyle şampiyonluk düğümünü Trabzon'da çözmüştü, hatırlarsanız. Ve ne hikmettir bilinmez o gol atan dışında sarı- lacivertli camiada herkesi mutlu etmişti!

Doğrusunu isterseniz o zamandan bu zamana dek Aykut'un "**rakip takımdaki arkadaşlar üzüldüğü için sevinemiyorum!**" manasına gelen sözlerini anlamlandıramadık bir türlü. Öyle ya, sporun doğasında var yenmek, yenilmek; ve hayatın her kesitinde olduğu gibi tüm insanları birden mesut ve bahtiyar etmenin

yöntemi şimdiye kadar keşfedilemedi! Yani yendiğinizde üzülyorsanız profesyonelliği de tercih etmeyeceksiniz, halı sahada da oynamayacaksınız; başka çıkar yolu yok.

Ancak futbolcuyken ona birtakım eleştiriler getirmek Fenerbahçe'nin teknik patronuyken hakkını teslim etmeye engel değil. Engel değil zira o hep aynı noktada duruyor ve zikzak yapmıyor. Bunu şundan dolayı söyleme ihtiyacı hissediyoruz; **“maçı ruhsuz seyrediyor, coşkusu yok, poker oyuncusu gibi renk vermiyor, bazen nefes alıp almadığını merak ediyoruz!” gibi abartılı sözcüklerle Fener hocasının takımını ateşlemediği iddia etmek haksızlığın daniskası.** Hoca dün nasılsa bugün de böyle ve işler kötü gidiyor, daha doğrusu istenen kıvamda gitmiyor, gelecek adına ışık gözükmüyor diye dozajı sürekli artan sallamalarla köşeye sıkıştırılması adil değil.

Aslında size bir hakikati fısıldayalım mı; **Aykut Hoca'dan kolayına vazgeçilmesi Aziz Yıldırım başta olduğu müddetçe mümkün değil. Çünkü Fenerbahçe Başkanı'nın sanılandan çok daha fazla ona ihtiyacı var!**

Geçen sene 3 Temmuz süreci başladığında kim ne derse desin en sağlam duruş Aykut Kocaman cephesinden gelmişti, bir; Yıldırım kendisini ona karşı borçlu hissediyor, iki; ve başkanın kredisi son haftalarda sürekli düştüğünden ötürü Kocaman'dan sonra da takımın aşağı gidişinin devamı gelirse, sıra bu kez Yıldırım'a gelecektir, üç!

Kocaman'ın çalıştırdığı takımlar içinde seyirciyi mest edenler olmuştu dersek, hilâfihakikat beyanda bulunmuş oluruz. Ancak kabul etmeli ki Kasımpaşa önündeki Fener gibi oynayan takımı da hiç olmadı. Dahası her zaman ciddiye, sempatik olmak gibi bir kaygıyı asla hissetmedi. Başarılı- başarısız, yeterli- yetersiz, seviliyor- sevilmiyor konuları tüm teknik adamlarda olduğu gibi elbette tartışmaya açık. İşini ciddiye alıp almadığı konusuysa değil!

Bizim hâlâ algılayamadığımız konuysa Fener taraftarının aniden Kocaman'ın yetersizliğini keşfedişi! Alex tartışmasını başlatacak gereksiz adımları gereksiz zamanda attığı sır değil. Takımın tempolu oyunu bir türlü beceremediği, kâğıt üzerinde etiketleri cafcacflı transferlerin gereken katkıyı yapmadığı gayet sarıh. Avrupa semalarında hayal kırıklıklarının ardı arkası kesilmiyor, o da tamam! Ama yine de aynı soruyu sormak zorundayız taraftara; ne oldu, nasıl bir duyum aldınız yahut hangi ilham perisi gelip zihninizdeki perdeyi araladı ki, Alex'e mesafeli durmaya, Aykut'a güvenmemeye, Aziz Yıldırım'a şüpheyile bakmaya başladınız?

Kusura bakmayın ama bu hafta içinde oynanan iki maçtan Fener galibiyetle ayrılrsa, ânında çark edersiniz gene çünkü sizde günlük yaşıyorsunuz!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimin yalan söylediği artık önemli değil!

Fatih Uraz 05.10.2012

İnsanın inanası gelmiyor; tercüman aynı tercüman ama **Aziz Yıldırım, Aykut Kocaman** ve **Alex**'in duyduğu ve söylediği sözlerden çıkardıkları mana birbirine taban tabana zıt!

Millet galiba kendini kurtarmaya çalışırken gerçeklere yüz çeviriyor, hafızayı hakikatlerle değil temennilerle kurguluyor ki, **üç adam konuştuğça olay netleşeceğine kafalar giderek bulanıklaşıyor.**

Kimse kusura bakmasın; ünlü nihilist **Nietzsche** derki “**Bana yalan söylüyor olman değil sana artık inanmıyor olmam beni yaralıyor!**” Sokakta kimle konuştuysak iki günden beri bilaistisna hepsi “**Alex’e inanıyorum**” diyor.

Çok tehlikeli bir durumdur bu ve acımasız hesaplaşmalara gider işin sonu. Kimsenin kârlı çıkamayacağı, cümle âlemin birbirini hilâfihakikat beyanla suçlayacağı kaygan zeminden gayrı şey çıkmaz ortaya.

Tercüman **Samet**, eğer başkanını tasdik ederken en az onun kadar stresli ve huzursuz görünüyorsa, isterseniz ekmek- Kur’an üzerine yemin ederek konuşun, insanları doğruyu söylediğinize ikna edemezsiniz.

Kurulduğu günden bugüne geçen 105 sene içerisinde sadece yabancıları değil, **Zeki Rızaları, Cihat Armanları, Lefterleri, Puşkaşları** da listeye dâhil etseniz, ortada asla inkâr edilemeyecek bir gerçek duruyor; **Alex’in de kendinden önce gelip geçenler ayarında büyük bir futbolcu olduğu, dev işlerin altına silinmeyecek imzalar attığı!**

Ve Fener’i şu anda yönetenler iyi bilmeli ki, süreci idare edememek eksiklik olsa bile kabul edilebilir bir durumdur. Ancak **Alex konusunda söylediklerine** (kimbilir, belki de yüzde yüz gerçektir dillendirdikleri!) **toplumun büyük bölümünün itibar etmiyor oluşu birilerinin suyunun ısındığına, sonun başlangıcına gelindiğine işaret ediyor** muhtemelen.

Aziz Yıldırım’ın “**15 dakika geç geldi, cep telefonu ile ilgilendi, ayak ayak üstüne attı!**” tarzı şikâyetleri dahi toplumun geniş katmanlarında “**Ben de olsam aynısını yapardım; ortada hiçbir şey yokken kapının önüne konan Alex ayarında bir oyuncu ne yapsa hakkıdır!**” diye karşılık buluyorsa, **Aziz Yıldırım için de “Hemingway’in çanları çalmaya başlamış!”** demektir.

Yurdum insanı ne yazık ki ayrılmayı bir türlü öğrenemedi. Sevgimiz de ölçsüz, öfkemiz de; hoş geldin deyişimiz de anormal, abartılı güle güle deyişimiz de; onur burcuna şahısları yükseltiğimiz de gereksiz, magma çukuruna indirilişimiz de. Oysa eskiler sürekli itidal, sabır, metanet, tevazu, orta yol tavsiye edip durmuş bizlere.

Mönchengladbach maçından önce yazıyı kaleme aldığımızdan ötürü şu an maçın neticesinden bihaberiz. Amma velâkin **kaç tane Fener’e gönül vermiş dostumuz “Umarım bugün kaybederiz de birileri artık çekip gider!” diye temennide bulunmuşsa, gelecekte endişe etmeyenin aklına şaşarız.** Zira Fener sevdalılarının takımları aleyhine temennide bulunduğuna sıklıkla rastlanılmaz da.

İyi sonuçlar gelmedikten sonra Kocaman’ın ve Yıldırım’ın işi hayli zor artık. Ancak Alex’i seyirci gözünde itibarsızlaştırmayı başarabilirlerse zaman ve opsiyon kazanabilirler; aksi durumlarda bu seyirci kolayına dizginlenemez. Ciddi belgelerle, kayıtlarla, güvenilir insanların şahadetiyle Alex’in yanlışları ortaya konulamazsa (ki yanlış bulunabileceğini zannetmiyoruz), Brezilyalının ateşi çok insanı yakıp kavuracaktır.

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Feda.. feda da, nereye kadar

Fatih Uraz 09.10.2012

Beşiktaş senelerden beri öyle enteresan bir anlayışla yönetiliyor ki, çözebilene aşkolsun! Aslında yönetilmeye çalışılıyor demek daha doğru bir ifade olabilir ama oraya girersek kolayına çıkamayız!

Şimdi hatırlıyoruz da seneler önce **Toshack** siyah-beyazlı kulübün içler acısı hâlini ta o günlerden nasıl da anlamış, kara mizahla ne de güzel özetlemiş ve dikkat çekmişti. Demişti ki Galli hoca; **“Geçen hafta İspanya’da Del Bosque ile karşılaşınca eski dostum olduğundan ‘ne yapıyorsun’ diye sordum; ‘Beşiktaş’ın bana borcunu ödemesini bekliyorum’ dedi. Sonra İngiltere’de tesadüfen Gordon Milne’i gördüm ve ne tesadüftür ki o da ‘Beşiktaş beni altyapının koordinatörü olarak göreve getirmişti ama paramı ödemedi; zaten daha Scala bile alacağını alamamış!’ diye sızlanıyordu.”**

Süleyman Seba’dan sonra kulübün şirazesinden çıktığı, mali yapısının artan gelirlere karşın inanılmaz bozulduğu, kulüp hisselerinin halka arz edildiği ve ara ara satış yapılarak halka açıklığın planlananın üzerine taşındığı, cümle âlemin ikinci takımının sevimsiz bir siluete büründüğü, saygınlığın zedelendiği herkesin malumu. Ancak **Quaresma** olayı diğer skandalları solladı dense yeridir!

Elinde kapı gibi mukavelesi olan bir oyuncuyu önceki yönetimin anlaştığı parayla oynatmak istememenin anlaşılır tarafı muhakkak ki bulunabilir. Yeter ki yöntemi futbolcuyu dışlamak, burnunu sürtmek, gözdağı vermek olmasın.

İşin garibiye ilkel yıldırma taktığının sonuç vermesi ve Portekizli yıldızın 750 bin avro gibi hatırı sayılır bir meblağı silmeyi kabul edişi ancak yönetimin bunu yeterli bulmayışı.

Bu ne denli boş bir gururdur ki oynatmadan mukavelede yazılan bedeli tıpış tıpış ödemeye mahkûm bir kulüp, ne takımın duyduğu şiddetli ihtiyacı idrak edebiliyor ne de silinen rakamı beğeniyor.

Milletçe nedendir bilinmez mantığımızı değil hislerimizi devreye sokarak bazı kararlar alıyor, sonra da o kararların doğruluğuna kendimizi inandırıyoruz! Aynen BJK yönetiminin tek taraflı feda kararında olduğu gibi. Kulübün yapısı çok bozulmuşmuş ve herkesin elini taşın altına koyması gerekiyormuş! Elin ecnebisini ne ilgilendirir senin fedakârlık arzun, isteğin! Adamlar eski yahut yeni başkan ile anlaşmamış ki; Beşiktaş Kulübü’yle mukavele imzalamış. İsimler değişir, şahıslar koltuğu bırakıp gider amma velâkin 109 yaşındaki BJK, yetki verdiği insanların üstlendiği yükümlülüklerden canı istediğinde silkinip kurtulamaz.

Beşiktaş’ı hâlihazırda idare etmeye çalışan şahıslar ne yazık ki **“takımın genelinde vasat oyunculardan müteşekkil olduğunu ve kulübün ismiyle forması dışarıda bırakılacak olsa bırakın şampiyonluk mücadelesi verilmesini; orta sıralarda dahi yer tutulamayacağını anlamama ısrarını”** sürdürüyor.

Oysa bunu anlamanın yöntemi öylesine basit ki! **“Fernandes** dışında Fenerbahçe ve Galatasaray ilk 11’inde oynayacak futbolcusu var mı” diye çevirin yoldan 100 kişiyi ve sorun; bir kişinin bile var diyeceğini zannetmiyoruz. **Hâl böyleyken bırakın üçün beşin hesabını da elinizin altında duran Quaresma’yı en kısa zamanda kazanmaya ve hazırlamaya bakın. İnanın işler sarpa saracak olur ise o koltukta sizi oturtmazlar.**

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırakın Alex ve Quaresma’yı, bakın Herschel’e

FATİH URAZ 12.10.2012

Neyse ki kamuoyu baskısı ve siyasi kanattan gelen sürpriz destek Fenerbahçe yönetiminin hareket alanını sınırladı ve Alex, hak ettiği şekilde uğurlanıyor.

Yoksa herkesin ortak kanaati Brezilyalı yıldızın basın toplantısında sarfettiği bazı sözlerle **“Fener başkanıyla kardeşinden son derece sert karşılık geleceği!”** yönündeydi. Alexsiz elde edilen Mönchengladbach ve BJK zaferlerine karşın **Aziz Yıldırım** ve yakın çevresinin sergilediği alışlagelmemiş ölçüde sevecen tavırlar, şüphesiz son senelerin en büyük sürprizlerinden! Ve tabii ki hiçbir faninin sınırsız güce sahip olmadığının net bir izahı!

Quaresma hadisesinde BJK yönetiminin geldiği nokta ise üniversitelerde tez konusu olsa, yeridir. 750 bin avro fedakârlık yapan klâs bir futbolcuya yine neler yaşatıldı ki adam alacağının bir bölümünün üstüne çizgi çekmekten vazgeçti, merak edilesi. Dünya çapında bir futbolcuya amatör küme topçusu muamelesi yaptıktan, aba altından sürekli sopa gösterdikten, baştaki hocanın onu asla düşünmediğinden dem vurduktan sonra peş peşe gelen puan kayıplarının ardından sanki keyif bağışlarcasına **“tatilini kes ve hemen gel!”** dersiniz, böyle şaşırp kalırsınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Brezilya'ya gitmekten kolay ne var!

Fatih Uraz 16.10.2012

Umarız doğrulanmaz Milli Takım hocasının “önceliğim Brezilya'ya gitmek değildi!” manasına gelebilecek sözleri. Zira o kelimelerin ağzından çıktığı netleşirse (dileriz netleşmez) Macaristan maçının sonucu ne olursa olsun görevinden ayrılması icap eder!

Eğer **Hiddink**'in ardından yabancı bir hoca, mesela **Mourinho** göreve gelse ve “hedefim 2016 ya da 2018, baştan sona sistemi, takımı, anlayışı değiştireceğim” deseydi, sesimiz çıkmazdı. Çünkü yabancı bir teknik adamla anlaşmaya varan her akli başında kişi ve kurum, belirli bir süreyi feda etme gerektiğini peşinen kabullenir, sonucuna da katlanır.

Ancak mevcut hoca gibi Türkiye'de yaşayan ve ülke futbolunu iyi bildiği iddiası taşıyan birinin La Liga, Bundesliga ve Premier Lig'de dahi oynayan kaliteli, son derece tecrübeli, nitelikli oyuncularından müteşekkil bir takımla hem kısa hem uzun vadede hedef taşıyamamışsa; geç kalınmadan kendisine teşekkür edilmelidir!

Brezilya'ya gitmek, gidememek ayrı bir şeydir, Brezilya'ya gidiş yolculuğunun henüz başında hedef saptırmaya çalışmak bambaşka bir şeydir.

Aslında şahsi kanaatimiz neticeler nasıl gelişirse gelişsin mukavele bitimlerine değin sabredilmesi yönünde. Ne var ki ahaliye barkovizyon, bilgisayar dönemi başladı deyip teknoloji ve gelişmelerle ne denli iç içe olduğunu ilan eden bir hocanın, Romanya futbolunu yüceltmek, aksiliklerin ardına sığınmak değil farklılık yaratmak yakışırdı!

Galiba yerli hocaları toplayıp **Alex Ferguson, Veselinoviç, Lucescu** gibi insan sarraflarının yanına götürmeli ve kaliteli oyuncularla nasıl olup da problemsiz çalıştıklarının izahı istenmeli. Hatırlarsanız Ukrayna maçı öncesi

“Bu maçın Őifreleri bilgisayarımda gizli!” diyen bir diğer bilgisayarı hoca da tutmuş formunun zirvesindeki **Shevchenko’yu Servet’le** tutmaya çalışmış, sonuç hüsran olmuştu!

1989’da Fenerbahçe kulübünde form tutmaya çalışırken, **Veselinovi**’in oyuncularıyla kurduğu dostluğa biraz değinelim yeri gelmişken. “Kumarı severdi, kimi transferlerden komisyon alırdı!” tarzı yakınmalara müdahil olmadan ekleyelim; oyuncu seçimlerinde hakkaniyetle, güler yüzle, rotasyon kabiliyetiyle, kadro dıŐılara çeyrek prim verme akıllılığıyla öyle güzel bir hava oluŐturmuŐtu ki, ŐaŐılası. Hiç unutmayız 0-3’ten 4-3’e dönen unutulmaz FB- GS kupa maçının ertesi günü, izinli futbolcular bile bir kişi dışında idmandaydı. Olmayan futbolcuyu bileceğinizdense eminiz!

Bizim modern görünüŐlü genç hocalarda çokça takıntı mevcut, neyse artık sebep-i hikmeti! Bir hoca neden elinin altındaki tüm yıldızlarla hoş geçinmenin yolunu araŐtırıp bulmaz, o da kafa karıştırıcı.

Elbette bir oyuncu takımın ahengini bozan tavırlar sergiliyor, teknik ekibe saygı göstermiyor, huzursuzluk çıkartıyorsa ismi, Őânı, Şöhretine bakılmaksızın ipi çekilmeli. Yok, oyuncu sorun teŐkil etmiyor, yalnızca oynatılmadığı için pürüz çıkartıyorsa yapılması gereken Şey basittir. Adaletli davranmak ve oyuncuya neden kulübede beklediğini mantıklıca izah etmek.

Unutmadan bu akşam da kazanamazsak Brezilya biletini herkes cebinden öder ve turist olarak finallerle kucaklaŐırız! Tabii paniğe gerek yok; dünya Şampiyonası topraklarımızda yapılcaya dek bekleriz!

fatihuraz1960@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)